

OTRDIENA, 2009. GADA 24. NOVEMBRIS

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

1. Sēdes atklāšana

(Sēdi atklāja plkst. 9.05)

2. Debates par cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma principu pārkāpumiem (paziņošana par iesniegtajiem rezolūcijas priekšlikumiem) (sk. protokolu)

3. Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmes par klimata pārmaiņām sagatavošana (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Padomes un Komisijas paziņojumi par Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmes par klimata pārmaiņām sagatavošanu.

Andreas Carlgren, *Padomes priekšsēdētājs.* – (SV) Priekšsēdētāja kungs, cienījamie deputāti! Pēdējā reize, kad es biju šeit, Parlamentā, lai pārrunātu klimata jautājumus, bija tieši pirms tikšanās ar kolēģiem Vides padomes oktobra sanāksmē. Šajā sanāksmē mēs vienojāmies par spēcīgu un kopēju ES mandātu, gatavojoties ANO klimata konferencei Kopenhāgenā. Mēs noteicām cita starpā, ka līdz 2050. gadam Eiropas Savienībā jāsamazina emisijas par 80–95 %, salīdzinot ar 1990. gada līmeni. Vēl mēs noteicām, ka līdz 2020. gadam Eiropas Savienība jebkurā gadījumā samazinās emisijas par 20 % un ka mēs tās samazināsim par 30 %, ja Kopenhāgenā tiks panākta pietiekami tālejoša vienošanās.

Salīdzinot to ar emisiju samazināšanu citās valstīs, mēs piešķirsim īpašu nozīmi mērķim ierobežot temperatūras pieaugumu līdz diviem grādiem — tādi jābūt mērķiem, pēc kuras salīdzināt mūsu emisiju samazinājumu ar emisiju samazinājumu citās valstīs. Jāsamazina emisijas, ko rada starptautiskie pārvaldājumi. Mēs esam noteikuši mērķi līdz 2020. gadam samazināt emisijas, ko rada aviācija, par 10 % un emisijas, ko rada kuģu satiksme, par 20 %, salīdzinot ar 2005. gada līmeni. Es gribu precizēt, ka Eiropas Savienība arī pieprasa, lai nodokļi, ar kuriem apliek kuģu pārvaldījumus un aviāciju, tiktu izmantoti pasākumu apmaksāšanai jaunattīstības valstīs, jo īpaši nabadzīgākajās un vissmagāk skartajās valstīs. Tam jābūt vienam no Kopenhāgenas sanāksmes rezultātiem.

Līdz 2020. gadam uz pusi jāsamazina tropu mežu iznīcināšanas apjomi, un līdz 2030. gadam tā pilnīgi jāpārtrauc. Eiropas Savienība prasīs, lai Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksme pieņem lēmumu pārtraukt tropu mežu atmežošanu, atbalstīt apmežošanu un radīt ilgtspējīgu mežsaimniecību. Tas ir vienīgais veids, kā mēs varam samazināt emisijas pietiekami ātri un panākt veiksmīgu iznākumu Kopenhāgenā. Eiropas Savienība ir skaidri paudusi savu nostāju un virzījies uz priekšu katrā ceļa posmā, un tādējādi spējusi visu laiku izteikt prasības un izdarīt spiedienu uz pārējām pusēm. Daudz kas no tā ir panākts, sadarbojoties ar Eiropas Parlamentu, klimata un enerģētikas paketei veidojot pamatu Eiropas Savienības tālejošajiem mērķiem.

Tagad ir tikai divas nedēļas līdz Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmei par klimata pārmaiņām. Mums apkārt ir daudz pesimistu, kas dažu pēdējo mēnešu laikā, tuvojoties finišam, ir saradušies. Tomēr patiesībā vienīgais, kam ir nozīme, ir politiskā griba uzņemties vadību — un Eiropas Savienībai tā ir. Lai sasniegtu rezultātu, kura dēļ mēs tik ilgi esam strādājuši, mums tagad jāmobilizē visi spēki Eiropas Savienībā. Šajā sakarībā tieši Parlamentam arī turpmāk būs būtiska nozīme.

Tādējādi ļaujiet man vispirms skaidri pateikt, ka Eiropas Savienības mērķis attiecībā uz nolīgumu nav mainījies. Mums jāpanāk, lai Kopenhāgenā tiktu noslēgts vērienīgs un visaptverošs nolīgums. Zemes klimats ir gaidījis pietiekami ilgi. Tagad ir laiks nolīgumam.

Vakar notika Vides padomes ārkārtas sanāksme, kurā apspriedām, kā kopīgiem spēkiem panākt, lai Kopenhāgenas tikšanās kļūtu par to pavērsiena punktu mūsu centienos attiecībā uz klimata pārmaiņām, par kādu mēs visi vēlamies, lai tā kļūtu. Eiropas Savienības lēmumā pirms Kopenhāgenas konferences valstu vai to valdību vadītāji ir noteikuši, ka Eiropas Savienības mērķis ir panākt, lai Kopenhāgenas procesa gaitā vienotos par juridiski saistošu nolīgumu laika periodam, sākot ar 2013. gada 1. janvāri, pamatojoties uz

Kioto protokolu un ietverot visus būtiskos aspektus. ES prasa, lai Kopenhāgenā tiktu noslēgts nolīgums, kas kopumā ļautu nodrošināt pietiekami lielu emisiju samazinājumu, un lai tiktu izvirzīts mērķis nepieļaut, ka zemes temperatūra palielinās vairāk par 2 C. Mums ir vajadzīgs nolīgums ar visām valstīm, kura rezultātā katra attīstītā valsts apņemtos samazināt savu kopējo emisiju apjomu, citiem vārdiem sakot, ir vajadzīgs visu ekonomiku aptverošs mērķis; mums jāpanāk, lai visas attīstītās valstis, tostarp arī ASV, iekļautu savas saistības Kopenhāgenas nolīgumā. Nolīgums, kura rezultātā jaunattīstības valstis apņemtos veikt pasākumus, lai samazinātu emisijas vairāk, nekā tās būtu samazinātas, ja nekādi pasākumi netiktu veikti, jo īpaši tajās valstīs, kas pieder pie lielākajām tautsaimniecībām, un kura rezultātā attīstītās valstis sniegtu tūlītēju finansiālo palīdzību nepieciešamo pasākumu veikšanai jaunattīstības valstīs, jo īpaši nabadzīgākajās valstīs 2010., 2011. un 2012. gadā. Tas būtu nolīgums, kura rezultātā tiktu izveidota ilgtermiņa atbalsta sistēma emisiju samazināšanai, adaptācijai, tehniskai sadarbībai un tehnoloģiju tālāknodošanai.

Nobeigumā vēlos teikt, ka nolīgumam jāietver pārskatīšanas mehānisms, lai to būtu iespējams pielāgot atbilstīgi tam, kas saskaņā ar zinātnes atklājumiem būs nepieciešams, lai pārvaldītu klimatu.

Tagad ir runa par „divpakāpju risinājumu”. Tomēr Eiropas Savienībai vienošanās par Kopenhāgenas nolīgumu ir izšķirošs pasākums. Tieši Kopenhāgenā ir jāpieņem lēmums, un šajā lēmumā jāietver viss, kas ir svarīgs klimatam. Saistošais nolīgums saskaņā ar skaidri noteiktu grafiku jāpārveido ratificējamā tekstā, jo saturs jāizklāsta plašā nolīgumā, bet tas vairāk ir tehnisks jautājums.

Tādējādi vienošanās Kopenhāgenā ļaus veikt pasākumus nekavējoties, lai nebūtu jāgaida līdz 2013. gadam. Faktiski ar šādu vienošanos mēs varētu ierosināt veikt pasākumus ātrāk, nekā tas notiktu bez šīs vienošanās. Tai arī būs izšķiroša nozīmē iepriekš minēto divu grādu mērķa sasniegšanā.

Eiropas Savienība ir bijusi virzītājspēks ātrai naudas piešķiršanai pielāgošanās pasākumiem un tropu mežu izciršanas novēršanas pasākumiem. Ir nepieciešama strauja rīcība, lai mēs spētu ātri pavērst Zemes emisiju līkni lejupejošā virzienā.

Ar to, ko mēs šobrīd ierosinām, kopumā nepietiek, lai sasniegtu divu grādu mērķi. Vismērķtiecīgākie piedāvājumi sarunās ir tie, kurus mēs iesniedzām Eiropas Savienībā, un mēs arī bijām virzītājspēks, kas mudināja pārējās puses iesniegt savus piedāvājumus. Tas arī ir izdevies. Mēs redzējam, ka, izmantojot 30 % mērķi kā stratēģisku līdzekli, esam izdarījuši spiedienu uz pārējām pusēm. Ir patīkami, ka tādas attīstītas valstis kā Norvēģija un Japāna ir palielinājušas savus piedāvājumus, kā to nesen izdarīja arī Krievija, un ka jaunattīstības valstis, piemēram Dienvidkoreja, Brazīlija un Indonēzija, arī ir iesniegušas mērķtiecīgus plānus. Mēs turpināsim tiekties šajā virzienā. Mūsu 30 % arī turpmāk tiks izmantoti kā stratēģisks līdzeklis. Tagad mēs īpaši gaidām uz ASV un Ķīnu.

Mēs pievēršam uzmanību prezidenta *Obama* vārdiem, ka nolīgums nedrīkst ietvert tikai noteiktus elementus un tas nedrīkst būt arī tikai politiska deklarācija. Viņš arī piekrita tam, ka nolīgumā jāietver visi galvenie elementi, kā arī pasākumi, kurus iespējams sākt uzreiz. Nolīgumam, kas tiks noslēgts Kopenhāgenā, jāaptver emisijas visā pasaulē. Bez piedāvājuma no ASV un Ķīnas tiks aptverta tikai puse. Pateikšu to pavisam skaidri — nolīgums var būt pilnīgi atkarīgs no tā, vai ASV un Ķīna iesniegs pietiekami tālejošus piedāvājumus.

Eiropas Savienība turpinās uzstāt, lai sarunu laikā tiktu iesniegti adekvātu pasākumu priekšlikumi. Divas nedēļas pirms sarunu noslēguma mēs joprojām saglabāsim tajās vadību. Es ceru, ka sadarbība ar Parlamentu turpināsies, jo īpaši ar ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām līgumslēdzēju pušu 15. konferences (COP15) grupas starpniecību, kas piedalīsies Kopenhāgenā. Es ceru uz dialogu. Kopīgiem spēkiem mēs strādāsim, lai panāktu ļoti veiksmīgu, vērienīgu un patiesu vienošanos Kopenhāgenā.

Stavros Dimas, Komisijas loceklis. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, mēs strauji tuvojamies izšķirošajai augstākā līmeņa sanākšmei Kopenhāgenā, un laika ir palicis ļoti maz. Es pilnīgi piekritu ministram *Carlgren*, ka mums jāapstiprina mūsu centieni un cieši jāsadarbojas, lai nodrošinātu, ka neizniekojam šo vēsturisko izdevību, proti, iespēju panākt Kopenhāgenā globālu, visaptverošu, mērķtiecīgu un zinātniski pamatotu vienošanos par klimata pārmaiņām. Kā jau *Carlgren* kungs norādīja, Kopenhāgenā mums jāvienojas par visu nolīguma saturu kopumā un par juridiskajām formalitātēm, kas jānokārto uzreiz pēc tam tuvāko mēnešu laikā, 2010. gada pirmajos sešos mēnešos, lai mēs iegūtu pilnīgu, tiesiski saistošu nolīgumu, par kuru Eiropas Savienība ir cīnījusies no paša sākuma.

Es vēlos pateikties Eiropas Parlamentam par rezolūciju par ES stratēģiju Kopenhāgenai. Tā ir mērķtiecīga rezolūcija, kura apstiprina, ka Eiropas Parlaments piešķir lielu nozīmi klimata pārmaiņu jautājumam. Es arī patiesi rēķinos ar Parlamenta deputātu atbalstu Kopenhāgenā. Vēl es, protams, gribu uzsvērt, cik svarīgi ir mūsu sakari ar trešo valstu parlamentiem, ar pilsonisko sabiedrību un ar uzņēmumiem, lai darītu zināmu

Eiropas Savienības nostāju un tādā veidā pārliecinātu citas valstis pieņemt saistošas deklarācijas par siltumnīcefekta gāzu samazināšanu.

Es īpaši atbalstu Parlamenta aicinājumu atspoguļot nolīgumā 2°C mērķi. Lai šo mērķi sasniegtu, ir jārikojas gan attīstītajām, gan jaunattīstības valstīm. Ir labi, ka Parlaments savā rezolūcijā ir balsojis par labu risinājumiem, kuru pamatā ir tirgus mehānismi, un ka tas atbalsta tīras attīstības mehānisma pārskatīšanu kādā no turpmākiem nolīgumiem. Attiecībā uz šo jautājumu Komisija, kā jūs to jau zināt, uzskata, ka jāpaplašina pašreizējie oglekļa dioksīda emisiju sistēmas instrumenti, ieviešot nozaru kredītesān mehānismu.

Attiecībā uz atmežošanas un mežu degradācijas izraisīto emisiju samazināšanu jaunattīstības valstīs saskaņā ar ANO REDD programmu Komisija darīs visu, kas ir tās spēkos, lai veicinātu stingrus sociālos un vides standartus, kuros tiktu ievērota bioloģiskās daudzveidības un ekosistēmu ietekme.

Tomēr mūs gaida lieli izaicinājumi. Kopenhāgenā mums jāizvirza augsti mērķi, lai panāktu vienošanos, kuras pamatā būtu zinātniski atklājumi. Citiem vārdiem sakot, mums jāmērķē augstāk par 2°C. Mums arī jānodrošina, lai katra valsts uzņemtos vajadzīgās saistības saskaņā ar kopīgās, bet diferencētās atbildības principu. Mēs arī gaidām, ka Savienotās Valstis beidzot uzņemsies savu daļu atbildības tagad, kad pagājuši pilni astoņi gadi, kopš tās izstājās no Kioto protokola.

Visbeidzot mums jārisina virkne sīki apspriežamu jautājumu, piemēram, kā nodrošināt, lai jaunās tirgus ekonomikas valstis tiešām sniegtu ieguldījumu atbilstīgi to spējām un manis jau iepriekš minētajam diferenciacijas principam un lai nepieciešamā finansējuma apjoms būtu prognozējams un stabils. Turklāt Kopenhāgenā būs jānodrošina tūlītējs finansējums, lai to, kas jāpaveic uzreiz, varētu paveikt, negaidot 2010.–2013. gada periodu. Tas ļaus rīkoties nekavējoties un veikt vajadzīgos pielāgojumus, jo īpaši planētas neaizsargātākajās zonās, piemēram, nabadzīgās valstīs.

Tagad ir laiks, kad Eiropas Savienība tiek aicināta rādīt piemēru un uzņemties vadību. Sagatavošanas sarunās, kas notika Kopenhāgenā pagājušajā nedēļā, mums bija būtiski svarīga viedokļu apmaiņa ar daudziem mūsu starptautiskajiem partneriem. Kā jau norādīja *Carlgren* kungs, dažas valstis, piemēram, Brazīlija un Dienvidkoreja, ir paziņojušas, ka tās veiks vajadzīgos pasākumus. Līdz augstākā līmeņa sanāksmes sākumam mēs gaidām līdzīgus paziņojumus no citām valstīm, piemēram, no Ķīnas un Indijas. Šorīt ziņās parādījās informācija, ka Savienotās Valstis iesniedzot savu samazināšanas un — es ceru — arī finansēšanas priekšlikumu.

Mums bija arī interesanta viedokļu apmaiņa par pārredzamības jautājumu un konkrētāk par MRV jeb pārraudzības, uzrādīšanas un pārbaudes sistēmām. Tomēr ir ārkārtīgi svarīgi nodrošināt jaunu saistību uzņemšanos attiecībā uz konkrētiem pasākumiem un rīcību, kuras mērķis būtu ekonomika, kam pamatā oglekļa dioksīda emisiju intensitātes samazināšana. Jaunattīstības valstīm kā grupai un atbilstīgi to spējām jāsamazina emisiju pieaugums par 15–30 %, salīdzinot ar uzņēmumu ierasto emisiju līmeni.

Attīstīto valstu darbības progress diemžēl nav apmierinošs. Spānija, Austrālija un Norvēģija ir uzlabojušas savas saistības. Tomēr pārējās valstis, šķiet, nav gatavas līdzīgi rīkoties. Tagad ir kļuvis skaidrs, ka Savienotās Valstis diemžēl nespēs līdz gada beigām pieņemt iekšējos tiesību aktus. Tas, protams, nenozīmē, ka tās nespēs noteikt konkrētus kvantitatīvos mērķus Kopenhāgenā. Kā jau iepriekš norādīju, saskaņā ar mūsu rīcībā esošo informāciju tieši tā arī notiks, bet baidos, ka tikai ar nosacījumu, ka tiks pieņemti iekšējie tiesību akti, kas nav gaidāmi ātrāk par gada beigām, tātad tas viss būs nosacīti. Pozitīva Savienoto Valstu rīcība ietekmēs arī pārējo valstu nostāju un attiecīgi lielā mērā izšķirs Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmes iznākumu.

Šobrīd ir skaidrs, ka nepietiks tikai ar tiem pasākumiem, ko veiks attīstītās valstis. Jaunattīstības valstīm tā vai citādi būs jādod savs ieguldījums — īpašu uzmanību pievēršot tādas ekonomikas attīstībai, kuras pamatā būtu zems emisiju līmenis. Kā jau teicu, jaunattīstības valstīm būs jāsamazina emisijas par 15–30 %, salīdzinot ar uzņēmumu ierasto emisiju līmeni.

Mūsu svarīgākais mērķis Kopenhāgenā joprojām ir panākt juridiski saistošu nolīgumu. Lai gan sarunas līdz šim nav virzījušas uz priekšu tik strauji, kā mēs to vēlētos, un ir atlicis maz laika, mēs nedrīkstam novirzīties no šā mērķa. Mēs arī gribam, lai šis nolīgums būtu globāls nolīgums, kas aptver visus Bali rīcības plāna elementus, ietver līdz šim sasniegto progresu un satur kvantitatīvus faktorus emisiju samazināšanai un finansēšanai.

Kas attiecas uz nolīguma uzbūvi, tajā būs jāietver visi elementi, kas saistīti ar pielāgošanos, emisiju samazināšanu un tūlītēju finansējumu. Mums Kopenhāgenā būs arī jāvienojas par procedūrām un sarunu pabeigšanas grafiku, lai panāktu juridiski saistošu nolīgumu pēc iespējas ātrāk — 2010. gada pirmajos mēnešos; kanclere *Merkel* minēja 2010. gada pirmo pusi.

Pamatīgs un globāls nolīgums būtiski stimulēs sarunu procedūru un pavērs iespēju pabeigt juridisko noformēšanu saprātīgā laika periodā pēc Kopenhāgenas sanāksmes. Šajā saistībā izšķirošais faktors ir finansējums. Kopenhāgenas sanāksme būs neveiksmīga, ja mēs nespēsim piesaistīt vajadzīgās investīcijas un finansēšanas līdzekļus.

Nobeigumā es vēlreiz gribu norādīt, ka Eiropas Parlamentam ir bijusi izšķiroša loma Eiropas Savienības vērienīgās klimata politikas veicināšanā. Tas ir darbojies priekšējās pozīcijās gan Eiropas Savienībā, gan starptautiskā līmenī un ir palīdzējis mudināt mūsu starptautiskos stratēģiskos partnerus. Šī ciešā sadarbība turpināsies visā sagatavošanas posmā līdz Kopenhāgenas konferencei, un vēlos apliecināt, ka esmu gandarīts, ka Parlamentu pārstāvēs spēcīga delegācija.

Priekšsēdētājs. – Paldies, komisār, par ļoti interesantu runu, kurā stāstījāt par svarīgajām problēmām, kas mums jārisina pirms Kopenhāgenas sanāksmes. Jūs runājāt mazliet ilgāk, nekā bijām gaidījuši, tāpēc ceru, ka mēs dzirdēsim no jums īsākas piezīmes debašu noslēgumā. Runa bija tik saistoša, ka es nespēju to pārtraukt!

Corien Wortmann-Kool, PPE grupas vārdā. – (NL) Pulkstenis tikšķ. Mums ir svarīgs uzdevums — nodrošināt, lai Kopenhāgenā tiktu noslēgts vērienīgs nolīgums attiecībā uz klimata pārmaiņām, un tagad, kad jau tuvojas decembris, mēs piedzīvojam neveiksmes. Prezidents *Obama* vēl nav spējīgs izpildīt savus pirmsvēlēšanu solījumus. Taču ir manāmas arī cerīgas iezīmes, piemēram, Japānas jaunās valdības centieni.

Es gribētu uzslavēt Zviedrijas prezidentūras un Eiropas Komisijas, jo īpaši komisāra *Dimas*, centienus. Mēs esam jūsu sabiedrotie. Es gribu uzteikt arī jūsu centienus panākt, lai Eiropas līderi dziedātu pēc vienām notīm, jo svarīgāk nekā jebkad agrāk ir tas, lai šajās izšķirošajās sarunās Eiropa runātu vienā balsī.

Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) vārdā es varu teikt, ka mēs tāpat kā jūs ceram, ka tiks panākta vērienīga vienošanās, kas ļaus izvirzīt saistošus emisiju samazināšanas mērķus ne tikai Eiropas Savienībai, ASV un Japānai, bet arī tādām valstīm kā Ķīna, Brazīlija un Indija. Ir svarīgi, lai mums būtu vienādi mērķi, ja mēs gribam efektīvi risināt klimata pārmaiņu problēmu, vienlaikus radot godīgas konkurences apstākļus pasaules līmenī.

Priekšsēdētāja kungs, ir būtiski svarīgi, lai Kopenhāgenā tiktu panākta vienošanās par finanšu paketi, kas palīdzētu finansēt klimata projektus jaunattīstības valstīs. Eiropai jāuzņemas liela daļa šīs atbildības. Tomēr es piekritu jūsu viedoklim, ka ir ļoti svarīgi tūlīt piedāvāt šo finansējumu, jo projekti jau ir gatavi un gaida un tos var nekavējoties sākt īstenot. Tas dotu Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmei taustāmu un pamanāmu iznākumu, un tā būtu cerīga zīme. Tomēr ir būtiski svarīgi slēgt nolīgumus, lai nodrošinātu, ka šo finansējumu aktīvi un efektīvi izmanto, lai palēninātu klimata pārmaiņas, kā arī slēgt nolīgumus par tehnoloģiju tālāknodošanu un intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību.

Tikai kopā mēs varam mobilizēt zināšanas un prasmes, kas nepieciešamas, lai novērstu klimata pārmaiņas un nelabojamu kaitējumu ekosistēmām. Klimata nolīgums var būtiski stimulēt šo procesu un pamudināt arī mūs Eiropā nodrošināt, ka mūsu sociālā tirgus ekonomika aizvien vairāk kļūst par ilgtspējīgu sociālo tirgus ekonomiku.

Jo Leinen, S&D grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi! Pēdējo gadu laikā Eiropas Parlaments ir bijis virzītājspēks pārrunās par klimata aizsardzību, un mēs arī esam panākuši procentuāli lielu daļu no tā, kas ietverts Eiropas Savienības klimata aizsardzības paketē. Rezolūcija, kuru mēs šodien izvirzām, ietver visus elementus, kas vajadzīgi vērienīgam nolīgumam Kopenhāgenā. Tomēr mūsu priekšlikumi ir arī reāli izpildāmi. Tā ir vienlaikus gan vērienīga, gan reālistiska, un mēs ceram, ka Padome un Komisija apvienos spēkus ar mums, lai konferencē piedalītos kā vienota lobējoša organizācija un panāktu pārējo partneru pievienošanos.

Eiropas Savienība ir uzņēmusies vadību šo jautājumu risināšanā, un mēs gribam, lai tā tas būtu arī Kopenhāgenā. Tāpēc mums jāpaliek pie mūsu piedāvājuma — līdz 2020. gadam samazināt CO₂ emisijas par 30 %. Zinātnieku pētījumi liecina, ka mums jābūt tuvu 25–40 % intervāla augšējai robežai. Tātad ar 30 % vēl aizvien būtu par maz, mēs to zinām, un tieši tāpēc mums jāpiedāvā šis mērķis, jo tas rosinās citu valstu godkāri, liekot tām paaugstināt savus mērķus.

Mēs zinām, ka globālā klimata aizsardzība nav iespējama bez finansējuma. Atšķirībā no Padomes Parlaments šajā sakarā ir nosaucis konkrētus skaitļus. Pasaules mērogā šī summa ir aptuveni EUR 100 miljardu, un Eiropai no tās jāuzņemas aptuveni trešā daļa. Tad kāpēc mēs vienkārši nepasakām, ka 2020. gadā mēs nodrošināsim EUR 30 miljardus? Parlaments to ir apņēmis, un es ceru, ka pēc divām nedēļām Padome un Komisija runās tikpat konkrētu valodu.

Wortmann-Kool kundze jau runāja par strauju un tūlītēju rīcību. Mums nepieciešami EUR 5–7 miljardi tūlīt pat. Kad es paskatos, cik daudz naudas mēs sniedzām banku krīzes pārvarēšanai, tad salīdzinājumā nauda, kas vajadzīga, lai pārvarētu klimata krīzi, ir tieie graši — un mums nebūs otras iespējas. Kad klimats būs sabojāts, tas būs sabojāts uz visiem laikiem, un mēs nevarēsim to uzlabot. Tāpēc mums tiešām vajadzētu pielikt visas pūles tā labā.

Es ievēroju arī to, ka dažas valstis virzās uz priekšu, bet citas ne. Ši nedrīkst būt tā reize, kad divas lielākās klimata piesārņotājas — Ķīna un ASV — spēlēs milzu pingponga spēli, apsūdzot viena otru, bet neko nedarot lietas labā. Tas ir bezatbildīgi, un es ceru, ka ASV jo īpaši uzņemsies vadību Kopenhāgenā, sniedzot konkrētu informāciju par to, kā tiek samazinātas viņu pašu radītās, klimata pārmaiņas izraisošās gāzes, kā arī piedaloties finansēšanā.

Bez šīm abām valstīm un bez Indijas nekādas vienošanās nebūs. Mēs vēlreiz uzsveram mežsaimniecības politiku — atmežošana ir būtisks faktors —, kā arī aviāciju un jūras transportu. Ja dzelzceļus varēja iekļaut emisiju kvotu tirdzniecības sistēmā un par tiem ir jāmaksā, es neredzu iemeslu, kāpēc aviācijai un jūras transportam vajadzētu baudīt īpašas privilēģijas.

Nobeigumā gribu teikt, ka Parlaments tiks pārstāvēts ES paviljonā pirmo reizi. Tas ir jauns sākums, un es ceru, ka mēs varēsim piedalīties Padomes un Komisijas informatīvajās sanāksmēs, jo saskaņā ar Lisabonas līgumu mums ir kopīgas likumdevēju pilnvaras attiecībā uz Kopenhāgenas nolīgumu.

Corinne Lepage, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, komisār! 2009. gada 26. septembrī 38 valstīs, kas atrodas dažādās attīstības stadijās, tika sarīkotas 44 iedzīvotāju aptaujas.

91 % iedzīvotāju no visas pasaules, tostarp 93 % eiropiešu, uzskatīja, ka steidzami jāpanāk vienošanās Kopenhāgenā. 89 % uzskatīja, ka mūsu mērķis par 25 % samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas rūpnieciski attīstītajās valstīs nav pietiekami augsts, un šādi domājošu eiropiešu bija 92 %.

Mums, deputātiem, kas pārstāv Eiropas tautas, ir pienākums izmantot savu ietekmi, lai izpildītu mūsu līdzpilsoņu prasību, bet, pirmkārt, uzņemties atbildību, kas mums uzticēta, lai mēs varētu sasniegt Klimata pārmaiņu starptautiskās padomes mērķi līdz 2020. gadam panākt 25–40 % samazinājumu.

Lai to sasniegtu, ir jāatbalsta 30 % samazinājuma mērķis, kā to tikko norādīja *Leinen* kungs, un ir skaidrs, ka tam jāizmanto nepieciešamie finanšu līdzekļi, kas pēc aptuveniem aprēķiniem būs EUR 100 miljardu 2020. gadam. Šajā saistībā droši vien būs jāievieš nodoklis finanšu darījumiem, kā arī jānodod zaļās tehnoloģijas dienvidu valstīm.

Eiropai jāuzņemas vadība šajā nākotnei tik būtiski svarīgā jautājuma risināšanā un jāpanāk vienošanās, taču tā nedrīkst būt vienošanās, kas tiek panākta par katru cenu, citiem vārdiem sakot, vienošanās, kura neatbilst tās mērķiem, kurai trūkst finanšu līdzekļu un kura netiek pārraudzīta vai ierobežota. Tad jau labāk, lai nav nekādas vienošanās, nekā ir nenoteiktas saistības, kas atvirza šo jautājumu otrajā plānā, ļaujot cilvēkiem domāt, ka tas ir atrisināts.

Mūsu pienākums ir ne tikai uzņemties kopēju atbildību par klimata parādu, bet arī darīt visu iespējamo, lai pārliecinātu cilvēkus par vienīgo saprātīgo risinājumu, un būt nenogurstošiem taisnīgo un efektīvo kopējo centienu aizstāvjiem.

Šajā sakarībā 30 % mērķa atbalstīšana nozīmē nodrošināt līdzekļus visām valstīm, kas jau ir ierosinājušas savas apakšējās un augšējās emisiju samazināšanas robežas, lai šīs valstis varētu tiekties sasniegt augšējās robežas, nevis apstātos pie apakšējām.

Katram būs jāatbild starptautiskās sabiedrības un nākamo paaudžu priekšā par nostāju, ko viņš būs pieņēmis Kopenhāgenā. Eiropiešu nostājai jābūt skaidrai, nepārprotamai un ārkārtīgi spēcīgai.

Satu Hassi, Verts/ALE grupas vārdā. – (FI) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, ministri! Sanāksme Kopenhāgenā būs svarīgākā konference cilvēces vēsturē. Tā skar visas cilvēces nākotni. Uz šīs sanāksmes lielo nozīmi norāda fakts, ka, tai tuvojoties, ap to sacelta tik liela ažiotaža, ka pat ir nomelnotas klimata pētnieku reputācijas.

Tomēr mēs nedrīkstam zaudēt laiku — emisijas visā pasaulē jāsamazina nākamo 10 gadu laikā. Ministriem un premjerministriem, kas sanāks kopā Kopenhāgenā, jāuztver sava atbildība nopietni un jāpieņem lēmumi, lai nodrošinātu, ka temperatūra uz zemes pieaug ne vairāk kā par diviem grādiem. Lēmumam jāaptver visas

galvenās problēmas, tam jābūt saistošam un tajā jāietver saistošs grafiks galīgā starptautiskā nolīguma izstrādei.

Priecājos, ka arī ministrs *Carlgren* runāja par saistošu lēmumu un saistošu starptautisku nolīgumu. Šajā nolīgumā jāietver ilgtermiņa mērķi attiecībā uz emisijām, lai gan vēl svarīgāk ir vienoties par emisiju robežām 2020. gadam. Emisiju samazinājumam rūpnieciski attīstītajās valstīs jābūt tuvākam 40 % nekā 25 % robežai.

Eiropas Savienības vadošā loma pašlaik ir tikpat svarīga kā iepriekš. Labākais veids, kā mēs varam apliecināt savu vadību, ir tagad apņemties līdz 2020. gadam samazināt emisijas par 30 % un izsacīt skaidru finansēšanas piedāvājumu jaunattīstības valstīm. Kā pastāstīja Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas locekļi, Eiropas Savienības finansējuma daļai jābūt aptuveni EUR 30 miljardiem gadā līdz 2020. gadam. Turklāt, kā jau norādīja ministrs *Carlgren*, recesija ir padarījusi emisiju samazināšanu lētāku. Mums jāizmanto šī izdevība un jāizvirza augstāki mērķi.

Tiem, kam patīk apšaubīt šo klimata aizsardzības ideju, es gribu atgādināt, ka planēta negaidīs. Mēs nevaram pateikt planētai: „Vai tu, lūdzu, nevarētu dot mums gadu vai divus laika, jo mums pašreiz ir recesija?” vai „Mēs vilcināties klimata skeptiķu dēļ.” Klimata pārmaiņas notiek saskaņā ar fizikas un ķīmijas likumiem, un mums būs jāatbild par saviem lēmumiem, jo īpaši par nekā nedarišanu.

(Aplausi)

Miroslav Ouzký, *ECR grupas vārdā*. – (CS) Ministr un Padomes priekšsēdētāj, komisār, dāmas un kungi! Es piekřitu vairumam iepriekšējo runātāju, ka Eiropas Savienībai un arī visai pasaulei Kopenhāģenas augstākā līmeņa sanāksme droši vien ir gada svarīgākais notikums. Es gribu pateikties komisāram par to, ka viņš ir viens no tiem politiķiem, kas uzsver Eiropas Parlamenta nozīmi gaidāmajā augstākā līmeņa sanāksmē, kā arī klimata politikā un klimata pārmaiņu jautājumā. Es gribu pateikties viņam arī par finansējuma lielās nozīmes uzsvēršanu. Ziniet, Čehijā mēs bieži sakām — un čehu valodā tas skan diezgan ironiski —, ka vispirms ir jāsamaksā, un šajā gadījumā tas atbilst patiesībai vēl vairāk nekā citos. Es arī gribu uzsvērt, ka tad, ja Eiropas Savienība nespēs uzstāties kā vienota organizācija ar spēcīgu un nepārprotamu mandātu un nespēs panākt skaidru vienošanos par finansējumu, tas būtiski iedragās mūsu pozīcijas pasaulē.

Vairāki iepriekšējie runātāji uzsvēra, ka Eiropas Savienība ir līdere šajā jomā un ka mums jā saglabā vadība. Es savukārt gribu teikt, ka priecātos ieraudzīt augstākā līmeņa sanāksmē kādu, kas būtu vēl mērķtiecīgāks, kādu, kas panācis vēl vairāk nekā mēs, kam ir labāki likumi un kas gribētu piedalīties šīs problēmas risināšanā ar vēl lielāku finansiālu ieguldījumu. Mani it nemaz neuztrauktu, ka mēs zaudētu savu līdera statusu, jo uzskatu, ka ir pienācis laiks nest šo kopējo nastu tiešām globālā līmenī. Es pievienojos viedoklim, ka bez pasaules līmeņa nolīguma visi mūsu pūliņi būs bijuši veltīgi. Nav jēgas šeit nepārtraukti atkārtot, cik liela nozīme ir tādām valstīm kā ASV, Indija vai Ķīna. Es baidos, ka prezidents *Obama* nespēj izpildīt visus savus pirmsvēlēšanu solījumus, un par to mēs varam tikai izteikt nožēlu.

Es gribētu arī īsumā aplūkot jautājumu, par kuru bieži runāju, proti, atmežošanu un ūdens apsaimniekošanu pasaulē, — problēmu, kurai mēs parasti pievēršam nepietiekamu uzmanību. Visās mūsu deklarācijās mēs aicinām panākt vienošanos ar tādām valstīm kā Brazīlija, Indija un citas par tropu mežu izciršanas apturēšanu. Tomēr es teikšu, ka nepietiek tikai ar to, ka panāk vienošanos un pieņem deklarācijas. Mēs jau agrāk esam konstatējuši, ka šie pasākumi bieži vien nav attiecīgo valstu valdību pārziņā vai arī šīs valdības tos nekontrolē, tāpēc es šeit gribu paziņot, ka nepietiek tikai ar vienošanos. Mums jāizdomā kontroles mehānismi, jāgūst pārskats par reālo politiku un jāvienojas, ka mēs nedrīkstam slēgt nolīgumus „par katru cenu”.

Bairbre de Brún, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (GA) Priekšsēdētāja kungs, es pilnīgi piekřitu, ka Kopenhāģenā mums jācenšas panākt juridiski saistošu vienošanos. Tai jābūt pietiekami stingrai, lai cīnītos ar klimata pārmaiņu problēmu, un vienlaikus tai jābūt līdzsvarotai un taisnīgai attiecībā pret jaunattīstības valstīm.

Rūpnieciski attīstītajām valstīm jāapsola samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas vismaz par 40 % līdz 2020. gadam un par 80–95 % līdz 2050. gadam, salīdzinot ar 1990. gada līmeni.

Līdz 2020. gadam Eiropas Savienībai ik gadu jāpiešķir jaunattīstības valstīm EUR 30 miljardi kā finansējums klimata pārmaiņu jautājumiem papildus ārvalstu attīstības palīdzībai.

Diemžēl Eiropā ir cilvēki, kas ir ļoti ieinteresēti izmantot citu valstu nevēlēšanos veikt vajadzīgos pasākumus kā attaisnojumu, kas ļauj Eiropas Savienībai nepildīt savas saistības. Šāda pieeja ir ārkārtīgi netālredzīga.

Neatkarīgi no Kopenhāģenas sarunu rezultātiem Eiropas Savienībai jāturpina noteikt un īstenot emisiju samazināšanas mērķus, izstrādāt jaunas, tīras tehnoloģijas un uzticīgi kalpot taisnīgumam klimata jomā, lai jaunattīstības valstīm nebūtu jāpļauj tas, ko attīstītā pasaule sējusi.

Anna Rosbach, EFD grupas vārdā. – (DA) Priekšsēdētāja kungs, Padome un Komisija! No šīs dienas līdz Ziemassvētkiem ir viens mēnesis laika. Man ir viena liela Ziemassvētku vēlēšanās, proti, lai pēc tam, kad klimata konference būs beigusies un visi dalībnieki būs beiguši uzvesties kā administratori un speciālisti, kas runā tikai par specifiskām lietām un kvotām, mēs beidzot varētu sarīkot politiskas debates par to, ko reāli un praktiski var darīt, lai uzlabotu apstākļus mūsu planētai un tās iemītniekiem. Ja mēs atvērsim acis, mēs ieraudzīsim, ka ASV, Krievijā, Ķīnā un daudzās citās valstīs klimata pārmaiņu jautājums vispār nav iekļauts dienaskārtībā. Šīs valstis vienkārši izstrādā labskanīgus nodomu protokolus un dod tukšus solījumus.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Ekonomiskā un strukturālā krīze, kas vēl aizvien turpinās, ir parādījusi, ka starptautiskā sabiedrība spēj ātri padarīt pieejamas lielas naudas summas, lai sniegtu pirmo palīdzību akūtās situācijās, pat ja veids, kā tas tiek darīts, reizēm ir stipri apšaubāms. Krīze arī parāda, ka visatšķirīgākās valstis spēj sadarboties, kad uz „spēles” ir likti lielāki un augstāki mērķi.

Tāpat kā strukturālā krīze, arī klimata pārmaiņu dramatiskās sekas lielā mērā ir cilvēka izraisītas. Tomēr mums jāizvirza mērķis — un es runāju par mērķi visai cilvēcei — pārvaldīt Zemi un tās resursus ilgtspējīgi un saprātīgi. Mums jāsaģlabā biosfēras daudzveidība nākamajām paaudzēm. Ja mums izdosies Eiropas līmenī izveidot sistēmu, kas veicina zinātni, novatorismu un mūsdienīgas, videi draudzīgas tehnoloģijas — zaļās tehnoloģijas —, un atjaunojamu energoresursu avotus, mēs, eiropieši, varam sasniegt divus mērķus. Pirmkārt, mēs visi dosim pozitīvu ieguldījumu klimatam postošo CO₂ emisiju samazināšanā, un tas ļaus pielikt punktu mūsu atkarībai no fosilā kurināmā. Otrkārt, ja mēs vairāk atbalstīsim zinātni un videi nekaitīgas tehnoloģijas, Eiropa kļūs par ilgtermiņa novatorisma centru. Tikai tā mēs varēsim radīt Eiropā jaunas ilgtermiņa darbavietas.

Andreas Carlgren, Padomes priekšsēdētājs. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, man jāsaka, ka es priecājos par plašo atbalstu, ko Eiropas Savienības pieeja ir saņēmusi gandrīz no visu valstu valdībām. Tam ir, bija un būs liela nozīme, kas ietekmēs Eiropas Savienības veikspēju Kopenhāģenā, kā arī svarīgajā darbā klimata jomā, kas mums būs jāveic pēc tam.

Tāpat es gribu teikt *Dimas* kungam, ka ļoti atzinīgi vērtēju to, ko viņš šodien teica. Komisijai ir bijusi būtiski svarīga nozīme kā Eiropas Savienības klimata politikas mugurkaulam, un tieši *Dimas* kungam ir lieli nopelni tajā, ka Komisija pieņēma tādu nostāju, kāda tai ir tagad. Ir bijuši brīži, kad ne visas dalībvalstis atbalstīja šo politiku tik pārliecinoši kā tagad, un izšķirošajās situācijās komisārs vienmēr ir palicis nelokāms. Es to ļoti augstu vērtēju un gribēju to pateikt šeit, Parlamentā.

Leinen kungam kā Eiropas Parlamenta Sociālistu un demokrātu progresīvās alianses grupas vadītājam un arī kā komitejas priekšsēdētājam gribu teikt, ka es arī ļoti ceru uz sadarbību ar Parlamentu Kopenhāģenā. Esmu pārliecināts, ka Parlamentam arī tur var būt ļoti svarīga loma, uzrunājot citu valstu pārstāvjus.

Visiem, kas šo debašu laikā runāja par finansēšanas jautājumu — *Leinen* kungam, *Hassi* kundzei, *de Brún* kundzei un citiem —, es gribu teikt, ka konkrēti skaitļi, protams, arī ir svarīgi. Tieši tāpēc Eiropas Savienība ir bijusi tā attīstīto valstu grupa, kas līdz šim ir piedāvājusi visvērienīgākos un visprecīzākos skaitļus. Es vēlos arī teikt, ka tūlītēji pasākumi — proti, pasākumi, lai apturētu tropu mežu izciršanu, un pasākumi, lai iegūtu naudu no aviācijas un kuģu transporta, kas postoši ietekmē klimatu, un lai šo naudu izmantotu svarīgu pasākumu finansēšanai nabadzīgākajās Eiropas Savienības valstīs, — ir jāveic tieši tagad.

Kāds jautāja par praktisko pusi. Šajā ziņā Eiropas Savienība jau rāda ceļu. Faktiski mēs jau esam pusceļā uz mūsu 20 % mērķi, kas jāsasniedz līdz 2020. gadam. Mēs esam paveikuši jau trešdaļu no tā, kas mums jāpaveic, lai sasniegtu 30 % mērķi. Tieši tāpēc finiša taisnē mēs izdarām spiedienu uz pārējām pusēm, lai tās paaugstinātu savus piedāvājumus, vienlaikus sakot: „Paskatieties uz mums — mēs ar savu piemēru jums rādām, kā reāli iespējams samazināt emisijas.”

Daži cilvēki mums saka: „Paceliet latīņu vēl par 10 %.” Es ļoti labprāt to izdarītu, bet tam ir vajadzīga vienošanās pasaules mērogā. Citādi šos papildu 10 % ļoti ātri „apritu” tikai vienas pašas Ķīnas radīto emisiju pieaugums divu gadu laikā un mēs vienlīdz neizglābtu klimatu. Tieši šā iemesla dēļ tik svarīgi ir panākt vienošanos pasaules mērogā, un tieši tāpēc tik liela nozīme ir Parlamentam, jo šāda vienošanās ir svarīgs politiskais pamats, kuru izmantot turpmāk.

Stavros Dimas, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, pēc tā, ko teicāt, es negaidīju, ka ļausiet man uzstāties, taču izmantošu šo izdevību un pateikšu dažus vārdus par galveno argumentu, kas tika minēts par labu 30 % mērķim.

Es, protams, piekritu Ouzký kungam, ka mums vajadzīga vienošanās pasaules līmenī, kas nozīmē, ka visas pasaules valstis piedalās visaptveroša nolīguma noslēgšanā un visas ekonomikas nozares piedalās emisiju samazināšanā. Un tam, protams, jābūt zinātniski pamatotam.

Lai panāktu šādu globālu vienošanos, lai pārliecinātu citas valstis uzņemties iniciatīvu, mums jāturpina izdarīt spiedienu, rādot piemēru, un šim piemēram ir ētiski svarīgi nozīme. Ir svarīgi, lai Eiropa būtu ētiskas vadības paraugs, taču Eiropa rāda piemēru arī, demonstrējot, ka vidi saudzējoša uzņēmējdarbība ir ļoti svarīga mūsu konkurētspējai. Vakardienas *Financial Times* numurā bija rakstīts par to, ka Eiropas uzņēmumi, tostarp ļoti svarīgas Eiropas Savienības korporācijas, gūst peļņu ar videi nekaitīgu uzņēmējdarbību un faktiski prognozē, ka līdz 2020. gadam „zaļie” uzņēmumi apsteigs visus pārējos uzņēmumus. Tātad mums ir šie divi veidi, kā rosināt citas valstis uzņemties vērienīgas saistības un vienoties juridiski saistošā nolīgumā.

Gribu vēl ko piebilst attiecībā uz 30 % samazinājumu. Pirmkārt, tas atbilst tam, kā mums liek rīkoties zinātne, tātad būtu godīgi, ja mēs rīkotos saskaņā ar to, ko mums saka zinātne. Otrkārt, šodien tas izmaksā lētāk, daudz lētāk nekā tad, kad mēs apspriedām klimata un enerģētikas paketi — šobrīd šā mērķa sasniegšana izmaksātu par 30-40 % lētāk.

Treškārt, šāds samazinājums ir ne tikai stratēģiskais līdzeklis citu valstu pārliecināšanai, kā to iepriekš teica *Andreas Carlgren*, bet tas ļaus arī izdarīt spiedienu, norādot uz mūsu piemēru; sabiedriskā doma visā pasaulē atzinīgi novērtēs to, ko dara Eiropas Savienība. Un, kā viena kolēģe šeit teica, tas arī būs ļoti svarīgi mūsu tehnoloģijām. Protams, tāpēc, ka tas izraisīs oglekļa cenu kritumu, kuras jau šodien ir ļoti zemas, un tādējādi būtiski stimulēs ekoinovācijas un jaunu tehnoloģiju izstrādi un ieviešanu.

Vēl viens svarīgs aspekts ir tas, ka Eiropas Savienība atrodas privilīģētās pozīcijās, jo mums jau ir tiesību akti, par kuriem jūs balsojāt un kuri nodrošina Eiropas Savienībai līdzekļus un pasākumus, lai sasniegtu augstāko mērķi, vienkārši palielinot dažus ierobežojumus, kas noteikti mūsu tiesību aktos.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu izteikt savas domas par to, ko sacīja komisārs *Dimas*. Protams, mums ir vajadzīga saistoša vienošanās klimata aizsardzībai kopumā, bet tā nepieciešama arī Eiropai, mūsu Eiropas rūpniecībai. Mums, protams, nav tikai ekoloģiskā rūpniecība. Mums ir rūpniecība arī citos sektoros, un mums jādomā par mūsu rūpniecības konkurētspēju ārpus Eiropas robežām.

Rūpniecība prasa noteiktību plānošanā, un šajā ziņā Eiropa ir spērusi krietnu soli uz priekšu. Tā bija pareizā pieeja, un tolaik es to pilnīgi noteikti atbalstīju. Tomēr tagad Kopenhāgenā mums jānodrošina, lai pēdējā gada laikā gūtais pozitīvais rezultāts tiktu saglabāts Kopenhāgenas līmenī. Mums jāuzvelk mūsu karogs pasaules oglekļa budžeta mastā. Tas jau tika minēts, bet mums ir jāpārliecina pārējās valstis un kontinenti tā, lai tās tiešām saprastu mūsu vēstījumu. Kad mēs to būsīm paveikuši — un tas nebūs viegli —, mums jāturpina pilnveidot emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu. Ja tas paliks tikai Eiropas līmeņa jautājums, mums sāks pietrūkt laika. Tāpēc es varu tikai uzstājīgi lūgt komisāru un Padomes priekšsēdētāju nest šo vēstījumu pasaulē patiešām pārliecināši.

Mēs esam konstatējuši vēl vienu problēmu — un arī tā šodien jau tika pieminēta — proti, atmežošanas problēmu. *Leinen* kungs, Borneo salā katru gadu tiek nodedzināti meži platībā, kas ir divreiz lielāka par Zāras federālās zemes teritoriju. Tā ir katastrofa. Šādi gaisā nonāk 8 % no visas pasaules CO₂ emisijām, un mēs varam uzbrukt mūsu rūpniecībai, cik vien mums tīk, bet tā nespēj saražot tik daudz emisiju. Un es jau arī negribu, lai tā to spētu. Tāpēc mums jākoncentrējas pavisam uz kaut ko citu.

Mani ārkārtīgi pārsteidz finansēšana — notiek kaut kāda skaitļu vairāksolīšana. Man personīgi ir svarīgi, lai aka, no kuras mēs smeļam naudu, netiktu uzskatīta par bezgalīgu, un es neesmu pārliecināts, kā tā nenotiek. Komisār, vai jūs mani varat pārliecināt par pretējo? Ir jāiesaista jaunattīstības valstis, pielāgojot skaitļus un mērķus. Tas ir mans aicinājums. Eiropa bija nopietna, un šī nopietnība — manuprāt, noteikti arī no Komisijas un Padomes puses — ir mūsu stiprums, un mums jāturpina pilnveidoties šajā jomā.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Priekšsēdētāja kungs, pirms dažiem mēnešiem es biju Grenlandē. Es ciemojos mazā pilsētiņā ar nosaukumu Ilulissata, un tieši uz ziemeļiem no Ilulissatas ir ledājs. Šis ledājs tagad kūst, un tas pārvietojas ar ātrumu divi metri stundā — divi metri stundā! To var redzēt ar neapbruņotu aci. To var dzirdēt, jo troksnis, kas rodas, milzīgiem ledus blāķiem atdaloties un krītot, atgādina pērķona dārdus. Šā ledāja kušanas rezultātā ledus vienas dienas laikā pārvēršas tādā ūdens daudzumā, kādu visa Ņujorkas pilsēta

patērē gada laikā. Vienā dienā! Tas norāda, cik neatliekama ir problēma, kuru mēs risinām. Un tas viss notiek, pirms klimata pārmaiņu sekas mūs tā pa īstam ir skārušas.

Tāpēc es uzskatu par savu pienākumu pateikt *Rosbach* kundzei un citiem, kas šodien izteicās, ka „mums jāsaģlabā vēss prāts”, „mums jāizvērtē politiskās iespējas”, „mums jāskatās, kādus kompromisus mēs varam panākt”, ka ir daži jautājumi, kuros nedrīkst meklēt kompromisus. Ir daži mērķi, attiecībā uz kuriem mēs nedrīkstam pieļaut kompromisus, un viens no tiem ir Eiropas Savienības atbalstītais 2° C mērķis. Tāpēc es ļoti, ļoti priecājos par jūsu šodien dotajiem signāliem, ministr *Carlgren* un komisār *Dimas*. Mēs nedrīkstam pieļaut nekādus kompromisus attiecībā uz 2° C mērķi. Tas nozīmē, ka visām attīstītajām pasaules valstīm jāsamazina emisijas par 25–40 %. Tas arī nozīmē, ka mums jāizdara milzīgs spiediens uz ASV, lai panāktu, ka šī valsts atbalsta mūsu mērķi. Es gribētu dzirdēt jūsu izteikumus kādas norādes attiecībā uz samazinājuma līmeni, kas ASV jāsasniedz tīri no praktiskā viedokļa. Manuprāt, publiskajās debatēs tas vēl nav izskanējis.

Viens no jautājumiem, uz ko mēs šeit, Eiropas Savienībā koncentrējamies, — ja nerunājam par faktu, ka mums vajadzīgs pietiekami vērienīgs emisiju samazināšanas mērķis —, ir finansēšanas plāns. Pasaules bagātākajām valstīm ar saviem maksājumiem jāatbalsta izaugsme pasaules nabadzīgākajās valstīs, tātad mēs nevēlamies, lai tās turpinātu dzīvot nabadzībā, bet gan gribam, lai turpinās to izaugsme. Tomēr tai jābūt vidi saudzējošai un ilgtspējīgai izaugsmei, kuras pamatā ir tehnoloģiju tālāknodošana. Man ar nožēlu jāsaaka, ka pagaidām, lai arī Eiropas Savienība vairākās jomās ir uzņēmusies vadību, tomēr attiecībā uz finansējumu mēs vēl aizvien nevaram nosaukt nepieciešamās summas. Es zinu, ka tā nav abu šo kungu vaina. Diemžēl mums nav izdevies iegūt Eiropas valstu valdību vadītāju atbalstu. Tomēr es ceru, ka līdz Kopenhāgenas sanāksmei mēs šo atbalstu saņemsim; tas ir ļoti svarīgi.

Nobeigumā gribu teikt, ka ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs Eiropā uzņemtos vadību, pārliecinot citus, ka tas neizraisīs dzīves līmeņa pazemināšanos ne bagātākajās, ne nabadzīgākajās valstīs. Tas nemazinās mūsu rūpniecības nozaru konkurētspēju. Gluži otrādi, mūsu prasības padarīs tās novatoriskākas, kas savukārt uzlabos to konkurētspēju pasaulē. Ja jūs lasāt laikrakstus vai skatāties televīziju, vai vispār sekojat ziņām pasaules plašsaziņas līdzekļos, jūs pamanīsiet, ka valda vispārējs pesimisms. Daudziem jau ir skaidrs, ka Kopenhāgenā tiks piedzīvota izgāšanās. Tieši tāpēc ir svarīgi, lai Eiropa uzņemtos vadību, lai Eiropas Savienība turētu grožus savās rokās. Tāpēc es gribu novēlēt jums veiksmi Kopenhāgenas sarunās.

Chris Davies (ALDE). — Priekšsēdētāja kungs, ja jūs šodien pavērsities ārā pa logu, jūs ieraudzīsiet diezgan drūmu Strasbūras dienu, kas gan nav nekas neparasts. Pat plūdi, kas vietām posta manu Kokermutas un Vorkingtonas reģionu, kurā tika reģistrēts visu laiku lielākais nokrišņu daudzums, nav nekas neparasts; nevar konkrēti apgalvot, ka tie ir saistīti ar klimata pārmaiņām, kaut arī zinātnieki apgalvo, ka tā ir.

Ir grūti pieņemt pareizu politisko lēmumu, ja ir šaubas, vai klimata pārmaiņas vispār notiek. Mums jāpaskatās atpakaļ, mums jāatzīst, ka viena cilvēka mūža laikā pasaules iedzīvotāju skaits ir četrkārtšojies un ka mūsu fosilā kurināmā un enerģijas patēriņš ir milzīgi pieaudzis. Tā kā mūsu atmosfēra saģlabā nemainīgu biezumu, mēs pat varētu brīnīties, kāpēc klimata pārmaiņas nenotiek vēl straujāk kā pašlaik.

Manuprāt, ir svarīgi saprast, ka klimata pārmaiņas nav nekāda reliģija. Tā nav ticība. Mums jāuzklausā skeptiķu argumenti un jāpierāda, ka tie nav pareizi. Mums jāizvirza priekšplānā zinātne. Es tikai vēlētos, lai daži no skeptiķiem tā nepriecātos par saviem priekšlikumiem atlikt rīcību uz vēlāku laiku. Šie priekšlikumi var maksāt dzīvību miljoniem cilvēku.

Mērķi, kas izvirzīti Kopenhāgenai, ir nedaudz noplakuši, taču, ja jūs vakar būtu dzirdējuši ministru *Carlgren* Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejā, jums neliktos, ka tie ir noplakuši. Būtu grūti apstiprināt šos mērķus vēl pārliecinošāk. Sanāksmē piedalīsies 65 valstu valdību vadītāji. Mums nepieciešams, lai tur piedalītos arī ASV un Ķīnas vadītāji, bet te mums ir izdevība pieņemt dažus svarīgus politiskos lēmumus.

Es atzinīgi vērtēju to, ka Eiropas Savienība ir uzņēmusies tādu vadību. Mēs priecājamies par to. Jautājums ir, vai ar to pietiks? Situācija ir nepastāvīga. Mums ir četras nedēļas laika, un sarunas rit pašplūsmā. Vai mēs nodrošinām jums pietiekamas manevrēšanas iespējas? Komisārs ierosināja, ka mums jāpaceļ latiņa no 20 % līdz 30 %. Vai tas nozīmē, ka mēs mainām mūsu nostāju sarunās? Vai mēs to apstiprinām? Vai mēs paziņojam, ka esam gatavi uz šādu žestu pat pirms galīgās vienošanās? Vai mēs līdz šo debašu slēgšanai varētu uzzināt no Komisijas un Padomes kaut ko vairāk par to, kādas ir mūsu iespējas paaugstināt spēles likmi?

Bas Eickhout (Verts/ALE). — (NL) Mums ir divas nedēļas līdz Kopenhāgenas konferencei, kas ir svarīga izdevība panākt vērienīgu vienošanos klimata jautājumos.

Eiropas Savienība pamatoti saka, ka ir būtiski panākt vienošanos Kopenhāgenā; mūsu klimats nevar gaidīt. Zinātnieki visu ir pateikuši skaidri un gaiši. Lai sasniegtu divu grādu mērķi, ko Eiropas Savienība, kā tā pati apgalvo, jau gadiem vēlas sasniegt, bagātajām valstīm jāsamazina emisijas par 40 %. Tāpēc, ja Eiropas Savienība vēlas šo divu grādu mērķi sasniegt, tai jāizvirza augstāki mērķi pašai sev. Tas ir svarīgi mūsu klimatam.

Tomēr no Eiropas Savienības ir atkarīgs arī tas, vai izdosies panākt Savienoto Valstu līdzdalību. Kamēr Eiropas Savienība skaidri nepateiks, cik daudz naudas tā gatavojas novirzīt jaunattīstības valstīm, ASV būs, aiz kā slēpties. Tāpēc iesniegsim skaidru EUR 30 miljardu piedāvājumu jaunattīstības valstīm, un tad atbildība gulsies uz Savienoto Valstu pleciem, jo tām būs jāpiedāvā pašām savs emisiju samazināšanas mērķis. Kopenhāgenas sanāksme var izdoties, Kopenhāgenas sanāksmei jāizdodas, un Eiropas Savienības rokās vēl aizvien ir šīs izdošanās atslēga.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Dāmas un kungi, Kopenhāgenas konference ir piedzīvojusi neveiksmi, vēl pirms tā vispār ir sākusies. Vienošanās varbūt ir iespējams panākt, taču juridiski saistoša nolīguma nebūs.

Prezidentam *Obama* neizdosies panākt, ka Senāts apstiprina emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu; viņa prioritāte ir veselības aprūpe, nevis emisiju ierobežošana un tirdzniecība. Tas nozīmē, ka Eiropa atrodas izvēles priekšā — vai mums vajadzētu turpināt šo ceļu vieniem? Vai mums jāturpina vai nav jāturpina uzturēt obligātu emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu vieniem pašiem? Par to mums vajadzētu nopietni padomāt. Cena, ko prasīs šā ceļa iešana vienatnē, būs ļoti augsta — laika periodā līdz 2020. gadam tas Eiropas rūpniecībai izmaksās simtiem miljardu eiro, kā rezultātā Eiropā simtiem tūkstoši cilvēku zaudēs darbu.

Gribu minēt vienu piemēru. Antverpene ir otrā pilsēta aiz Hjūstonas ar vislielāko ķīmisko uzņēmumu koncentrāciju pasaulē, un šajos uzņēmumos tieši ir nodarbināti 64 000 cilvēku, bet netieši tie nodrošina darbu vēl 100 000 cilvēku. Ja Eiropa nolemtu iet šo ceļu viena pati, Antverpenes ķīmiskā rūpniecība neizdzīvotu, un, iespējams, tieši holandiešiem ir jāiestājas par šīs pilsētas ekonomiskajām interesēm. Līdz 2020. gadam tās ķīmiskā rūpniecība izzustu — to iznīcinātu pārmērīgi augstās ražošanas izmaksas.

Emisiju tirdzniecībai ir arī daudz trūkumu. Tā ir ļoti nepastāvīga — cena jau ir strauji nokritusi no EUR 30 līdz EUR 8. Ko tad mums tādā gadījumā darīt? Mums jānodrošina stabila vides tehnoloģiju attīstība, jāatļauj aplikāt ar nodokļiem ieguldījumus vides aizsardzībā, jāveicina pētījumi un jāizstrādā vidi saudzējošas ražošanas tehnoloģijas. Parlamentam jānolaižas atpakaļ uz zemes. Reizēm man rodas iespaids, ka atrodos reliģiskā sektā, nevis parlamentā. Mūsu glābējs būs tehnoloģiskās inovācijas, nevis tirgošanās ar tukšu gaisu.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Es gribu jūs iepazīstināt ar aptuvenu darbību sarakstu, kas izraisa CO₂ emisijas un ko man nosauca kāds cilvēks, kuru es vakar nejauši sastapu uz ielas.

Viņa ir dzīva (šo te atcerieties!)

Viņa iegāja dušā. Viņa aizbrauca ar automašīnu uz darbu. Viņa nopirka siltumnīcā audzētu ziedu pušķi, kas bija ietīts celofānā. Viņai visu dienu bija ieslēgts klēpjadators. Viņa izcepa lielu, gardu steiku un noregulēja radiatoru uz nedaudz lielāku siltumu.

Pēc tādas lieliski pavadītas dienas kā mēs varam prasīt, lai pamatiedzīvotāja, kas bija spiesta pamest savu valsti tāpēc, ka tajā tika izcirsti meži, lai grezni varētu dzīvot mēs, samazina savas CO₂ emisijas, ja vienīgais nodarījums viņas sarakstā bija — „es biju dzīva”?

Par augstu CO₂ emisiju līmeni ir atbildīgas rūpnieciski attīstītās valstis, tātad tām par to ir jāmaksā un jāatbalsta jaunattīstības valstis. Mēs nedrīkstam atmest tām nožēlojamus grašus. Mums jāmaina ieradums kustēties tikai tad, ja kustas kāds cits. ASV un Ķīna jāpiespiež atskaitīties par šo jautājumu. Var būt vērienīgi mērķi, taču svarīgi ir uzņemties atbildību.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, pārvilksim līdzjūtības plīvuru pāri šai neticami lielajai summai — EUR 30 miljardiem —, ko Eiropas Savienība gatava apņemt katru gadu līdz 2020. gadam maksāt jaunattīstības valstīm faktiski bez jebkādam drošības garantijām. Mums, itāļiem, tas atgādina bēdīgi slaveno itāļu *Cassa del Mezzogiorno*.

Mūsu grozījumi attiecas uz trim punktiem. Pirmkārt, mēs prasām juridiski saistošas un vienlīdz vērienīgas saistības ne tikai rūpnieciski attīstītajām valstīm, bet arī jaunajām tirgus ekonomikas valstīm, jo īpaši Ķīnai, Indijai un Brazīlijai.

Otrkārt, mēs prasām, lai Eiropas līdzekļi tiktu piešķirti ar nosacījumu, ka valstis, kas no tiem gūst labumu, izmanto Eiropas Savienībā ražotas tehnoloģijas, lai mūsu uzņēmējiem vismaz daļēji tiktu kompensēti

zaudējumi, ko tiem radīs turpmākās apgrūtinātās emisiju samazināšanas saistības, kuras Eiropas Savienība tiem uzspiež un ar kurām saistītie izdevumi pilnīgi gulstas uz to pleciem.

Treškārt, mēs aicinām veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka jaunizgudrotie novatoriskie finansēšanas mehānismi, piemēram, emisiju kvotu tirdzniecības sistēmas atvasinājumi vai parādu atvieglošana atbilstīgi īstenotajiem dabas aizsardzības pasākumiem, faktiski neslēpj sevī jaunas finanšu spekulācijas — līdzīgas tām, kas izraisīja ļoti smago krīzi, kuru mēs vēl neesam pārvarējuši.

Tāpēc gadījumā, ja mūsu grozījumi tiks noraidīti, mūsu delegācija — Ziemeļu līgas delegācija — balsos pret šo rezolūciju.

Nick Griffin (NI). – Priekšsēdētāja kungs, visi piekrīt, ka klimata pārmaiņas ir cilvēces lielākais izaicinājums, to pastāvīgi apgalvo politiskā elite, un tie ir meli. Ne visi tam piekrīt. Tūkstošiem zinātnieku apstrīd to, ka globālo sasilšanu ir izraisījuši cilvēki, un norāda uz cikliskām pārmaiņām dabā, kad romiešu iekarotajā Ziemeļanglijā bija viņa dārzi un zviedru armija soļoja pāri aizsalušajai Baltijas jūrai uz Kopenhāgenu 1658. gadā.

Kad globālās sasilšanas fanātiķu armija soļo uz Kopenhāgenu, tad viņu fantastiskais konsenss, kas smelts no Orvela romāniem, pamatojas nevis uz zinātnes atzinumiem, bet uz iebiedēšanu, cenzūru un viltus statistiku. Kā teicis vadošs klimatologs profesors *Lindzen*: „Nākamās paaudzes apmulsušas un pārsteigtas brīnīsies par to, ka 21. gadsimta sākumā civilizētā pasaule, pamatojoties uz augstākā mērā nedrošu datora prognožu milzīgiem pārspīlējumiem, krita histēriskā panīkā, ieraugot pasaules vidējās temperatūras palielinājumu par dažām grāda desmitdaļām, [...] un pareģoja rūpnieciskā laikmeta beigas.”

Faktiski nebūs nekāda apmulsuma un pārsteiguma, jo šīs histērijas iemesls ir skaidrs. Tas bija iecerēts, lai nodrošinātu globālistu politiskajam projektam attaisnojumu par to, ka viņi aizstāja nacionālo demokrātiju ar jaunās pasaules kārtības globālo pārvaldību. Tam nav nekāda sakara ar zinātni, bet gan ļoti ciešs sakars ar globālistu kopējo mērķi iekasēt no mums nodokļus un kontrolēt mūs, vienlaicīgi nopelnot korporācijām miljardus „zaļajos” rūpniecības kompleksos. Pretietumnieciski noskaņotie kreiso intelektuāļu savādieki piedzīvoja kolektīvu sabrukumu, kad komunisms cieta krahū. Klimata pārmaiņas ir viņu jaunā teoloģija, laicīga reliģioza histērija, papildināta ar pāvestu — *Al Gore* — oglekļa kredītindulgencēm un ķeceru vajāšanu. Tomēr ķeceriem arī tiks dots vārds Kopenhāgenā, un atklāsies patiesība. Klimata pārmaiņas tiek izmantotas, lai uzspiestu necilvēcīgu utopiju, tikpat nāvējošu kā Staļina vai Mao idejas.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Alberts Einšteins reiz teica: „Padariet visu tik vienkāršu, cik vien iespējams, bet ne vienkāršāku.” Mums ir jāuzmanās, ka neiekrītam šajā slazdā. Mēs mānām sevi, domājot, ka konkrētas dabas parādības — piemēram, plūdi Īrijā — ir tieši saistītas ar klimata pārmaiņām. Mēs sakām arī to, ka globālā temperatūras celšanās, kas nenoliedzami notikusi visos kontinentos, ir tieši saistīta ar antropoloģiski radīto nelielo CO₂ satura palielināšanos zemes atmosfērā.

Ir zinātnieki, kas apšaubā šīs cēloņsakarības, un to mums vajadzētu atcerēties, dodoties uz Kopenhāgenu. Mums jādomā par šo konferenci ar optimismu, bet tomēr reālistiski. Atcerieties, ka Eiropa ir vainīga tikai attiecībā uz 10 % no CO₂ emisijām. Par to nav jāšaubās. Vienlaicīgi mēs zinām, ka Amerikas Savienotām Valstīm, Ķīnai un APEC (Āzijas un Klusā okeāna reģiona ekonomiskās sadarbības) valstīm, kas ir vainīgas pie divām trešdaļām no pasaules CO₂ emisijām, ir ļoti kritiska nostāja šajā jautājumā.

Tagad nav tik svarīgi mēroties ar skaitļiem un panākt 20 % vai 30 % samazinājumu, bet gan noslēgt globālu nolīgumu, kas aptvertu ne tikai Eiropu, un mums ir jāmēģina panākt, lai ikviens pieņemtu saistošus mērķus, kurus pēc tam var uzraudzīt un galvenokārt — ievērot. Ir tikpat svarīgi paturēt mūsu pilsoņus un uzņēmējus. Nevienš no tā neko neiegūs, ja Eiropai draudēs oglekļa dioksīda emisiju pārvirze un uzņēmumi pārcelsies uz citu vietu, lai gan uzņēmumi Eiropā ražo ar divreiz lielāku energoefektivitāti nekā uzņēmumi citos pasaules kontinentos. Tāpat neviens no tā neko neiegūs, ja dažādas valstis visā pasaulē izcirtīs tropu mežus — pagājušā gadā Brazīlijā izcirta 12 500 km² tropu meža. *Florenz* kungs pieminēja Borneo.

Tāpēc ir daudz svarīgāk apturēt atmežošanu nekā piedalīties skaitļu sacensībās. Tāpēc es aicinu sarunu vadītājus doties uz Kopenhāgenu ar reālu izpratni, bet arī ar lielu optimismu.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es priecājos par Zviedrijas ministra apņemību. Tomēr viņš vēl ir viens pats. Šķiet, ka pasaules līderi, Eiropas Padome un pat premjerministrs, kas vada Zviedrijas prezidentūru, dod priekšroku īstermiņa politiskajiem ieguvumiem vietējā mērogā, nevis ilgtermiņa labvēlīgai ietekmei uz vidi globālā mērogā. Tas nav pieņemams.

Cita starpā mums ir vajadzīga skaidra informācija par darbu klimata jomā jaunattīstības valstīs. Solījums maksāt samērīgu daļu, kā to darīja līdz šim, nav pieņemams. Tie ir tikai vārdi, nav nekādu saistību, un tāpēc es turpināšu uzdot jautājumus. Vai *Carlgren* kungs var apsolīt sniegt skaidru informāciju pirms Kopenhāgenas konferences?

Otrkārt, mēs runājam par finansēšanu. Ir paredzēts, ka lielu daļu naudas radīs emisiju kvotu tirdzniecība. Tomēr mēs riskējam sagraut sistēmu, pieļaujot, ka liela daļa emisiju samazinājuma tiek veikta jaunattīstības valstīs, izmantojot tīras attīstības mehānisma (CDM) projektus. Turklāt vēl tiek apspriests jautājums, vai bagātākajām valstīm jāļauj pārnest neizmantotas emisiju kvotas no iepriekšējiem gadiem. Ko *Carlgren* kungs un Prezidentūra ir nolēmuši darīt, lai nodrošinātu, ka emisiju kvotu tirdzniecība notiek pareizi? Vai mēs varam gaidīt, ka drīz beigsies šī kaķa un peles spēle, kas pašlaik norisinās starp valstīm, kuras ir iesaistītas Kopenhāgenas augstākā līmeņa sarunās?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Es vēlos pateikties *Carlgren* kungam un komisāram *Dimas* par viņu runu saturu un vēl jo vairāk par to noskaņu. Tā ir pozitīva noskaņa — noskaņa, kas liecina par pārliecību, ka starptautisku nolīgumu var patiešām panākt, t. i., nolīgumu, kas ietver starptautiski saistošus standartus.

Priekšsēdētāja kungs, vismaz 60 valstu vai valdību vadītāji dosies uz Kopenhāgenu. Lai viņu ceļojums nav veltīgs! Lai viņi saprot savu lielo atbildību! Lai viņi pārspēj paši sevi un nedomā par īstermiņa ekonomiskajām interesēm! Lai viņi sper lielu soli pretī rītdienas ekonomikai — ekonomikai, kas izmanto minimālu daudzumu izejvielu!

Kā mēs visi zinām, Kopenhāgenas sanāksmei nebūs panākumu, ja Eiropa enerģiski neuzņemsies vadību. *Carlgren* kungs, komisār *Dimas*, lai lielie spēlētāji pārtrauc cits citam prasīt izpiršanas maksu! Nav vairs laika spēlītei „Kas var nosēdēt visilgāk?” Liksim viņiem rīkoties un piespiedīsim viņus noslēgt starptautiski saistošu nolīgumu, kuru mēs visi tik ļoti gaidām!

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, kā mēs zinām — saskaņā ar vairākiem zinātniskiem pētījumiem, kā arī ar *Yvo de Boer* —, jaunās tirgus ekonomikas valstīs šodien pieliek tikpat lielas pūles kā Eiropa attiecībā uz 2020. gadu.

Mēs zinām arī to, ka attiecībā uz jaunajām tirgus ekonomikas valstīm sarunās ir paredzētas arī tiesības uzraudzīt un ka šīs tiesības tiek arvien biežāk izmantotas, kā tas redzams pārskatā par gaisu piesārņojošu vielu emisiju un ziņojumos par veiktajiem pasākumiem. Pasaules Resursu institūts ir publicējis statistikas datus, kas parāda, ka Ķīnā piesārņojums ir aptuveni 70 tonnas uz vienu cilvēku, un tas kopš 1950. gada ir nepārtraukti audzis, bet Amerikas Savienotajās Valstīs šis rādītājs ir 810 tonnas un 27 ES valstīs — 413 tonnas.

Tāpēc mēs lūdzam jūs vispirms paļauties uz veselo saprātu un izmantot Eiropas Parlamenta rezolūciju kā mandātu sarunām. Tas būtu pats labākais, ko varam darīt gan klimata labā, gan lai izklūtu no krīzes Eiropā.

Tad vēl es aicinu Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupu būt saprātīgai un uzticības cienīgai un atsaukt savu grozījumu, kurā teikts, ka jaunajām tirgus ekonomikas valstīm ir jāuzņemas tādas pašas saistības kā bagātākajām valstīm. Tas nav pieņemams, tas nav nopietni.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Kioto mēs devām jaunattīstības valstīm atlaides un piešķīrām izņēmuma stāvokli, kas daļēji izraisīja mūsu konkurētspējas zudumu. Tomēr 2005. gadā jaunattīstības valstis pārsniedza Eiropas CO₂ emisiju līmeni. Šodien Parlaments grib ne tikai apgrūtināt ekonomiku ar vēl drakoniskāku klimata regulējumu. Ierosinātā rezolūcija uzliek slogu daļībvalstu budžetiem EUR 30 miljardu apmērā gadā nākamo 10 gadu laikā, un to izmantos palīdzībai jaunattīstības valstīm. Polijas gadījumā ierosinātā maksājumu aprēķināšanas metode varētu nozīmēt EUR 40 miljardu izmaksas 10 gadu laikā līdz 2020. gadam. Kioto protokola apšaubāmie rezultāti, jaunattīstības valstu privilēģētais stāvoklis un šādas politikas augstās izmaksas liek mums nostāties pret šo rezolūciju. Mēs esam atbildīgi ne tikai par klimatu, bet arī par mūsu pilsoņu labklājību.

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, daudzās pasaules daļās klimata pārmaiņu sekas ir skaidri redzamas. Pēdējos aprēķinos tiek pieļauts, ka globālā temperatūra līdz 2060. gadam celsies par 4 C un par 10 C Arktikā. Eiropas sodrēju emisijas ir galvenokārt vainīgas pie tā, ka Arktiskais ledus kūst būtiski ātrāk — sodrējus tur aiznes vējš. ES bagātās rūpnieciski attīstītās valstis tagad ir spiestas finansiāli atbalstīt nabadzīgākās valstis, lai varētu sākt tūlītējus pasākumus un novērst klimata pārmaiņu sekas. Katru gadu no 2010. līdz 2050. gadam būs vajadzīgi 100 miljardi ASV dolāru. Būtu godīgi teikt, ka no šīs summas Eiropas Savienībai atvēlētie 30 miljardi ASV dolāru nav pārāk daudz.

Tehnoloģiju tālāknodešanu nevajadzētu saistīt ar patentiem, jo pretējā gadījumā nauda vienkārši plūdis atpakaļ uz korporācijām rūpnieciski attīstītajās valstīs. ES ir pienākums uzņemties vadību klimata konferencē Kopenhāgenā.

Paul Nuttall (EFD). – Priekšsēdētāja kungs, es tikko dzirdēju kolēģi no sociālistu grupas runājam par Grenlandi un to, ka Grenlandē kūst ledus.

Es vēlos uzdot jautājumu par šo tematu. Kāpēc Grenlandi sauc par Grenlandi? Vai ne tāpēc, ka Grenlande varbūt kādreiz bija zaļa, kad klimats pasaulē bija karstāks?

Šķiet, ka cilvēki Lielbritānija to zina, jo nesenā avīzes *The Times* sabiedriskās domas aptauja skaidri liecina, ka briti vairs netic cilvēka izraisītai globālai sasilšanai.

Briti ir ļoti vērīgi, un tie saprot, ka politiķi ir nolaupījuši vides aizstāvju tematiku. To ciniski izmantoja, lai paaugstinātu nodokļus, pastiprinātu kontroli, un tagad to izmanto Eiropas Savienība, lai attaisnotu savu eksistenci.

Šonedēļ mēs varējam vērot balagānu, kad atklājās, ka viens no galvenajiem AK klimata pētniecības centriem, kas sniedz padomus valdībai, ir pieķerts viltojam datus un apturam debates. Tas ir liels negods.

Es ar nepacietību gaidu Kopenhāgenas sanāksmi, kad politiķu šķira sēdēs ap galdu, neveikli izvairīdamās pieminēt savu uzpūsto iedomu augli, jo zemeslode patiesībā pēdējo 10 gadu laikā nav sasilusi.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es vispirms vēlos izteikt atzinību par pūlēm un entuziasmu, ko parādījusi gan Komisija, gan Padome un, protams, Parlaments, tik ilgā laika periodā īstenojot klimata pārmaiņu apkarošanas programmu.

Es vēlos teikt, ka ir vairākas neapšaubāmas lietas, kam vajadzētu norādīt mums ceļu. Pirmā lieta ir tā, ka mums ir svarīgi, lai ikviens piedalītos, jo īpaši visas galvenās piesārņotājvalstis. Otrā gandrīz neapšaubāmā lieta ir tā, ka, pamatojoties uz visu mūsu rīcībā esošo informāciju, šķiet, būs grūti panākt juridiski saistošu nolīgumu Kopenhāgenā, tikpat saistošu, kādi, protams, ir nolīgumi par emisiju procentiem.

Šai realitātei nav jāliek mums padoties, jo pesimisms rodas, ja cilvēks atsakās atzīt realitāti. Optimisma pamatā, gluži otrādi, ir realitātes atzišana.

Kas tad mums ir jādara Kopenhāgenā? Protams, mēs nedrīkstam aizmirst par iespēju panākt vispārēju vienošanos. Tā kā mēs apzināmies situāciju un esošās iespējas, manuprāt, mums tomēr galvenā uzmanība jāvelta nozaru nolīgumiem, kas ir patiešām lietderīgi un kam ir dzīvotspējīgi mērķi. Es ar to domāju nolīgumu par atmežošanu, nolīgumu par palīdzību jaunajām tirgus ekonomikas un jaunattīstības valstīm, bet vissvarīgākais ir nolīgums par tehnoloģiju tālāknodešanu. Es uzskatu, ka īpaši laba ideja būtu noslēgt nolīgumus, lai veicinātu programmas, lai rūpniecības nozares, kas visā pasaulē patērē visvairāk enerģijas, varētu panākt vienošanos par emisijām, vienalga kurā valstī tās atrodas. Tas padarītu mūsu ekonomiku konkurētspējīgāku.

Nobeigumā es vēlos uzsvērt, ka optimisma pamatā ir reālistiska izpratne un efektivitātes pamatā ir prasme izvēlēties dzīvotspējīgus mērķus. To mums vajadzētu vienmēr ņemt vērā.

Linda McAvan (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, kārtējo reizi Parlamentam bija jāklausa Britu nacionālās partijas (BNP) un AK Neatkarības partijas (UKIP) biedru runas, un kārtējo reizi abas partijas ir bijušas vienas savā ticībā konspirācijas teorijām, un tas parāda, ka starp tām ir maz atšķirību.

Es vēlos šorīt pirmo reizi apsveikt ministru par to, ka viņš ir palicis uzticīgs saviem vērienīgajiem plāniem attiecībā uz Kopenhāgenu un saglabājis ideju par juridiski saistošu nolīgumu.

Šorīt BBC ziņoja, ka Baltais nams saka, ka tas ieradīsies Kopenhāgenā ar mērķi samazināt ASV emisijas. Tie no mums, kas ir tikušies ar ASV Kongresa locekļiem, zina, ka tiek gatavoti ļoti nopietni pasākumi un ka Amerikas Savienotajās Valstīs ir nopietnas izredzes pieņemt jaunus tiesību aktus. Tāpēc pastāv reālas cerības Kopenhāgenā panākt vienošanos.

Tomēr Kopenhāgena būs tikai sākums, jo, kad mēs atgriezīsimies no Kopenhāgenas, mums Eiropā būs jāturpina darbs attiecībā uz emisiju samazināšanu. Mums būs jāinvestē energoefektivitātē, atjaunojamu energoresursu avotos un zema oglekļa satura tehnoloģijā. Es ļoti priecājos, ka pagājušajā nedēļā mēs vienojāmies, ka Eiropas Savienība investēs tādās tehnoloģijās kā oglekļa dioksīda uztveršana un uzglabāšana un ka viena no šādām rūpnīcām būs manā vēlēšanu apgabalā Hetfildā, Jorkšīras grāfistē.

Komisār *Dimas*, es vēlos jums pateikties. Es nezinu, vai tā būs mana pēdējā izdevība Parlamentā pateikties jums par darbu, ko dažu pēdējo gadu laikā esat paveicis kā komisārs, bet Komisija ir patiešām paveikusi lielu darbu, lai izvirzītu Eiropu līderpozīcijā, un jūsu darbs ir atzinīgi novērtēts Parlamentā.

Mēs tiksimies Kopenhāgenā. Iespējams, ka mēs tiksimies šeit janvārī, bet es gribēju, lai to protokolē.

Visbeidzot es ceru, ka Parlaments balsos par labu rezolūciju par klimata pārmaiņām, un es ceru, ka mēs noraidīsim grozījumus, ko ierosināja Parlamenta deputāti, kuri ir mums opozīcijā un kuri vēlas vājināt mūsu saistības. Viņi vēlas samazināt mūsu mērķus un neitralizēt mūsu emisiju samazināšanas plānus. Ja mēs nopietni attiecamies pret klimata pārmaiņām, ja mēs gribam panākt veiksmīgu sisinājumu, mums ir jābalso pret šiem grozījumiem.

Fiona Hall (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, es atzinīgi vērtēju pozitīvo un apņēmīgo Zviedrijas prezidentūras nostāju, jo īpaši ministra pārliecību, ka Kopenhāgenas nolīgumu var uzlabot, iekļaujot tajā uzraudzības mehānismus un pielāgojot to jaunākajiem zinātnes atklājumiem.

ES klimata un enerģētikas pakete, ko pieņēma 2008. gada decembrī, bija svarīga, jo tā parādīja, cik nopietni mēs esam apņēmušies risināt klimata pārmaiņu jautājumu, un tas, par ko pēdējos mēnešos Zviedrijas prezidentūras laikā ir panākta vienošanās, arī ir bijis svarīgs — jo īpaši pārstrādātā Direktīva par ēku energoefektivitāti, kas liks samazināt oglekļa dioksīda emisijas gan jaunās, gan rekonstruētās ēkās.

Tomēr Eiropas plānos ir acīm redzams trūkums, un tas attiecas uz investīcijām. Ir pārsteidzoši, ka ASV, kas nav pieņēmušas attiecīgos tiesību aktus, ir piešķirušas vairāk nekā 100 miljardus ASV dolāru „tīrajai enerģijai” un Ķīna ir apsolījusi 200 miljardus ASV dolāru savā ekonomikas stimulēšanas plānā, bet ES ir uzņēmusies saistības tikai par aptuveni 50 miljardiem ASV dolāru. Mums tas jāpatur prātā, un mēs nedrīkstam kļūt pārāk iedomīgi, gatavojoties Kopenhāgenas konferencei.

SĒDI VADA: D. ROTH-BEHRENDT

Priekšsēdētāja vietniece

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, man ir īpašs jautājums komisāram *Dimas*. Ja manā rīcībā esošā informācija ir pareiza, tad situācija ir šāda: ja mēs Eiropas Savienībā īstenojam mērķus, kurus paši esam izraudzījušies, — 20 % atjaunojamu energoresursu avotu līdz 2020. gadam un par 20 % lielāka energoefektivitāte līdz 2020. gadam —, tad ES enerģētikas prognožu modeļi rāda, ka ar to vien pietiks, lai sasniegtu CO₂ samazinājumu par 18–21 %, turpinot izmantot ogļu un gāzes termoelektrocentrāles.

Nemot to vērā, es nesaprotu, kāpēc mēs veltām tik daudz laika diskusijām par 30 % mērķa sasniegšanu, ja, ieviešot efektivitātes pasākumus, atjaunojamu energoresursu avotus, kā arī emisiju kvotu tirdzniecības shēmu un neredz oglekļa neitralizēšanu, mēs varam viegli sasniegt 30 vai 35 %.

Es būtu jums, *Dimas* kungs, ļoti pateicīga, ja jūs kā nelokāms konservatīvais varētu noskaidrot pārpratumus, ko radījuši *Seeber* un *Florenz* un citi kungi, kuri kārtējo reizi klanās veco rūpniecības nozaru priekšā.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, es gribētu aicināt ievērot samērīguma principu. Par spīti visam, ko šeit dzirdējām, šis nav pašas svarīgākās sarunas cilvēces vēsturē un faktiski cilvēces vēsture nav atkarīga no šīm sarunām, lai gan daži kolēģi to apgalvo. Lēmumi par īpašām robežvērtībām klimata un enerģētikas paketē netika pieņemti precīzā un pietiekami izvērstā veidā.

Varu tikai izteikt nožēlu par to, ka ir jau faktiski nolemts, ka šīs paketes rezultāti, finanšu rezultāti galvenokārt attieksies uz nabadzīgajām valstīm, uz ES jaunajām valstīm. Lēmums padarīt finansējumu šajā jautājuma atkarīgu nevis no ienākumiem uz vienu iedzīvotāju, bet no piesārņojuma robežas smagi skar jauno ES valstu ekonomiku, tostarp manas valsts Polijas ekonomiku.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, konsekventa pieeja neatrisināmai klimata pārmaiņu problēmai, tikai izvirzot mērķi samazināt emisijas, prasa reālistisku skaidrojumu par tiem līdzekļiem, ar kuriem šo mērķi var sasniegt.

Mēs uzskatām par svarīgu un daļrunīgu to faktu, ka vairākums Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas locekļu noraidīja tādu grozījumu iekļaušanu rezolūcijas projektā Kopenhāgenas sanāksmei, kuros ieteikts — un es citēju — dažādot instrumentus, ko izmanto, lai sasniegtu emisiju samazināšanas mērķus, izvairoties būt atkarīgiem no tirgus instrumentiem un vajadzības veikt šo tirgus instrumentu efektivitātes, sociālās ietekmes un ietekmes uz vidi novērtējumu.

Nozīme, ko Eiropas Savienība piešķir tirgus risinājumiem, norāda uz būtisku politisku un ideoloģisku izvēli. Tās nolūks ir izveidot shēmu, lai radītu miljardus, fantastiskus finanšu aktīvus, kuri kalpotu sistēmai, kas, šķiet, neko nav mācījusies no krīzes, kurā tā pašlaik atrodas.

Pieredze, kas gūta, īstenojot Eiropas Savienības emisiju kvotu tirdzniecības shēmu, ir likusi pilnīgi apšaubīt tāda regulējuma nozīmi, kuru ievieš, izmantojot tirgus instrumentus, un skaidri parādījusi šo instrumentu neefektivitāti un perversitāti.

Timo Soini (EFD). – (FI) Priekšsēdētājas kundze, mums būtu jāaizstāv darba ņēmēji, mazie uzņēmēji un rūpniecība. Vides pasākumi ir iespējami tikai stiprā ekonomikā. Tikai tad, ja ekonomika ir stipra, mēs varam investēt vidē.

Ar pašreiz izvirzītajiem procentiem mums neveiksies. Tirgošanās ar procentiem — lai gan es to saku kā katolis — ir mūsdienīgs indulgenču pārdošanas variants, un tā nav laba lieta. Mums ir jāievieš sistēma attiecībā uz specifiskām emisijām, līdzīgi kā tas ir attiecībā uz automašīnām. Tā ļautu mums izmērīt, kas noticis, un izdarīt pienācīgus secinājumus.

Kāpēc kreisie neaizstāv strādniekus ne tikai Somijā, bet visā Eiropā? Atbalsts kreisajiem kļūst ātrāk par aisbergiem. Pastāv arī citas izvēles: nodokļus var uzlikt produktiem, kas pārsniedz konkrētas emisijas. Ja mēs izveidosim sistēmu, kurā vides piesārņošana jaunattīstības valstīs un rūpnieciski ne pārāk attīstītās valstīs nebūs iespējama, mēs spēsim aizsargāt darbavietas un labas kvalitātes produktus, un mēs to varēsim darīt arī turpmāk.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Es esmu optimists un piekřītu Zviedrijas ministram *Carlgren*, kas teica, ka mums izdosies. Ļaujiet man piebilst — lai mums izdotos, ir nopietni jāstrādā un jātiecas uz izvēlētajiem mērķiem skaidrā un pārredzamā veidā.

Pirmkārt, es vēlos norādīt, ka siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazināšana ir gan Eiropas, gan visas pasaules mērķis. Neuzņemsimies tiesnešu lomu, spriežot par tehnoloģijām, dažas atbalstot, citas kritizējot. Runājot par tehnoloģijām, mums jāpaliek objektīviem. Mums jāatver durvis zema oglekļa satura tehnoloģijām un jāizstrādā jaunas tehnoloģijas.

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka mūsu centieni apkarot klimata pārmaiņas rada konkurenci starp atsevišķām zema oglekļa satura tehnoloģijām. Ja vēlamies, lai mums veiktos, mums ir nopietni jāapsver visu pieejamo tehnoloģiju lietošana.

Otrkārt, ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām līgumslēdzēju pušu 15. konferencē mums, Eiropas Savienības pārstāvjiem, ir nepārprotami jāpaziņo, ka trešām valstīm jāpiešķir vairāk naudas, lai tās varētu izpildīt savas saistības, un ka ilgtspējīga attīstība prasa risinājumu paketes. Tomēr, kā mēs paskaidrosim nodokļu maksātājiem, ka esam uzņēmušies finansēt trešo valstu ilgtspējīgu attīstību, neprasot no tām nekādas saistības, kas pārliecinātu mūs, ka tās izmanto finansējumu paredzētajam mērķim. Mums ir vajadzīgas saistības, un mums ir vajadzīga uztraudzība.

Treškārt, kādās mūsu debatēs novembrī es pievērsu Parlamenta uzmanību tam, ka mums jāsūta ziņa prezidentam *Obama*, ka mēs vēlamies, lai viņš apmeklētu ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām līgumslēdzēju pušu 15. konferenci. Šorīt es dzirdēju ziņas, ka *Obama* kungs ir apstiprinājis savu dalību Kopenhāgenas sanāksmē un ka viņš izdaris spiedienu, lai tiktu pieņemti saistoši mērķi attiecībā uz siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijām. Man tas šķiet pierādījums tam, ka mūsu lēmums neatlaidīgi izdarīt politisku spiedienu bija pareizs.

Nobeigumā es vēlos skaidri pateikt šo. Mums ir jārikojas un jādara tas nekavējoties. Mēs vēlamies juridiski saistošu nolīgumu, un mēs vēlamies, lai citas valstis rīkojas atbildīgi.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Es vēlos apspriest transporta aspektu. Es uzskatu, ka saistībā ar enerģētikas jautājumu transports ir viens no lielākajiem klimata pārmaiņu izaicinājumiem.

Tas ir grūts jautājums, jo tas prasa mūsu tirdzniecības sistēmas loģistikas organizācijas pārskatīšanu, kā arī mūsu pārvietošanās un ceļošanas veida pārskatīšanu. Protams, ja vēlamies sasniegt savus mērķus, mums jāīsteno pasākumu kopums. Tie ietver investīcijas pētniecībā un izstrādē, pieprasot stingrākus tehniskos standartus, labāko standartu noteikšanu un izplatīšanu, ārējo izmaksu internalizācijas ieviešanu, lai veicinātu sistēmas efektivitāti un pieņemtu vienlīdzīgus spēles noteikumus dažādiem transporta veidiem un, protams, arī lai noteiktu realizējamus, tālejošus mērķus pasaules līmenī. Tas ir īpaši svarīgi aviācijas un jūras transporta nozarē, kur vēl daudz ir darāms, lai tās būtu ilgtspējīgas.

Šajā ziņā man jāsaka, ka Padomes paredzētie mērķi — līdz 2020. gadam 10 % samazinājums aviācijai un 20 % samazinājums jūras transportam — faktiski nav pietiekami tālejoši. Manuprāt, mēs varam šajā ziņā paveikt vairāk.

No otras puses, es ievēroju, ka rezolūcijā ir minēts tas, ka pusi no emisiju kvotām pārdos izsolē. Tas ir pretrunā tam, ko mēs paši ierosinājām pirms diviem gadiem, t. i., 15 %, un tāpēc es vēlētos, lai nolīgumam būtu tālejošāki mērķi. Centīsimies tos sasniegt.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, mēs pilnīgi saprotam situāciju: manuprāt, tonis jau ir noteikts un ministrs *Carlgren* ir pat kritizējis valdošo pesimismu. Pēdējo sekunžu skaitīšana ir sākusi glābt Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmi un nodrošināt, ka planētas galvenās piesārņotājvalstis paraksta tālejošu nolīgumu un uzņemas saistības pret nākamajām paaudzēm.

Nolīgums ir laba lieta. Panākumi, protams, ir vēl labāka. Mēs zinām, ka panākumi ir lielā mērā atkarīgi no rūpnieciski attīstīto valstu atbalsta — galvenokārt no Ķīnas un Amerikas Savienotajām Valstīm —, panākumi attiecībā uz to, kāds izskatīsies gaidāmais Kopenhāgenas protokols, un attiecībā uz tikpat vajadzīgo atbalstu jaunattīstības valstīm. Šajā ziņā Parlamenta Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja ir paveikusi lielu darbu, piedāvājot EUR 30 miljardus ikgadējam tiešajam atbalstam līdz 2020. gadam, lai palīdzētu šīm valstīm pāriet uz zema oglekļa satura ekonomiku.

Tas atgādina man par trūkumu mūsu rezolūcijā, proti, maz uzmanības ir veltīts klimata pārmaiņu ietekmei uz cilvēku veselību. Ja mēs uz klausām Pasaules Veselības organizācijas aicinājumus un brīdinājumus, tad saprotam, ka šīm pārmaiņām ir būtiska ietekme.

Tāpēc es aicinu šajā jautājumā atbalstīt abus grozījumus, kurus esmu iekļāvis rezolūcijā.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – Priekšsēdētājas kundze, ir parādījusies jauna filma par klimata pārmaiņām ar nosaukumu „Muļķu laikmets”. Darbība notiek 2055. gadā un saistās ar vienīgo cilvēku, kas izdzīvojis klimata katastrofā. Man neiziet no prāta filmas aktiera vārds, kurus viņš saka, atskatoties uz 2009. gadu — atskatoties uz pašreizējo laiku: „Zinot to, ko viņi zināja toreiz, kāpēc viņi nerīkojās, kad vēl bija laiks?”

Citiem vārdiem sakot, kāpēc mums neizdodas stimulēt pietiekamu politisko gribu? Daļēji tas ir tāpēc, ka mēs nerunājam par labumu, ko gūsim, pārejot uz pasauli, kas brīva no oglekļa — par miljoniem darbavietu, zaļo enerģiju, labāk siltinātām mājām, uzlabotu publisko transportu. Tas ir vēstījums, kas ES ir jāatbalsta.

Tomēr visaugstākie mērķi, ko ES ierosina, — 30 % emisiju samazinājums līdz 2020. gadam — ļaus mums tikai pa pusei izvairīties no vislaunākajām klimata pārmaiņām. Ja jums teiktu, ka lidmašīnai, kurā jūs gatavojaties sēsties, ir tikai 50 % iespēja izvairīties no avārijas, jūs droši vien ar to nelidotu. Un tomēr likmes Kopenhāgenā ir daudz augstākas par minētajām. Tāpēc mans novēlējums jums: lūdzu, esiet godkārigāki. Nepieļaujiet, lai Kopenhāgenas epifānija būtu „Muļķu laikmets”.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, atkal Eiropas Savienībai svarīgā jautājumā mēs nepārtraukti dzirdam maģiskos vārdus „panākumi”. Prezidentūra grib gūt panākumus un grib tos vairāk par visu citu. Taču Eiropas presē ir daudz informācijas par to, ka Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmei nebūs panākumu. Pārdomāsim, kāpēc tai nebūs panākumu. Tāpēc, ka valdības ir pārliecinātas — ja viss būtu skaidri pateikts un ja ES dalībvalstu pilsoņi zinātu, kādas būs sekas, ja tie zinātu iemeslus, kādēļ mēs vēlamies pieņemt tik svarīgus lēmumus, un šaubas par šiem iemesliem un mūsu rīcības sekām, viņi būtu pret to visu.

Es vēlos teikt tikai vienu lietu, un tā ir vissvarīgākā lieta — Eiropas Savienība ir atbildīga, dalībvalstis ir atbildīgas par to, kas notiek pasaulē, bet vispirms tās ir atbildīgas par savu tautu, valsti un pilsoņiem, cilvēkiem, kuru cerības saistās ar to, ko mēs darām, cilvēkiem, kas cer, ka turpmāk notikumi attīstīsies tiem labvēlīgi. Mums ar to jārēķinās. Ja mēs uzņemamies atbildību par notikumiem pasaules mērogā — es neiedziļināšos sīkumos —, tad visiem jāuzņemas vienāda atbildība, dažiem par emisiju samazināšanu, dažiem par vides aizsardzību un dažiem par kaut ko citu — tieši tas mums šodien ir vajadzīgs.

David Campbell Bannerman (EFD). – Priekšsēdētājas kundze, šonedēļ manā vēlēšanu apgabalā Anglijā kļuva zināms, ka zinātnieki no Austrumu Anglijas Universitātes esot manipulējuši ar datiem, lai pierādītu cilvēku darbības ietekmi uz globālo sasilšanu.

Kāds nevilšus atklāts noslēpums! Tagad ir skaidrs, ka zinātniskā vienprātība par to, ka cilvēks ir vainīgs pie globālās sasilšanas, strauji zūd: 30 000 skeptisku zinātnieku Manhetenas deklarācijā; 600 zinātnieku ASV Senāta ziņojumā; pat Vācijas zinātnieki šogad par to rakstīja kanclerei *Angela Merkel*.

Tikmēr ANO galvenais referents šajā jautājumā, sers *Nicholas Stern*, mudina mūs kļūt par veģetāriešiem, lai govīs vairs nebezdētu. Varbūt, ka tās nav tikai dažas govīs, kas ir kļuvušas trakas.

Es esmu Starptautiskās tirdzniecības komitejas loceklis. Es esmu ļoti norūpējies, jo šonedēļ sākas PTO sarunas. Es raizējos par to, ka ieviesīs „zaļos” tarifus, pamatojot tos ar šādām nevēlamām prasībām. Šie jaunie tarifi tikai rada šķēršļus tirdzniecībai, tie soda nabadzīgos, un tiem nav nekāda attaisnojuma. Tas ir vides imperiālisms.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kundze, dāmas un kungi! Šajās debatēs par klimatu mēs Parlamentā sastopamies ar daudziem dažādiem viedokļiem par klimata pārmaiņu cēloņiem un ietekmi. Es nevēlos to pārāk uzsvērt, bet vairākiem mani kolēģiem, kas to ir pieminējuši, ir taisnība — zinātniskajā sabiedrībā arvien biežāk parādās zinātnieki ar atšķirīgiem viedokļiem, un es vēlos, lai šie zinātnieki cits ar citu godīgi debatētu.

Otrkārt vēlos norādīt, ka Parlaments ir pieņēmis Kopenhāģenas augstākā līmeņa sanāksmei skaidru nostāju. Ir skaidri noteikts, kas jāsasniedz. Ir noteikts arī ikvienam šeit, Parlamentā, rūpēties par Eiropas Savienības iedzīvotāju labklājību un to darīt visās jomās. Šajās debatēs mums jābūt pārliecinātiem, ka neaplūkojam nevienu projektu kā vienīgo svarīgo politisko projektu. Tāpēc es dažreiz vēlos, lai, izvirzot mērķus Kopenhāģenas sanāksmei, mēs atturētos no sapņošanas vai mērošanās ar cipariem — kā viens deputāts teica —, bet skatītos, ko varam reāli un efektīvi sasniegt. Ko varam gudri sasniegt? Kādas būs sekas, tostarp Eiropas rūpniecībai? Mums arī tas ir jāņem vērā. Tas nav vienīgais kritērijs, bet tam ir jābūt kritērijam, un šā iemesla dēļ es vēlētos, lai mēs censtos panākt pēc iespējas reālākus nolīgumus. Tāpēc mums ir jābūt godīgiem un ir jānodrošina, lai piedalītos arī citas rūpnieciski attīstītas valstis un tas nebūtu tikai Eiropas projekts.

Kāds cits deputāts arī norādīja, ka mūsu ieguldījums ir 10 %. Pārējai pasaulei, jaunajām tirgus ekonomikas valstīm, jaunattīstības valstīm arī jāpiedalās. Ja mēs šajā ziņā nevarēsim Kopenhāģenā panākt precīzus nosacījumus, tad es labāk vēlētos, lai mēs sasniegtu politisku konsensu un piešķirtu mandātus, lai nākamajos mēnešos noslēgtu konkrētus nolīgumus. Mēs nedrīkstam meklēt patvērumu formālos kompromisos, kurus spēsim steigā noslēgt, un mānīt sevi, ka tas būs īstais risinājums, kas automātiski novedīs pie 30 % emisiju samazinājuma. Mums ir vajadzīga reālistiska pieeja un sarunas par īpašiem noteikumiem — tad mēs varbūt virzīsimies uz priekšu.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kundze, klimata pārmaiņu apkarošana prasa radikālas pārmaiņas ražošanā un energopatēriņā. Mums ir vajadzīgs jauns modelis, kas līdzsvarotu šīs trīs vajadzības: drošību, ilgtspējību un konkurētspēju. Paturot šo mērķi prātā, mēs strādājam, lai panāktu kopīgu atbildes reakciju.

2007. gads bija izšķirošs gads, jo mēs noteicām precīzus mērķus. Tika pieņemts lēmums neļaut temperatūrai celties līdz robežai, no kuras nav atpakaļceļa, bet zināšanai pieņēma, ka nespēja rīkoties radīs globālajai ekonomikai liekas izmaksas, savukārt investīcijas energoefektivitātē un atjaunojamu energoresursu avotos varētu nest peļņu.

Pilsoņu un tirgus pārliecināšanai par mūsu lielo vēlēšanos sasniegt šos mērķus mums bija vajadzīgs saprātīgs un stabils tiesiskais regulējums, lai garantētu juridisku skaidrību investoriem, un tas ir „zaļās” paketes sešu likumdošanas iniciatīvu iemesls.

Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komiteja ir devusi lielu ieguldījumu. Es vēlos uzsvērt vienošanos par atjaunojamu energoresursu avotu direktīvu un neseno vienošanos attiecībā uz divām ļoti svarīgām direktīvām: Direktīvu par ēku energoefektivitāti un Direktīvu par energopatēriņa marķējumu. Tie ir pasākumi, kas nes pārmaiņas, bet tie arī dod īsti izšķirošu stimulu ekonomiskajai izaugsmei, radot jaunas darbavietas. Līdz 2020. gadam tie ļaus ietaupīt EUR 50 miljardu, samazinoties naftas un gāzes importam, tie dos arī miljonu darbavietu atjaunojamu energoresursu nozarē un tādu pašu skaitli attiecībā uz energoefektivitāti.

Ekorūpniecībā pašlaik ir vairāk nekā 3 miljoni darbavietu, un vides tehnoloģijas ir šīs nozares augoša daļa, kurā apgrozījums ir vairāk nekā EUR 200 miljardu gadā.

Mēs Eiropā esam daudz paveikuši. Tomēr tas nav pietiekami. Mums ir vajadzīgi globāli pasākumi. Rūpniecības, pētniecības un enerģētikas komitejas sociālisti tāpēc vēlas, lai starptautiskajās sarunās atkal tiktu panākta saprašanās un lai Kopenhāģenā varētu noslēgt īstu globālu nolīgumu.

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, Eiropas klimata politikai ir jāaizmirst sava sapņainība un jāpievērš uzmanība starptautiskajai realitātei.

Pirmkārt, Kioto bija neveiksme. Tā bija ļoti simboliska, bet nepanāca emisiju samazinājumu. Otrkārt, Kopenhāgenas konferences priekšvakarā ir kļuvis skaidrs, ka pasaules vadošās valstis nav gatavas pieņemt saistošus samazinājuma mērķus. Treškārt, politiķiem ir jāpievērš uzmanība debatēm, kas pēdējā laikā notiek zinātnē. Tie paši zinātnieki, kas pirms diviem gadiem parakstīja Klimata pārmaiņu starpvaldību padomes (IPCC) secinājumus, šodien runā par dabas spēku ietekmi uz klimatu, ko IPCC pirms diviem gadiem kategoriski noraidīja.

Kad mēs pieņemam politiskus lēmumus, mums ir jābūt pārliecinātiem par to, cik droši zinām, kas ietekmē klimata pārmaiņas. Tāpēc es aicinu mainīt stratēģiju. Mums vispirms jāpielāgojas nenovēršamām klimata pārmaiņām, jāatmet visas ideoloģiskās diskusijas par CO₂ un jāmeklē starptautiski sabiedrotie, lai paātrinātu jaunu energoresursu avotu un bezatkritumu tehnoloģiju pētniecību.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, mēs esam planētas izšķirošajā pagrieziena punktā. IPCC zinātnieku kopienas vārdā aicina Eiropas Savienību un dalībvalstis uzņemties saistības samazināt siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijas par 40 % līdz 2020. gadam, salīdzinot ar 1990. gada robežvērtībām. Pašreizējās Eiropas Savienības saistības ir 50 % no tām saistībām, kuras IPCC savos ziņojumos aicina obligāti uzņemties.

IPCC klimata pārmaiņām ir tas pats, kas Starptautiskais Valūtas fonds ir ekonomikai. Mans jautājums ir šāds: Vai Komisija kādreiz uzdrošināsies novirzīties par 50 % no mērķa, ko iesaka Starptautiskais Valūtas fonds kā absolūti obligātu? Turklāt Eiropas Savienība uzstāj, ka 2020. gadā emisiju samazināšanas mērķis jāpalielina par 30 %, ja citas ekonomiski attīstītās valstis apņemsies līdzvērtīgi samazināt emisijas. Ņemot vērā pašreizējo situāciju, ir svarīgi, kuras, kāda veida un kāda apjoma saistības un tieši kuru valstu saistības ir vajadzīgas, lai aktualizētu iepriekš minēto piedāvājumu, un kādas klimata politikas jomas šādā gadījumā tiks pārskatītas, un kādi sagatavošanās darbi ir veikti šajā nolūkā?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Debates, diskusijas un sarunas par starptautisko klimata nolīgumu Kopenhāgenā ir norisinājušās mēnešiem bez apstājas. Informācijas ažiotažā, kurā dažas valstis piedalās vairāksolišanā un sacenšas cita ar citu, paziņojot par arvien ambiciozākiem mērķiem, citas paziņo par grandiozām cerībām, bet citām ir pilnīgi pasīva nostāja, ir viegli pazaudēt no redzesloka galveno mērķi — vienkārši ir vēsturisku nolīgumu.

Mēs visi runājam par klimata pārmaiņu apkarošanu, pārmaiņu, kas var novest pie īstas ekoloģiskas katastrofas. Mēs runājam par planētas kopējo nākotni — par visu mūsu nākotni. Tāpēc izglītošana ir tik svarīga. Man ir iespaids, ka Eiropas pilsoņu viedokļi arvien vairāk atšķiras no politiskās elites viedokļiem. Pastāv briesmas, ka Kopenhāgenas foruma piedāvātos priekšlikumus uztvers vienkārši kā politiskās elites „dievišķo” iejaukšanos vai izdomu.

Mums ir jācenšas izglītot pilsoņus, un par to jāatbild Eiropas Komisijai. Klimata pārmaiņu apkarošanu nedrīkst uzskatīt par bagāto valstu untumu, kuras vēlas uzspiest savu viedokli citiem. Manuprāt, šajā jautājumā Komisijai un pārstāvniecībām ir jāsaģlabā pastāvīga informēšanas un izglītošanas politika.

Ir vajadzīga arī stingra politika, kas atbalsta efektīvas tehnoloģijas meklējumus tāda oglekļa dioksīda uztveršanai, kuru rada ogles, ko izmanto kā enerģijas avotu. Šai tehnoloģijai ir jāpiešķir tāds pats politiskais statuss kā citiem atjaunojamu energoresursu avotiem. Tai ir jābūt nesen Budapeštā nodibinātā Eiropas inovāciju un tehnoloģiju institūta darbības prioritātei.

Un pēdējais jautājums — īpaša fonda izveides izmaksas cīņai pret klimata pārmaiņām ir jāsedz visām dalībvalstīm atkarībā no to bagātības līmeņa.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Priekšsēdētājas kundze, dažas dienas pirms Kopenhāgenas konferences šķiet, ka kļūst arvien grūtāk piedāvāt juridiski saistošu nolīgumu. Mums būs nolīgums, ko kāds nosauca par divvirzienu nolīgumu, bet tas nenozīmē, ka mēs varam atļauties būt pašapmierināti. Eiropas Savienībai ir jāturpina vadīt sarunas un izdarīt spiedienu uz citām līgumslēdzējām pusēm.

Kopenhāgenā ir jāpanāk vairāk nekā nodomu deklarācija. Kopenhāgenas konferencei ir jānoslēdzas vismaz ar obligātam politiskām saistībām un grafiku, kas ļautu pieņemt Kioto protokolu papildinošu nolīgumu 2010. gada jūnijā Bonnā. ASV, Japānai, BRIC valstīm (Brazīlijai, Krievijai, Indijai un Ķīnai) un daudzām citām valstīm ir jāuzņemas saistības, kas būtu samērojamas ar Eiropas Savienības saistībām, jo ES viena pati ne mazākā mērā nevar sasniegt mērķi ierobežot temperatūras celšanos par 2 C.

Finansējums, ka paredzēts, lai jaunattīstības valstis pielāgotos klimata pārmaiņām, nedrīkst apdraudēt Tūkstošgades attīstības mērķus, jo īpaši Āfrikas valstīs, kuras klimata pārmaiņas ietekmē visvairāk.

Kopenhāgenas konferencei ir jāpalīdz arī mainīt globālo enerģētikas paradigmu, atbalstot atjaunojamu energoresursu avotus un enerģijas taupību. Tāds ir turpmākais veids ne tikai klimata pārmaiņu apkarošanai, bet arī jaunu darbavietu radīšanai.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). – (BG) Pirms diviem gadiem Eiropa uzņēmās iniciatīvu vadīt cīņu pret klimata pārmaiņām. Eiropas līmenī ir tiesiskais regulējums, un ir jāveicina iniciatīvas attiecīgās tehnoloģiju platformas izstrādei, kas atvieglos pāreju uz zema oglekļa satura ekonomiku. Eiropas vadītājiem ir vērienīgi plāni attiecībā uz Kopenhāgenas sarunām. Lai gan nosacījumi galīgajam nolīgumam nav vēl sagatavoti, ir svarīgi likt pamatus globālajam konsensam par sekmīgu nolīgumu. Pēc manas iekļaušanas Parlamenta delegācijā, kas apmeklēja Vašingtonu saistībā ar Kopenhāgenas sarunām, es uzzināju, ka ir jāapspriež klimata pārmaiņu apkarošanas pasākumu ekonomiskā efektivitāte. Tiklīdz visi sarunu dalībnieki būs pārliecināti, ka klimata pārmaiņu apkarošanas pasākumiem ir izdevīgas ekonomiskās sekas un ka to ekonomika nekļūs vājāka, būs sasniegta globāla stratēģija.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, ikviens šodien cer un lūdza, lai Kopenhāgenā tiktu noslēgts tālejošs nolīgums, bet jāatzīst, ka Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmes godkārtie plāni faktiski pāris pēdējās nedēļās ir stipri vājināti galvenokārt Amerikas Savienoto valstu un Ķīnas iebildumu dēļ.

Lai neļautu planētas temperatūrai celties par vairāk nekā 2 C līdz gadsimta beigām, visām valstīm patiešām ir labprātīgi jāuzņemas vienādas saistības, vienādi saistoši pienākumi. Tomēr savās debatēs mēs redzam, ka notiek mērošanās ar skaitļiem, finanšu sacensības. Es vēlos, lai Eiropa nebūtu naiva, bet reālistiska un stingra sarunu vedēja ar tiem partneriem, kas nav pārāk daudz centušies samazināt emisijas.

Būtu nepieņemami, ja valstis, kas visvairāk pūlējušās samazināt emisijas, ciestu no oglekļa dioksīda emisiju pārvirzes, ko izraisījusi dažu valstu bezdarbība vai nepietiekami pasākumi.

Eiropas nedrīkst būt naiva attiecībā uz Ķīnu un Indiju. Ir taisnība, ka Brazīlija un Koreja ir nolēmušas uzņemties saistības, bet, lai gan Eiropa vēlas rādīt piemēru, tā nedrīkst to darīt par katru cenu, katrā ziņā ne par savas rūpniecības likvidācijas cenu.

Sarunās jārada iespējas veicināt jaunu tehnoloģiju izstrādi, ieguldīt lielus līdzekļus pētniecībā un izstrādē. Patiešām, pastāv risks, ka Eiropas zināšanas pilnīgi aizplūdis uz valstīm, kas gūst labumu no tehnoloģiju tālāknodošanas. Tāpēc Kopenhāgenā mums obligāti jārada apstākļi ilgstošai zināšanu apmaiņai, pamatojoties uz savstarpējām interesēm, vienlaicīgi aizsargājot Eiropas uzņēmumu investīcijas pētniecībā un izstrādē.

Panākumi būs, ja veicināsim tehnoloģiju izplatīšanu jaunattīstības valstīs, pamatojoties uz intelektuālā īpašuma tiesību atzīšanu un šo valstu tirgu atvēršanu tehnoloģijām.

Mums Eiropā, galu galā, ir neticama iespēja, apkarojot klimata pārmaiņas, vienlaicīgi sākt reālu tehnoloģiju programmu, lai veicinātu inovācijas un tādējādi jaunas darbavietas.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, Padomes priekšsēdētāj, komisār! Ļaujiet man izteikties par dažiem galvenajiem jautājumiem attiecībā uz mūsu rezolūciju, kā arī attiecībā uz debatēm, kas notiks pēc dažām nedēļām Kopenhāgenā.

Pirmkārt, attiecībā uz pirmo punktu — temperatūras celšanās apkarošanu. Iepriekš es dzirdēju vairākus savus kolēģus pienācīgi nenovērtējam globālās sasilšanas apjomu un nopietnību. Tomēr ir jāatceras, ka daudzi simti miljonu cilvēku pasaulē šīs sasilšanas dēļ kļūs par klimata pārmaiņu upuriem. Kopenhāgenas sanāksmei ir jāaptur temperatūras paaugstināšanās.

Otrkārt, mums ir jāapbruņojas ar saistošu nolīgumu, kurā būtu teikts, ka siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijas jāsamazina par 30 % līdz 2020. gadam un par 80 % līdz 2050. gadam.

Mums ir arī jāgarantē skaidri finansēšanas noteikumi. Mūsu rezolūcijā ir ierosināts piešķirt visnabadzīgākajām valstīm EUR 300 miljardu nākamajos 20 gados. Mums ir jāsasniedz vēl vairāk. Skaitlis EUR 500 miljardu arī ir minēts, un šajā gadījumā mums, Eiropas Savienībai, ir jārada piemērs.

Līdz ar iespēju ieviest nodokli finanšu darījumiem mums jāievieš arī vispārējs oglekļa nodoklis. Nobeigumā gribu teikt, ka mani ļoti pārsteidz manu kolēģu no Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupas

demagoģiskie izteicieni attiecībā uz to, ko manā valstī, Francijas Republikā, ir teicis prezidents un šorīt atkārtoja ministrs *Borloo*.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Lai gan Kopenhāgenas konferencei esam izvēlējušies cēlus mērķus, mēs, protams, nedrīkstam aizmirst, ka Eiropa, tās uzņēmējdarbības un tirdzniecības uzņēmumi ik dienas konkurē ar lielākajām ekonomikas un tirdzniecības vietām Ziemeļamerikā un Dienvidaustrumāzijā. Tas attiecas arī uz rūpniecības izstrādājumiem un enerģijas ražošanu, jo īpaši uz transportu.

Daudzi transporta uzņēmumi arī ir globāli dalībnieki. Ja viņi vēlas būt konkurētspējīgi, viņiem ir jābūt vienādām iespējām. Tas nozīmē, ka klimata aizsardzība maksā naudu. Mēs Eiropā patiešām esam pionieri siltumnīcefektu izraisošo gāzu samazināšanā transporta nozarē. Šajā jautājuma es vēlos jums atgādināt, ka mēs visi kopā Parlamentā nolēmām, ka iekļausim arī aviāciju, kā arī jūras transportu emisiju kvotu tirdzniecībā.

Dzelzceļa transportu jau pieminēja. Dzelzceļa transports, protams, ir ietverts CO₂ samazināšanas pasākumos, jo saistībā ar to tiek maksāts dabas resursu nodoklis par enerģijas ražošanu, savukārt autotransports ir ietverts, tā kā tiek iekasētas dažādas ceļu nodevas. Mums ir jāpilda arī Eiropas Savienības tehniskās prasības attiecībā uz katalītiskajiem konvertoriem, ko prasa stingrāki kļuvušie Eiropas standarti *Euro 4* un *Euro 5*. Tomēr, ja vēlamies kaut ko sasniegt jūras transporta un aviācijas nozarē, mums ir jāpastiprina sarunas ar 1. pielikuma 20 valstīm. Starptautiskās civilās aviācijas organizācijas (ICAO) pasākumi nav devuši nekādus rezultātus. Mums ir jāturpina darbs šajā jomā. Būtu ļoti svarīgi to apspriest Kopenhāgenas konferencē, un tas pats attiecas uz jūras transportu, kas, protams, arī ir vidi saudzējošs — ja ņemam vērā enerģijas patēriņu uz tonnu un kilometru. Ir tomēr jāpanāk vienošanās ar Starptautisko jūrniecības organizāciju (IMO) par kopīgām koncepcijām.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos apsveikt Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas locekļus un tās priekšsēdētāju *Leinen* kungu par paveikto darbu, lai mums būtu tāda rezolūcija kā šī, kas mums noteikti ir jāpieņem. Mēs nedrīkstam mierināt sevi, sacīdami, ka pietiek ar nozaru nolīgumiem, jo runāt par tā teikt „atlikumu” nolīgumu nozīmētu pieļaut daļēju sakāvi.

Mums ir jāpieņem šī rezolūcija, kam ir trīs cēli mērķi. Pirmais ir nepārprotamais klimata pārmaiņu novēršanas mērķis ar tik skaidriem priekšlikumiem par emisiju samazināšanu un finanšu saistību uzņemšanos, ka tie mudinātu izstrādāt saistošu nolīgumu, nevis „atlikumu” nolīgumu. Ir vēl citi divi svarīgi mērķi. Pirmkārt, labāk ātrāk nekā vēlāk sākt izstrādāt kopēju enerģētikas politiku, gluži tāpat kā mēs izstrādājam kopējo lauksaimniecības politiku, jo mums tā bija vajadzīga. Un, otrkārt, protams, ir mērķis atgūt pilsoņu ticību politikai un politiķiem, kuras pašlaik Eiropā trūkst.

Tāpēc augstākā līmeņa sanāksmes panākumi nozīmēs visu trīs mērķu panākumus. Tāpēc es mudinu Padomes priekšsēdētāju saglabāt optimismu, izdarīt spiedienu un vest sarunas, cik enerģiski vien iespējams, lai virzītu arī citus uz šiem panākumiem.

Es nezinu, vai šīs daudzbalssīgās pasaules līderi vēlas, lai viņus tiesā vēsture par nespēju panākt saistošu nolīgumu, bet es negribu, ka mani kā Parlamenta deputātu kopā ar citiem tautas pārstāvjiem tiesā vēsture par to, ka nespējam Kopenhāgenā pildīt savus saistošos pienākumus pret cilvēci, lai novērstu klimata pārmaiņas.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos uzslavēt Zviedrijas prezidentūras centienus Kopenhāgenā panākt tālejošu nolīgumu par spīti ļoti spēcīgai pesimisma gaisotnei, kas saistās ar gaidāmajām sarunām.

Personīgi man šķiet, ka šajā stadijā nevajadzētu pieļaut domu, ka Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksme katrā ziņā neizdosies vai ka tajā netiks pieņemts pārliecinošs nolīgums, ko varētu ratificēt visas puses.

Nepadosimies tik viegli pesimismam! Šajā stadijā es mudinu nesamierināties ar zemāku sniegumu ne mērķu, ne termiņu ziņā. Mums jāturpina ticēt visaptverošas, tālejošas un saistošas globālas politiskas vienošanās iespējai, kas pēc iespējas ātrāk sagatavos ceļu juridiski saistošam līgumam. Ir patiešām pārāk agri pieminēt 2010. gada decembri kā termiņu ANO Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām līgumslēdzēju pušu 16. konferencei.

Mums tagad sava daiļrunība jāvērs īstā politiskā gribā. Mums jānoskaidro savas saistības finansiālā izteiksmē, kā arī naudas apjoms, kas piešķirts jaunattīstības valstīm, jo īpaši ar tehnoloģiju tālāknodošanu. Šajā stadijā pilnīgas, kolektīvas Eiropas Savienības saistības ir būtiskas.

Turklāt es rakstiski norādu uz neseno un pamācošo entuziasmu par sarunām ar Brazīliju, Dienvidkoreju, Indonēziju un jo īpaši ar Norvēģiju, kas savu mērķi samazināt piesārņojošās emisijas ir izteikušas skaitliski.

Lai gan var saprast elastību, ko prasa Amerikas Savienotās Valstis, kuras tikai nesen sākušas ņemt vērā klimata jautājumus, mums tomēr ir jāpanāk obligātas un tālejošas, skaitliski izteiktas īstermiņa, vidēja termiņa un ilgtermiņa saistības no galvenajiem piesārņotājiem — Amerikas Savienotajām Valstīm un Ķīnas. Bez šīm saistībām mēs iekļūsim klimata, politiskā un morālā katastrofā.

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, *Carlgren* kungs, *Dimas* kungs, dāmas un kungi! Šorīt es vēlos pastāstīt par 84 gadus veco misionāru, mācītāju *Ettore Turrini*, kas ir pavadījis 59 gadus ziemeļrietumos no Amazones. Viņš ir vienmēr cīnījies, lai aizsargātu pamatiedzīvotājus un mežus no tiem, kas tos īslaicīgu interešu vārdā grib iznīcināt.

Apceļojot mežus, tēvs *Ettore* ir iekļuvis septiņos gaisa satiksmes negadījumos, bet viņš savu misiju ir turpinājis un ieguvis tūkstošiem parakstu, kurus viņš iesniegs prezidentam *Lula*, daudziem ministriem un Itālijas prezidentam *Napolitano* kungam. Viņš ir bijis nenogurdināms.

Mēs tikāmies pagājušajā svētdienā, un es viņam teicu, ka pilnīgi piekrītu viņa nostājai un ka varbūt pasaule sāk nākt pie prāta un secināt, ka meži ir svarīgi, ka tie ir pasaules plaušas, kas regulē vietējo klimatu un uztver, un absorbē oglekļa dioksīdu.

Es teicu viņam, ka Kopenhāgenā mēs atradīsim līdzekļus, lai piešķirtu kompensāciju valstīm, kas pūlas saglabāt mežus neskartus. Es teicu viņam, ka mēs veidojam mežu uzraudzības instrumentus — *GPS* un *INSPIRE* —, lai pārbaudītu, kā valdības rīkojas, un ka līdz 2030. gadam mēs apturēsim atmežošanas procesu.

Kopenhāgenā mēs spēsim to visu izdarīt, un es piedalīšos augstākā līmeņa sanāksmē arī tēva *Turrini* vārdā.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, mēs visi saprotam — un mēs visi to esam teikuši — Kopenhāgenas sarunu nozīmi, bet, lai gan mēs visi ceram uz nolīgumu, mēs nevaram pieņemt to par katru cenu.

Ja netiks izpildīti šā tālejošajā nolīguma nosacījumi, es patiešām ceru, ka Eiropas Savienība spēs pateikt „nē” un atteiksies parakstīt „devalvētu” nolīgumu. Eiropas iedzīvotāji, kurus mēs pārstāvam Parlamentā, gaida nolīgumu, kas ļautu efektīvi apkarot visas klimata pārmaiņas, kuras mēs katru dienu novērojam savā apkārtnē. Eiropieši nepieņems lētu populismu, nenoteiktas nodomu deklarācijas, nesaistošus mērķus, kurus var aizmirst, tikko plašsaziņas līdzekļi tiem vairs nepievērš uzmanību.

Amerikas Savienotajām Valstīm arī būs jāuzņemas saistības Kopenhāgenā!

Eiropas Savienība kā vienīgais kontinents, kurā kopš 1990. gada ir samazinājušās CO₂ emisijas, un kā vienīgais kontinents, kas ir uzņēmies precīzas, obligātas un augstas saistības nākotnei, nevar veikt šo smago uzdevumu viena pati. Tāpēc, ja citas rūpnieciski attīstītās un jaunās tirgus ekonomikas valstis nevēlas uzņemties daļu atbildības, tām būs jāuzņemas pilna atbildība par sekām nodokļa veidā, kas tām būs jāmaksā pie mūsu robežām, lai aizsargātu mūsu rūpniecību no tādu valstu konkurences, kas nolēmušas nepiedalīties globālā nolīgumā.

Mēs, eiropieši, prasām ar katru dienu mazliet vairāk no mūsu ražotajiem. Kā piemēru es varu minēt klimata pārmaiņu tiesību aktu kopumu, ko parakstīja Francijas prezidentūra. Es minēšu arī dalībvalstu iniciatīvas, kas gluži kā oglekļa nodoklis, kuru tikko slavēja *Pargneaux* kungs — un es priecājos, ka viņš to darīja —, veicina vides nodokļa ieviešanu.

Transporta nozare, kas ir viena no lielākajām CO₂ emisiju veicinātājām — pat ja daži transporta veidi, piemēram, lidmašīnas, izdala mazāk siltumnīcefektu izraisošo gāzu —, dod arvien lielāku ieguldījumu klimata pārmaiņu apkarošanā. Tomēr tā ir nozare, kas ir stipri cietusi no krīzes sekām. Ja, kā es ceru, jūras un gaisa transportu iekļaus Kopenhāgenas sarunās, tad mums ir jānodrošina, ka tādas pašas prasības, kādas vērs pret Eiropas rūpniecību, tiek vērstas arī pret rūpnieciski attīstīto valstu rūpniecību.

Kopenhāgenā starptautiskās sabiedrības uzmanība būs pievērsta valdošajai šķirai. Mēs šodien tai sakām: „Nelieciet mums vilties!”

Åsa Westlund (S&D). – (SV) Priekšsēdētājas kundze, *Carlgren* kungs mūs brīdināja, sakot, ka starp mums ir daudz pesimistu. Tas ir tiesa, un es priecājos, ka *Carlgren* kungs nav viens no viņiem. Tomēr Zviedrijas premjerministrs, kas vada Padomi, un Dānijas premjerministrs, kas rīko Kopenhāgenas augstākā līmeņa

sanāksmi, diemžēl pieder pie šiem pesimistiem. Šie abi konservatīvie vadītāji partijas politisko īstermiņa iemeslu dēļ ir mazinājuši mūsu cerības jau pirms Kopenhāgenas sarunām, tādējādi apgrūtinot laba nolīguma noslēgšanu. Tas ir mulsinoši un bezatbildīgi, jo, kā teica *Carlgren* kungs, nekad vairs nebūs tik labas izdevības.

Tieši Kopenhāgenā ir īpaši skaidri jāformulē trīs jautājumi un jāpiešķir tiem juridiski saistošu pienākumu spēks.

1. Apjoms, par kādu attīstītās valstis ir nolēmušas ierobežot emisijas līdz 2020. gadam. Pēc zinātniskiem aprēķiniem samazinājumam jābūt tuvu 40 %, kas ir ne tikai sasniedzams, bet tas palielinās arī mūsu konkurētspēju un radīs vairāk vidi saudzējošu darbavietu.

2. Kas jaunattīstības valstīm jādara, lai ierobežotu emisijas, un tas īpaši attiecas uz Ķīnu un Indiju.

3. Cik daudz finansējuma bagātākajām valstīm ir jāsniedz jaunattīstības valstīm un kādā veidā? Šim finansējumam jāpapildina tie resursi, ko bagātās valstis tām jau apsolījušas nabadzības apkarošanai. Šajā ziņā ir svarīgi, ka Zviedrijas prezidentūra arī ir gatava mainīt savu viedokli un cīnīties, lai tos, kurus klimata pārmaiņas skar vissmagāk, nemocītu bads.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Priekšsēdētājas kundze, pagājušajā nedēļā parādījās informācija, ka Komisija slepeni un sadarbībā ar dažām dalībvalstīm ir sākusi izstrādāt priekšlikumu nekavējoties ieviest 30 % emisiju samazinājumu. Galvenais arguments ir tas, ka 30 % samazinājums ļautu saglabāt mērenu oglekļa dioksīda cenu — t. i., tādā līmenī, lai veicinātu emisiju samazināšanas pasākumus. Lielie elektroenerģijas ražotāji, kas ir aktīvi nodarbojušies ar lobēšanu, priecājas par šo plānu, kas palielinās biržā kotēto energouzņēmumu peļņu un vienlaicīgi pakļaus Eiropas rūpniecību oglekļa dioksīda emisiju pārvirzes riskam.

Es tomēr vēlos atgādināt Komisijai, ka saskaņā ar Emisijas kvotu tirdzniecības direktīvu ES mērķis samazināt emisijas par 20 % mainīsies uz 30 % tikai tad, ja citas rūpnieciski attīstītās valstis arī centīsies salīdzinoši samazināt emisijas un ja augstāku līmeni sasniegušās jaunattīstības valstis arī uzņemsies saistības. Ar politiska līguma noslēgšanu Kopenhāgenā nepietiks. Tomēr nepietiks arī ar juridiski saistošu nolīgumu, ja to neratificēs visas valstis. Tikai pēc tā ratificēšanas ES spēs noteikt, vai ir īstenots tās izvirzītais nosacījums veikt salīdzinošus samazināšanas pasākumus.

Tehniski runājot, politiska konsensa vēršana saistošā nolīgumā nav mazs sasniegums. Juridisks nolīgums par globālā klimata politiku būs precīzi formulēts un risinās simtiem jautājumu ar tādiem virsrakstiem kā „Kvantitatīvi mērķi emisiju samazinājumam rūpnieciski attīstītajās valstīs līdz 2020. gadam un pēc tam”, „Īpašie emisiju samazinājuma mērķi jaunattīstības valstīm līdz 2020. gadam un pēc tam”, „Rūpnieciski attīstīto valstu finansiālā palīdzība jaunattīstības valstīm”, „Tehnoloģiju izstrāde un tālāknodošana” un „Oglekļa absorbētāji un attiecīgie grāmatvedības noteikumi”. Šajās jomās ir dučiem jautājumu, par kuriem valstīm būs jāpanāk savstarpēja vienošanās.

Galvenais apsvērumš tomēr ir tas, ka mēs varam garantēt vispārēju emisiju samazinājumu tikai tad, ja tas notiks vienlaicīgi, nevis tad, ja mēs emisijas virzīsim no vienas vietas uz otru, jo tas tikai palielinās kopējo emisiju daudzumu. Tāpēc atbildīga vides politika nozīmē, ka ES jāsamazina emisijas ar noteikumu, ka arī citas valstis pūlēsies tās samazināt. Citādi var piepildīties *Verheugen* kunga biedējošais pareģojums, ka mēs eksportēsim piesārņojumu un importēsim bezdarbu.

(Aplausi)

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Priekšsēdētājas kundze, *Carlgren* kungs, komisār! Ir svarīgi, lai Kopenhāgenas sanāksme beigtos ar saistošu politisku nolīgumu. Šim nolīgumam jāietver operatīvi elementi, kurus var nekavējoties īstenot, un grafiks, kas ļautu izstrādāt juridiski saistošu nolīgumu 2010. gada laikā.

Nolīgumam jāaptver visas valstis, kas parakstījušas Konvenciju, un ir svarīgi, lai būtu skaidri formulētas visas saistības par emisiju samazinājumu un finansējumu.

No vienas puses, rūpnieciski attīstītajām valstīm ir jābūt vadošajām siltumnīcefektu izraisīto gāzu emisiju samazināšanā, tomēr augstāku ekonomisko līmeni sasniegušajām jaunattīstības valstīm arī ir liela nozīme un tām jāsniedz ieguldījums saskaņā ar savu atbildības līmeni un iespējām. Gan rūpnieciski attīstītajām valstīm, gan jaunattīstības valstīm, kas sasniegušas augstāku ekonomisko līmeni, ir jāpieliek pūles atbilstoši viņu iespējām. Tikai tad varēs samazināt konkurētspējas izkropļojumus starptautiskā līmenī.

Jaunajam nolīgumam jāveicina plānu izstrāde zema oglekļa emisiju līmeņa sasniegšanai dalībvalstīs, un attiecīgos tiesību aktos jāatbalsta šie plāni. Savukārt saistības, kas iekļautas dalībvalstu plānos, ir jādara

zināmas starptautiskajai sabiedrībai, tādējādi nodrošinot lielāku visu procesu pārredzamību. Šiem plāniem jābūt obligātiem visās iesaistītajās valstīs, izņemot vismazāk attīstītās valstis. Tomēr, lai šī stratēģija izraisītu trešo rūpniecisko revolūciju, kam pamatā ir oglekļa emisiju zema līmenis, mums jāpieņem holistiska pieeja, kam jāattiecas uz visām nozarēm, kuras izraisa emisijas.

Ir svarīgi arī noteikt finansēšanas struktūru, lai process būtu ilgtspējīgs vidēji ilgā termiņā un ilgtermiņā. Finansējumam jānāk no rūpnieciski attīstīto valstu privātā sektora, oglekļa emisiju kvotu tirgus un publiskā sektora, kā arī no augstāku ekonomisko līmeni sasniegušām jaunattīstības valstīm.

Piešķirot finansējumu, par prioritāti jāizvēlas mācības un pielāgošanās klimata pārmaiņām, galveno uzmanību pievēršot vismazāk attīstītajām valstīm.

Nobeigumā es vēlos izteikt atzinību komisāram *Dimas* par teicamo darbu, vadot šo dokumentu sagatavošanu.

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Pēc dažām nedēļām man būs uzticēts gods izveidot daļu oficiālās delegācijas, ko Parlaments sūtīs uz Kopenhāgenas Apvienoto Nāciju Organizācijas konferenci par klimata pārmaiņām.

Pēc sākotnējiem posmiem 1992. gadā Riodežaneiro un 1997. gadā Kioto 7. decembrī darbu sāks jauna globālā klimata konference, kuras darbības vēriens varētu būt vēsturisks. Priekšsēdētājas kundze, es teicu „varētu”, jo APEC augstākā līmeņa sanāksmes pēdējās dienās Amerikas Savienotās Valstis un Ķīna, šķiet, ir nolēmušas mainīt Kopenhāgenas sanāksmes vērienu.

Tomēr līdz augstākā līmeņa sanāksmei vēl ir laiks, un visu iesaistīto pušu interesēs ir ierasties tajā ar īpašiem mērķiem un programmām, lai nenāktos vilties savās lielajās cerībās uz turpmākajiem panākumiem klimata pārmaiņu apkarošanā.

Principam, ka piesārņotājs maksā, ir jāattiecas uz visiem. Eiropa vienmēr ir uzņēmusies vadību, un klimata un enerģētikas pakete ir labs piemērs. Mēs to jau esam daudzkārt teikuši, ka Amerikas Savienotajām Valstīm, Ķīnai, Indijai, Krievijai un Brazīlijai arī ir jāuzņemas atbildība kā valstīm, kas ir galvenās piesārņotājas. Ja tas nenotiks, mēs būsīm uzspieduši mūsu Eiropas uzņēmumiem nevajadzīgas izmaksas, un vissvarīgākais ir tas, ka bez šo valstu ieguldījuma Kopenhāgenas konference riskē kļūt par zaudētu iespēju.

Nobeigumā gribu teikt, ka klimata pārmaiņu apkarošana ir arī nepieciešams priekšnoteikums, lai sasniegtu — varbūt man būtu jāsaka — tuvinātu — Tūkstošgades attīstības mērķus.

Mums jāapkaro pārtuksnešošanās, straujas klimata pārmaiņas un ārkārtējas dabas parādības, ja mēs vēlamies uz pusi samazināt galēju nabadzību, apkarot epidēmijas un nodrošināt visiem piekļuvi ūdenim, kas ir būtiska vajadzība.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksme ir vēsturiska iespēja mainīt planētas likteni.

Mums ir jāpieņem lēmumi, kas ir vēl saistošāki nekā tie, ko pieņēma Kioto. Tāpēc mums jāaicina mūsu vadītāji izveidot starptautisku organizāciju, līdzīgu PTO, kas būtu atbildīga par klimata pārmaiņu regulēšanu un vides jautājumiem, izveidot pielāgošanās fondu klimata pārmaiņām — protams, kā papildinājumu oficiālajai attīstības palīdzībai — un ieviest oglekļa dioksīda emisiju nodokli jūras un gaisa satiksmei, kā arī nodokli finansiāliem darījumiem.

Mēs skaidri redzam, ka neatliekami ir vajadzīgs starptautisks vides regulējums — tieši tāds, kāds ir finanšu tirgiem un internetam. Mums ir iespēja spert šo vēsturisko soli attiecībā uz vidi. Darīsim to, iemiesojot viscēlākos cilvēces centienus, citādi mūs uzskatīs par lēmējiem, kas nesaprot lietas būtību.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, Padomes priekšsēdētāj, Komisijas priekšsēdētāj, dāmas un kungi! Ņemot vērā to, ka Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmei jāsākas pēc mazāk nekā divām nedēļām, pieaug bažas, vai sarunām par klimata pārmaiņām būs panākumi. Turklāt daži cilvēki jau runā, ka sanāksme neizdošoties.

Pasaules vadošās lielvalstis vēl joprojām atsakās pienācīgi reaģēt, lai gan kritiskās klimata pārmaiņas to no mums prasa. Rīt dien, pieņemot rezolūcijas priekšlikumu par Eiropas Savienības stratēģiju pirms Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmes, mums deputātiem jāparāda, ka esam, pirmkārt, pilni apņēmības un ka sanāksmei jānoslēdzas ar nolīgumu, kas būtu, protams, precīzs, bet kas būtu galvenokārt saistošs.

Turklāt nedrīkst pieļaut, ka kāds vājina vai apšaubā parakstāmā nolīguma saistošo spēku. Nevar bezgalīgi atlikt lēmumu pieņemšanu, citādi būs par vēlu. Tāpēc ir jāizveido starptautiska vides organizācija, kas šodien šķiet ne tikai nepieciešama, bet steidzami nepieciešama, jo tās uzdevums būs pārraudzīt Kopenhāģenas saistību izpildi, darbojoties ANO paspārnē.

Pēc Kopenhāģenas sanāksmes mēs varēsim sagaidīt lielāku skaidrību un atbildību no pasaules galvenajām lielvalstīm.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) ES Viduseiropas dalībvalstis dedzīgi atbalsta Eiropas Savienības klimata politikas mērķus tā vienkāršā iemesla dēļ, ka bez to ieguldījuma Eiropas Savienība nevarētu tos sasniegt. Faktiski no 1990. līdz 2005. gadam šīs dalībvalstis stipri ierobežoja rūpniecisko ražošanu. Tāpēc jaunās dalībvalstis uzskata, ka ir ļoti svarīgi, lai tām arī turpmāk būtu pietiekami liela nozīme šajā ziņā. Tāpēc tās ir uzņēmušās ārkārtīgi smagas ekonomiskās un sociālās saistības. Pasaules emisiju samazināšanas nolīgumā jāņem vērā jauno dalībvalstu ekonomiskais līmenis un pasaules vajadzību novērtējums (GNA). Ir arī ļoti svarīgi, lai šīs dalībvalstis nezaudētu līdzekļus videi nekaitīgām investīcijām un atjaunojamu energoresursu avotu attīstībai.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Eiropas Komisija un dalībvalstis finansēja nesen publicētu pētījumu, kas kritizē Eiropas Savienības klimata politiku par to, ka tā aprobežojas ar rūpniecības siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijām un nepievērš vērību dabīgai spējai uztvert oglekļa dioksīdu. No otras puses, pētījumā ir norādīts, ka Eiropas Savienībā izveidotā intensīvā zemkopības metode ir lielā mērā vainīga pie klimata pārmaiņām.

Faktiski šis pētījums ir apsūdzība Eiropas lauksaimniecībai. Manuprāt, ja mēs vēlamies runāt par lauksaimniecību šajā sakarībā, mums ir jāpiemin arī dažas citas lietas. Piemēram, Eiropas zemkopībai ir izcila vēsture, ja runājam par tās ieguldījumu siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanā, 1990.–2006. gada periodā tās samazinājās par 20 %. Ņemot vērā to, ka vispārējais vidējais samazinājums šajā periodā bija tikai 6 %, manuprāt, ir nepareizi vainot lauksaimniecību divas nedēļas pirms Kopenhāģenas konferences.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, šajās debatēs es esmu dzirdējis ļoti daudz par rūpniecību, un es negribētu, lai Kopenhāģenā tiktu pieļauta kļūda, aizmirstot par lauksaimniecību.

Turpinot komentārus, ko izteica mans kolēģis Niculescu kungs, es, protams, vēlos tos apstiprināt, sakot, ka lauksaimniecību nedrīkst uzskatīt par ierobežojumu, bet par turpmāko iespējamo globālās sasilšanas apkarošanas līdzekli.

Šim līdzeklim nedrīkst nepievērst uzmanību, to nevar pat ignorēt, jo — man tas, šķiet, jums jāatgādina — lauksaimniecībā izmantojamā zeme aizņem lielāko daļu Eiropas teritorijas un tai ir milzīgs potenciāls globālās sasilšanas apkarošanā. Tāpēc Kopenhāģenas debatēs lauksaimniecībai jābūt uzmanības centrā, un es ceru, ka Padomes un Komisijas locekļi to neaizmirsīs un decembrī Kopenhāģenā izteiks mūsu viedokli.

Catherine Greze (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Pamatiedzīvotāju aizsardzībai ir liela nozīme klimata pārmaiņu apkarošanā. Ja runājam par vidi, nabadzību un veselību, viņi ir tie, kas pirmie cieš no klimata pārmaiņām

Bez atmežošanas un kalnrūpniecības viņi cieš arī nepareizu risinājumu dēļ, kurus ierosina rūpnieciski attīstītās valstis. Biodegviela nav tīra alternatīva. Tā noplicina vietējo iedzīvotāju zemi, un tiem beigās ir jāpārceļas uz citu dzīvesvietu.

Tāpat arī, kad mēs veicinām tīras tehnoloģijas, daudznacionāli koncerni piesavinās pamatiedzīvotāju tradicionālās tehnoloģijas, lai tās pēc tam pārdotu par lielu cenu tiem pašiem iedzīvotājiem, kas tās izgudroja. Man žel, ka šodien iesniegtajā rezolūcijā nav minēta ANO Deklarācija par pamatiedzīvotāju tiesībām.

Mums bija jāpiemin arī biopirātisms un pamatiedzīvotāju autonomās īpašumtiesības kā galvenie līdzekļi klimata pārmaiņu apkarošanai. Es runāšu par šiem jautājumiem, kad mēs apspriedīsim nākamās rezolūcijas. Mežu jautājums attiecas ne tikai uz oglekli, bet uz cilvēku dzīvību.

Nobeigumā es vēlos pateikties *Dati* kundzei par viņas apņēmību, un, ja es esmu sapratusi pareizi...

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Eiropas Savienībai ir pietiekams morāls pamatojums izlēmīgai rīcībai, lai panāktu, ka Amerikas Savienotās Valstis un Ķīna samazina emisijas. Šis pamatojums ir tāds, ka Eiropas Savienība un

tās 27 dalībvalstis ir izpildījušas saistības, ko tās uzņēmas Kioto protokolā. Bijušās sociālistiskās valstis arī deva būtisku ieguldījumu, lielā mērā uzpurējoties. Šo valstu smagās rūpniecības sabrukums veicināja būtisku oglekļa dioksīda emisiju samazināšanos. Bet mēs maksājam par to lielu sociālu cenu. Tāpēc būtu pamatoti, uzņemoties starptautiskas saistības un nodrošinot finansālās līdzekļus, ņemot vērā šo faktu, tas ir, ekonomisko attīstību. No otras puses, jābūt iespējai — un tas būtu prātīgi darīts — neizmantotās kvotas pārcelt uz nākamajiem periodiem, ja tās varētu izmantot vides aizsardzībai.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, rezolūcija par ES stratēģiju Kopenhāgenas konferencei par klimata pārmaiņām ir ļoti svarīgs dokuments, kam ir augsti mērķi, bet bez starptautiska nolīguma sanāksme augstākajā līmenī beigsies ar neveiksmi. Mēs zinām, ka Amerikas Savienotās Valstis kopā ar starptautiskajiem sarunu partneriem cenšas noteikt emisiju parametrus un maksimālās robežas, bet ir daudz pazīmju, ka viņiem neizdosies pieņemt galīgo lēmumu pirms sanāksmes. Runā, ka arī tad, ja tiks panākta vienošanās par robežām, tās var nepieņemt ASV Kongress.

Eiropas Savienības vadošajam piemēram ir liela nozīme, bet man ir iespaids, ka vienīgi ES grib sasniegt augstus mērķus. Tāpēc rodas jautājums par to, kas notiks, ja ASV neatbalstīs 30 % sliekšni, kad to noteiks. Kādus mehānismus mēs lietosim, lai nodrošinātu, ka visas puses pilda saistības, ko tās uzņēmušas? Vai mēs nebūsim vienīgie karotāji kaujas laukā, kas pieliks lielas pūles par milzīgu cenu, bet kam nebūs nekādas ietekmes attiecībā uz klimata pārmaiņām vai oglekļa dioksīda emisiju ierobežošanu?

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Mēs gatavojamies Kopenhāgenas konferencei, pieņemot rezolūciju, kas parāda mūsu izpratni par to, ka klimata pārmaiņu apkarošanas politikas izstrādē ir jāiesaistās visiem pasaules ģeogrāfiskajiem apgabaliem. Turklāt rūpnieciski attīstīto valstu pienākums ir kopā ar jaunattīstības valstīm ne tikai noteikt mērķus, kas jāsasniedz, bet arī atrast resursus to sasniegšanai.

Šajā ziņā Parlaments ir paveicis labu darbu. Rezolūcijā ir formulēti īpaši instrumenti, un ir ļoti svarīgi, ka mēs esam savu rīcību novērtējuši skaitliskā izteiksmē. Skaitlis EUR 30 miljardi, ko mēs ierosinām laika posmam no šīs gada līdz 2020. gadam, ir svarīgs skaitlis, lai gan tas ir minimālais skaitlis jaunattīstības valstu iniciatīvu atbalstam. Vakar *De Boer* kungs, Apvienoto Nāciju Organizācijas sarunu vadītājs, prasīja 10 miljardus ASV dolāru no šā gada līdz 2012. gadam.

Pēc tam, kad lēmumu ir pieņēmušas Amerikas Savienotās Valstis un Ķīna, ir pienākusi kārta Eiropai uzņemties jaunus pienākumus un vadīt cīņu pret klimata pārmaiņām

Seán Kelly (PPE). – (GA) Priekšsēdētājas kundze, šorīt mums bija ļoti labas debates un mēs daudz ko varējām uzzināt no visiem runātājiem.

Es vēlos runāt par trim jautājumiem. Pirmkārt, ja Kopenhāgenā netiek panākts saistošs nolīgums, tad Parlamentam un Eiropas Savienībai ir jānosauca, jānokaunina un jāapvalda valstis, kas pie tā vainīgas, lai varētu tām piemērot sankcijas un liktu tām pakļauties.

Otrkārt, pilsoņiem ir vajadzīga izglītojoša programma, jo daudzi no tiem vēlas samazināt oglekļa emisijas daudzumu, bet tiem nav vajadzīgo zināšanu vai arī ekonomisko līdzekļu.

Treškārt, šorīt finansējums ir minēts neskaitāmas reizes. Finansējuma jautājums ir vienkāršs. Tas nav jautājums par to, vai mēs to varam atļauties, bet gan jautājums par to, vai mēs varam atļauties to nedarīt? Laiks iet, un mums nebūs otras izdevības. Šis ir īstais laiks to darīt.

Mairead McGuinness (PPE). – Priekšsēdētājas kundze, lai gan mūsu cerības, kas saistītas ar Kopenhāģenu, šajā posmā mazinās, tomēr mūsu centienus neviens nevar samazināt. Kā citi kolēģi jau teica, ja mēs varētu uzsvērt visu pozitīvo gan ekonomikā, gan attiecībā uz mūsu pilsoņiem šajās debatēs par klimata pārmaiņām, mums būtu lielāka veikspēja, jo šīm debatēm ir savas pozitīvās puses. Varbūt Kopenhāgenas sanāksme nebeigsies ar saistošu nolīgumu, tomēr, manuprāt, nav šaubu, ka ir pienācis īstais brīdis pārmaiņām, un mums ir jācenšas nezaudēt šo izdevību.

Par zemes izmantošanu — lauksaimniecība un zemes izmantošana ir galvenais bažu cēlonis. Acīmredzot ar lauksaimniecību saistās ne tikai daļa problēmas, bet arī liela daļa risinājuma. Mums jāsaista šīs debates arī ar mūsu rūpēm par vispārējo nodrošinātību ar pārtiku: atbilde būtu — ilgtspējīgu ražošanas sistēmu attīstība, kas pārvalda klimatu, bet vienlaicīgi nodrošina mums pārtiku. Ar to saistās mūsu galvenās rūpes.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, klimata aizsardzība un ilgtspējīga attīstība ir jautājumi — šķiet, ka mums tā vajadzētu domāt —, kas ietekmē mūs visus. Tomēr nevar būt nekādas apmierinošas virzības bez ciešas sadarbības, jo īpaši starp pasaules mēroga dalībniekiem. Kamēr Amerikas Savienotās

Valstis un Ķīna atsakās noteikt kopējus, saistošus siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanas mērķus, viss, ko var pieņemt Kopenhāgenā, — kā spilgti izteicās ANO galvenais klimatu pārzinošais ierēdnis — ir morāli saistošas rezolūcijas, citiem vārdiem sakot, bezzobainas.

Ļaujiet man teikt pāris vārdus par kodolenerģiju. Kodolenerģija noteikti neatrisinās problēmu. Ieguvums ir minimāls, bet izmaksas — milzīgas — un risks — ļoti augsts. Es tāpēc atbalstu rezolūciju, ko izstrādāja mana dzimtā reģiona Augšaustrijas zemes deputāts, kas ir pret kodolenerģiju un aicina ES ieviest kodolenerģijai nodokli. Tā ir prātīga ideja, jo tas nozīmē, ka tirdzniecība ar emisiju sertifikātiem nenosvēršies par labu kodolenerģijai.

Jolanta Emīlija Hibner (PPE). — (PL) Priekšsēdētājas kundze, pēc dažām dienām pasaules līderi, tostarp Eiropas Parlamenta pārstāvji, tiksies Kopenhāgenā, lai apspriestu klimata pārmaiņu jautājumu. Bez šaubām, ļoti svarīga ir siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazināšana, bet tikpat svarīga ir Eiropas rūpniecības aizsardzība. Mēs nedrīkstam pieļaut situāciju, ka Eiropas uzņēmumi tiek piespiesti pie sienas un rūpniecība tiek pārcelta uz trešām valstīm, kas neierobežo CO₂ emisijas.

Mums jāatceras, ka mums jāaizsargā mūsu tehnoloģijas un intelektuālais īpašums, un tāpēc Eiropas Savienībai Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmē jābūt vadošam spēkam, bet tā nedrīkst noteikt nereālus mērķus ne sev, ne citiem. Mērķis samazināt oglekļa dioksīda emisijas par 30 % līdz 2020. gadam, salīdzinot ar 1990. gadu, bez lielāko piesārņotāju, tādu kā ASV, Indija un Ķīna, atbalsta šķiet grūti sasniedzams. Tas attiecas arī uz rezolūcijas projekta noteikumu, kura mērķis ir panākt 80 % siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos līdz 2050. gadam. 20 % siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanās līdz 2020. gadam ļaus...

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Liisa Jaakonsaari (S&D). — (FI) Priekšsēdētājas kundze, šīs debates ir bijušas ļoti interesantas, un šķiet, ka Eiropas Parlaments ir stingri apņēmis atbalstīt konferenci par klimatu Kopenhāgenā.

Lauksaimniecības nozīme problēmas atrisināšanā arī ir bijusi uzsvērtā. Es pati arī vēlos uzsvērt, cik svarīga ir mežu politika un meži, jo meži ir oglekļa absorbētāji, kas uzsūc oglekļa dioksīdu. Šķiet, ka Amerikas Savienotās Valstis ved labas ziņas uz Kopenhāgenu, un tas ir ļoti svarīgs solis.

Tagad mums ir jāsāk arī nopietni runāt par to, kā samaksāt rēķinu par klimata pārmaiņu novēršanu. Šajā ziņā jautājums par ienākumu sadali ir ārkārtīgi svarīgs, jo mēs nedrīkstam likt Eiropas nabadzīgajām tautām maksāt rēķinu.

Axel Voss (PPE). — (DE) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos mudināt Kopenhāgenas sarunu vadītāju cīnīties par sekmīgu iznākumu. Godkārtīgi mērķi ir labi, un galu galā pūles, ko pieliekam šodien, dos labumu rīt, lai novērstu sekas un turpmāko kaitējumu, kas var izpausties kā migrācija, piekrastes teritoriju postījumi un varbūt stabilo reģionu pārvēršanās nestabilākos klimata pārmaiņu ietekmē.

Mums ir arī jārada piemērs. Tomēr, ja citas valstis, jo īpaši lielas valstis, neies ar mums kopsolī, mums viss jādara, ievērojot proporcionalitāti. Ņemot to vērā, es vēlos norādīt, ka mūsu uzņēmumi jau tagad galvenokārt cieš no pārāk lielas nastas.

Ir vēl viens jautājums, ko vēlos uzsvērt, proti, ka mēs jau tagad cīnāmies par vispārējo ticību Eiropas Savienības pastāvēšanai, lai jaunajai paaudzei dotu pārliecību, ka ES ir vajadzīga.

Andreas Carlgren, Padomes priekšsēdētājs. — (SV) Priekšsēdētājas kundze, es patiesi vēlos pateikties Parlamentam par ilgajām un intensīvajām debatēm, kā arī par stipru un visaptverošu apņēmību, kas tika izteikta debašu laikā. Ir teikts, ka mūsu parādītajam optimismam ir jāsakpojas realitātē. Tomēr es ietu vēl tālāk un teiktu, ka tas sakpojas reālajā pieredzē. ES ir izdevies samazināt emisijas. Mēs esam tās samazinājuši uz pusi no tā, kas mums jāsasniedz par spīti visam līdz 2020. gadam, un par trešo daļu no tā, ko mēs ceram sasniegt Kopenhāgenas nolīgumā, proti, 30 % emisiju samazinājumu no ES puses. Par to īpaši jāpateicas tam, ka mēs izveidojām kopējus noteikumus, ko ievieša starptautiski saistošs nolīgums — Kioto protokols. Tāpēc mēs esam tik cieši apņēmušies nodrošināt, lai Kopenhāgenas process novestu pie juridiski saistoša nolīguma. Tas nenotiks uzreiz Kopenhāgenā. Mums būs jāvienojas par visa nolīguma saturu. Pēc tam būs tehniskā daļa, kas ietver tā visa noformēšanu juridiski saistošā tekstā. ES vēlas, lai tas notiek tuvāko mēnešu laikā pēc Kopenhāgenas konferences.

Es vēlos teikt, ka finanšu krīzi visā pasaulē neizraisīja tas, ka pārāk daudz naudas tika izdots, lai glābtu klimatu. Gluži otrādi, lielas videi nekaitīgas investīcijas arī pieder pie ekonomiskajām pārmaiņām, citiem vārdiem

sakot, paversiens uz videi nekaitīgāku ekonomiku palīdzēs gan bagātajām, gan nabadzīgajām valstīm izkļūt no ekonomiskās krīzes. Oglekļa dioksīda tirgi faktiski dod pietiekami lielu iespēju investīcijām. Tie nodrošina, ka piesārņotājam ir jāmaksā, ka mēs nosakām emisijām augšējo robežu un ka naudu, ko piesārņotājs maksā par emisijām, var nodot arī jaunattīstības valstīm vidi saudzējošām investīcijām. To dažkārt apšaubā. Daži cilvēki brīnās, kādēļ mums jāiegulda nauda tīrās attīstības mehānismā (CDM), bet tāda jau tieši ir lietas būtība, proti, ka piesārņotājam jāmaksā par videi nekaitīgām investīcijām jaunattīstības valstīs. Manuprāt, tas ir labi un svarīgi, bet mums šie noteikumi ir jāuzlabo, lai ietekme uz vidi būtu vēl lielāka un skaidrāk formulēta, lai mēs varētu būt droši, ka tas viss sasniegs visnabadzīgākos.

Būs vajadzīgs arī nolīgums, lai izvairītos no oglekļa emisiju pārvirzēm. Bažām par to, ka šādas pārvirzes ir notikušas, vajadzētu radīt vēl lielāku apņēmību panākt, lai nolīgums kļūtu par īstenību.

Visbeidzot, manuprāt, ir skaļi un skaidri jāpasaka, ka Kopenhāģenas nolīgums izgāziesies, ja tas nebūs pietiekams, lai ļautu ES sasniegt 30 %, citiem vārdiem sakot, ja mēs iegūsim tādu „atšķaidītu” rezultātu, ka ES pieklājības dēļ nevarēs tiekties pēc 30 %. Tāpēc ir skaļi un skaidri jāpasaka, ka ir kaut kas vēl sliktāks par nolīguma nenoslēgšanu, un tas ir slihts nolīgums. Tāpēc arī ES ir pacēlusi latīņu tik augstu. Tāpēc mēs tagad tik daudz strādājam pie satura. Tas ir arī tāpēc, ka, runājot par divpakāpju mērķi, mēs apzināmies, ka jāsasniedz augstākais līmenis. Mēs faktiski zinām, ka jau tagad redzam nepieņemamus rezultātus. Parunāji, piemēram, ar Maldivijas valdību, kas nesen noturēja ministru kabineta sēdi zem ūdens, lai parādītu klimata pārmaiņu sekas, kas dažās pasaules daļās būs gandrīz neizbēgamas. Būtu ciniski nerīkoties enerģiski. Pasaule ir gaidījusi pietiekami ilgi. Ir pienācis laiks planētas labā panākt nolīgumu Kopenhāģenā. Tāpēc arī Parlamenta un visas ES apņemšanās ir tik svarīga.

Stavros Dīmas, Komisijas loceklis. – (EL) Priekšsēdētājas kundze, šīs bija ļoti interesantas debates ar dažām interesantām un konstruktīvām runām. Mēs dzirdējām neskaitāmus viedokļus un dažādus jautājumus. Ļoti iespējams, ka daži cilvēki tam nepiekrīt. Piemēram, es nevaru saprast, kāpēc kāds ir pret tīru, videi nekaitīgu, nepiesārņojošu rūpniecību, kam pamatā ir jaunās tehnoloģijas, kuras labi darbojas. Un tomēr pat šodien es dzirdēju šādus viedokļus. Es nevaru saprast, kāpēc kāds dod priekšroku piesārņojošai rūpniecībai, kam pamatā ir vecās tehnoloģijas, kuras, ja arī gūst peļņu, tad tikai tāpēc, ka nemaksā par piesārņojumu, lai gan tās peļņa būs īslaicīga, jo šāda rūpniecība nebūs konkurētspējīga. Tomēr demokrātiskā iekārtā un demokrātiskā parlamenta var dzirdēt visādus viedokļus.

Es vēlos izteikt komentārus par Pasaules Vides organizāciju. Šī organizācija, pie kuras izveides, kā zinu, jo īpaši daudz ir strādājusi Francija, bija faktiski viena no mūsu iecerēm, un es ceru, ka tā nākamajos gados kļūs par īstenību. Bez šaubām, šāda organizācija ir vajadzīga, lai būtu kāda starptautiska līmeņa vides organizācija, kas veicinātu vides jautājumu risināšanu, kā arī ekonomiskos un sociālos jautājumus un kas nodrošinātu labāku starptautisku nolīgumu koordināciju. To var paveikt samērā viegli, atjauninot pašreizējo ANO vides programmu, un šajā virzienā jau tiek strādāts.

Es vēlos runāt arī par Kioto protokolu, kas tika pieminēts vairākas reizes. Es priecājos par Eiropas Savienības sniegumu, jo 15 valstis, kam ir kopīgs mērķis samazināt oglekļa dioksīda emisijas par 8 % laika posmā no 2008. līdz 2012. gadam, sasniegs savu mērķi, bet ES 27 ar 10 jaunajām dalībvalstīm, kam ir mērķis, un Kipra un Malta, kam mērķa nav, arī sasniegs šo mērķi. Tādējādi Eiropas Savienībai ir morāls pamats teikt, ka mēs turam vārdu, un, bez šaubām, tas ir sasniegts ar pasākumiem, kurus esam veikuši dalībvalstu līmenī vai Eiropas līmenī un kuri ietver arī oglekļa dioksīda emisiju kvotu tirdzniecības shēmu.

Man jāuzsver, kā *Carlgren* kungs teica, ka Eiropas Savienība sasniegs pat vēl lielāku samazinājumu, nekā mēs sākumā apņēmāmies sasniegt, pamatojoties uz savām prognozēm, vienlaicīgi panākot ekonomisku izaugsmi. Es minēju tikai vienu statistikas rādītāju: periodā no 1990. līdz 2007. gadam, par kuru mums ir statistikas dati, ekonomika pieauga par 44 %, un oglekļa dioksīda emisijas samazinājās par 5 % ES 15 valstīs, un par 9 % ES 27 valstīs. Protams, ir prognozes, ka līdz 2012. gadam mēs krietni pārsniegsim noteikto mērķi, kas atvieglos mums 2020. gadam paredzētā mērķa sasniegšanu — panākt 30 % samazinājumu.

Ir jāpiebilst, ka 2008. gadā mums Eiropas Savienībā arī bija ievērojams — par 1,6 % — siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazinājums, vienlaicīgi turpinot ekonomisko izaugsmi, un tikai 2008. gada beigās izraisījās ekonomiskā krīze, kas ietekmēja arī siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisiju samazinājumu.

Ir palikušas tikai dažas dienas, un es lūdzu jūs pielikt lielākas pūles un paplašināt divpusējos kontaktus. Pēc ECOFIN, Vides padomes un Eiropadomes apspriedēm mums tagad ir skaidri norādījumi veicināt īpašus priekšlikumus par finansēšanas avotiem, darbības struktūrām un kritērijiem, kas jāpiemēro, lai noteiktu ikvienas puses vērā ņemamu ieguldījumu. Centīsimies laikā, kas mums atlicis, izmantot šos līdzekļus pēc iespējas efektīvāk.

Ir liela vienprātība par vajadzību pasaules mērogā censties sasniegt 2°C mērķi. Visi ir pārliecināti, ka pamatprincipus klimata nolīgumam pēc 2012. gada noteiks un tie ir jānosaka Kopenhāgenā. Šie pamatprincipi galvenokārt ietver augstas saistības samazināt attīstīto valstu, tostarp Amerikas Savienoto Valstu, emisijas, pienācīgus attīstīto valstu pasākumus samazināt emisiju pieaugumu un finansiālu palīdzību jaunattīstības valstīm, lai tās ierobežotu emisijas un pielāgotos klimata pārmaiņām.

Mēs strauji tuvojamies finiša līnijai. Izmantosim Kopenhāgenas sniegto izdevību pēc iespējas labāk un iemiesosim visu valstu galvenās saistības šajā vēsturiskajā nolīgumā. Mums jāpanāk Kopenhāgenā būtisks nolīgums attiecībā uz visiem Bali rīcības plāna aspektiem. Kopenhāgenā ir jāvienojas par visiem šiem aspektiem, tā lai tie būtu saistoši, un tūlīt pēc tam, nākamajos trijos vai vēlākais sešos mēnešos ir jānokārto visi tiesiskie jautājumi, lai mums būtu saistošs nolīgums, pēc kura Eiropas Savienība ir tiekusies un kurš nodrošinās mērķi ierobežot siltumnīcas efektu līdz 2°C.

Manuprāt, ir pats par sevi saprotams, ka Eiropas Parlamenta deputāti atbalstīs visus centienus šajās dienās, jo īpaši izšķirīgajās sanāksmēs Kopenhāgenā, un es vēlos jums vēlreiz pateikties par to un par visām pūlēm, ko esat tam veltījuši.

Priekšsēdētāja. – Es vēlreiz atgādinu deputātiem, ka zilās kartes sistēma, ko izstrādāja Parlamentārās reformas darba grupa, neattiecas uz Komisiju un Padomi, bet tikai uz Parlamenta deputātu debatēm.

Lai slēgtu šīs debates, rezolūcijas priekšlikumu ir iesniegusi Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja⁽¹⁾.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks rīt.

Luís Paulo Alves (S&D), rakstiski. – (PT) Nevienš nedrīkst ignorēt ārkārtējo nepieciešamību panākt starptautisku Kioto protokolu papildinošu nolīgumu, lai būtiski samazinātu oglekļa dioksīda emisijas.

Mums ir jānodrošina, lai zeme nenasiltu par vairāk nekā diviem grādiem. Lai to sasniegtu, nākamajos 10 gados emisijas pasaules mērogā ir jāsamazina vismaz par 30 %. Cilvēces nākotne karājas mata galā, un laika ir palicis maz. Ši ir mūsu vienīgā iespēja mazināt klimata pārmaiņu sekas, kas jau liek sevi just un kas var kļūt par 21. gadsimta lielāko problēmu.

Tā kā mēs, kas dzīvojam salās, vismazāk ietekmējam šīs pārmaiņas, mēs esam nopietni nobažījušies par šo jautājumu.

Eiropas Savienībai ir jā saglabā vadība un jārunā vienā balsī par vides problēmām. Tai būs jāizmanto visa tās politiskā ietekme, lai nodrošinātu, ka gaidāmajā augstākā līmeņa sanāksmē Kopenhāgenā vadošās pasaules lielvalstis panāk stingru nolīgumu. Ir ļoti svarīgi veikt izšķirošus pasākumus un mainīt pasaules energopatēriņa modeli — kā to jau izdarījušas Portugāle un Azoru salas —, kā arī investēt atjaunojamu energoresursu avotos un energoefektivitātē.

Nessa Childers (S&D), rakstiski. – Pāris pēdējās dienās Īriju ir piemeklējuši lieli plūdi, kas atnesa postu parastu cilvēku ģimenēm, mazajiem uzņēmumiem un zemkopjiem visā salā. Ir pārplūdusi Berovas upe, otrā garākā upe Īrijā, un liela daļa no Karlovas grāfistes ir vairāk nekā četras dienas bijusi zem ūdens. Plūdi kaimiņos esošajā Kilkenijas grāfistē ir lielākie pēdējos 60 gados. Lai gan plūdi Īrijā ir parasta parādība, to arvien lielākais biežums un atnestais posts ir vēl viens atgādinājums par klimata pārmaiņu sekām, ko izraisījuši bezatbildīga vides izmantošana. Vienalga, kas notiks pēc mazāk nekā divām nedēļām ANO konferencē par klimatu Kopenhāgenā, tādi ārkārtēji laika apstākļi kā plūdi Īrijā kļūs arvien biežāki. Mums ir jābūt elastīgiem, sastopoties ar klimata pārmaiņu sekām. Priekšsēdētājas kundze, es aicinu Īrijas valdību nekavējoties vērsties pēc pabalsta no Eiropas Solidaritātes fonda dabas katastrofas dēļ. Īrijas tauta vēl nesen parādīja savu uzticību ES, vairākumam balsojot par Lisabonas līgumu. ES jāparāda sava uzticība Īrijas tautai, tostarp Karlovas un Kilkenijas iedzīvotājiem, nekavējoties piešķirot tiem šo pabalstu.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Politisks nolīgums Kopenhāgenā ir būtisks, bet tam jābūt globālam. Nostādīt Eiropas rūpniecību proporcionāli daudz sliktākā stāvoklī nekā citās attīstītajās valstīs būtu kļūda attiecībā uz ekonomiku un neko daudz nedotu ekoloģiskās situācijas uzlabošanai. Eiropai jācenšas panākt nolīgumu, kas uzliktu saistības visām iesaistītajām pusēm.

(1) Sk. protokolu.

Eiropai ir jāatrod arī efektīvi un saprātīgi finansējuma risinājumi, atmetot ideju par nodokļa uzlikšanu starptautiskiem finanšu darījumiem (tā sauktais *Tobin* nodoklis), lai finansētu pielāgošanos klimata pārmaiņām jaunattīstības valstīs.

Tādu atbalstu, lai gan tas ir nepieciešams, nedrīkst sniegt uz ekonomikas, tirdzniecības un bagātības radīšanas rēķina.

Maksu, ko šāds nodoklis vispār prasīs no sabiedrības (nodokļu sloga palielināšanos, kas skars visus nodokļu maksātājus un patērētājus), un tā ietekmi uz finanšu tirgu (samazinot vajadzīgo likviditāti un kredīta plūsmu uzņēmumiem un mājāsaimniecībām) nedrīkst ignorēt.

Turklāt globāla nodokļa ieviešana izraisīs tehniskas problēmas un sarežģītu administrēšanu. Lai izietu no krīzes, nedrīkst uzlikt jaunus nodokļus, kurus būs grūti iekasēt. Mums jāaizmirst ideja par jaunu nodokli.

José Manuel Fernandes (PPE), rakstiski. – (PT) Eiropai jāsaģlabā vadība, rādot piemēru klimata pārmaiņu apkarošanā. Ir vērts norādīt, ka ES ir ar uzviju izpildījusi mērķus, ko nosprauda Kioto.

Es uzskatu, ka Kopenhāģenas nolīgumam par oglekļa dioksīda emisiju samazināšanu jābūt juridiski saistošam. Ņemot to vērā, es esmu iesniedzis Parlamentā rezolūcijas grozījumu šajā jautājumā, pieprasot, lai galīgajā tekstā tiktu noteiktas starptautiskas sankcijas.

Es uzskatu, ka nolīgumam jābūt globālam, ar augstiem mērķiem un skaidri noteiktu laika grafiku. Ja mēs neizvirzīsim augstus mērķus, tad beigās iegūsim nekam nederīgu instrumentu, kas būs vēl neefektīvāks par Kioto protokolu, kurā jau ir paredzētas starptautiskas sankcijas. Mēs ceram uz efektīvu regulējumu un to, ka nolīgumā būs iekļauta pārskatīšanas klauzula, lai nolīgumu varētu viegli pārskatīt.

Mums ir jādod arī skaidrs signāls jaunajai Āzijas rūpniecībai. Ķīnu un Indiju nevar atbrīvot no atbildības, ja tām ir augsts globālo emisiju procents, bet mūsu rūpniecība dara visu iespējamo, lai samazinātu emisijas.

ASV ir liela atbildība šīs augstākā līmeņa sanāksmes panākumu nodrošināšanā. Es ceru, ka Amerikas Savienoto Valstu prezidents *Barack Obama* parādīs, ka viņš ir pelnījis Nobela Miera prēmiju, jo klimata pārmaiņu apkarošana sekmēs visu tautu mieru un laimi.

Adam Gierek (S&D), rakstiski. – (PL) Klimats mainās. Pagātnē tas ir noticis daudzkārt. Mēs esam vairāk nekā 6 miljardi, un tas, kas reiz bija ārkārtēja parādība, kurai neviens nepievērsa uzmanību, tagad tiek ievērots. Turklāt sarežģītās infrastruktūrās, piemēram, elektroenerģijas ražošanā un apgādē, bieži notiek avārijas, kas beidzas ar elektriskās strāvas padeves pārtraukumiem un IT tīklu pārrāvumiem. Ir arī problēmas ar lielu zemes teritoriju pārtuksnešošanos. Tas rada humanitāras un ekonomiskas katastrofas. Pirmās to pazīmes ir nemieri Somālijā un prognozes par nākotnes konfliktiem ūdens dēļ. Pieaug migrācijas plūsmas. Vai šīs problēmas atrisinās CO₂ emisiju piespiedu ierobežošana? Nē.

Pirmkārt, neviens nav pierādījis, ka klimata pārmaiņas izraisa CO₂ emisijas. Otrkārt, CO₂ emisiju ierobežojuma rezultātus varam gaidīt tikai gadsimta beigās. Treškārt, CO₂ emisiju ierobežojums vājinās cilvēces ekonomiku un tikai padziļinās katastrofu. Emisiju kvotu tirdzniecība ir antisociāls priekšlikums, un tās izmaksas būs jāsedz vienkāršajiem cilvēkiem, bet peļņu savāks finanšu pasaule, ieskaitot spekulantus. Tāpēc humānu un sociālu iemeslu dēļ vissvarīgāk ir nevis apkarot maz ticamus klimata pārmaiņu cēloņus, bet gan klimata pārmaiņu sekas. Nav jāpielāgojas klimata pārmaiņām, bet aktīvi jārikojas. Piemēram, manā valstī ūdensapgādes drošība jau ir kļuvusi par svarīgu jautājumu.

Rovana Plumb (S&D), rakstiski. – (RO) Globālā sasilšana pašlaik rada cilvēcei divas lielas problēmas, no vienas puses, vajadzību stipri samazināt siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijas un, no otras puses, vajadzību pielāgoties klimata pārmaiņu sekām. Ņemot vērā, ka tā ir globāla parādība un ka ES ir vainīga tikai pie 10 % no siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijām visā pasaulē, ir svarīgi pēc divām nedēļām Kopenhāģenā panākt obligātu, globālu, juridiski saistošu nolīgumu. Es atzinīgi vērtēju prezidenta *Obama* piedalīšanos Kopenhāģenas konferencē ar pilnvarām uzņemties ASV vārdā saistības, kas ietver skaidri izteiktus mērķus samazināt emisijas. Lai pielāgotos klimata pārmaiņu sekām, mums ir vajadzīgs finansēšanas mehānisms, kas precīzos skaitļos izsaka summas, kuras jāiegulda videi nekaitīgās tehnoloģijās, kas rada jaunas darbavietas, un šajā krīzes periodā tās ir ļoti vajadzīgas.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), rakstiski. – (RO) Mērķis starptautiskajā konferencē par klimata pārmaiņām, kas sāksies 7. decembrī Kopenhāģenā, ir noslēgt nolīgumu, kas papildinās Kioto protokolu un piespiedīs pasaules valstis samazināt piesārņojošās emisijas. ES ir uzņēmusies vienpusējas saistības samazināt piesārņojošu emisiju līmeni par 20 % salīdzinājumā ar 2005. gada līmeni, ka arī nodrošināt, ka 20 % no

patērētās enerģijas nāk no atjaunojamo energoresursu avotiem. Tomēr šiem centieniem jābūt saskaņotiem ar visu attīstīto un jaunattīstības valstu centieniem. Energoapatēriņu un piesārņojošas emisijas var samazināt ātri un lēti, pasaules mērogā veicinot energoefektivitāti. Tāpēc ES un tās dalībvalstīm ir jāpalielina energoefektivitāte, jo īpaši ēkās un transporta nozarē. Lai ES spētu samazināt piesārņojošas emisijas, ko izraisa energoietilpīgas rūpniecības nozares, saskaņā ar uzņemtajām saistībām, ir jānodrošina finanšu resursi Eiropas uzņēmumu modernizēšanai. Tas ir vienīgais veids, kā saglabāt ražošanu un tādējādi arī darbavietas Eiropas Savienībā. Pārskatot ES budžetu, mums jānodrošina pietiekami finanšu līdzekļi, lai pieņemtu pasākumus aizsardzībai pret klimata pārmaiņām un pielāgotos to sekām. Ekoloģiski efektīvas globālas ekonomikas attīstība radīs jaunas investīcijas, jaunas darbavietas un paaugstinās dzīves līmeni.

(Sēdi pārtrauca plkst. 11.50 pirms balsošanas laika un atsāka plkst. 12.00)

SĒDI VADA: S. LAMBRINIDIS

Priekšsēdētāja vietnieks

4. Balsošanas laiks

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir balsošanas laiks.

(Balsošanas rezultātus un citu informāciju par balsošanu: sk. protokolu)

4.1. Elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušana (A7-0070/2009, Catherine Trautmann) (balsošana)

4.2. Statistika par pesticīdiem (A7-0063/2009, Bart Staes) (balsošana)

- Pirms balsošanas:

Bart Staes, referents. – (NL) Paskaidrojumam, šis ir trešais ziņojums no trim pesticīdu lietošanas paketes ziņojumiem.

Pirms kāda laika šajā gadā iepriekšējā Parlamenta sasaukumā mēs pieņemām Regulu par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū. Vienlaicīgi mēs pieņemām arī Direktīvu par pesticīdu ilgtspējīgu lietošanu, un pašreizējā Regula attiecībā uz statistiku par pesticīdiem ir šīs paketes trešā sastāvdaļa.

Šo priekšlikumu vajadzēja izskatīt Samierināšanas komitejai, bet iepriekšējā Parlamenta sasaukumā to neizdevās izdarīt. Ļoti daudz cilvēku neieradās, un arī otrajā lasījumā piedalījās pārāk maz cilvēku, lai iegūtu pietiekamu balsu skaitu un noslēgtu otro lasījumu.

Šai sakarībā es šeit uzstāties, lai pateiktos Zviedrijas prezidentūrai un jo īpaši Čehijas prezidentūrai, jo tā būtu varējusi pilnīgi iznīcināt otro lasījumu: viņi būtu varējuši nepieņemt samierināšanas procedūrai. Pateicoties to politisko grupu un viņu priekšsēdētāju labajām attiecībām ar Parlamentu, kas man pievienojās un uzrakstīja vēstuli prezidentūrai tūlīt pēc vēlēšanām, ir bijis iespējams glābt šo ziņojumu un ar samierināšanas procedūras palīdzību nodrošināt, ka mēs šodien varam balsot par tādu šā teksta versiju, par ko vienojās otrajā lasījumā. Es vēlos pateikties visiem, kas piedalījās šā jautājuma risināšanā.

4.3. Kopienas finansiāla atbalsta piešķiršana Eiropas komunikāciju tīklu jomā (kodificēta versija) (A7-0057/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (balsošana)

4.4. Eiropola informācijas konfidencialitātes noteikumi (A7-0065/2009, Timothy Kirkhope) (balsošana)

4.5. Īstenošanas noteikumi par Eiropola attiecībām ar partneriem, tostarp saistībā ar personas datu un klasificētas informācijas apmaiņu (A7-0064/2009, Sophia in 't Veld) (balsošana)

- 4.6. To trešo valstu un organizāciju saraksts, ar kurām Eiropols slēdz līgumus (A7-0069/2009, Jan Philipp Albrecht) (balsošana)
- 4.7. par projektu Padomes lēmumam, ar ko pieņem īstenošanas noteikumus par Eiropola analīzes darba datnēm (A7-0068/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (balsošana)
- 4.8. Eiropas Noziedzības novēršanas tīkla (EUCPN) izveide (A7-0072/2009, Sonia Alfano) (balsošana)
- 4.9. Kriminālistikas laboratoriju darbības akreditācija (A7-0071/2009, Timothy Kirkhope) (balsošana)
- 4.10. Makrofinansiālā palīdzība Gruzijai (A7-0060/2009, Vital Moreira) (balsošana)
- 4.11. Makrofinansiālā palīdzība Armēnijai (A7-0059/2009, Vital Moreira) (balsošana)
- 4.12. Makrofinansiālā palīdzība Serbijai (A7-0061/2009, Miloslav Ransdorf) (balsošana)
- 4.13. Makrofinansiālā palīdzība Bosnijai un Hercegovinai (A7-0067/2009, Iuliu Winkler) (balsošana)
- 4.14. Kopējā pievienotās vērtības nodokļa sistēma (A7-0055/2009, Udo Bullmann) (balsošana)
- 4.15. OSPAR konvencijas II un III pielikuma grozījumi (A7-0051/2009, Anna Rosbach) (balsošana)
- 4.16. Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par tiesas un ārpustiesas civillietu un komercietu dokumentu izsniegšanu (grozījumi Lēmumā 2006/326/EK) (A7-0058/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (balsošana)
- 4.17. EK un Dānijas nolīgums par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (grozījumi Lēmumā 2006/325/EK) (A7-0056/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (balsošana)
- 4.18. Grenlandes [melnā] paltusa resursu atjaunošanas plāns Ziemeļrietumu Atlantijas zvejniecības organizācijas darbības jomā (A7-0046/2009, Carmen Fraga Estévez) (balsošana)
- 4.19. Eiropas Kopienas nolīgums par Eiropas Kopienas pievienošanos 1980. gada 9. maija Konvencijai par starptautiskajiem dzelzceļa pārvadājumiem (COTIF), kas grozīta ar Viļņas 1999. gada 3. jūnija protokolu (A7-0053/2009, Dieter-Lebrecht Koch) (balsošana)
- 4.20. Protokols par uzturēšanas pienākumiem piemērojamiem tiesību aktiem (A7-0062/2009, Diana Wallis) (balsošana)

4.21. Pieprasījums aizstāvēt Tobias Pflüger imunitāti un privilēģijas (A7-0054/2009, Tadeusz Zwiefka) (balsošana)

4.22. Pielāgošana regulatīvajai kontroles procedūrai — Piektā daļa (A7-0036/2009, József Szájer) (balsošana)

- Pirms balsošanas par normatīvās rezolūcijas projektu:

Stavros Dimas, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, es domāju, ka mēs neatsauksim priekšlikumu.

(Parlaments nolēma nosūtīt priekšlikumu atpakaļ komitejai)

4.23. Informācijas tehnoloģijas izmantošana muitas vajadzībām (A7-0052/2009, Alexander Alvaro) (balsošana)

- Pirms balsošanas:

Petru Constantin Luhan (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos Eiropas Tautas partijas grupas vārdā lūgt jums balsot atsevišķi par 27. grozījumu. Tas ir par pilnīgas piekļuves datubāzēm piešķiršanu Eurojust un Eiropolam. Es vēlos lūgt visus kolēģus balsot par šo grozījumu.

(Parlaments noraidīja priekšlikumu)

5. Balsojumu skaidrojumi

Mutiski balsojumu skaidrojumi

- Ziņojums: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Pēc veiksmīgā balsojuma kā viena no ēnu referentiem par telekomunikāciju paketi es vēlos teikt, ka priecājos par šo svarīgo grozījumu iekšējā tirgus regulējumā elektroniskās komunikācijas jomā, jo tas īpaši nodrošinās godīgu procesu attiecībā uz lēmumiem pārtraukt interneta pakalpojumu sniegšanu. Man ir gandarījums, ka Padome beidzot piekrita mūsu priekšlikumiem. Mūsu garantijas nodrošinās, ka atvienošana no interneta attieksies tikai uz tādiem īstiem noziedzniekiem kā teroristiem un bērnu pornogrāfijas izplatītājiem, nevis uz parastiem interneta lietotājiem.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, manuprāt, šie tiesību akti ir vajadzīgi, jo mēs virzāmies uz elektronisko komunikāciju vienoto tirgu. Jau Lisabonas līgumā ir nolemts, ka tas ir pareizais solis.

Es tomēr esmu norūpējies un uzskatu, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt interneta lietotāju pamattiesības un brīvu piekļuvi internetam. Ir jāraizējas par tā nelegālu un ļaunprātīgu izmantošanu, un, kā mēs zinām, viena no lielākajām problēmām pašlaik ir pirātisms. Pirātisms visu laiku strauji palielinās, un viena no jomām, kurā tas darbojas, ir internets.

Es ceru, ka mēs turpmāk mēģināsim nodrošināt, lai tie, kas dara radošu darbu, tiek par to pienācīgi atalgoti un lai pirātisms neapdraud viņu eksistences līdzekļus, kā tas pašlaik parasti notiek internetā, kur faili tiek nelegāli lejupielādēti. Tas ir pareizais solis un virziens, lai gan turpmāk mums jāvelta īpaša uzmanība radošo mākslinieku tiesībām un jānovērš pirātisms.

- Ziņojums: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Daniel Hannan (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, redzat cik slepeni un paklusām, maziem solīšiem, viltīgi un nekaunīgi mēs esam nonākuši pie visas Eiropas federālo policijas spēku izveides?

Kad 20. gs 90. gadu sākumā nodibināja Eiropolu, to nosauca par informācijas apstrādes centru, par Interpola reģionālu filiāli, ja vēlaties. Kopš tā laika tam ir piešķirtas izpildvaras un policijas funkcijas.

Sākumā šķita, kas tas aprobežojas tikai ar pārrobežu pretterorisma pasākumiem. Tas, protams, ir veids, kā FIB sāka savu darbību, bet pamazām tas paplašināja savas kompetences jomas un ieguva varu, un beigās kļuva par visa kontinenta federālo policijas spēku.

Ar Eiropu paša laiku notiek līdzīgs process, tas arī pamazām ir paplašinājis savas kompetences jomas, attiecinot tās uz veselu virkni noziegumu, kas faktiski ir dalībvalstu kompetencē, bet brīnumjaukas aizmārības dēļ saglabājot tā darbiniekiem diplomātisko imunitāti, citiem vārdiem sakot, viņus nevar saukt pie atbildības, ja viņi izmanto savu varu ļaunprātīgi.

Kad mēs par to balsojam? Kad mēs piekritām izveidot Eiropas mēroga krimināltiesisko sistēmu ar savu apcietināšanas orderi, saviem policijas spēkiem, ar saviem kriminālvajāšanas tiesnešiem un ar savu Eiropas prokuroru?

Es uzskatu, ka mums jābūt pieklājīgiem un jājautā cilvēkiem, mūsu vēlētajiem, vai viņi to atbalsta.

- Ziņojums: Vital Moreira (A7-0060/2009)

Daniel Hannan (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, labākais, ko varam darīt, lai palīdzētu Balkānu un Kaukāza republikām, ir uzņemt tās bez jebkādiem noteikumiem muitas savienībā, atvērt mūsu tirgus to produkcijai. Šīm valstīm ir ideāls stāvoklis, lai iekļūtu tirgū. Tām ir izglītots un strādīgs darbspēks, un tām ir samērā mazas izmaksas, un tāpēc tām ir konkurētspējīgas eksporta preces.

Taču mēs to nedarām, bet izspiežam viņu produkciju vairākās svarīgās jomās, un tad, lai nomierinātu sirdsapziņu, mēs sniedzam tām finansiālu palīdzību valdību līmenī. To darot, mēs, protams, padarām tās par atkarīgam valstīm, par satrapijām. Un ne tikai Krievija uzskata tās par savām „tuvajām ārvalstīm”. Šķiet, ka šī ir frāze, kas dažkārt piemērojama arī Briselei.

Mēs ievēlam viņu politiku un lēmumus masveida bagātības pārdalīšanas sistēmā un tāpēc tos priekšlaicīgi eiropeizējam, jo viņi uzzina to, ko mēs šeit Parlamentā zinām ļoti labi, ka Eiropas Savienības galvenā funkcija mūsdienās ir darboties kā monolītam mehānismam, kas paņem naudu no nodokļu maksātājiem un dod to cilvēkiem, kuriem laimēties strādāt šīs sistēmas iekšienē.

- Ziņojums: Alexander Alvaro (A7-0052/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Dāmas un kungi, es nešaubīgi ticu, ka mums ir vajadzīga uzlabota informācijas sistēma civilajai pārvaldei, kas saistīta dalībvalstu muitas un policijas iestādes. Mēs esam to parādā Eiropas Savienības pilsoņiem, un mums ir efektīvāk jāapkaro viltotu preču imports, kā arī tie bīstamie produkti mūsu tirgos, kas nāk no trešām valstīm. Atšķirībā no vairākuma deputātu es uzskatu, ka Komisijas priekšlikums nodrošinās lielāku personu datu aizsardzību un vienlaicīgi efektīvāku cīņu pret organizēto noziedzību. Es tāpēc nebalsoju par komitejas ierosinātajiem 90 projekta grozījumiem, nedz arī par ziņojumu kopumu.

Es, protams, vēlos aicināt Komisiju risināt sarunas par ātrās brīdināšanas sistēmu, kas būtu līdzīga Ķīnas RAPEX, arī ar tādām valstīm kā Indija, Vjetnama, Krievija un Turcija, lai bīstamus vai viltotus produktus varētu pārtvert, pirms tie nonāk Eiropas valstīs. Esmu ievērojis, ka kopš 2006. gada ir bijis iespējams slēgt starptautiskus nolīgumus ar trešām valstīm par uzturēšanās iestāžu sadarbību patērētāju aizsardzības jomā, un esmu ļoti vilusies, ka Komisija līdz šim nav izmantojusi šo iespēju.

Rakstiski balsojuma skaidrojumi

- Ziņojums: Catherine Trautmann (A7-0070/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), rakstiski. – (PT) Pricējos, ka Eiropas Parlaments ir apstiprinājis telekomunikāciju reformu paketi, tādējādi nostiprinot patērētāju tiesības un veicinot labāku piekļuvi informācijai un vārda brīvību. Lai sasniegtu Lisabonas stratēģijas mērķus, mums pietiekami jāstimulē investīcijas jaunajos ātrgaitas tīklos, lai atbalstītu inovācijas uz saturu pamatotos interneta pakalpojumos un starptautiskā līmenī palielinātu ES konkurētspēju. Veicināt ilgtspējīgas investīcijas šādu tīklu izstrādē ir ļoti būtiski, jo tās nodrošinās konkurētspēju un palielinās patērētāju izvēles iespējas. Lai garantētu investīcijas jaunajās tehnoloģijās mazāk attīstītos reģionos, noteikumi attiecībā uz elektronisko komunikāciju ir jāasaskaņo ar citām politikas jomām, piemēram, ar valsts atbalsta politiku, kohēzijas politiku vai plašākiem rūpnieciskās ražošanas mērķiem.

Carlos Coelho (PPE), rakstiski. – (PT) Es atbalstu telekomunikāciju reformu paketi, tāpēc ka, manuprāt, internets ir būtisks izglītības, vārda brīvības un informācijas līdzeklis. Šī iniciatīva, bez šaubām, atbalsta ideju, ka piekļuve internetam un tā lietošana pieder pie Eiropas pilsoņu pamattiesībām. Es vēlos pateikties Bastos kundzei, kas bija vienīgā šajā procesā iesaistītā deputāte no Portugāles. Es atbalstu brīvību internetā, un tas nebūt nenozīmē jebkādu noteikumu trūkumu. Tāpat kā reālā pasaule, arī virtuālā interneta pasaule ir piemērota vide neatļautai un nelikumīgai rīcībai, ietverot video un mūzikas failu lejupielādēšanu un terorisma

un bērnu pornogrāfijas veicināšanu. Par spīti daudzu dalībvalstu valdību pretestībai Parlaments ir nodrošinājis, ka visi interneta lietotāji var gūt labumu no tiesībām un garantijām, ko ietver Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (ECHR). Tas nozīmē, ka jebkādi interneta lietotāju tiesību un pamatbrīvību ierobežojumi, piemēram, pārtraukšana sniegt interneta pakalpojumus, pārkāpj ECHR un likuma vispārējos principus, un tiem vispirms ir jābūt sankcionētiem ar tiesas lēmumu, lai aizstāvētu procesuālās garantijas, nevainīguma prezumpciju un tiesības uz privātumu, neskarot īpašos mehānismus gadījumos, kurus uzskata par svarīgiem valsts drošības apsvērumu dēļ.

Marielle De Sarnez (ALDE), rakstiski. – (FR) Viss, ko mēs vēlējamies panākt, bija tiesas iepriekšēja aprobācija. Ar šo kompromisu mēs esam vismaz šajā posmā garantējuši labāko iespējamo tiesisko aizsardzību. ES galvenā ideja ir skaidra — piekļuve internetam ir cilvēka pamattiesības, un ir jāievēro precīzas un saistošas procedūras, lai panāktu, ka interneta lietotājus notiesā, ja tie ir pārkāpuši autortiesības. Un tagad dalībvalstu un Eiropas Kopienas Tiesas tiesnešiem ir jānodrošina, lai tiktu īstenotas visu interneta lietotāju tiesības uz „iepriekšēju taisnīgu un objektīvu procedūru”. Neskaidrības attiecībā uz daudziem noteikumiem prasīs ciešu transponēšanas procesa un šī svarīgā tiesību akta īstenošanas uzraudzību. Tagad, kad Lisabonas līgums ir ratificēts, Eiropas Parlaments varēs kā viena no likumdevējām iestādēm turpināt aizstāvēt interneta neitralitāti. Šodienas balsojums ir tikai viens ilga procesa posms. Mums būs jāturpina aizstāvēt interneta lietotāju tiesības un īpaši labāk tās formulēt. Mums būs arī steidzami jārisina svarīgais interneta autortiesību jautājums.

Edite Estrela (S&D), rakstiski. – (PT) Es balsoju par *Trautmann* kundzes ziņojumu, jo uzskatu, ka pašreizējā vienošanās stipri pārsniedz to, kas bija iespējams procesa iepriekšējās stadijās, jo īpaši attiecībā uz patērētāju tiesībām. Es uzskatu, ka tādu pasākumu ieviešana, kas aizsargā un garantē vārda brīvību un informāciju, kuru ieguvuši fiksēto tālrunu līniju un mobilo tālrunu, kā arī interneta lietotāji, ir absolūti nepieciešama. Ir svarīgi uzlabot iekšējo telekomunikāciju tirgu, veicinot konkurenci starp uzņēmumiem, vienlaicīgi nostiprinot dalībvalstu regulatīvo iestāžu neatkarību no attiecīgajām valdībām. Bija tikpat svarīgi nodrošināt modernāku radiofrekvenču spektra pārvaldību, izstrādājot tehniku, kas ļauj sniegt labākus pakalpojumus lauku teritorijās.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Es atzinīgi vērtēju panākto kompromisu starp Parlamentu un Padomi, ieviešot pamatdirektīvā pienācīgu interneta lietotāju aizsardzību gadījumos, kad tiek ierobežota piekļuve pakalpojumiem un ierīcēm elektroniskās komunikācijas tīklos.

Manuprāt, tiesiskuma princips prasa, lai nevienas personas piekļuve informācijai un elektronisko komunikācijas tīklu lietošana netiktu pakļauta noteikumiem, ja vien to nedara, stingri ievērojot nevainīguma prezumpcijas principu, un piekļuvi var ierobežot tikai tad, ja pirms tam ir ievērota taisnīga un objektīva procedūra, kas aizsargā tiesības tikt uzklautam un tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

Turklāt es uzskatu, ka ir īpaši svarīgi atbalstīt dalībvalstu regulatīvo iestāžu neatkarības nodrošināšanas mehānismus, lai tās varētu efektīvi regulēt tirgu, veicinot godīgu konkurenci starp tirgus dalībniekiem un sadarbības mehānismus starp dažādām Eiropas regulatīvajām iestādēm, lai mēs varam izveidot pārredzamāku un konkurētspējīgāku tirgu, kas būtu liels sasniegums attiecībā uz piedāvāto pakalpojumu kvalitāti.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Oktobra beigās Padome pieņēma vairākumu tekstu, kas tika apspriesti kopā ar Parlamentu, par tā saukto telekomunikāciju paketi, kura ar dažiem izņēmumiem tika iekļauta *Catherine Trautmann* ziņojumā.

Šo tekstu turpināja apspriest Samierināšanas komitejā, kas pieņēma tekstu, par kuru mums tagad jābalso.

Tā ir taisnība, ka saskaņotajā tekstā ir iekļauti daži no priekšlikumiem, kurus iesniedza mūsu grupa, aizstāvot lietotāju tiesības. Tomēr tas nav pietiekami tālejošs, jo steidzamos gadījumos tas pieļauj procesuālo garantiju izņēmumus, lai gan tiem jābūt pamatotiem un saskaņotiem ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju.

Tomēr galvenā problēma attiecībā uz tekstu ir tā piemērošanas joma, jo teksts ir attiecināts tikai uz ierobežojumiem, ko nosaka dalībvalstis, nevis uz ierobežojumiem, ko nosaka privātuzņēmumi.

Patiešām, šķiet, ka Eiropas Savienība ir vairāk ieinteresēta izveidot iekšēju telekomunikāciju tirgu, vienīgi lai atbalstītu šajā nozarē valdošo grupu intereses, nekā aizstāvēt gala lietotāju tiesības un pamatbrīvības. Mums nav citas izvēles, kā nepiekrīst šādai nostājai.

Bruno Gollnisch (NI), rakstiski. – (FR) Es atturējos no balsošanas par šīs telekomunikāciju paketes galīgo versiju, jo tā ir neapmierinoša. Tomēr tā ir labāka nekā nekas. Tā neaizsargā interneta lietotājus no brīvību ierobežojošiem likumiem, piemēram, *Hadopi* likuma Francijā, vai to pārvaldes iestāžu dūsmām, kas ir pilnvarotas veikt šādas nelikumības. Tomēr tā dod interneta lietotājiem tiesiskus līdzekļus, lai aizstāvētu sevi.

Diemžēl satrauc tas, ka esam nonākuši tik tālu, ka mums jāpaļaujas uz Eiropas Savienību, kurai ir vienalga, ko tās pilsoņi domā, un kuras darbība ir galvenokārt vērsta uz to, lai apmierinātu visādu lobiju intereses un dotu Eiropas iedzīvotājiem minimālas tiesības uz informācijas un vārda brīvību.

Sylvie Guillaume (S&D), rakstiski. – (FR) Lai gan telekomunikāciju nozare piedzīvo vēl nepieredzētu attīstības periodu, man bija ļoti svarīgi atbalstīt manas kolēģes *Trautmann* kundzes ziņojumu, jo tas nozīmē, ka patērētājiem tiks piedāvāti labāki pakalpojumi par godīgākām cenām.

Es atzinīgi vērtēju to, ka šis teksts paplašinās lietotāju tiesības uz vispārējiem pakalpojumiem, nodrošinot skaidrāk formulētus līgumus, pieejamāku neatliekamās palīdzības tālruņa numuru, informācijas līniju par pazdušiem bērniem, invalīdu tiesību lielāku ievērošanu un numura saglabāšanas garantijas. Tas arī palīdzēs labāk aizsargāt privātumu un apkarot nelikumīgas darbības internetā, uzlabojot elektronisko komunikāciju tīklu drošību un integritāti.

Nobeigumā gribu teikt, ka ir iepriecinoši iegūt juridiski pamatotu risinājumu, kas piedāvā Eiropas pilsoņiem procesuālas garantijas, piemēram, konkurences principa ievērošanu, nevainīguma prezumpciju un tiesības tikt uzklaušītam, kuras dalībvalstīm uzliek pienākumu ievērot šīs garantijas, pirms tiek veikti jebkādi pasākumi, kas ierobežo piekļuvi internetam.

Małgorzata Handzlik (PPE), rakstiski. – (PL) *Catherine Trautmann* ziņojuma pieņemšana nozīmē, ka telekomunikāciju paketes noteikumi drīz stāsies spēkā. Patērētājiem, kuru tiesības šīs likumdošanas akts nostiprina, tā ir laba ziņa. Iespēja pārņest tālruņa numuru uz citu tīklu vienas dienas laikā, tarifu pārredzamības palielināšanās un personu datu aizsardzības nodrošināšana ir daži no šīs paketes daudzajiem pozitīvajiem rezultātiem.

Turklāt Eiropas Parlaments ir ņēmis vērā Eiropas pilsoņu bažas par to, ka interneta lietotājiem varētu pēkšņi liegt piekļuvi internetam. Eiropas Parlaments aizstāv uzskatu, ka piekļuve internetam ir ikviena pilsoņa tiesības. Tāpēc pilsoņa atvienošana no interneta būs iespējama tikai pamatotos gadījumos un tikai pēc taisnīga un objektīva tiesas procesa, un būs jāievēro nevainīguma prezumpcijas princips un tiesības uz privātumu. Šis risinājums katrā ziņā patiks tiem, kas atbalsta brīvu pieeju internetam.

Jacky Hénin (GUE/NGL), rakstiski. – (FR) Man jāsaka, ka ierosinātais kompromiss starp Padomi un Parlamentu nepiedāvā lietotājiem pienācīgas juridiskas garantijas.

Lai gan tekstā ir apgalvots, ka dalībvalstis nedrīkst ierobežot interneta galalietotājus, tas tomēr interneta pakalpojumu sniedzējiem dod iespēju ierobežot patērētāju piekļuvi internetam bez iepriekšēja tiesu iestādes lēmuma.

Šāda nostāja ierobežo cilvēku tiesības.

Mūsu grupas iesniegtie grozījumi, kuru mērķis ir aizstāvēt pilsoņu tiesības, netika pieņemti.

Visbeidzot, pakete ir pakļauta iekšējā tirgus „likumiem”. Tāpēc Eiropas Kopienas Tiesai būs jālemj par „interesu konfliktiem”. Ļoti iespējams, ka vārda brīvība tāpēc būs pakļauta iekšējā tirgus likumiem, kā liecina daudzi nesenī piemēri.

Pateicoties stipram interneta lietotāju un pilsoņu spiedienam, ir panāktas garantijas lietotājiem, bet tās, kā uzskata kreisie, nav pietiekamas. Mēs nevaram pieņemt negodīgus kompromisus, ja jautājums skar pilsoņu vārda brīvību.

Ian Hudghton (Verts/ALE), rakstiski. – Es balsoju par telekomunikāciju kompromisa paketi. Lai gan kompromisa pakete nav nevainojama, es uzskatu, ka tā ir solis pareizajā virzienā un nodrošinās patērētāju tiesību uzlabošanu.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Pozitīvu balsojumu var izskaidrot ar to, ka Eiropas jaunie tiesību akti attiecībā uz telekomunikāciju nozari atbalsta fiksēto tālruņa līniju, mobilo tālruņu un interneta lietotājus un veicina konkurenci.

Visderīgākais no šiem jaunajiem noteikumiem ir patērētāju tiesību nostiprinājums, piekļuves internetam garantijas un personu datu aizsardzība, ņemot vērā to, ka ES kļūst arvien vairāk par tiesību un brīvību telpu.

Willy Meyer (GUE/NGL), rakstiski. – (ES) Es balsoju pret pamatdirektīvu par elektroniskajiem komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, tāpēc ka, manuprāt, tā uzbrūk vārda brīvībai un iedzīvotāju pilsoņtiesībām. Pieņemot šo direktīvu, Eiropas Savienība pieļauj, ka interneta pakalpojumus var liegt, pat nesaņemot tiesas

rīkojumu. Kā pilsoņtiesību aizstāvis es noteikti esmu pret šo lēmumu. Tas dod privātiem uzņēmumiem pilnvaras ieviest interneta lietošanas ierobežojumus un ir vēl viens Eiropas telekomunikāciju tirgus liberalizācijas piemērs.

Arī tas, ka tās iestādes, kuras nav tiesu iestādes (proti, kuru īpašības un sastāvs nav formulēti), var nolemt pārtraukt interneta pakalpojumu sniegšanu, apvainojot lietotājus nelikumīgu darbību veikšanā (kas arī nav formulētas), ir principa pārkāpums, ka pilsoņi ir nevainīgi līdz brīdim, kad tiek pierādīta viņu vaina, un dod iespējas interneta pakalpojumu sniedzējiem ierobežot lietotāju tiesības, izveidot satura filtrus un paātrināt dažu lapu atvēršanos, palēninot pārējās, kas nozīmētu *de facto* beigas tīmekļa neitralitātei.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), rakstiski. – (RO) Es balsoju par šo paketi, jo tā ir neapšaubāmi noderīga. Tomēr, manuprāt, nav skaidrs, kas ir taisnīga un objektīva procedūra praksē attiecībā uz iespējamām situācijām, kurās var ierobežot piekļuvi internetam. Es uzskatu, ka būtu bijis vēlams padarīt iepriekšēju tiesas nolēmumu obligātu.

Teresa Riera Madurell (S&D), rakstiski. – (ES) Es balsoju par ziņojumu, kurš ir kulminācijas punkts visam darbam pie „telekomunikāciju paketes”, divām direktīvām un regulai, kas ir būtisks sasniegums informācijas sabiedrības attīstībā un interneta lietotāju tiesību aizsardzībā.

Šis jaunais tiesību akts sniedz arī skaidrus noteikumus un vajadzīgo juridisko skaidrību, lai veicinātu jaunas investīcijas, kas savukārt dos iespēju piedāvāt jaunus pakalpojumus un attīstīt jaunas saimnieciskās darbības jomas. Šiem noteikumiem tāpēc ir liela ekonomiskā ietekme. Teksts, ko beigās pieņēma, ar 138. grozījumu ieviešot juridisku skaidrību, garantē arī patērētāju pamattiesību lielāku ievērošanu un brīvu piekļuvi tīmeklim.

Panāktais kompromiss attiecas uz Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju, bet 138. grozījums — uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartu.

Pēdējai izvēlei ir skaidri saskatāms trūkums — Apvienotā Karaliste, Polija un tagad arī Čehijas Republika ir ieviesušas atkāpes protokolu, kas neļauj Eiropas Kopienas Tiesai un attiecīgajām dalībvalstu tiesām pārkāpuma gadījumā rīkoties, lai gan dalībvalstis ir parakstījušas šo Konvenciju un nav paredzēta ieviešanā dalībvalstu tiesu iestāžu darbā.

Georgios Toussas (GUE/NGL), rakstiski. – (EL) Eiropas Parlamenta kreisi centriskie un labēji centriskie politiskie spēki balsoja par telekomunikāciju un interneta tiesību aktu paketi, pamatojoties uz konkurences un drošības kritērijiem, citiem vārdiem sakot, lai nodrošinātu monopolu peļņu un ierobežotu darbaļaužu brīvības un tiesības. Tie paši politiskie spēki, ar demagoģisku patosu runājot par lietotāju tiesībām un brīvu piekļuvi internetam par spīti monopolistu grupējumu patvai, atbalstīja Komisijas reakcionāros priekšlikumus, tādējādi palīdzot veicināt kapitālistu intereses.

Eiropas Parlamenta lēmums sekmē kapitālistisku pārstrukturēšanu, kas ļaus uzņēmumiem izaugt līdz milzīgiem apmēriem un attīstīt „videi nekaitīgu ekonomiku”, un netraucēti valdīt Eiropas un pasaules līmenī, tādējādi vairojot peļņu uz strādnieku un interneta pakalpojumu lietotāju rēķina.

Monopolistiem tiek dotas juridiskas tiesības uzraudzīt un ierobežot lietotāju piekļuvi internetam. Vienlaicīgi tiek nodrošināta viņu peļņa, pateicoties radio spektra saskaņošanai un biznesa sadalīšanai starp fiksēto tālrunu un interneta pakalpojumiem un nepieciešamajām infrastruktūrām. Mēs balsojam pret Padomes un Eiropas Parlamenta rezolūcijas priekšlikumu, un mēs esam to strādnieku un elektronisko komunikāciju lietotāju pusē, kas turpina pieprasīt savas tiesības un brīvības un nostājas pret ES un kapitālistu partiju reakcionāro politiku.

- Ziņojums: Bart Staes (A7-0063/2009)

David Casa (PPE), rakstiski. – Šajā gadījumā priekšlikuma mērķis ir izveidot pamatu, kas ļautu saskaņot noteikumus attiecībā uz statistikas datu vākšanu un izplatīšanu par pesticīdu lietošanu un tirdzniecību. Tika pieņemtas svarīgas definīcijas un skaidrojumi, un tāpēc es esmu nolēmis balsot par šo ziņojumu.

Edite Estrela (S&D), rakstiski. – (PT) Es atzinīgi vērtēju panākto vienošanos par to kopīgo tekstu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai attiecībā uz statistiku par pesticīdiem, kuru apstiprinājusi Samierināšanas komiteja un kurš ļaus izveidot tiesisku regulējumu un saskaņot noteikumus attiecībā uz statistikas datu vākšanu un izplatīšanu par pesticīdu tirdzniecību un lietošanu, lai nodrošinātu pesticīdu ilgtspējīgu lietošanu.

Peter Jahr (PPE), rakstiski. – (DE) Es atzinīgi vērtēju to, ka līdz ar regulas izstrādi attiecībā uz statistikas datiem par augu aizsardzības produktiem ir pabeigta tiesību aktu pakete par Eiropas augu aizsardzības politiku un

ka tā tagad var stāties spēkā. Lai cilvēkiem un videi samazinātu risku, ko izraisa augu aizsardzības līdzekļu lietošana, mums ir vajadzīgi saskaņoti riska rādītāji, kuru pamatā ir dalībvalstu iesniegtie salīdzināmi un ticami dati. Tieši tas arī tagad būs iespējams. Tomēr šo datu vākšana nedrīkst radīt lielāku birokrātiju un tādējādi lielāku slogu zemkopjiem un pārvaldes iestādēm. Ja iespējams, ir jāizmanto pašreizējie dati un nevajadzētu vākt jaunus datus. Uzraugot regulas īstenošanu, mūsu pienākums būs nodrošināt, lai administrēšanas izdevumi būtu ļoti minimāli. Vēl gribu piebilst, ka es būtu vēlējies, lai tiktu saglabāts termins „augu aizsardzības līdzekļi”, kas sākotnēji lietots regulā. Vācu valodā terminam „pesticīdi” ir pilnīgi negatīva nozīme un tas vispār attiecas uz augu aizsardzības līdzekļu nepareizu lietošanu.

Elisabeth Köstinger (PPE), rakstiski. – (DE) Es ļoti atzinīgi vērtēju to, ka regula attiecībā uz statistiku par augu aizsardzības līdzekļiem nodrošinās mums vienotu tiesisko regulējumu datu vākšanai un izplatīšanai par pesticīdu tirdzniecību un lietošanu. Nav šaubu, ka risku samazināšana cilvēku veselībai un vides aizsardzība ir mūsu prioritāte. Saskaņoti risku rādītāji un ticami dati no visām dalībvalstīm tagad to padarīs iespējamu. To pateikusi, es vēlos uzsvērt, ka nedrīkst prasīt, lai jebkurus papildu administratīvos izdevumus par datu vākšanu segtu zemkopji. Atturoties no tādu datu otrreizējas vākšanas, kas jau reiz savākti, mēs varam izmantot sinerģiju, kas samazinās birokrātiju un papildu slogu.

Miroslav Mikolášik (PPE), rakstiski. – (SK) Pesticīdiem, jo īpaši tiem pesticīdiem, kurus lieto lauksaimniecībā, ir liela ietekme uz cilvēku un vides veselību, un tāpēc ir jāturpina būtiski samazināt to lietošanu. Ilgā pieredze, vācot datus par pesticīdu tirdzniecību un lietošanu, ir parādījusi, ka ir vajadzīgas saskaņotas statistisku datu vākšanas metodes ne tikai dalībvalstu, bet visas Kopienas mērogā. Saskaņā ar subsidiaritātes un samērīguma principiem šī regula rada vienotu tiesisko pamatu sistemātiskai Kopienas statistikas datu vākšanai par pesticīdu tirdzniecību un lietošanu.

Es tāpēc uzskatu, ka Eiropas Parlamenta un Padomes kopīgais regulas teksts attiecībā uz statistiku par pesticīdiem, ko apstiprinājusi Samierināšanas komiteja, ir atbilstīgs pasākums, kas galu galā veicinās pesticīdu ilgtspējīgu lietošanu un lielā mērā samazinās risku veselībai un videi, un nodrošinās pienācīgu ražas aizsardzību.

Rovana Plumb (S&D), rakstiski. – (RO) Es gribu uzsvērt, ka pesticīdi jālieto prātīgāk, kas nozīmē, ka ievērojami un visaptveroši jāsamazina to lietošanas riski. Pesticīdi jālieto tā, lai to lietošana apmierinātu arī vajadzību aizsargāt ražu. Taču pesticīdus var lietot bez stingras to daudzuma un kvalitātes uzraudzības tikai tad, ja ir pieejama droša datubāze. Pieejamai, saskaņotai, salīdzināmai Kopienas statistikai par pesticīdu tirdzniecību ir liela nozīme tiesību aktu un Kopienas politikas izstrādē un uzraudzībā, ņemot vērā tematisko stratēģiju un pesticīdu ilgtspējīgu lietošanu. Šāda statistika ir vajadzīga, lai novērtētu Eiropas Savienības ilgtspējīgas attīstības politiku un aprēķinātu svarīgus rādītājus attiecībā uz to risku veselībai un videi, ko izraisa pesticīdi. Tāpēc es balsoju par ziņojumu.

Oldřich Vlasák (ECR), rakstiski. – (CS) Es balsoju par Eiropas Parlamenta normatīvās rezolūcijas projektu par Eiropas Parlamenta un Padomes kopīgo priekšlikumu regulai attiecībā uz statistiku par pesticīdiem, ko apstiprināja Samierināšanas komiteja, tāpēc ka, manuprāt, tas dos būtisku labumu. Tas ļauj saskaņot un jo īpaši vienkāršot tiesību aktus attiecībā uz statistiku par pesticīdiem. Tas ļauj saskaņot statistikas pārskatus un tādējādi sekmēt datu lielāku salīdzināmību, piedāvājot iespēju labāk un plašāk izmantot savāktos datus pārvaldes iestāžu vajadzībām, tādējādi samazinot izmaksas un zemkopju un citu lauksaimniecības nozares saimniecisko vienību administratīvo slogu. Projekts nodrošinās arī lielāku konfidencialu datu aizsardzību. Turklāt šis standarts garantēs labāku informētību par pesticīdiem un to ietekmi uz sabiedrības veselību, kas, manuprāt, ir galvenais jautājums.

- Ziņojums: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0057/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), rakstiski. – (FR) Es balsoju par normatīvo rezolūciju par 1995. gada Eiropas Parlamenta un Padomes regulas kodifikāciju, regulas, ar ko paredz vispārējus noteikumus Kopienas finansiālā atbalsta piešķiršanai Eiropas komunikāciju tīklu jomā. Ņemot vērā tekstu izstrādes gaitu un to sarežģītību, man žēl, ka Komisija nav pārskatījusi savu 1987. gada 1. aprīļa nostāju, dodot instrukcijas saviem darbiniekiem, ka visi tiesību akti ir jākodificē pēc ne vairāk kā 10 grozījumiem, un uzsverot, ka tā ir obligāta prasība un ka departamentiem jācenšas veikt to tekstu kodificēšanu, par kuriem tie ir atbildīgi, pat pēc vēl īsāka laika perioda. Šajā īpašajā gadījumā mēs nostiprinām 1999. gada regulas, divas 2004. gada regulas un vienu 2005. gada regulu. Es uzskatu, ka Kopienas tiesību aktu stiprināšanas politikai jābūt vienai no Eiropas Komisijas prioritātēm un ka pašreizējā situācija ir neapmierinoša, jo īpaši attiecībā uz dalībvalstīm, pilsoņiem un vispār uz visiem tiesību aktu lietotājiem — miertiesnešiem, advokātiem, padomdevējiem, iestādēm utt.

Andreas Mölzer (NI), rakstiski. – (DE) Es balsoju par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko paredz vispārējus noteikumus Kopienas finansiālā atbalsta piešķiršanai Eiropas komunikāciju tīklu jomā. Šie tīkli ir ļoti svarīgi Eiropas satiksmes infrastruktūras attīstībai. Jaunā regula nepārprotami reglamentēs nosacījumus un procedūras Kopienas finansiālā atbalsta piešķiršanai, kas nodrošinās atbilstošu juridisko skaidrību, jo īpaši valstīm un reģioniem, kas plāno šādus projektus.

- Ziņojums: Timothy Kirkhope (A7-0065/2009)

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Kā Eiropas Parlamenta deputāts, kas vienmēr ir veltījis īpašu uzmanību noziedzības novēršanas, drošības un policijas sadarbības jautājumiem, es atzīstu Eiropola lielo nozīmi drošākas Eiropas telpas izveidē un noziedzības novēršanā visā Eiropā, kā arī vajadzību to stiprināt dažādos līmeņos, tostarp tajā līmenī, ko mēs šeit apspriežam.

Tomēr galvenais jautājums, ko mēs šeit šodien apspriežam, ir šāds: vai Parlamentam mazāk nekā nedēļu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā vajadzētu atteikties no savām institucionālajām privilēģijām attiecībā uz noziedzības novēršanu un policijas sadarbību un tādējādi zaudēt iespēju piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā par visiem šiem jautājumiem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Es uzskatu, ka tas nav pareizais ceļš. Parlamentam ir pilnīgi jāizmanto savas jaunās pilnvaras šajos jautājumos. Ņemot to vērā, es balsoju par šo ziņojumu, kas pieprasa, lai Padome atsauc savu priekšlikumu.

Bruno Gollnisch (NI), rakstiski. – (FR) Mēs balsojam pret Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas izteikto noraidījumu virknei ziņojumu ne attiecīgo regulējošo priekšlikumu satura dēļ, kurš attiecas uz Eiropola un citiem kriminālās policijas darbības aspektiem, bet formas pēc. Patiešām, vienīgais iemesls, kāpēc Parlamenta vairākums vēlas ziņojumus atdot atpakaļ komitejai, ir tas, ka attiecībā uz tiem var gaidīt, kamēr Lisabonas līgums stāsies spēkā. Saskaņā ar šo līgumu šo jautājumu risināšanai ir paredzēta parastā likumdošanas procedūra, kas dod vienādas likumdošanas pilnvaras Parlamentam un Padomei, ekskluzīvas iniciatīvas tiesības Eiropas Komisijai un — kas ir vēl sliktāk — Eiropas Kopienų Tiesas jurisdikciju.

Tas mums nav pieņemams. Pasaulē bez robežām, kuru jūs esat izveidojuši un kurā šo apstākli pilnā mērā izmanto noziedznieki, nelegāli migranti un cilvēku tirgoņi, policijas sadarbībai ir būtiska nozīme. Tomēr ir svarīgi, lai šis jautājums paliek starpvaldību sadarbības kompetencē.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Kā trešais pīlārs, šis ir ārkārtīgi svarīgs Eiropas drošības telpas jautājums, tāpēc es piekrītu, ka, ņemot vērā Lisabonas līguma turpmāko ietekmi uz sadarbības politiku, šis jautājuma jānovērtē saskaņā ar līgumu.

Andreas Mölzer (NI), rakstiski. – (DE) Principā cieša sadarbība starp dažādām iestādēm, kas apkaro noziedzību, ir vēlama. Taču, ņemot vērā plānoto visu iestāžu neaprobežoto piekļuvi datiem, trūkst jebkāda datu aizsardzības regulējuma, un nav pat skaidrs, kādas izmeklēšanas tiesības būs piedāvātajam datu aizsardzības ierēdnim. Attiecībā uz SWIFT nolīgumu arī ir lielas bažas par datu aizsardzību. Eiropas Parlamentam Eiropas pilsoņu vārdā ir jādod iespēja novērst šo datu aizsardzības tiesību izgāšanos. Es tāpēc balsoju par ziņojumu.

- Ziņojums: Sophia in 't Veld (A7-0064/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), rakstiski. – (LT) Es atbalstu referenta atzinumu un piekrītu, ka tiesību akti attiecībā uz Eiropolu jāizskata, vienojoties Eiropas Parlamentam un Padomei. Īpaši liela uzmanība ir jāveltī personu datu aizsardzībai. Patiešām, nav pietiekami skaidrs, vai pastāv stingras aizsardzības garantijas, nododot personu datus trešām pusēm. Vai tas nepārkāpj pilsoņu tiesības uz privātumu un vai cilvēki var būt pārliecināti, ka viņu dati tiks aizsargāti? Šis jautājums ir rūpīgi jāizpēta. Tāpēc Padomei pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā ir jāiesniedz jauns priekšlikums.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Kā Eiropas Parlamenta deputāts, kas vienmēr ir veltījis īpašu uzmanību noziedzības novēršanas, drošības un policijas sadarbības jautājumiem, es atzīstu Eiropola lielo nozīmi drošākas Eiropas telpas izveidē un noziedzības novēršanā visā Eiropā, kā arī vajadzību to stiprināt dažādos līmeņos, tostarp tajā līmenī, ko mēs šeit apspriežam.

Tomēr galvenais jautājums, ko mēs šeit šodien apspriežam, ir šāds: vai Parlamentam mazāk nekā nedēļu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā vajadzētu atteikties no savām institucionālajām privilēģijām attiecībā uz noziedzības novēršanu un policijas sadarbību un tādējādi zaudēt iespēju piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā par visiem šiem jautājumiem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Es uzskatu, ka tas nav pareizais ceļš. Parlamentam ir pilnīgi jāizmanto savas jaunās pilnvaras šajos jautājumos. Ņemot to vērā, es balsoju par šo ziņojumu, kas pieprasa, lai Padome atsauc savu priekšlikumu.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Neaizmirstot Eiropas Policijas biroja (Eiropola) lielo nozīmi un to, ka tam kā trešajam pīlāram pienākas vispārējs atbalsts, šis ir ļoti svarīgs Eiropas drošības telpas jautājums.

Tāpēc es piekrītu, ka, ņemot vērā Lisabonas līguma turpmāko ietekmi uz sadarbības politiku, šis jautājuma jānovērtē saskaņā ar līgumu.

- Ziņojums: Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009)

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Kā Eiropas Parlamenta deputāts, kas vienmēr ir veltījis īpašu uzmanību noziedzības novēršanas, drošības un policijas sadarbības jautājumiem, es atzīstu Eiropola lielo nozīmi drošākas Eiropas telpas izveidē un noziedzības novēršanā visā Eiropā, kā arī vajadzību to stiprināt dažādos līmeņos, tostarp tajā līmenī, ko mēs šeit apspriežam.

Tomēr galvenais jautājums, ko mēs šeit šodien apspriežam, ir šāds: vai Parlamentam mazāk nekā nedēļu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā vajadzētu atteikties no savām institucionālajām privilēģijām attiecībā uz noziedzības novēršanu un policijas sadarbību un tādējādi zaudēt iespēju piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā par visiem šiem jautājumiem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Es uzskatu, ka tas nav pareizais ceļš. Parlamentam ir pilnīgi jāizmanto savas jaunās pilnvaras šajos jautājumos. Ņemot to vērā, es balsoju par šo ziņojumu, kas pieprasa, lai Padome atsauc savu priekšlikumu.

Petru Constantin Luhan (PPE), rakstiski. – (RO) J. P. Albrecht ziņojumā ir ierosināts debatēt par trešo valstu un organizāciju sarakstu, ar kurām Eiropols ir nolēmis slēgt līgumus. Trešo valstu sarakstā, piemēram, ir iekļauta arī Moldovas Republika, bet organizāciju sarakstā, ar kurām Eiropols ir nolēmis slēgt līgumus, ir jāiekļauj arī Reģionālais centrs cīņai pret starptautisko noziedzību, kura galvenā mītne atrodas Bukarestē un kurš risina sarunas ar Eiropolu par sadarbības līguma noslēgšanu. Visa Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupa ir nolēmusi balsot pret šo ziņojumu šajā plenārsēdē, lai tā varētu pārskatīt dokumentus pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Tā kā tas ir tik svarīgs temats, mēs esam nolēmuši tam veltīt lielu uzmanību, un mēs par to debatēsim ar Padomi nākamajā gadā saskaņā ar koplēmuma procedūru.

- Ziņojums: Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009)

Carlos Coelho (PPE), rakstiski. – (PT) Attiecībā uz Eiropolu mums ir iesniegtas četras iniciatīvas, kuru mērķis ir ieviest jaunus noteikumus par informācijas konfidencialitāti un kuras ir saistītas ar regulas par Eiropola attiecībām ar tā partneriem īstenošanu, tostarp ar personu datu un klasificētas informācijas apmaiņu, to trešo valstu un organizāciju saraksta izveidi, ar kurām var slēgt līgumus, un ar analīzes darba datņu ieviešanas noteikumiem.

Ņemot vērā to, ka Lisabonas līgums stāsies spēkā pēc dažām dienām un ka jaunas prerogatīvas attiecībā uz policijas sadarbību būs jāuzņemas Parlamentam, visi četri referenti ir tiekušies noraidīt priekšlikumus juridisku iemeslu dēļ. Es tāpēc atbalstu viņu nostāju — to, ka viņi atsakās sniegt komentārus par šo priekšlikumu būtību, noraida tos un aicina, lai Komisija un Padome plenārsēdē ierosina deklarāciju par jauna Eiropas lēmuma priekšlikumu un iesniedz to sešu mēnešu laikā pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Praktiski mums jāatceras, ka attiecībā uz pašreizējo motivāciju apspriesties ar Parlamentu Padomei būs iespēja pieņemt nostāju pirms gada beigām, jo četri īstenošanas posmi stāsies spēkā 2010. gada 1. janvārī.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Kā Eiropas Parlamenta deputāts, kas vienmēr ir veltījis īpašu uzmanību noziedzības novēršanas, drošības un policijas sadarbības jautājumiem, es atzīstu Eiropola lielo nozīmi drošākas Eiropas telpas izveidē un noziedzības novēršanā visā Eiropā, kā arī vajadzību to stiprināt dažādos līmeņos, tostarp tajā līmenī, ko mēs šeit apspriežam.

Tomēr galvenais jautājums, ko mēs šeit šodien apspriežam, ir šāds: vai Parlamentam mazāk nekā nedēļu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā vajadzētu atteikties no savām institucionālajām privilēģijām attiecībā uz noziedzības novēršanu un policijas sadarbību un tādējādi zaudēt iespēju piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā par visiem šiem jautājumiem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Es uzskatu, ka tas nav pareizais ceļš. Parlamentam ir pilnīgi jāizmanto savas jaunās pilnvaras šajos jautājumos. Ņemot to vērā, es balsoju par šo ziņojumu, kas pieprasa, lai Padome atsauc savu priekšlikumu.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Neaizmirstot Eiropas Policijas biroja (Eiropola) lielo nozīmi un to, ka tam kā trešajam pilāram pienākas vispārējs atbalsts, šis ir ļoti svarīgs Eiropas drošības telpas jautājums.

Tāpēc es piekrītu, ka, ņemot vērā Lisabonas līguma turpmāko ietekmi uz sadarbības politiku, šis jautājuma jānovērtē saskaņā ar līgumu. Tāpēc es uzskatu, ka jebkurš lēmums par šo jutīgo jautājumu ir priekšlaicīgs, jo tas attiecas uz Eiropas telpas drošību, bet līgums vēl nav stājies spēkā.

- Ziņojums: Sofia Alfano (A7-0072/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), rakstiski. – (RO) Noziedzība Eiropas Savienība nepārtraukti palielinās. Mēs sastopamies ar daudziem organizētās noziedzības tīkliem, kā arī kibernetizāciju, kas arvien vairāk izplatās. Tāpēc Eiropas noziedzības novēršanas politikai jābūt apvienotai un pastiprinātai, bet dalībvalstīm ir labāk un ciešāk jāsadarbojas, pamatojoties uz spēcīgu kopēju stratēģiju šajā jomā. Progress, ko panācis Noziedzības novēršanas tīkls dažos pēdējos gados, ir bijis diezgan ierobežots. Faktiski tā potenciāls nav vēl pilnīgi izmantots. Tīkla atbildības jomu paplašināšana, skaidras, vienkāršas un efektīvas pārvaldes struktūras izveide, kā arī pilsoniskās sabiedrības, universitāšu un NVO iesaistīšanās ir galvenie noteikumi šāda tīkla veiksmīgai darbībai.

Parlaments iegūs pienācīgas likumdošanas pilnvaras un spēš kopā ar Padomi saskaņā ar koplēmuma procedūru pieņemt lēmumus un pasākumus, kuru mērķis ir veicināt un atbalstīt dalībvalstu darbību noziedzības novēršanas jomā. Es tāpēc atbalstu referentes priekšlikumu noraidīt šo iniciatīvu un debatēt par šiem svarīgajiem dokumentiem pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā.

David Casa (PPE), rakstiski. – Minētajā ziņojumā ir pieprasīts noraidīt grozījumus pašreizējā Eiropas Noziedzības novēršanas tīkla sistēmā. Es piekrītu referentei un uzskatu, ka ir vairākas jomas, kas jāuzlabo pat attiecībā uz priekšlikumu. Tomēr pagaidu pasākumi ir pietiekami, lai pēc iespējas ātrāk ieviestu svarīgas pārmaiņas. Šo iemeslu dēļ esmu nolēmis balsot pret šo ziņojumu.

Carlos Coelho (PPE), rakstiski. – (PT) Eiropas Noziedzības novēršanas tīklu izveidoja 2001. gadā, bet līdz pat šim laikam tas nav sasniegjis īpaši labus rezultātus vairāku organizatorisku neveiksmju dēļ, kas nav tam ļāvušas efektīvi pilnīgi izmantot savu potenciālu. Un divos gadījumos tas ir bijis pakļauts iekšējam pārbaudēm. Pašreizējā iniciatīva tiecas atcelt 2001. gada lēmumu, piedāvājot tīkla pārstrukturēšanu, kas, manuprāt, ir diezgan ierobežota un noteikti nepietiekama, lai atrisinātu pašreizējās problēmas.

Ņemot to vērā, mums ir jāsāk tīkla reforma, kura būtu nopietnāka un kurai būtu augstāki organizatoriski mērķi. Zviedrijas prezidentūras prasība, lai Parlaments pieņem lēmumu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā, ir nepieņemama ne tikai tāpēc, ka tā ir pārāk vāja iniciatīva, bet arī tāpēc, ka tā pieprasa, lai Parlaments dažas dienas pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā atteiktos no savām institucionālajām prerogatīvām attiecībā uz noziedzības novēršanu, ko tam piešķir šis līgums.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Kā Eiropas Parlamenta deputāts, kas vienmēr ir veltījis īpašu uzmanību noziedzības novēršanas, drošības un policijas sadarbības jautājumiem, es atzīstu Eiropola lielo nozīmi drošākas Eiropas telpas izveidē un noziedzības novēršanā visā Eiropā, kā arī vajadzību to stiprināt dažādos līmeņos, tostarp tajā līmenī, ko mēs šeit apspriežam.

Tomēr galvenais jautājums, ko mēs šeit šodien apspriežam, ir šāds: vai Parlamentam mazāk nekā nedēļu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā vajadzētu atteikties no savām institucionālajām privilēģijām attiecībā uz noziedzības novēršanu un policijas sadarbību un tādējādi zaudēt iespēju piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā par visiem šiem jautājumiem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Es uzskatu, ka tas nav pareizais ceļš. Parlamentam ir pilnīgi jāizmanto savas jaunās pilnvaras šajos jautājumos. Ņemot to vērā, es balsoju par šo ziņojumu un prasu, lai Padome nepieiet formāli šai iniciatīvai, pieņemot to pirms Lisabonas līguma drīzās stāšanās spēkā.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Eiropas Noziedzības novēršanas tīklu (EUCPN) izveidoja 2001. gadā, jo bija nepieciešams ieviest pasākumus un apmainīties darbību pieredzē, lai novērstu noziedzību, kā arī lai stiprinātu dalībvalstu to iestāžu tīklu, kas atbildīgas par noziedzības novēršanu.

Septiņus gadus vēlāk pēc ārēja EUCPN novērtējuma secināja, ka iestādes darbs ir stipri jāuzlabo.

Noziedzības novēršanas dažādu aspektu pilnveidošana ES līmenī ir ārkārtīgi svarīga, tikpat svarīgi ir atbalstīt noziedzības novēršanu un cīņu pret noziedzību valstu un vietējā mērogā.

Ņemot vērā šajā ziņojumā skarto jautājumu jutīgumu, es piekrītu lēmumam prasīt no Padomes jaunu priekšlikumu saskaņā ar koplēmuma procedūru, kas paredzēta Lisabonas līgumā,

- Ziņojums: Timothy Kirkhope (A7-0071/2009)

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Kā Eiropas Parlamenta deputāts, kas vienmēr ir veltījis īpašu uzmanību noziedzības novēršanas, drošības un policijas sadarbības jautājumiem, es atzīstu Eiropola lielo nozīmi drošākas Eiropas telpas izveidē un noziedzības novēršanā visā Eiropā, kā arī vajadzību to stiprināt dažādos līmeņos, tostarp tajā līmenī, ko mēs šeit apspriežam.

Tomēr galvenais jautājums, ko mēs šeit šodien apspriežam, ir šāds: vai Parlamentam mazāk nekā nedēļu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā vajadzētu atteikties no savām institucionālajām privilēģijām attiecībā uz noziedzības novēršanu un policijas sadarbību un tādējādi zaudēt iespēju piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā par visiem šiem jautājumiem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

Es uzskatu, ka tas nav pareizais ceļš. Parlamentam ir pilnīgi jāizmanto savas jaunās pilnvaras šajos jautājumos. Ņemot to vērā, es balsoju par šo ziņojumu un prasu, lai Zviedrijas Karaliste un Spānijas Karaliste atsauc savu iniciatīvu.

Eiropola pakete (Timothy Kirkhope (A7-0065/2009), Sophia in 't Veld (A7-0064/2009), Jan Philipp Albrecht (A7-0069/2009), Agustín Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009), Sofia Alfano (A7-0072/2009), Timothy Kirkhope (A7-0071/2009))

Sylvie Guillaume (S&D), rakstiski. – (FR) Es balsoju par 'Sophia in 't Veld ziņojumu, par Timothy Kirkhope, Philipp Albrecht un Díaz de Mera García Consuegra ziņojumiem par pasākumiem attiecībā uz Eiropolu un par Sofia Alfano ziņojumu par Eiropas Noziedzības novēršanas tīklu, kas aicināja noraidīt Padomes priekšlikumus attiecībā uz šiem jautājumiem. Šo priekšlikumu noraidīšanas mērķis bija Eiropas Parlamenta prerogatīvu aizstāvēšana tādos jutīgos jautājumos kā policijas un tiesu sadarbība krimināllietās. Eiropas Parlamentam lūdza izteikt viedokli par ļoti jutīgiem jautājumiem ārkārtīgi īsā laika posmā. Taču nav attaisnojuma šādi steidzīgai rīcībai, ja vien pēc 1. decembra procedūras, kas veiktas saskaņā ar trešo pīlāru, nezaudēs spēku un ja nebūs jāveic jauna procedūra saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru. Mēs noraidām šos priekšlikumus, lai Padomei darītu zināmu, ka mēs esam neapmierināti ar spiedienu, ko izdara uz Parlamenta deputātiem, un ar acīmredzamo vēlmi apiet jaunās procedūras, kas iekļauj Eiropas Parlamentu likumdošanas debatēs.

Ian Hudghton (Verts/ALE), rakstiski. – Saskaņā ar Pilsoņu brīvību komitejas ieteikumu es balsoju pret lēmuma projektu. Lisabonas līgumam nenovēršami stājoties spēkā, lēmumi šajā jomā ir jāpieņem saskaņā ar jaunajām likumdošanas procedūrām.

Jörg Leichtfried (S&D), rakstiski. – (DE) Es balsoju pret Eiropola paketes pieņemšanu. Es balsoju par visas paketes noraidīšanu, jo es uzskatu, ka Komisijas un Padomes centieni par katru cenu panākt paketes pieņemšanu pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā ir skandalozi.

- Ziņojums: Vital Moreira (A7-0060/2009)

David Casa (PPE), rakstiski. – Gruzija ir pakļauta neticamai ekonomikas lejupslidei, jo īpaši pēc 2008. gada konflikta ar Krieviju. Gruzijas stratēģiskās nozīmes dēļ, nerunājot par citiem iemesliem, Komisija ir ierosinājusi sniegt Gruzijai makrofinansu palīdzību. Lai gan es piekrītu, ka Parlamentam ir vajadzīgā sīkāka informācija par šo jautājumu, esmu nolēmis atbalstīt referenta ieteikumu un balsot par šo ziņojumu.

João Ferreira (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Mēs esam vienmēr aizstāvējuši ideju, ka ES ir jāsniedz solidaritātes atbalsts valstīm, kam tas vajadzīgs, un centušies pierādīt, ka atbalsts ir jāsniedz projektiem, kuros ir patiešām ieinteresēti attiecīgās valsts iedzīvotāji.

„Atbalstam”, ko sniedz ES, šķiet, ir maz sakara ar solidaritāti. Bagātnieku un galveno lielvalstu intereses, gan ekonomiskās, gan finansiālās, vienmēr aizstāj solidaritātes intereses.

Tas attiecas arī uz Gruziju, par ko mēs tikko balsojām. Finansiālā palīdzība ir galvenokārt paredzēta Starptautiskā Valūtas fonda ieteiktajam finansējumam un tā strukturālo korekciju politikai, t. i., tā neatlaidīgajai prasībai sekot tai pašai neolibērālajai politikai, kas izraisīja ekonomisko un finanšu krīzi, kura piemeklējusi šo valsti.

Tie paši iemesli izskaidro atturēšanos attiecībā uz pārējiem ziņojumiem. Turklāt nav garantiju, ka piešķirtais finansējums netiks netieši izmantots Gruzijas apgādāšanai ar jaunu apbruņojumu pēc Gruzijas karaspēka uzbrukuma Dienvidosetijas un Abhāzijas apgabalā iedzīvotājiem, kas izraisīja karu ar Krieviju.

Mēs nevarētu piedot lēmumu, kas var radīt lielāku militarizāciju Kaukāza reģiona valstu attiecībās, valstu, kuru enerģija, bagātība un ģeostratēģiskā vērtība ir svarīga ES un tās monopoliem.

Jacek Olgierd Kurski (ECR), rakstiski. – (PL) Gruzijai 2008. gada augustā brutāli uzbruka Krievijas Federācijas armijas, un pēc tam, kad tā bija cietusi plašus teritoriālus postījumus un lielus cilvēku zaudējumus, tā piedzīvoja arī nopietnu ekonomikas lejupslīdi. Eiropas Savienība nevar pasīvi vērot Gruzijas ekonomiskās problēmas, un tai jābūt gatavai sniegt Gruzijai īpašu makrofinansiālo palīdzību, lai dotu iespēju šai valstij atgūties pēc Krievijas iebrukuma pagājušā gadā. Finansiāla palīdzība no Briseles ļaus Gruzijai apkarot pasaules ekonomiskās un finanšu krīzes sekas. Ņemot vērā šos apstākļus, kā arī Gruzijas lielo stratēģisko nozīmi Eiropas Savienības Eiropas kaimiņattiecību politikā un Austrumu partnerībā, es atbalstīju šo rezolūciju par Padomes lēmumu, ar ko piešķir makrofinansiālo palīdzību Gruzijai.

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Makrofinansiālā palīdzības programma ir svarīga to Eiropas tautu finansiālās stabilitātes uzlabošanai, kas nesen izkļuvas no bruņota konflikta, kura izraisītās likstas tām sagādājušas finansiālas grūtības attiecībā uz budžeta deficītu un maksājumu bilanci.

Šo valstu atjaunošanas procesam palīdzība ir būtiska, ja vien šis process noris mierīgi, un tas ir iespējams tikai ar starptautisku atbalstu. Mūsu palīdzība nodrošina arī to, ka nestabilās teritorijas neapdraud drošību un mieru Eiropā, jo īpaši bēgļu un pārvietotu iedzīvotāju dēļ, ko šādi konflikti parasti izraisa.

Tādējādi ES jābūt solidaritātes telpai, savienojot palīdzību Gruzijai ar attiecīgajiem iepriekš minētajiem aspektiem.

- Ziņojums: Vital Moreira (A7-0059/2009)

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Makrofinansiālā palīdzības programma ir svarīga to Eiropas tautu finansiālās stabilitātes uzlabošanai, kas pārdzīvojušas neseno globālo krīzi un cietušas no krīzes ietekmes uz to galvenajiem tirdzniecības partneriem, Armēnijas gadījumā tas jo īpaši attiecas uz Krieviju. Finansiālā nelīdzsvarotība ir saistīta ar budžeta problēmām un maksājumu bilanci.

Šī palīdzība Armēnijai ir svarīga, lai tā varētu risināt krīzes problēmas sistemātiskāk un novērst sociālo nestabilitāti, kas varētu veicināt masveida emigrāciju, un tas radītu problēmas Eiropā.

Tādējādi ES jābūt solidaritātes telpai, savienojot palīdzību Armēnijai ar attiecīgajiem iepriekš minētajiem aspektiem.

- Ziņojums: Miloslav Ransdorf (A7-0061/2009)

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Serbijas īpašajā gadījumā makrofinansiālās palīdzības programma ir būtiska, lai uzlabotu valsts finansiālo stabilitāti, jo papildus globālajai krīzei Serbija ir tikko izkļuvusi no bruņota konflikta, kura sekas ir vēl arvien jūtamas.

Šī palīdzība ir svarīgs finansiālās stabilitātes un situācijas stabilizēšanas instruments visā Balkānu reģionā. Serbijai un tās ekonomikai ir ārkārtīgi liela nozīme reģiona integrācijas procesā, un tās līdzdalība Eiropas integrācijas procesā arī ir svarīga.

Tādējādi ES jābūt solidaritātes telpai, savienojot palīdzību Serbijai ar attiecīgajiem iepriekšminētajiem aspektiem.

Andreas Mölzer (NI), rakstiski. – (DE) Ir plānots, ka nākamajā gadā Serbija saņems makrofinansiālo palīdzību EUR 200 miljonu apmērā aizdevuma veidā. Šī nauda ir paredzēta valsts ekonomiskās stabilizācijas atbalstam, ārējo maksājumu bilances finansēšanas vajadzībām un globālās ekonomiskās un finanšu krīzes seku novēršanai. Es uzskatu, ka makrofinansiālā palīdzība Serbijai pašreizējās krīzes situācijā atbalstīs valsts ekonomikas stabilizācijas programmu un būs arī svarīgs stabilizācijas veicināšanas līdzeklis visā Balkānu reģionā. Serbijai un tās ekonomikai ir ārkārtīgi liela nozīme reģionālās integrācijas procesā, un tās līdzdalība Eiropas integrācijas procesā arī ir svarīga. Šo iemeslu dēļ es balsoju par Ransdorf kunga ziņojumu un tādējādi arī par makrofinansiālās palīdzības piešķiršanu Serbijai.

- Ziņojums: Iuliu Winkler (A7-0067/2009)

Nuno Melo (PPE), rakstiski. – (PT) Makrofinansālā palīdzības programma ir svarīga finansālās stabilitātes uzlabošanai Bosnijā un Hercegovinā un globālās krīzes kaitīgās ietekmes uz valsts ekonomiku novēršanai. Šī palīdzība uzlabos valsts ekonomiku, samazinot budžeta deficītu un uzlabojot maksājumu bilanci.

Bosnija turklāt atrodas nestabilā reģionā, tāpēc tās ekonomiskā un finansālā stabilitāte ir īpaši svarīga, jo tā var veicināt lielāku stabilitāti visā Balkānu reģionā.

Tādējādi ES jābūt solidaritātes telpai, savienojot palīdzību Bosnijai ar attiecīgajiem iepriekš minētajiem aspektiem.

- Makrofinansālā palīdzība

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), rakstiski. – (FR) Mēs nepieņemam Eiropas aizdevumus un subsīdijas, jo tās ir pakļautas SVF uzspiestiem ierobežojumiem. Mēs balsosim pret SVF (makrofinansālo palīdzību), ko šodien ierosināja Eiropas Parlamentam. Jūs paši redzat, kādi nosacījumi tiek izvirzīti — neiespējami termiņi, informācijas trūkums... Lai kā jūs uz to skatāties, šeit tiek ignorētas demokrātiskās prasības, kam būtu jābūt raksturīgai Eiropas Savienības īpašībai.

Mēs tomēr atbalstām Serbijas, Bosnijas un Hercegovinas, Armēnijas un Gruzijas tautas. Mēs nevēlamies, lai tās ciestu vēl vairāk, nekā tās cieš tagad savu laiku pārdzīvojušas un bīstamas neoliberālas sistēmas dēļ, ko SVF grib iemūžināt.

- Ziņojums: Udo Bullmann (A7-0055/2009)

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Es uzskatu, ka šis ziņojums par Padomes direktīvas projektu, kura mērķis ir grozīt kopējo pievienotās vērtības nodokļu sistēmu, ir veids, kā panākt vienkāršāku un saskaņotāku sistēmu. Faktiski, konkrētus aspektus attiecībā uz PVN dabas gāzes piegādei un elektrības, siltuma vai aukstuma apgādei savienojot ar nodokļu režīmu kopuzņēmumiem, kas izveidoti saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 171. pantu, ar ES paplašināšanās konkrēto seku noteikšanu un tiesībām uz nodokļu atskaitījumu īstenošanu, mēs panāksim lielāku efektivitāti PVN piemērošanā.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Padomes priekšlikuma mērķis ir noskaidrot dažus jautājumus attiecībā uz gāzes un elektroapgādes aplikšanu ar nodokļiem, lai iekļautu direktīvas piemērošanas jomā arī grozījumus, par kuriem tika panākta vienošanās saistībā ar noteikumiem Bulgārijas un Rumānijas uzņemšanai ES, kā arī noskaidrot un uzsvērt galveno atskaitījuma tiesību pamatnoteikumu, kurā teikts, ka šādas tiesības rodas tikai tad, ja preces un pakalpojumus izmanto nodokļa maksātājs un tikai savas uzņēmējdarbības vajadzībām.

Tomēr pieņemtais teksts šodien neatbilst dažām dalībvalstu tirgu īpatnībām, piemēram, butāna un propāna gāzes izmantošanai. Portugālē tāpat kā citās Eiropas valstīs, kuru pilsoņiem ir zemi ienākumi un kuru samērā nesenā iekļaušana Eiropas dabasgāzes tīklos ir ārkārtīgi dārga, butāna un propāna gāze mājāsaimniecībās un mikro un mazajos uzņēmumos ir neizbēgama realitāte.

Turklāt cilvēki, kas izmanto šādus energoresursus, parasti ir vistrūcīgākie, kas nozīmē, ka PVN direktīva diskriminē tieši šo grupu, nevis cilvēkus ar lielākiem ienākumiem.

Turklāt izmaiņas ziņojumā, šķiet, ierobežo dalībvalstu rīcības brīvību.

Ian Hughton (Verts/ALE), rakstiski. – Es atturējos balsot par *Udo Bullmann* ziņojumu. Es tomēr uzskatu, ka Padomei ir pienākums uzklaut Parlamenta viedokli, ES vienīgās tieši ievēlētās iestādes viedokli. Es uzskatu, ka PVN sistēmas nav jāsaskaņo. Subsidiaritātes princips nosaka, ka nodokļu jautājumu ir labāk atstāt Eiropas valstu ziņā.

- Ziņojums: Anna Rosbach (A7-0051/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), rakstiski. – (PT) Es balsoju par ziņojumu par Ziemeļaustrumu Atlantijas reģiona jūras vides aizsardzību attiecībā uz oglekļa dioksīda plūsmu noglabāšanu ģeoloģiskajos veidojumos, jo uzskatu, ka tiesiskais regulējums un pamatnostādnes par oglekļa dioksīda plūsmu noglabāšanu ģeoloģiskajos veidojumos veicinās jūras vides aizsardzību gan īstermiņā, gan ilgtermiņā ar noteikumu, ka mērķis ir uz visiem laikiem noglabāt oglekļa dioksīdu šajos veidojumos, un ar noteikumu, ka tam nebūs kaitīgas ietekmes

uz jūras vidi, cilvēku veselību un uz citiem Eiropas jūras vides — jo īpaši Portugāles jūras vides — izmantošanas veidiem, un jo īpaši Azoru salu tuvumā.

Edite Estrela (S&D), rakstiski. – (PT) Es balsoju par *Anna Rosbach* ziņojumu par priekšlikumu Padomes lēmumam par to grozījumu apstiprināšanu Eiropas Kopienas vārdā, kuri attiecībā uz oglekļa dioksīda plūsmu noglabāšanu ģeoloģiskos veidojumos izdarīti Konvencijas par Ziemeļaustrumu Atlantijas reģiona jūras vides aizsardzību (OSPAR konvencija) II un III pielikumā. Tomēr ir svarīgi nodrošināt, ka ģeoloģiskā oglekļa dioksīda uztveršanas un noglabāšanas tehnoloģija, kas ir maz pārbaudīta, tiek izmantota saskaņā ar visstingrākajiem drošības standartiem, kā par šo jautājumu noteikts direktīvā.

João Ferreira (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Ir atklāts, ka ģeoloģiskā oglekļa dioksīda noglabāšana varētu būt iespējams risinājums to seku mazināšanai, ko izraisa šīs gāzes antropogēnās koncentrācijas palielinājums atmosfērā. Tomēr šis risinājums rada vairākus jautājumus par tā turpmāko lietojumu, jo īpaši ņemot vērā to, ka attiecīgās tehnoloģijas attīstība ir tikai vēl sākuma stadijā; valda uzskats, ka tā būs dārga un ka ar to saistīti potenciāli riski. Ir vērts interesēties par pētījumiem, kas veikti šajā jautājumā, paturot prātā to, ka daži līdz šim iegūtie rezultāti ir pozitīvi.

Tomēr jāpiebilst, ka nekādā ziņā šīs iespējas pētījumi vai to varbūtējā turpmākā īstenošana nedrīkst kavēt vajadzīgo enerģētikas paradigmas maiņu, kuras mērķis ir būtiski samazināt pašreizējo atkarību no fosilā kurināmā. No otras puses, ir rūpīgi jāizpēta oglekļa dioksīda noglabāšanas ietekme uz vidi un noglabāšanā izmantoto tehnoloģiju drošība. Apstiprinātā rezolūcija nodrošina, ka tas tiks izdarīts, un tāpēc mēs balsojam par to.

Ian Hudghton (Verts/ALE), rakstiski. – Es balsoju par *Anna Rosbach* ziņojumu. Oglekļa dioksīda uztveršana un noglabāšana var dot būtisku ieguldījumu globālās sasilšanas problēmu risināšanā, un manai valstij Skotijai būs liela nozīme nepieciešamo tehnoloģiju izstrādē. Šis OSPAR konvencijas grozījums nozīmēs, ka ES un Skotijai var būt vadība šajā jautājumā.

- Ziņojums: Geringer de Oedenberg (A7-0058/2009)

Bruno Gollnisch (NI), rakstiski. – (FR) Man jāatzīst, ka es uzzināju kaut ko jaunu no šiem diviem *Geringer de Oedenberg* kundzes ziņojumiem. Es uzzināju, ka valstis, kas izvēlas iespēju nepiedalīties tiesu iestāžu sadarbībā civillietās, ir zaudējušas arī savu suverenitāti.

Patiešām, Dānija, kas varēja vienoties par atbrīvojumu, bet kas tiecās kā suverena valsts noslēgt līgumu ar Kopienā, lai piedalītos konkrētos sadarbības aspektos, tagad ir spiesta lūgt Komisijai atļauju, lai noslēgtu jaunus šāda veida starptautiskus nolīgumus ar citām valstīm. Citiem vārdiem sakot, tā ir zaudējusi tiesības pieņemt pilnīgi patstāvīgus lēmumus vienā savu ārējo attiecību jomā.

No intelektuālā viedokļa es varu saprast, ka konsekvence gan Kopienā, gan ārpus tās ir vajadzīga, lai iedibinātu šo sadarbību, bet man ir grūti pieņemt, ka vienīgi Komisija ir atbildīga par šādiem starptautiskiem līgumiem, ka tā vismaz daļēji kontrolē dalībvalsts iespējas noslēgt līgumus, un vēl grūtāk pieņemt to, ka Eiropas tiesības ir pārākas par dalībvalstu tiesībām.

Mēs tikai tāpēc balsojam par šiem ziņojumiem, ka nav jēgas neļaut Dānijai noslēgt līgumus, kurus tā vēlas noslēgt, un tāpēc, ka pašreizējos apstākļos ir maz iespēju rīkoties citādi.

- Ziņojums: Carmen Fraga Estévez (A7-0046/2009)

Ian Hudghton (Verts/ALE), rakstiski. – Es balsoju par šo ziņojumu attiecībā uz [melnā] paltusa resursu atjaunošanas plāna izmaiņām Ziemeļrietumu Atlantijas zvejniecības organizācijas darbībā. Starptautiskas zivsaimniecības organizācijas ir svarīgas globālo jūras resursu pārvaldībā. Man tomēr žēl, ka sarunas ar mūsu Ziemeļrietumu Atlantijas reģiona kaimiņiem risina ES. Lai gan Lisabonas līgums tagad ir iemūžinājis šo principu, es tomēr uzskatu, ka ir iespējams zivsaimniecības pārvaldību nodot atpakaļ valstīm, kas nodarbojas ar zvejniecību, un piejūras reģioniem.

- Ziņojums: Dieter-Lebrecht Koch (A7-0053/2009)

Andreas Mölzer (NI), rakstiski. – (DE) Ja runa ir par dzelzceļa kravu pārvadājumiem un pārvadājumiem lielos attālumos, dažos pēdējos gados ir vērojamas pozitīvas pārmaiņas. Tomēr arī pasažieru pārvadājumus nedrīkst atstāt novārtā. Nepietiek ar starptautisku dzelzceļa pakalpojumu noteikumiem par kompensācijām novēlošanās gadījumos. Mums jānodrošina, ka, steidzoties visu globalizēt, reģionālais transports netiek pavisam aizmirsts un ka veseli reģioni netiek atšķelti no citiem.

Mums jānodrošina arī, lai maldīgā tieksme visu privatizēt mūs nenoved pie masveida novēlojumiem un drošības kļūmēm, kādas ir raksturīgas AK. Ir svarīgi pārvarēt šķēršļus un tehniskās grūtības pārrobežu dzelzceļa satiksmes ceļā, un ne tikai vides aizsardzības dēļ. Tāpēc es balsoju par šo ziņojumu.

- Ziņojums: Diana Wallis (A7-0062/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE), rakstiski. – (SK) Es atzinīgi vērtēju Kopienas lēmumu parakstīt Hāgas 2007. gada 23. novembra Protokolu par uzturēšanas pienākumiem piemērojamiem tiesību aktiem, jo šis protokols ievieš ilgi gaidīto un ļoti vajadzīgo skaidrību par noteikumiem, kas nosaka piemērojamos tiesību aktus, kurus papildina Hāgas 23. novembra Konvencija par uzturlīdzekļu bērniem un cita veida ģimenes uzturēšanas līdzekļu pārrobežu piedziņu.

Noteikumu saskaņošana sniegs juridisku skaidrību personām, kam ir tiesības uz uzturēšanas līdzekļiem, un iespēju vērsties tiesā, nestopoties ar atšķirīgām tiesību sistēmām. Pateicoties īpašiem noteikumiem, tā ierobežos arī izvairīšanos no uzturēšanas pienākumiem gadījumos, kad personas, kam ir tiesības uz uzturēšanas līdzekļiem, nespēj tos iegūt saskaņā ar savas pastāvīgās dzīvesvietas valsts tiesību aktiem. Iespēja atteikt piemērot tiesības, kas piešķirtas, pamatojoties uz protokolu, aprobežojas tikai ar tiem gadījumiem, kad piešķiršanas izraisītās sekas traucētu sabiedrisko kārtību valstī, kurā darbojas attiecīgā tiesa. Es vēlos izteikt arī dziļu nožēlu par to, ka Apvienotā Karaliste nav pievienojusies Padomes lēmumam, ka Eiropas Kopiena parakstīs protokolu.

- Ziņojums: Tadeusz Zwiefka (A7-0054/2009)

Sabine Lösing (GUE/NGL), rakstiski. – 2009. gada 9. novembrī Eiropas Parlamenta Juridiskā komiteja (JURI) balsoja par ziņojumu, kurā bija pieprasīts aizstāvēt *Tobias Pflüger* imunitāti un privilēģijas (A7-0054/2009), un pieņēma to.

Šis ziņojums pamatojas uz nepareiziem faktiem.

Galvenais punkts ir tas, ka ziņojumā ir minēts pirmās instances tiesas spriedums, kas ir atcelts. Spriedums nav spēkā, tāpēc ka Mīnhenes reģionālā tiesa 2009. gada 21. jūlijā otrajā un galīgajā instancē noraidīja prasību pret *Tobias Pflüger*. Vaina netika pierādīta. Šā iemesla dēļ visi pārmēti nav spēkā.

Politiskā ziņā nav pieņemams, ka par šo ziņojumu, kas satur nepareizus faktus, šodien (2009. gada 24. novembrī) plenārsēdē balsoja.

Mēs centāties panākt, ka šo nepilnīgo un tāpēc nepareizo ziņojumu neiekļauj dienas kārtībā, bet diemžēl bez panākumiem.

Šāda Eiropas Parlamenta rīcība rada iespaidu, ka tiek atbalstīta politiski aktīvu personu vajāšana, šajā gadījumā Mīnhenes II Prokuratūras vērtēšanā pret bijušo Eiropas Parlamenta deputātu.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), rakstiski. – 2009. gada 9. novembrī Eiropas Parlamenta Juridiskā komiteja (JURI) balsoja par ziņojumu, kurā bija pieprasīts aizstāvēt *Tobias Pflüger* imunitāti un privilēģijas (A7-0054/2009), un pieņēma to.

Šis ziņojums pamatojas uz nepareiziem faktiem.

Galvenais punkts ir tas, ka ziņojumā ir minēts pirmās instances tiesas spriedums, kas ir atcelts. Spriedums nav spēkā, tāpēc ka Mīnhenes reģionālā tiesa 2009. gada 21. jūlijā otrajā un galīgajā instancē noraidīja prasību pret *Tobias Pflüger*. Vaina netika pierādīta. Šā iemesla dēļ visi pārmēti nav spēkā.

Politiskā ziņā nav pieņemams, ka par šo ziņojumu, kas satur nepareizus faktus, šodien (2009. gada 24. novembrī) plenārsēdē balsoja.

Mēs centāties panākt, ka šo nepilnīgo un tāpēc nepareizo ziņojumu neiekļauj dienas kārtībā, bet diemžēl bez panākumiem.

Šāda Eiropas Parlamenta rīcība rada iespaidu, ka tiek atbalstīta politiski aktīvu personu vajāšana, šajā gadījumā Mīnhenes II Prokuratūras vērtēšanā pret bijušo Eiropas Parlamenta deputātu *Tobias Pflüger*.

Willy Meyer (GUE/NGL), rakstiski. – 2009. gada 9. novembrī Eiropas Parlamenta Juridiskā komiteja (JURI) balsoja par ziņojumu, kurā bija pieprasīts aizstāvēt *Tobias Pflüger* imunitāti un privilēģijas (A7-0054/2009), un pieņēma to. Šis ziņojums pamatojas uz nepareiziem faktiem. Galvenais punkts ir tas, ka ziņojumā ir

minēts pirmās instances tiesas spriedums, kas starplaikā ir atcelts. Spriedums nav spēkā, tāpēc ka Minhenes reģionālā tiesa 2009. gada 21. jūlijā otrajā un galīgajā instancē noraidīja prasību pret *Tobias Pflüger*. Vaina netika pierādīta. Šā iemesla dēļ visi pārmetumi nav spēkā. Politiskā ziņā nav pieņemams, ka par šo ziņojumu, kas satur nepareizus faktus, šodien (2009. gada 24. novembrī) plenārsēdē balsoja. Mēs centāties panākt, ka šo nepilnīgo un tāpēc nepareizo ziņojumu neiekļauj dienas kārtībā, bet diemžēl bez panākumiem. Šāda Eiropas Parlamenta rīcība rada iespaidu, ka tiek atbalstīta politiski aktīvu personu vajāšana, šajā gadījumā Minhenes II Prokuratūras vēršanās pret bijušo Eiropas Parlamenta deputātu *Tobias Pflüger*.

- Ziņojums: József Szájer (A7-0036/2009)

Peter Skinner (S&D), rakstiski. – Es uzskatu, ka Parlaments strādā efektīvi, ja tas var uzturēt tiesību aktu ietekmi. Šajā konteksta „regulatīvas kontroles procedūras” noteikuma piemērošana pieļauj *ex ante* likumdošanas priekšlikumu izskatīšanu. Šis ziņojums dod Parlamentam papildu pilnvaras un palielina mūsu iespējas kontrolēt un uzraudzīt tiesību aktu īstenošanu dalībvalstīs.

6. Balsojumu labojumi un nodomi balsot (sk. protokolu)

(Sēdi pārtrauca plkst. 12.30 un atsāka plkst. 15.10)

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

7. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana (sk. protokolu)

8. Stunda priekšsēdētāja jautājumiem Komisijai

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir jautājumu stunda Komisijas priekšsēdētājam.

Brīvi jautājumi

Joseph Daul, PPE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, vai Eiropai šoziem ir paredzama jauna gāzes krīze? Atcerēsimies konfliktu starp Krieviju un Ukrainu, kura dēļ cieta miljoniem eiropiešu. Es atzinīgi vērtēju vienošanos, kas panākta Jaltā 19. novembrī. Tomēr mēs zinām, ka pagājušajā mēnesī Ukrainai bija lielas grūtības apmaksāt rēķinu par Krievijas gāzi. Mēs zinām arī to, ka janvārī politiskā situācija būs īpaši smaga saistībā ar prezidenta vēlēšanām.

Kādus preventīvus pasākumus Komisija var ierosināt un īstenot Eiropas līmenī, lai aizsargātu mūsu pilsoņus no iespējamās jaunas krīzes ietekmes, un kāda mācība ir gūta 2009. gada ziemas notikumos?

Vai pietiks ar 16. novembrī panākto nolīgumu starp ES un Krieviju par agrīnās brīdināšanas sistēmu un regulas projektu par gāzes piegādes drošību, kuru es atzinīgi vērtēju?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, *Daul* kungs! Pateicos par jūsu jautājumu. Arī es tāpat kā jūs vēlos novērst iepriekšējā gada krīzes atkārtošanos.

Es esmu veicis lielu darbu, un mēs esam cieši sadarbojušies ar prezidentu *Yuschenko*, premjerministri *Timoshenko* un Krievijas varas iestādēm, kā arī starptautiskajām finanšu iestādēm, lai atbalstītu Ukrainu.

Ko vēl var izdarīt?

Agrīnās brīdināšanas sistēma, par kuru mēs pagājušajā nedēļā vienojāmies ar Krieviju, drīzumā palīdzēs mums laikus konstatēt problēmas. Es faktiski varu jums teikt, ka šajā visaugstākā līmeņa sanāksmē ar Krieviju, kurā piedalījās prezidents *Medvedev*, gaisotne bija teicama, tā bija ievērojami labāka nekā citos gadījumos.

Mēs strādājam arī ar gāzes koordinācijas grupu — grupu, kurā iekļautas dalībvalstis un nozare, — par gāzes uzglabāšanu. Mēs turpinām darbu ar starptautiskajām finanšu iestādēm par reformu gāzes nozarē un tās modernizāciju Ukrainā. Tomēr, kā jūs teicāt, stāvoklis Ukrainā nav viegls. Taču es nākamnedēļ būšu Kijevā kopā ar Padomes priekšsēdētāju *Reinfeldt* kungu, lai vēlreiz parādītu, cik lielu nozīmi mēs piešķiram šīs nozares reformai Ukrainā.

Martin Schulz, S&D grupas vārdā. – (DE) Es vēlos jums jautāt, vai jums ir iepriekš bijušas grūtības ar Bulgārijas *Sergei Stanishev* valdību vai *Ivaylo Kalfin* kā šīs valsts ārlietu ministru? Vai jums ir bijis iemesls apšaubīt *Stanishev* kunga vai *Kalfin* kunga demokrātisko legimitātāti vai viņu lojalitāti Eiropas Savienības iestādēm?

Ja tāda nav bijis, kā jūs vērtējat pašreizējā Bulgārijas premjerministra *Borisov* kunga paziņojumus, kuros viņš ir teicis, ka Bulgārijas Sociālistiskā partija ir jāaizliedz. *Borisov* kungs ir teicis, ka viņi — ar to domājot Bulgārijas Sociālistiskās partijas kongresa delegātus — ir bars nekaunīgu bandītu.

Treškārt, šonedēļ *Borisov* kunga paziņo, ka „katram, kas nīst sociālistus Bulgārijā, ir jābūt kopā ar mums”. Kā jūs vērtējat šo nostāju, ko paudis Eiropadomes loceklis?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Pateicos jums par jūsu jautājumu, *Schulz* kungs. Tomēr, lūdzu, ņemiet vērā, ka man ir jāizrāda savaldība, izsakoties par dažādu valsts vai valdības vadītāju izteikumiem par savas valsts iekšpolitiku. Nav mans uzdevums šeit un tagad iesaistīties šajā vietējā strīdā.

Konkrēti atbildot uz jūsu jautājumu, es varu teikt, ka tad, kad *Sergei Stanishev* bija premjerministrs, man ar Bulgārijas valdību vienmēr bija ārkārtīgi lojālas sadarbības attiecības. Es varu arī šeit teikt, kā to esmu viņam teicis personiski, ka *Stanishev* kungs vienmēr ir bijis ārkārtīgi lojāls Komisijas un visu iestāžu partneris attiecībā uz Eiropas projekta veicināšanu. Es neaizmirsīšu viņa lojālo sadarbību un uzticību Eiropai tikai tādēļ, ka viņš ir zaudējis varu.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Es saprotu, ka jūs negribat iejaukties Bulgārijas iekšpolitikā. Man ir pieņemama šāda nostāja. Vai var skaidrot, ka jūsu atbilde nozīmē to, ka, jūsuprāt, nav jāaizliedz *Stanishev* kunga — Bulgārijas Sociālistiskās partijas priekšsēdētāja — partija, kuras veikto darbu jūs personīgi esat augsti novērtējis?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) *Schulz* kungs, mans uzskats ir tāds, ka visām demokrātiskām partijām ir vieta demokrātiskās valstīs. Tā kā Bulgārija, kā mēs visi zinām, ir demokrātiska valsts, tās visām demokrātiskajām partijām ir sava vieta demokrātiskajā sistēmā.

Tas attiecas uz visām Bulgārijas partijām, kuras, protams, ievēro mūsu Kopienas noteikumus.

Guy Verhofstadt, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es gatavojos uzdot jautājumu par Komisijas struktūru, kas ir dabiski, ņemot vērā, ka ļoti drīz mums būs jauna Komisija.

Pirmkārt, man ir aizdomas, ka vides portfeli sadalīs trīs jomās: klimata pārmaiņas, enerģētika un vide. Man ir aizdomas, un tieši to es vēlos uzsvērt.

Tomēr vissvarīgākais jautājums, kuru es gribu jums uzdot, attiecas uz pamattiesībām un cīņu pret diskrimināciju. Man šķiet, ka mēs vienojamies, ka būs komisārs, kas būs atbildīgs par šo tematu. Tagad ir svarīgi pārliecināties, ka mums nav „iekšlietu” portfela, kurā ietilpst patvēruma un imigrācijas lietas, jo „patvēruma un imigrācija” šajā gadījumā būs drošības jautājums, nevis iekšlietu jautājums.

Barrot kungs ir ierosinājis izveidot trīs komisāru amatus: pamattiesību, iekšlietu un drošības komisāru, nošķirot patvēruma un imigrāciju. Mans jautājums ir vienkāršs: kāds ir jūsu viedoklis šajā jautājumā?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Pirmkārt, attiecībā uz jautājumu par klimata pārmaiņām jeb, pareizāk sakot, portfeli „darbībai klimata pārmaiņu jomā” mans viedoklis ir tāds, ka tas ir ļoti svarīgs. Tā ir horizontāla atbildība, dimensija, kas ir jāintegrē visos Savienības politikas veidos. Klimata pārmaiņu politikas komisārs noteikti būs atbildīgs par Kopenhāgenā veiktā darba turpināšanu, tostarp visu ar to saistīto iekšējo un ārējo darbību.

Attiecībā uz tieslietu un iekšlietu portfeli — jā, esmu nolēmis arī to sadalīt divos. Viens portfelis tiks veltīts tieslietām un pamattiesībām, un otrs portfelis — iekšlietām. Turklāt šāds dalījums ir parasta parādība daudzās mūsu dalībvalstīs, kurās ir tieslietu ministrs un iekšlietu ministrs.

Es, protams, vēlos apspriesties ar attiecīgajiem komisāriem par precīzu definīciju, bet varu jau tagad teikt, ka gribu, lai par tieslietām un pamattiesībām atbildīgais komisārs īpaši pievērstos uzdevumam novērst šķēršļus, ar kuriem sastopas Eiropas pilsoņi, īstenojot savas tiesības.

Daniel Cohn-Bendit, Verts/ALE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos turpināt to pašu virzienu, ko sāka *Verhofstadt* kungs, jo Komisija pašlaik tiek veidota.

Mēs lasām un dzirdam diezgan bīstamas baumas. Vai jūs uzskatāt, ka tieši jūs, Komisijas priekšsēdētājs, — jo jūs tikāt ievēlēts un apstiprināts kā priekšsēdētājs — esat tas, kurš veido Komisiju, kurš organizē Komisiju

un kurš nosaka komisāru kompetenci, vai arī Savienības valstis un lielās valstis ir tās, kas ar spiedienu vai kā citādi uzspiež jums noteiktu nostāju?

Manuprāt, ir nepieņemami — bet varbūt es kļūdos — lasīt laikrakstos, ka Francija grib šo, Apvienotā Karaliste grib to, bet *Merkel* kundze grib vēl kaut ko citu. *Sarkozy* kungs un *Merkel* kundze jūs iecēla, viņiem vairs nekas nav sakāms, jums ir jārada jūsu Komisija!

Vai tāds ir jūsu skatījums uz Komisijas priekšsēdētāja uzdevumiem vai arī tas ir citāds, līdzīgāks tam, kā to redz *Merkel* kundze un *Sarkozy* kungs?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – (FR) Veids, kā es redzu lietas, ir ļoti vienkāršs: tā ir Lisabonas līguma ievērošana un attiecīgi pašreizējā līguma ievērošana. No 1. decembra Lisabonas līgums, konkrēti 17. pants, nosaka ļoti skaidri — man šeit ir tā izdevums angļu valodā —, ka Komisijas priekšsēdētājs lemj par Komisijas iekšējo organizāciju, un tieši to es, protams, gatavojos darīt, tostarp arī attiecībā uz portfeļu piešķiršanu.

Atzīsim skaidri, ka spiediens ir vienmēr, kā jūs to zināt. Mums visiem tiek izvirzītas prasības. Tomēr es esmu tas, kurš galā uzņemas pilnu atbildību par Komisijas sastāvu, un es domāju, ka šai Komisijai būs arī pienācīgi spēcīgs atbalsts Eiropas Parlamentā.

Es esmu smagi strādājis, lai panāktu samērā spēcīgu vienprātību. Turklāt man ir arī dažas labas ziņas, kā arī daži pateicības vārdi, ko šodien jums pateikt: nākamajā Komisijā būs iekļautas deviņas sievietes, tātad par vienu vairāk nekā pašlaik. Pirms nedēļas bija tikai trīs sievietes kā iespējamās kandidātes. Daudzi no jums man ir palīdzējuši pārliecināt dalībvalstis par to, cik svarīgs ir lūgums izvirzīt vairāk sieviešu. Šis ir praktisks piemērs, kas rāda manu stingro apņēmību izveidot kolektīvu, kas var gūt jūsu Parlamenta atbalstu.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) *Barroso* kungs, tā kā jūs runājat par Komisiju un par sievietēm, vai jūs nedomājat, ka ilgtermiņā Komisijas priekšsēdētājam būtu vieglāk, ja katra valsts piedāvātu viņam divus komisārus, izvirzītu divus kandidātus: vīrieti un sievieti?

Tādējādi jūs varētu izveidot līdzsvarotu Komisiju, nevis ar deviņām sievietēm, bet Komisiju, kurā ir puse sieviešu, puse vīriešu.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – (FR) Jums ir pilnīga taisnība. Es ļoti vēlētos to sasniegt. To diemžēl neparedz līgums.

Es piekřitu jūsu kolēģim, deputātam *Verhofstadt* kungam.

Problēma ir nopietna: šis pienākums nav paredzēts līgumā. Kā jums zināms, esmu pat rakstījis atklātu vēstuli, kurā aicināju dalībvalstis palīdzēt man saistībā ar šo dzimumu līdzsvara problēmu. Būtu ideāli, ja mums būtu vēl līdzsvarotāka Komisija.

Tomēr es priecājos par stāvokli, ko esam beigu beigās sasnieguši, un es vēlos pateikties ikvienam Parlamentā, kas man ir palīdzējis veikt šo pienākumu.

Michał Tomasz Kamiński, *ECR grupas vārdā*. – (PL) *Barroso* kungs, es vēlos izteikt jums lielu pateicību par to, ka šodien esat kopā ar mums, un es vēlos sākt ar to, ka, šķiet, mums būtu jāmudina mūsu kolēģi deputāti piedalīties šajās debatēs ar jums, jo dažiem deputātiem ir lielāka interese par citām Strasbūras ievēribas cienīgām vietām nekā par iespēju tikties ar jums.

Mans jautājums attiecas uz Lisabonas stratēģijas mērķiem, kas Eiropas Konservatīvo un reformistu grupai vienmēr ir bijuši ļoti svarīgi. Jo īpaši tas attiecas uz to, ko jūs ne tik sen teicāt, kad jūs to izvirzījāt kā savas stratēģijas daļu: jaunu sākumu kopējam tirgum. Mēs patiešām domājam, ka Eiropai ir vajadzīgs kopējs tirgus. Nesen pieņemtais Lisabonas līgums piešķir Eiropas iestādēm lielāku kompetenci politiskā izpratnē, un man šķiet, ka paveras īpaša veida atšķirība starp politisko integrāciju, kas palielinās, un ekonomisko integrāciju. *Barroso* kungs, es ļoti vēlos, lai jūs pievērstu uzmanību jautājumam par jaunā tirgus sākumu jau līdz ar jūsu jaunā pilnvaru laika sākšanos.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Man *Kamiński* kungam ir labi jaunumi: šodien šeit, Komisijas sanāksmē Strasbūrā, mēs pieņemām Komisijas darba dokumentu par apspriežu sākšanu attiecībā uz to, ko es saucu par „Eiropas 2020. gadu”, Lisabonas stratēģijas turpinājumu, kas, protams, ir domāts Parlamenta, Eiropas valdību un plašas sabiedrības apspriešanai.

Darba dokumentā ir īpaši uzsvērtā vajadzība padziļināt iekšējo tirgu, un es pat esmu lūdzis *Mario Monti*, Eiropā labi pazīstamu personu, sniegt man ziņojumu par veidiem, kā mēs varam pievērsties iekšējā tirgus trūkstošajiem ķēdes locekļiem. Es ceru, ka šis ziņojums pirmajā redakcijā būs gatavs pirms Eiropadomes sanāksmes martā, kurā, jāpiebilst, arī Padomes Spānijas prezidentūra grib dot savu ieguldījumu un pasteidzināt šo notikumu attīstību.

Iekšējā tirgus attīstība ir viens no veidiem, kā mēs varam atklāt jaunus izaugsmes avotus, reaģējot uz konkurētspējas izaicinājumiem no citām pasaules daļām.

Lothar Bisky, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (DE) To, ka īpašajā augstākā līmeņa sanāksmē tika runāts par dzimumu līdzsvaru, es uzskatu par atzīstamu lietu. Mēs vēlētos izrādīt cieņu šādam sasniegumam. Es vēlos arī piebilst, ka mēs joprojām jūs atbalstīsim, ja jūs turpmāk saglabāsi šo dzimumu līdzsvaru.

Mums tagad ir divas jaunas vadošas personas Eiropas Savienībā, ar kurām jāreķinās, kurām, kā ir teikušas visas puses, būs jāiedzīvojas savos jaunajos pienākumos. Tas, protams, vienmēr tā būs. Runā arī par vieglajiem svāriem un smagsvāriem. Es to redzu šādi: šodienas vieglā svāra pārstāvji ir rītdienas smagsvāri un otrādi. Daudzi, kas ir smagie svāri vienu dienu, nokļūst vieglā svāra kategorijā nākamajā dienā.

Turklāt mums ir jāpārvar arī smaga ekonomiskā krīze. Īpaši sociālās sekas rada mums daudz risināmu problēmu. Bezdarbs, nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā iespaido desmitiem miljonu cilvēku. Krīzes upuru skaits jau sniedzas pāri visām robežām. Jaunattīstības pasaulē sekas ir vēl ļaunākas.

Vai jūs, *Barroso* kungs, esat gatavs kopā ar jauno Komisiju mācīties no kļūdām, kas tika pieļautas, īstenojot radikālu brīvā tirgus politiku? Vai esat sagatavojies veikt neatliekami vajadzīgu politikas maiņu, lai pirmajā vietā liktu cilvēkus, nevis peļņu un sociālās intereses, nevis konkurences intereses?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Jaunajā Eiropas Savienības stratēģijā 2020. gadam, kuru es tikko kā izziņoju, spēcīgs uzsvārs ir likts uz sociālajiem jautājumiem, ko jūs, *Bisky* kungs, nupat pieminējāt. Manuprāt, mums pašlaik ir neatliekama situācija sociālajos jautājumos, jo īpaši augošā bezdarba dēļ. Pastāv risks, ka zema izaugsme un augsts bezdarbs var ilgt desmit gadus, un tas radītu nopietnu spriedzi mūsu sociālajos modeļos un dzīves standartos. Tāpēc, manuprāt, ir svarīgi risināt jautājumus, kas saistīti ar sociālo iekļaušanu.

Mums ir jābūt arī pārliecībai, ka mūsu cilvēki ir apguvuši īstās prasmes, lai gūtu panākumus šajā jaunajā ekonomikas modelī. Viena no prioritārajām jomām Eiropas Savienības stratēģijā 2020. gadam tādejādi būs cilvēku potenciāla palielināšana. Uzsvārs ir jāliek uz izglītību un prasmēm, mūžizglītību, darbinieku mobilitāti, uzņēmējdarbības un pašnodarbinātības atbalstīšanu, kā arī cīņu pret atstumtību un nabadzību. Es domāju, ka mums kā Eiropas Savienībai ir pienākums padarīt cīņu pret atstumtību un nabadzību par vienu no mūsu prioritātēm.

Rolandas Paksas, *EFD grupas vārdā*. – (LT) Priekšsēdētāja kungs, vēl septembrī es vērsos pie jums par Ignalinas atomelektrostacijas darbības turpināšanu. Jūsu atbilde radīja man iespaidu, ka Komisijai nav zināms patiesais stāvoklis, ka tā nav informēta vai arī mēģina izvairīties no EP deputātiem.

Tāpēc, priekšsēdētāja kungs, es domāju, jūs zināt, ka nav uzcelta neviena kodoldegvielas glabātava un izlietotie kodolstieņi tiks turēti reaktorā, pazeminot reģionā kodoldrošību. Tā ir pirmā lieta. Otrkārt, es domāju, jūs zināt, ka ģeneratoru aizvietotāji tiks uzcelti tikai pēc trim gadiem no šodienas un ka Lietuvai trūks elektroenerģijas. Tā ir otrā lieta. Treškārt, es uzskatu, ka jūs apzināties, ka manis pieminētie apstākļi ļauj turpināt atomelektrostacijas darbību un ka tā nav gatava darbības slēgšanai.

Mans jautājums, priekšsēdētāja kungs, ir šāds: kas uzņemsies atbildību par pazemināto kodoldrošību šajā reģionā un par paaugstināto risku Eiropas Savienības pilsoņiem?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Jautājums par Ignalīnu, kā jums zināms, ir jautājums par Lietuvas Pievienošanās līgumu. Mums ir jāievēro šis Pievienošanās līgums, ko parakstīja visas dalībvalstis, tostarp arī Lietuva.

Tagad mēs ņemam vērā ne tikai ekonomiskos, bet arī drošības aspektus. Es uzskatu, ka tas viss tiek ņemts vērā mūsu lēmumā un mēs varam strādāt kopā ar Lietuvas iestādēm, lai nodrošinātu kodoldrošības situāciju.

Turklāt manas nesenās tikšanās laikā ar prezidentu *Medvedev* es vēlreiz akcentēju jautājumu par energopiegādi Lietuvai no Krievijas. Es viņam jautāju, kāpēc viņi nevar būt vairāk orientēti uz sadarbību jautājumā par

Druzhba cauruļvadu. Tā mēs aktīvi strādājam ar saviem Lietuvas draugiem, kā arī ar citiem partneriem, kas ir svarīgi Lietuvas energoapgādes drošībai.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Komisijas priekšsēdētāj, jautājums par Opel rūpnīcu turpmāko pastāvēšanu nodarbina Eiropas sabiedrību, un tas bija galvenais jautājums arī Vācijas federālo vēlēšanu kampaņā. Ilgi pirms vēlēšanām jau bija skaidrs, ka tiek plānota izpārdošana *Magna* vadītajam konsorcijs, tomēr tikai 16. oktobrī Komisija netieši norādīja, ka tai ir radušās šaubas.

Kāpēc jūs gaidījāt, kamēr beigsies vēlēšanas Vācijā? Tam lēmumam bija patiešām svarīga ietekme uz vēlēšanu iznākumu Vācijā. Kā jūs varat kļūdēt aizdomas, ka tam pamatā bija politiski apsvērumi, jo īpaši tāpēc, ka jūsu ciešās attiecības ar kancleri Merkel ir labi zināmas? Vai esat gatavs nodot sabiedrības rūpīgai pārbaudei jūsu rakstisko un mutisko dialogu par Opel jautājumu, kas notika pirms Vācijas federālajām vēlēšanām 27. septembrī?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Atbildot vispirms uz jūsu pēdējo jautājumu, man ir prieks nodot jums visiem manu saraksti ar kancleri Merkel. Tur nav nekādu problēmu.

Turklāt jāpiebilst, ka pirms vēlēšanām Vācijā mēs organizējām divas sanāksmes ar visām valstīm, kas ir saistītas ar *General Motors/Opel*, un vakar mēs organizējām trešo sanāksmi. Tā bija trešā Komisijas organizētā ministru sanāksme saistībā ar Opel un pirmā, kopš *General Motors* nolēma nepārdot Opel.

Būdamā ne tikai koordinatore, kas galvenokārt nodrošina visām ieinteresētajām pusēm vienādu informāciju, Komisija arī turpmāk gādās, lai iekšējais tirgus un valsts atbalsta noteikumi tiktu ievēroti. Tas ir ļoti svarīgi, lai izvairītos no postošas sacensības par subsīdijām dalībvalstu starpā, kura galu galā labumu nenesīs nevienam.

Bet tagad notikumi nepārprotami risinās GM laukuma pusē. Patiešām, vienīgi pēc tam, kad GM uzņēmējdarbības plāns būs zināms un mūsu dalībvalstīm varētu rasties vēlēšanās sniegt valsts atbalstu, Komisija varēs izvērtēt, vai tiek ievēroti konkurences noteikumi. Mēs nevaram rīkoties, pamatojoties uz pieņēmumiem. Vienīgi pamatojoties uz uzņēmējdarbības plānu, mēs varam pateikt, vai tie ir vai nav atbilstīgi mūsu Kopienas noteikumiem.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Esmu ļoti pateicīgs par jūsu piedāvājumu, Barroso kungs, un ar prieku turēšu jūs pie vārda. Lai gan, protams, arī jūsu mutiskais dialogs tiek apstrīdēts. Esmu pārliecināts, ka attiecībā uz to mēs varam atrast risinājumu. Savas atbildes otrajā daļā jūs pieminējāt absolūti būtisku jautājumu, proti, ka notiek sacensība ne tikai par atalgojuma dempinga īstenošanu, bet arī par subsīdijām. Augstākā līmeņa sanāksmes sasaukšana vakar bija ļoti gudrs gājiens. Kādus secinājumus jūs esat izdarījis tās rezultātā? Kā lai mēs turpmāk cīnāmies pret briesmām, ko rada šī sacensība par subsīdijām, kuru esam izjutuši daudzkārt dažādu ES dalībvalstu starpā uz Eiropas nodokļu maksātāju rēķina, vienlaikus, protams, arī iejaucoties šo darbību ekonomiskajos procesos?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Tieši ar valsts atbalsta noteikumu stingru īstenošanu, un šis gadījums patiešām ir ļoti interesants mums visiem — ne tikai iesaistītajām pusēm —, jo, kā jūsu jautājums netieši norāda, ja katrai dalībvalstij būtu jāsāk konkurēt ar pārējām, lai redzētu, kura var piešķirt vairāk naudas uzņēmumam, tas būtu kaut kas tāds, kas nenāktu par labu dalībvalstīm, kas nenāktu par labu patērētājiem un nenāktu par labu nodokļu maksātāju naudai.

Es varu jums garantēt, ka Komisija stingri uzraudzīs valsts atbalsta noteikumu īstenošanu nevis tādēļ, ka mēs būtu fundamentālisti attiecībā uz tirgus vai konkurences noteikumiem, bet tādēļ, ka uzskatām, ka ir svarīgi panākt stingru Kopienas pieeju un vienlīdzīgus konkurences apstākļus visiem uzņēmumiem un visām dalībvalstīm — lielajām un mazajām, bagātajām un ne tik bagātajām. Tas ir vislabākais veids, kā nodrošināt, ka mēs joprojām esam taisnīgi savā Savienībā.

Turpinājums 2009. gada 19. novembra Eiropadomei

Kinga Gál (PPE). – Barroso kungs, es ļoti atzinīgi vērtēju jūsu tikko sniegto paziņojumu par to, ka esat iecerējis Komisijā portfeli pamattiesību risināšanai.

Es tam pievienotu vēl vienu jautājumu. Tā kā jums ir ļoti labi zināms, ka būtisks skaits autohtonu mazākumtautību un lingvistisku minoritāšu pamatiedzīvotāju dzīvo ES — 15 miljoni cilvēku, 10 % iedzīvotāju —, vai jums ir nodoms iekļaut jautājumu par šīm kopienām, šīm mazākumtautību un lingvistiskajām minoritātēm jaunā komisāra portfeli, kurš nodarbosies ar pamattiesībām?

Manuprāt, īpaši pēc Lisabonas līguma un Pamattiesību hartas stāšanās spēkā ES būtu tālāk jāpilnveido tās pieeja attiecībā uz šīm kopienām.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Atbilde ir vienkārša: jā. Mans nodoms ir tieši nodot nediskriminācijas jautājumus — tostarp, protams, minoritāšu jautājumus — pamattiesību komisāra atbildībā.

Glenis Willmott (S&D). – Arī es gribēju uzdot jautājumu par dzimumu līdzsvaru Komisijā, tāpēc es vēlos izmantot šo iespēju, lai apsveiktu *Cathy Ashton* sakarā ar viņas iecelšanu amatā. Esmu pārliecināta, ka jūs man piekritīsiet, ka viņa ir īsts talants. Priecājos, ka pirmais augstā pārstāvja pienākums ir uzdots Lielbritānijas pārstāvim, un es īpaši priecājos, ka tas ir uzdots britu sievietei. Tas ir kaut kas tāds, ko mēs, sievietes no Sociālistu grupas, esam aicinājušas darīt jau pietiekami sen.

Cathy Ashton bija augšpalātas vadītāja Apvienotajā Karalistē, kad Lisabonas līgums tika virzīts — un tas nebija nekāds maznozīmīgs pasākums. Viņai ir lielas politiskās prasmes, un viņa ir daudz paveikusi, būdama komisāre. Viņas klusā diplomātija, nevis egocentriska izrādīšanās ir nodrošinājusi nolīgumus, kur citi cietuši neveiksmes un kur pagātnē ir bijis grūti gūt panākumus. Es teiktu *Cathy Ashton*, ka viņa šeit atrodas, lai nevis apstādinātu satiksmi, bet lai faktiski radītu satiksmes sistēmu. Es zinu, ka viņai būs fantastiski panākumi.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es ārkārtīgi lepojos un priecājos, ka *Catherine Ashton* tika izraudzīta par Komisijas priekšsēdētāja pirmo vietnieci un Augsto pārstāvi. Šo kandidatūru es ļoti atbalstīju un apstiprināju Eiropadomē. Protams, mēs visi labi pazīstam viņu kā cilvēku, kam ir gan politiska prasme, gan virziena izjūta, lai uzņemtos sarežģīto Augstā pārstāvja un Komisijas priekšsēdētāja vietnieka pienākumu.

Mēs visi zinām, ka tas ir jauninājums. Mums visiem būs vajadzīgs laiks, lai iemācītos izmantot jauno kārtību, lai gūtu vislabākos rezultātus attiecībā uz Eiropas Savienības pieaugošo nozīmi pasaulē. Ir skaidrs, ka mēs to sasniegsim, vienīgi veidojot īstu partnerību iestāžu starpā. Tieši tas ir jānodrošina divkāršajai vadībai, un Komisija, esmu drošs, piedāvās panākt vislabāko ietekmi pasaulē, kāda vien iespējama.

Protams, es esmu ļoti laimīgs, ka viņa ir no Lielbritānijas — manuprāt, ir svarīgi, ka Lielbritānija paliek Eiropas Savienības centrā, — un ka viņa ir arī sieviete, jo, kā jūs zināt, man ir bijusi liela apņēmība attiecībā uz dzimumu līdzsvaru. Tāpēc visu šo iemeslu dēļ, kā arī tāpēc, ka viņa ir mana kolēģe Komisijā, es biju — kā varat iztēloties — ārkārtīgi laimīgs par šo lēmumu.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Vispirms es gribu kaut ko paskaidrot *Schulz* kungam. Bulgārijas premjerministrs nekad nav aicinājis aizliegt Bulgārijas Sociālistisko partiju. Tagad kārta manam jautājumam *Barroso* kungam. Vai pēc 19. novembra ir skaidrs, kuras ārpolitikas jomas paliks Komisijas kompetencē un kuras tiks pārnestas uz Ārējās darbības dienestu, piemēram, paplašināšanās, tirdzniecība vai palīdzība jaunattīstības valstīm?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Jā, Augstais pārstāvis vienlaikus būs Komisijas priekšsēdētāja vietnieks, tāpēc ir liela iespēja apvienot KĀDP kompetences — kas ir Augstā pārstāvja joma — ar tradicionālajām Kopienas kompetencēm ārējās attiecībās. Vienkārši sakot, mums viena un tā pati persona izpilda *Javier Solana* un *Benita Ferrero Waldner* pienākumu. Šī persona to darīs kā Komisijas priekšsēdētāja vietniece, bet arī kā Ārlietu padomes priekšsēdētāja. Es domāju, ka ideja par šādu līmeni ir ārkārtīgi svarīga.

Kopumā, kā to skaidri nosaka Lisabonas līgums, valsts vai valdības vadītāju līmenī Padomes priekšsēdētājam ir jāpārstāv Eiropas Savienība KĀDP jautājumos šādā līmenī un šādā amatā, savukārt, kā to nosaka Lisabonas līguma 17. pants, Komisijai ir jāpārstāv Eiropas Savienība visos pārējos ārlietu jautājumos.

Derek Vaughan (S&D). – *Barroso* kungs, jūs varat gribēt vai negribēt komentēt nesen atklātībā nonākušo budžeta pārskata dokumentu, bet jūs, bez šaubām, zināsit, ka tas ir izsaucis lielas bažas daudzos Eiropas reģionos. Velsas premjerministrs *Rodri Morgan* nesen jums pat ir rakstījis, paužot savas bažas.

Ņemot to vērā, vai varu jums jautāt, vai jūs sniegsiet jaunus priekšlikumus, apliecinot reģioniem visā Eiropā, ka tiem būs pieejami struktūrfondi pēc 2013. gada? Un, ja jūs patiešām gatavojaties ierosināt šādus priekšlikumus, vai tas notiks pašreizējās Komisijas vai jaunās Komisijas laikā, kad to iecels?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es jums varu pateikt, ka esmu lasījis Velsas premjerministra vēstuli, bet nekad neesmu lasījis jūsu pieminēto dokumentu.

Komisijā ir daži darba dokumenti, ko izstrādājuši visi tās dienesti, bet tie neatspoguļo Komisijas uzskatus. Vienīgi Komisāru kolēģija pieņem nostājas, kas ir saistošas Komisijai. Mēs atrodamies sagatavošanas darba

stadijā. Es varu jums teikt, ka personīgi es, kā jūs zināt, ārkārtīgi iestājos par sociālo, ekonomisko un teritoriālo kohēziju un ka reģionālā politika joprojām būs viena no galvenajām nākamās Komisijas prioritātēm.

Attiecībā uz budžeta pārskatu esmu nolēmis, vienojoties ar Parlamentu — proti, Budžeta komitejas priekšsēdētāju —, budžeta pārskatu sniegt vēlāk. Būtu derīgi vispirms vienoties par Eiropas Savienības stratēģiju 2020. gadam vispārējās līnijās, pēc tam jaunajai Komisijai sniegt budžeta pārskatu, tādējādi jaunā kolēģija būtu pilnīga priekšlikuma autore un varētu cieši kopā ar jums izstrādāt nāamos finanšu plānus.

Sarah Ludford (ALDE). – *Chris Patten* teica, ka bīstamību Balkānos rada tas, ka viņi izliekas, ka veic reformu, un ES izliekas, ka tic viņiem.

Šķiet, ka tas notiek Bosnijā, kas satraucoši virzās pretī darbības spēju zudumam vai pat sabrukumam. Bosnijā uzskata, ka starptautiskā sabiedrība un ES neveiksmīgi ir mēģinājusi iestāties par reformām un atbalstīt Serbijas Republikas vadītāju *Milorad Dodik*. Augstā pārstāvja birojs, lai gan vēl darbojas, ir vājināts, un starptautiskās sabiedrības autoritāte ir vājināta.

Kā jūs atbildētu uz pārmetumiem, ka ES darba kārtība Rietumbalkānos ir tāda, kas nes labumu serbiem Belgradā un *Bagna Luca*, bosniešiem kļūstot par zaudētājiem.

Vai jūs mudināsiet jauno Augsto pārstāvi un — kad viņa tiks apstiprināta — Komisijas priekšsēdētāja vietnieci *Cathy Ashton* uzskatīt Bosniju par absolūti galveno prioritāti? Kā jūs nodrošināsiet, lai ES īpašā pārstāvja rīcībā būtu reāla svira, skaidrs mandāts un vienots ES atbalsts viņam vai viņai?

Priekšsēdētājs. – Es vēlos teikt kaut ko ļoti nopietnu. Mēs runājam par beidzamās, 2009. gada 19. novembra, Padomes sanāksmes iznākumu. Es zinu, ka Padomes sanāksmes laikā gandrīz viss būtu varējis tikt pateikts vai noticis, bet šis jautājums varbūt nebija pēdējās Padomes sanāksmes jautājums, tāpēc, lūdzu, ievērosim tematu, jo tas ir nepieciešami.

Sarah Ludford (ALDE). – Es jautāju par Augsto pārstāvi *Cathy Ashton*, kura tika iecelta pagājušajā nedēļā. Tas ļoti lielā mērā „izriet no Eiropadomes”.

Priekšsēdētājs. – Labi, lai tā būtu, ja priekšsēdētājs *Barroso* vēlēšies uz to atbildēt, bet es gribu lūgt jūs, kolēģi, ievērot mūsu tematu, kas ir ļoti skaidri definēts.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Vispirms ļaujiet man pateikt, ka es pilnīgi pievienojos bažām, kas tiek paustas attiecībā uz situāciju Bosnijā. Faktiski šis jautājums kļūst ārkārtīgi smags. Mēs diskutējam par to ar Bosnijas varas iestādēm un ar attiecīgajiem dalībniekiem Eiropā un ārpus tās.

Protams, mana atbilde jums ir šāda: jā, es ceru, ka *Cathy Ashton* veltīs tam lielu uzmanību kopā ar paplašināšanas komisāru, jo Bosnija, kā jūs zināt, atrodas Eiropas Savienības iespējamās paplašināšanās zonā. Mums katrā ziņā ir jādara viss, lai būtu droši, ka šī valsts nostājas pati uz savām kājām un ka tā spēj nostiprināties kā pilntiesīga valsts, demokrātiska valsts, kura cenšas reiz pievienoties mūsu Savienībai.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Jūs tikko kā runājat par to, ka jūs tagad esat sācis konsultācijas par procesu pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Tātad par procesu pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā jaunā Komisija uzņemsies kolektīvas rūpes.

Valda diezgan liels aizkaitinājums par to, ka uz apspriešanās procesa sākšanu ir bijis jāgaida tik ilgi. Tāpat ir arī nopietnas bažas, ka tā ir tikai formalitāte un ka apspriešanās rezultātiem nebūs nekādas nopietnas ietekmes uz procesu pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā.

Kāds ir jūsu priekšlikums par to, kā šajā procesā un Komisijas dokumentos var integrēt visas ieinteresētās puses un pamatīgu apspriešanās procesa analīzi? Kuriem komisāriem jūs uzdosiet nodrošināt, lai tas notiktu, un kāda ir jūsu paša atbildība attiecībā uz šo?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es esmu atbildīgs par Komisijas un stratēģijas vispārējo koordināciju, bet es strādāšu ar vairākiem komisāriem, jo, kā jūs zināt, Eiropas Savienības stratēģija 2020. gadam pēc būtības ir visaptveroša stratēģija, kurā aptvertas ļoti svarīgas nozares, sākot no ekonomiskas konkurētspējas, līdz ilgtspējai — t. i., videi —, kā arī sociālās iekļaušanas aspektiem. Tāpēc tas ir ļoti plašs kompetences lauks.

Attiecībā uz kavēšanos jums ir taisnība: ir kavēšanās. Diemžēl tas noticis tādēļ, ka Eiropadome nepieņēma lēmumu ātrāk, tāpēc mums nav iespējams izveidot Komisiju.

Tāpēc mēs šodien izdodam darba dokumentu, lai viss varētu būt sagatavots pavasara Eiropadomei martā, jo mums tagad jau būtu bijis jābūt jaunai Komisijai, taču mums tādas vēl nav. Es ceru, ka līdz janvāra beigām mēs to izveidosim.

Es tikai šodien — un tas ir vēl viens jaunums, ko vēlos jums paziņot, — uzzināju vārdu beidzamajam no izvirzītajiem 27 komisāriem. Tikai šodien. Tāpēc mēs mazliet atpaliekam, bet tomēr es domāju, ka mums ir vislabākajā veidā jāizmanto apspriešanās posms, lai nopietni tiktu apspriesta nākamā Eiropas Savienības stratēģija 2020. gadam.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Barroso kungs, es vēlētos atgriezties pie jautājuma, ko mana kolēģe tikko kā uzdeva. Grafiks, kuru jūs mums sniedzat, ir ārkārtīgi saspringts. Kā mēs trijos mēnešos varam noteikt stratēģiju no šodienas līdz 2020. gadam? Mums ir jāizveido stratēģija visai Eiropas Savienībai sociālos, ekonomiskos un vides jautājumos, un mums tiek doti trīs mēneši un apspriešanās posms, kas sākas šodien.

Es tāpēc vēlētos pievērst jūsu uzmanību, Barroso kungs, tam, ka es domāju, ka mums ir jāpagaida, kamēr tiek izveidota pati Komisija, lai tad mēs varētu uzdot tai savus jautājumus, bet vispirms mums ir vajadzīgs laiks īsta projekta radīšanai. Mēs nevaram noteikt Eiropas Savienībai projektu trijos mēnešos.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (FR) Es esmu vienprātis ar jums jūsu bažās par šo jautājumu. Turklāt tieši tāpēc mēs esam nolēmuši darīt to tagad un neatlikt uz vēlāku laiku. Tāpēc jums būs vairāk laika. Ja mēs gribam, lai jaunā Komisija sāk pienākumu izpildi, jums, iespējams, būs jāgaida līdz janvāra beigām, tāpēc mēs to jau darām. Sīkāks skaidrojums tiks publicēts tūlīt šodien, ja vien tas jau tur nav ievietots. Es ceru arī uz jūsu apņēmību šajā jautājumā. Es pats esmu gatavs uzņemties saistības.

Katrā gadījumā pavasara Eiropadome iezīmē procesa sākumu, nevis tā beigas. Tomēr Padomes rotējošā prezidentūra — ko Lisabonas līgums saglabā, kā jūs zināt, — Spānijas prezidentūra, ir skubinājusi mūs izstrādāt dokumenta sākotnējo versiju, kas būs pamats diskusijai. Tāpēc es tik ļoti vēlos to iesniegt tagad. Es darīšu visu, kas manos spēkos, lai visi, kurus šis jautājums skar, varētu piedalīties un dot savu ieguldījumu šā dokumenta pārskatīšanā, kas, kā jūs pati uzsverāt, ir ārkārtīgi svarīga stratēģija.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Barroso kungs, ja mēs skatāmies uz galvenajiem izpildamajiem Eiropas Savienības vadībā, sacensībā starp jauno ES un veco ES rezultāts ir 3:0 par labu vecajai ES. No 2012. gada 1. janvāra, kad būs jauns Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs, Eiropas Savienības vadībā nebūs neviena, kas pārstāvētu 12 jaunās dalībvalstis. Kā jūs pamatotu šo lēmumu?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Pirmkārt, Padomes priekšsēdētājs un Augstais pārstāvis nepārstāv daļu Eiropas: viņi pārstāv visu Eiropu.

Ļaujiet man apliecināt, ka es esmu ļoti priecīgs arī par Herman Van Rompuy izvirzīšanu. Kad premjerministrs Reinfeldt nosauca viņa vārdu, bija skaidrs, ka šis bija vārds, kas varētu nodrošināt visu klātesošo vienprātīgu atbalstu. Un tas, ka viņš ir no Beļģijas, kura instinktivi atbalsta Kopienas metodi un instinktivi iestājas par Eiropu — tā ir ļoti laba atzinība arī Beļģijai.

Turklāt attiecībā uz jauno dalībvalstu nozīmi, es uzskatu, ka jūs jau esat skaidri parādījuši šo nozīmi, ievēlot Buzek kungu par Eiropas Parlamenta priekšsēdētāju: cilvēku, kas ir no jaunas dalībvalsts, cilvēku, kas ir tik daudz devis Eiropas atkalapvienošanai.

Tāpēc, kad mēs ieņemam šos amatus, mēs nepārstāvam vienu valsti vai vienu reģionu — mēs pārstāvam visu Eiropu.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Priekšsēdētāja kungs, pagājušajā nedēļā Padome atzina iestāžu vienošanos par 2010. gada budžetu. Kopenhāgenā pieņemto lēmumu rezultātiem nevajadzētu veidot daļu no šīs vienošanās vai saistībām. Drīzāk tiem būtu jāklūst par budžeta grozījumu tematiem.

Jautājums, ko es gribētu jums uzdot, ir ļoti vienkāršs: atceroties grūtības, ko piedzīvojam, finansējot ekonomiskās atlabšanas plāna otro daļu tieši šim budžetam, kur Komisija cer atrast līdzekļus, lai finansētu klimata pārmaiņu apkarošanas pirmo gadu, kas prasīs vismaz EUR 2 miljardus? Turklāt, tā kā šī summa palielināsies gadu no gada, tad no kurienes, pēc priekšsēdētāja domām, šī nauda nāks?

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – (PT) Portas kungs, paldies jums par jautājumu. Ir taisnība, ka bija ārkārtīgi grūti panākt, lai Parlaments piekristu apstiprināt īpašu budžetu dažām darbībām saistībā ar energoefektivitāti, energoapgādes drošību un cīņu pret klimata pārmaiņām, un esmu ļoti laimīgs, ka tas ir panākts. Es vēlētos pateikties visiem, kuru dēļ šā budžeta apstiprināšana kļuva iespējama.

Ja mēs Kopenhāgenā panāksim vienošanos, kā es ceru, tad mums būs jāstrādā, lai budžetā atrastu šīs vienošanās īstenošanai nepieciešamos līdzekļus.

Mēs vēl neesam tikuši tik tālu, bet esmu pilnīgi pārliecināts, ka tad, ja dalībvalstis vienosies par turpmāko finansējumu ietekmes mazināšanas pasākumiem, kas nepieciešami jaunattīstības valstīm, tām ir jāvienojas arī par finanšu līdzekļiem, kam jābūt pieejamiem, lai īstenotu šo mērķi.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Barroso kungs, Ashton kundzes un Van Rompuy kunga iecelšana, kā arī pats Lisabonas līgums radīs pārmaiņas Komisijas darbībā. Dažas pārmaiņas ir noteiktas Lisabonas līgumā, bet citas pārmaiņas ir nenoteiktas un neskaidras, un tās noteiktu formu iegūs konkrētas prakses un lēmumu rezultātā. Es gribētu jautāt, kādas pārmaiņas jūs paredzat Eiropas Komisijas darbā un funkcijās tuvākajā nākotnē un dažos nākamajos gados? Tagad ir labs laiks šādu pārmaiņu ieviešanai, un, kā teicu, pašlaik ir iespējas, kas nav līdz galam konkretizētas Lisabonas līgumā. Jūs runājat par noteiktu komisāru iecelšanu. Es runāju par politiku un darbībām, kas neaprobežojas tikai ar jaunu komisāru iecelšanu un funkciju sadali.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Es piekrītu jūsu vispārinājumam, ka iestādes ir tādas, kādas mēs veidojam praktiskā darbībā. Tāpēc es biju tik laimīgs par *Cathy Ashton* un *Herman Van Rompuy* iecelšanu, jo zinu, ka viņi abi ir uzticīgi īstas Eiropas garam un Kopienas jautājumiem.

Attiecībā uz konkrētiem jautājumiem *Cathy Ashton* 1. decembrī ar Eiropadomes lēmumu kļuva par Augsto pārstāvi un Komisijas priekšsēdētāja vietnieci. Tajā pašā dienā viņa kļuva atbildīga par ārējo attiecību portfeli kā Komisijas priekšsēdētāja vietniece. Kā Komisijas priekšsēdētāja vietniece viņa ir atbildīga Parlamentam, un Parlaments zina, cik stipri *Cathy Ashton* ir saistīta ar parlamentāro demokrātiju. Es zinu, ka viņa nepacietīgi grib tikt ar Ārlietu komiteju tik ātri, cik vien iespējams, lai varētu sākt pildīt savus jaunus pienākumus, pamatojoties uz pareizām nostādnēm.

Nākamajā kolēģijā notiks *Catherine Ashton* noklausīšanās kopā ar pārējiem izvirzītajiem komisāriem, un viņa tiks izvirzīta jūsu kolektīvajam balsojumam nākamajā kolēģijā.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, komisār! Atsaucoties uz pagājušās nedēļas sanākumi, es vēlos jautāt, vai jūs pats esat apmierināts ar atlases procesu, kurā tika aizpildīti divi svarīgi augsti amati, vai arī jūs piekrītat, ka dažām Savienības lēmumu pieņemšanas procedūrām varētu noderēt pamatīga papildu pārredzamības un demokrātijas deva?

Es vēlētos jums jautāt, vai tādas atlases metodes izmantošana, kurā kandidāti radās „kā no zila gaisa”, bija veids, kā apliecināt ES kompetenci, un vai tā palielināja uzticību ES lēmumu pieņemšanai? Vai lielajām politiskajām grupām vajadzētu nopietni domāt par to, kādus kandidātus turpmāk izvirzīt augstiem amatiem, vai atlases procesu kaut kādā veidā var pārskatīt un uzlabot un kam tas būtu jādara? Visticamāk tas būs Eiropas Parlamenta un tā deputātu pienākums. Šoreiz Somijai bija augsti kvalificēti kandidāti, un mums par to būtu jāpriecājas.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Vispirms, kā jūs zināt, Lisabonas līguma nosacījumi tika pilnīgi ievēroti, un es, protams, atbalstu līgumu īstenošanu. Mums ir jāievēro tiesiskums Eiropas Savienībā.

Attiecībā uz personām, kuras tika izraudzītas, manuprāt, mums viņas patiešām ir jārespektē, jo ministrs *van Rompuy* ir Beļģijas premjerministrs un lēdija *Ashton* ir Komisijas locekle. Tāpēc es domāju, ka viņi atbilst prasībām atbildīgo pienākumu veikšanai.

Attiecībā uz iestādēm ir svarīgi norādīt, ka Padomes priekšsēdētājs ir jāizvēlas valstu vai valdību vadītājiem. Tās nav tādas vēlēšanas, kādas notiek, izvēloties Francijas prezidentu vai Portugāles prezidentu. Šis ir Eiropadomes priekšsēdētājs, un šo priekšsēdētāju izvēlas valstu vai valdību vadītāji. Tas atšķiras no Komisijas priekšsēdētāja, ko izvēlējās valstu vai valdību vadītāji un ievēlēja šis Parlaments. Tādēļ mums jāievēro dažādo iestāžu dažādā loģika.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Priekšsēdētāja kungs, Barroso kungs! Šajā jautājumā ir daudz diskutēts par Komisijas sastāvu un portfeliem, kas tiks piešķirti komisāriem. Mēs Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupā esam ļoti nobažījušies par to, kāds portfelis tiks piešķirts jaunajam klimata komisāram, jo tas būs izšķirošs, lemjot, vai būs tikai gaisa karsēšana, vai arī mums būs komisārs, kas var reāli ienest pārmaiņas attiecībā uz klimata pārmaiņām — vienlaikus aizsargājot Eiropas konkurētspēju.

Tāpēc es vēlos jautāt, ko Komisijas priekšsēdētājs dara un darīs, lai nodrošinātu, ka klimata komisāra amatam būtu tāda nozīme, kādai būtu jābūt saskaņā ar Komisijas priekšsēdētāja norādījumu. Saistībā ar šo man ir

divi īpaši jautājumi: vai klimata komisārs būs atbildīgs par enerģētikas jomu un vai klimata komisāram būs pašam vai pašai savs direktorāts?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Pirmkārt, es domāju, ir atzinīgi jānovērtē tas, ka mums būs komisārs par klimata pārmaiņām. Līdz šim šāda posteņa nav bijis. Tieši tāpēc, ka ir daudz darāmā un ka es vēlos piešķirt nozīmīgumu, lietojot jūsu formulējumu, šai funkcijai, es nolēmu un esmu paziņojis Parlamentam par klimata pārmaiņu komisāra posteņa izveidošanu. Šis komisārs būs atbildīgs par daudz ko. Viņam vai viņai būs jāvirza vienotā gultnē ar klimata pārmaiņām saistītās darbības, jo klimata pārmaiņām ir saistība ar enerģētiku, bet arī ar vidi, pētniecību, lauksaimniecību un rūpniecību. Tāpēc šis ir ļoti svarīgs ar klimatu saistītu iekšēju un ārēju darbību koordinēšanas pienākums.

Ir pilnīgi skaidrs, ka Kopenhāgena nebūs procesa beigu punkts. Es ceru, ka mēs panāksim darbības nolīgumu Kopenhāgenā, bet būs arī daudz jāpaveic pēc Kopenhāgenas, tostarp darbs ar mūsu galvenajiem partneriem.

Klimata pārmaiņu komisāram tāpēc būs ļoti svarīga iekšēja un ārēja nozīme, lai izpildītu visas mūsu cerības par stingru klimata politiku Eiropas Savienībā.

John Bufton (EFD). – *Barroso kungs*, pēc jaunā priekšsēdētāja *Herman van Rompuy* iecelšanas ir bijuši daudzi minējumi par to, vai tiks ieviesti tieši ES nodokļi. Vai jūs, lūdzu, varat man pateikt atklāti, vai tā ir un kā jūs gatavojaties ieviest šādus nodokļus?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Pirmkārt, es nesaprotu, kāds sakars nodokļiem ir ar *Herman Van Rompuy*, jo Padomei nav jāsniedz ierosinājumi par nodokļiem. Tā ir Komisijas kompetence.

Mana atbilde ir šāda: pirmkārt, es vienmēr atbildu godīgi, jums nav jālūdz, lai es atbildu godīgi. Otrkārt, man ir nodoms apskatīt visus nodokļu jautājumus Eiropas Savienībā. Mums tie ir jāskata. Mums jāskata Eiropas Savienības pašu resursi. Mēs to esam solījuši Parlamentam. Programma, ar kuru es tiku ievēlēts, paredzēja pievērsties iespējamajiem pašu resursiem, un tas ir paredzēts programmā, ko pieņēma šis Eiropas Parlaments.

Franz Obermayr (NI). – *(DE)* Komisija ārkārtīgi nekritiskā veidā virza uz priekšu sarunas ar Turciju par pievienošanos. Šādi rīkojoties, tā velta niecīgu uzmanību dalībvalstu un to iedzīvotāju noskaņojumam. *Van Rompuy* kunga iecelšana par Eiropadomes priekšsēdētāju ir nepārprotama Turcijas pievienošanās oponenta iecelšana, un es tagad viņu citēju: „Turcija nav Eiropa un nekad nebūs Eiropa.” Universālās vērtības, kas valda Eiropā un kas ir arī kristietības pamatvērtības, zaudētu spēku līdz ar lielas islāma valsts, piemēram, Turcijas pievienošanos.

Tāpēc es jautāju, kāda ir Komisijas nostāja attiecībā uz šo nepārprotamo paziņojumu? Turklāt, ja sabiedrības bažas attiecībā uz to nav jāuztver nopietni, kā ir ar Eiropadomes priekšsēdētāja bažām?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Komisija ņem vērā dalībvalstu nostāju, un dalībvalstis ir vienprātīgi nolēmušas sākt sarunas ar Turciju. Mēs pildām mandātu, ko saņēmām sarunu veikšanai dalībvalstu vārdā ar Turciju un citām kandidātvalstīm.

Ir svarīgi zināt, ka šis bija dalībvalstu vienprātīgs lēmums. Tas nebija Komisijas izgudrojums. Bija dalībvalstu vienprātīgs lēmums par sarunām ar Turciju un citām valstīm par pievienošanās iespēju.

Ir pilnīgi skaidrs, ka Turcija nav gatava, lai pievienotos, — un mums nav tā jāuzņem —, bet mums ir godprātīgi jāturpina sarunas ar visām kandidātvalstīm.

Attiecībā uz *Van Rompuy* izteiktajām piezīmēm es parasti nekommentēju piezīmes. Kā Padomes priekšsēdētājs viņš izteicās ļoti skaidri, ka ievēros arī mandātu, ko saņem no dalībvalstīm.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – *(ES)* Priekšsēdētāja kungs, es runāšu par diviem jēdzieniem, proti, koordināciju un elastīgumu.

Visos jautājumos, kas tika apspriesti Padomē, ir atklājusies kāda problēma. Iepriekšējos gados Komisijā ir ārkārtīgi pietrūkusi koordinācija dažādo ģenerāldirektorātu starpā. Klimata pārmaiņu politika bieži ir tikusi skatīta neatkarīgi no Pētniecības ģenerāldirektorāta zinātniskās kompetences. To ir izskatījuši atrauti, piemēram, arī no zemes izmantošanas, kas ir saistīta ar klimata pārmaiņām.

Mans pirmais jautājums ir šāds. Vai jūs esat gatavs organizēt un stiprināt iekšējo koordināciju tādā veidā, lai tad, kad mēs ieceļam savus komisārus, mēs varētu būt droši par to, ka tiks garantēta iekšēja koordinācija?

Mans otrais jautājums ir saistīts ar mūsu runām par konkurētspēju, par ekonomisku krīzi. Vai Komisija arī ir gatava būt elastīgāka dažos jautājumos, piemēram, REACH un tās īstenošanā, kas ārkārtīgi iedragās mūsu pašu konkurētspēju? Vai tā ir gatava kļūt elastīgāka?

Visbeidzot — mana izpratne par šo vienotības politiku ir tāda, ka mēs nevaram runāt par ekonomiku un atveseļošanu, nepieminot energoresursu tirgu atvēršanu. Ir valstis, kurām nav enerģētikas tirgus, piemēram, Spānijai attiecībā uz gāzi. Tas nozīmē, ka cenas aug un attīstība kļūst neiespējama.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – (PT) Es darīšu visu, kas ir manos spēkos, lai uzlabotu iekšējo koordināciju Komisijas iekšienē, bet man jāsaka, ka, manuprāt, koordinācija ir bijusi laba. Pierādījums tam ir fakts, ka Komisijas lēmumi vienmēr ir tikusi pieņemti vienbalsīgi.

Ir pilnīgi dabiski, ka tad, ja skatāmies uz dažādiem komisāriem, mēs redzam, ka katrs cenšas padarīt par prioritāru tieši to jautājumu, kas rada viņam vislielākās raizes. Nav brīnums, ka vides komisārs izrāda lielāku interesi par vides jautājumiem nekā rūpniecības komisārs, kas savukārt izrādīs lielāku interesi par rūpniecības attīstības jautājumiem. Izšķirīga nozīme tomēr ir kolēģijas lēmumam, un tur koordinācija ir bijusi efektīva.

Turklāt mēs gribam izstrādāt augsti attīstītu vides politiku, vienlaikus garantējot mūsu uzņēmumiem konkurētspēju. Es uzskatu, ka Komisijas iesniegtie priekšlikumi nodrošina mums atbilstošus risinājumus gadījumā, ja citas valstis nepievienotos mūsu vērienīgajai iecerei vides aizsardzības jautājumos. Mēs nevēlamies Eiropas darbu veikt ar izmantot ārpalpojumu tādās valstīs, kurās vides prasību līmenis nav tāds pats kā mums.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Barroso kungs! Es vēlos, lai jūs skaidri paustu savu viedokli par diviem jautājumiem saistībā ar nākamās Komisijas sastāvu.

Pirmkārt, es dzirdēju, kā jūs Parlamentā teicāt, ka jūs plānojat sadalīt tieslietu un iekšlietu portfeli divos atsevišķos portfeļos: vienu par pamattiesībām un tieslietām un otru par drošību un imigrāciju. Taču šajā pēcpusdienā es dzirdēju jūs runājam par pamattiesību un tieslietu portfeli un iekšlietu portfeli, kas, manuprāt, ir daudz labāka kombinācija, jo tas nozīmē, ka imigrācija vairs netiks uztverta kā drauds drošībai vai kā drošībai pakārtots jautājums. Manuprāt, pievēršanās imigrācijai tādā veidā ir ne tikai nepareiza, bet arī bīstama.

Es vēlos zināt, vai šī pieeja tiks pieņemta un vai tā ietekmēs ģenerāldirektorāta — pašreizējā Tieslietu un iekšlietu ģenerāldirektorāta — struktūras. Es vēlos arī dzirdēt no jums apņemību saistībā ar likumdošanas programmu, kuru Stokholmas programma īsteno tiesiskuma, drošības un brīvības jomā. Lisabonas līgumam stājoties spēkā, Parlaments gatavojas izlēmīgai rīcībai jau sākumā, un es gribu no jums dzirdēt skaidru apņemšanos iesaistīt Parlamentu likumdošanas programmas izstrādē, kura izriet no Stokholmas programmas.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – (PT) López Aguilar kungs, atbildot uz jūsu otro jautājumu, jā, mēs patiešām vēlamies cieši iesaistīt Parlamentu, tieši tāpēc tā būs viena no nākamās Komisijas prioritātēm, un tas jau ir noteikts konstitūcijā arī tādēļ, ka Parlamentam būs lielākas lēmējtiesības šajā jautājumā.

Jautājumā par portfeli es vēlos teikt šādi: būs tieslietu un pamattiesību komisārs un iekšlietu komisārs.

Ar imigrāciju saistītiem jautājumiem ir drošības aspekts. Piemēram, aģentūra Frontex paliks iekšlietu komisāra pakļautībā. Nav jēgas nodot to kādam citam komisāram. Tomēr, pievēršoties iekļaušanas un integrācijas jautājumiem, esmu iecerējis tos nodot sociālo lietu komisāra pakļautībā.

Galu galā es tāpat kā López Aguilar kungs domāju, ka mums nav jāskatās uz imigrāciju vienīgi caur drošības prizmu. Cita lieta ir cīņa pret nelegālu imigrāciju un cilvēku tirdzniecības tīkliem. Par to rūpējas Frontex. Tai jābūt tā komisāra pakļautībā, kurš nodarbojas ar šiem jautājumiem. Tomēr es iekļaušu visus imigrācijas jautājumus, kas saistās ar integrāciju un iekļaušanu, sociālo lietu komisāra pakļautībā, jo tie ir jautājumi par sociālo iekļaušanu.

Reimer Böge (PPE). – (DE) Eiropadome ir paudusi cerības, ka vienošanos par Eiropas Ārējās darbības dienesta struktūru varētu būt iespējams panākt līdz aprīļa beigām. Komisijai ir jāapstiprina šie priekšlikumi, un es vēlos jautāt jums, Barroso kungs, vai Komisija pirms šādu priekšlikumu apstiprināšanas izstrādās atbilstīgus priekšlikumus un iekļaus tos sarunās, jo īpaši attiecībā uz daudzgadu finanšu plānu pielāgošanu, nolīguma par iestāžu budžetu pielāgošanu un — gadījumos, kad tiek mainīta atbildība par ārlietu politikas programmām — šo programmu pielāgošanu un sarunu atjaunošanu par programmām, uz kurām, protams, jau attiecas koplēmums. Tas ir nepieciešams, jo gadījumā, ja minētie jautājumi netiek atrisināti, Ārējās darbības

dienests būs tikai forma bez vajadzīgā budžeta nodrošinājuma un bez vajadzīgajām spējām noteikt saturu. Kā Komisija ar Parlamentu paveiks šos uzdevumus nākamajos mēnešos?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Paldies jums, Bōge kungs, par jautājumu. Es zinu, cik stingri jūs ievērojat budžeta noteikumus un Parlamenta kompetenci.

Mana atbilde jums ir — jā, protams, noteiktajā laikā mēs vērsīsimies pie Parlamenta ar priekšlikumiem pieņemt nepieciešamos pielāgojumus, lai šai jaunajai vienībai, Eiropas Ārējās darbības dienestam, būtu līdzekļi, budžeta līdzekļi visas savas darbības īstenošanai.

Kā es teicu iepriekš, mēs gribam, lai šis būtu viens no Lisabonas līguma lielajiem panākumiem. Manuprāt, tas ir ļoti svarīgs jauninājums un, protams, pamatojoties uz priekšlikumu, kuru izstrādās priekšsēdētāja vietniece, Augstā pārstāve *Ashton*, mēs šo jautājumu risināsim kopā ar Parlamentu.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) *Barroso* kungs, es vēlos informēt jūs, ka pēc dažām dienām mēs atzīmēsim Starptautisko solidaritātes dienu ar Palestīnas tautu.

Satriekto, kolonizēto, ievainoto un nogalināto Palestīnas iedzīvotāju smagais stāvoklis nedrīkst turpināties.

Mēs, eiropieši, ar savām solidaritātes un brālības vērtībām esam atbildīgi par ātra risinājuma atrašanu šai situācijai, pirms tā pārvēršas par asinspirti.

Izraēlas valdība ar pastiprinātu spiedienu turpina kolonizēšanu, un tas notiek pēc pastrādātajiem kara noziegumiem šā gada sākumā. Ar simboliem un asarām vairs nepietiek. Šodien vienīgais risinājums, kā pārtraukt šo Izraēlas valdības iznīcinošo politiku, ir Palestīnas valsts atzīšana un galvenais — tās pastāvēšana.

Palestīnas tautai tāpat kā citām tautām ir tiesības uz cilvēka cienīgu dzīvi, kas īsteno viņu ieceres.

Vai jūs kā Komisijas priekšsēdētājs kopā ar *Ashton* kundzi sāksiet darbību šādā virzienā un, ja „jā”, tad kā?

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – (FR) Pirmkārt, es vēlos atkārtot jūsu teikto par solidaritātes apliecināšanu Palestīnas tautai, kas faktiski cieš tāpēc, ka netiek ievērotas viņu tiesības uz pašnoteikšanos.

Attiecībā uz jūsu uzdoto īpašo jautājumu jāsaka, ka dalībvalstis ir atbildīgas par lēmumu atzīt vai neatzīt citu valsti.

Mūsu nostāja, kuru Komisija vienmēr ir uzsvērusi, nozīmē atbalstu divu valstu līdzāspastāvēšanai: Izraēlas valsts tiesības uz brīvu pastāvēšanu un neapdraudētu drošību un līdzās tai Palestīnas tautas tiesības celt pašai savu valsti.

Mēs gribam, lai šo divu valstu līdzāspastāvēšana varētu radīt jaunu situāciju ne tikai Izraēlas tautai un Palestīnas tautai, bet arī visam reģionam, jo situācija tur patiešām ir ļoti nopietna. Tā pakļauj riskam ne tikai Palestīnas tautas cerību, bet arī mieru reģionā un mieru pasaulē.

Priekšsēdētājs. – Paldies, Komisijas priekšsēdētāja kungs! Mēs panācām daudz vairāk nekā iepriekšējā reizē pirms mēneša. Liels paldies jums arī par precīzi ievēroto laiku. Mēs saprotam, ka ne vienmēr ir viegli atbildēt uz dažkārt sarežģītiem jautājumiem vienā minūtē.

Man šķiet, tas ļoti palīdz mums visiem saprasties abās iestādēs. Tā ir ļoti liela atbildība un dod ļoti svarīgu signālu mūsu pilsoņiem par to, ka abas iestādes spēj savā starpā apspriesties un sazināties.

Mēs ar jums tiksimies atkal stundā jautājumiem nākamajā mēnesī.

(Aplausi)

SĒDI VADA: A. VIDAL-QUADRAS

Priekšsēdētāja vietnieks

9. Daudzgaļu programma (2010–2014) par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu (Stokholmas programma) (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Padomes un Komisijas paziņojumus par daudzgaļu programmu (2010–2014) par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu (Stokholmas programmu).

Beatrice Ask, *Padomes priekšsēdētāja*. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, komiteju priekšsēdētāji, godātie deputāti! Eiropadomē 10.–11. decembrī tiks pieņemta jauna piecu gadu programma par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Programma ir paredzēta pašreizējās 2004. gada Hāgas programmas vietā. Jauno programmu ievadīja ilgstošs sagatavošanas process, ko nākamās grupas sāka pirms vairāk nekā diviem gadiem.

Programmas pamatā būs Komisijas paziņojums, kā arī daudzi atzinumi, kas procesa gaitā saņemti no valstu parlamentiem, pilsoniskās sabiedrības un dažādām ES iestādēm un aģentūrām. Programma, protams, ir arī rezultāts tam, ko devuši intensīvi kontakti un padziļinātas sarunas ar ES dalībvalstīm, kā arī ar Eiropas Parlamentu. Eiropas Parlamenta attieksme pret nākamo sadarbību ir īpaši svarīga, ņemot vērā Parlamenta nozīmi, kas palielināsies Lisabonas līguma rezultātā.

Pamatojoties uz iepriekšējām Tampere un Hāgas programmām, ES ir panākusi nozīmīgu progresu brīvības, drošības un tiesiskuma jomā. Tomēr Eiropa joprojām sastopas ar problēmām, kas mums būs kopīgi jārisina Eiropas līmenī. Lisabonas līguma stāšanās spēkā dos mums jaunas iespējas to darīt, un tāpēc jaunās daudzgadu darba programmas — Stokholmas programmas — pamatā būs jaunās iespējas, ko nodrošina Lisabonas līgums.

Stokholmas programmas redzējums ir par drošāku un atvērtāku Eiropu, kurā indivīdu tiesības ir aizsargātas. Pilsoņu, indivīdu vajadzības veidos nākamās sadarbības pamatu šajā telpā daudz skaidrākā veidā nekā iepriekš. Mēs strādājam pilsoņu vārdā, un viņiem ir jāsaņem, ka nākamā ES sadarbība būs viņiem svarīga. Tāpēc tās pamatā ir jābūt reālām problēmām, tai jāuzdod būtiski jautājumi un jākoncentrējas uz īpašiem pasākumiem, kas palielinās cilvēku ikdienas dzīves vērtību.

Nākamās sadarbības pamatā šajā jomā ir jābūt labākam līdzsvaram starp pasākumiem, kuru mērķis ir radīt neapdraudētu un drošu Eiropu, un pasākumiem, kuru mērķis ir aizsargāt indivīdu tiesības.

No pilsoņu viedokļa skatoties, noziedzības apkarošana ir svarīga. Pilsoņi gaida, ka ES sadarbība ļaus vieglāk novērst pārobežu noziegumus, bet viņi gaida arī brīvību un tiesiskumu. Kā es to jau iepriekš uzsvēru Eiropas Parlamentam, pasākumi, kuru mērķis ir lielākas drošības radīšana, un pasākumi juridiskas noteiktības un indivīdu tiesību nodrošināšanai notiek roku rokā, un tas, protams, ir iespējams.

Attiecībā uz pārobežu noziedzības apkarošanu problēmas ir lielas. Narkotiku tirdzniecība, cilvēku tirdzniecība un terorisms ir realitāte mūsu kontinentā, vienlaikus mums ir arī jauni noziegumu veidi, piemēram, saistībā ar internetu. Mēs nevaram pieļaut, ka nacionālās vai administratīvās robežas traucē noziedzības apkarošanas iestādēm efektīvi pildīt savu darbu.

Ir attīstījusies sadarbība pārobežu noziedzības apkarošanā, bet mums vēl joprojām ir jāstrādā, lai panāktu efektīvu Eiropas policijas un krimināllikuma sadarbību. Mums ir nepieciešami kopēju problēmu kopēji risinājumi. Labi attīstīta policijas sadarbība, efektīva informācijas un pieredzes, kā arī labi attīstītu darba metožu apmaiņa ir būtiski nozīmīga, nodarbojoties ar šīm problēmām.

Galvenais elements cīņā pret noziedzību, protams, ir efektīva informācijas apmaiņa atbilstoši mūsu vajadzībām. Noteiktos gadījumos informācijas apmaiņa Eiropas līmenī mums būtu jāstandartizē, jāpielāgo mūsu vajadzībām un jāpadara efektīvāka. Vienlaikus ir ļoti svarīgi nodrošināt, lai informācijas apmaiņa norit saskaņā ar pamatprasībām par datu un privātās dzīves aizsardzību, kas mums jānosaka, un lai savāktās un uzglabātās informācijas apjoms nav lielāks kā nepieciešams šim nolūkam. Mums jārada droša Eiropa, kurā pārobežu noziedzība tiek efektīvi apkarota, vienlaikus tiek respektēta indivīdu privātā dzīve. Ir pilnīgi iespējams un absolūti nepieciešams ievērot abus aspektus. Tas ir jautājums par pareiza līdzsvara atrašanu dažādos pasākumos.

Savstarpējās atziņas principam arī turpmāk ir jābūt mūsu tiesiskās sadarbības pamatprincipam. Priekšnosacījums tam, lai dalībvalstis vēlētos pieņemt un atzīt par spēkā esošiem citas valsts spriedumus un lēmumus, ir savstarpēja vienas valsts uzticēšanās otras valsts tiesību sistēmai. Tas ir arī jautājums par uzticēšanos mūsu valstu varas iestāžu starpā, un pilsoņiem ir jāuzticas pasākumiem, par kuriem ir pieņemts lēmums. Veids, kā palielināt uzticēšanos, ir vairot zināšanas par tiesiskajām sistēmām citam par citu. To var saistīt ar mācībām, apmaiņas programmām, esošo tīklu un izveidoto vērtēšanas mehānismu pastiprināšanu.

Tomēr varbūt vissvarīgākais pasākums, lai vairotu uzticēšanos, ir noteiktu obligātu tiesību garantēšana neatkarīgi no atrašanās vietas Eiropas Savienībā. Tās ir vienkāršas lietas, piemēram, iespēja uzziņāt jums saprotamā valodā, par ko jūs tiekat vainots un kādas jums ir tiesības kā aizdomās turamajam vai cietušajam tiesiskā procesā. Ir liels gandarījums, ka mēs Padomē esam spējuši vienoties par ceļvedi, kā risināt un pakāpeniski īstenot aizdomās turamo un apsūdzēto procesuālās tiesības. Būtu vēlams, lai šo ceļvedi iekļautu Stokholmas programmā, un es ticu, ka tas tā notiks.

Stokholmas programmā ir skaidri jāpievēršas arī nozieguma upuru situācijai. Pilsoņiem, kas kļūst par nozieguma upuriem paši savā valstī vai citā dalībvalstī, ir jāsaņem atbilstoša informācija viņiem saprotamā valodā, un viņiem ir jāpiedāvā pienācīgs atbalsts, informācija un aizsardzība pirms kriminālprocesa, kriminālprocesa laikā un pēc tā. Cietušajiem ir jāpiedāvā arī piemērota atlidzība par viņiem radīto zaudējumu vai kaitējumu.

Nobeigumā es vēlos teikt dažus vārdus par civiltiesiskajiem jautājumiem, kas lielā mērā ietekmē indivīdu ikdienas dzīvi. Īpašs jautājums ir Briseles I regulas pārskatīšana jautājumā par citās dalībvalstīs pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi. Var šķist, ka tie ir ļoti tehniski jautājumi, bet tie ir ļoti svarīgi atsevišķiem pilsoņiem.

Viens no vissvarīgākajiem jautājumiem ir *exequatur* procedūras atcelšana. Pašlaik ikvienam, kas vēlas panākt sprieduma izpildi citā dalībvalstī, vispirms ir jāpieprasa un tad jāsaņem izpildes atļauja tās valsts tiesā. Tas indivīdam prasa laiku un rada izmaksas. Mēs esam norādījuši, ka *exequatur* procedūras atcelšanai ir augsta līmeņa atbalsts, bet tai jābūt saistītai ar procesuālām garantijām un noteikumiem par tiesību akta izvēli.

Tie ir daži no galvenajiem un svarīgākajiem jautājumiem, kurus īpaši uzsvērusi Zviedrija un daudzas dalībvalstis. Liels paldies par uzmanību, un es labprāt uzklaušīšu jūsu piezīmes un atbildēšu uz jūsu jautājumiem. Tomēr, pirms es to daru, es došu vārdu savam kolēģim *Billström* kungam, kas bija atbildīgs par dažiem patvēruma un migrācijas aspektiem, kuri būs svarīgi nākamajā Stokholmas programmā, un viņš jums tos tagad izklāstīs.

Tobias Billström, Padomes priekšsēdētājs. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, godātie deputāti! Es vēlos sākt ar pateicību Eiropas Parlamentam par ļoti konstruktīvo sadarbību attiecībā uz Eiropas Patvēruma atbalsta biroju. Vēl jānokārto dažas formalitātes, bet drīz būs panākti visi nosacījumi, lai šo biroju varētu izveidot. Padomei ir ļoti pozitīvs viedoklis par konstruktīvo sadarbību ar Eiropas Parlamentu, kas ir ļāvusi mums sasniegt šādu rezultātu. Tā dod pamatu labām izredzēm uz vēl lielāku sadarbību mūsu starpā, tiklīdz stāsies spēkā Lisabonas līgums. Tas, ka mēs esam spējuši panākt ātru lēmumu attiecībā uz Patvēruma atbalsta biroju, ir labs piemērs, kas liecina par koplēmuma procesa efektīvu un labu darbību.

Šodien mums, protams, ir jādebatē par nākamo piecu gadu darba programmu saistībā ar tieslietām un iekšlietām. Es sāksu ar apgalvojumu, ka beidzamajos gados Eiropas Savienībā patvēruma un migrācijas jomā ir bijis daudz notikumu. Piemēram, mēs esam pieņēmuši lēmumus par kopēju likumdošanu attiecībā uz kopējas imigrācijas politikas un kopējas patvēruma sistēmas pirmsākumiem. Tas, starp citu, ir mērķis, kas tika deklarēts abās iepriekšējās darba programmās gan Tamperē, gan Hāgā. Kad Eiropadome pagājušajā gadā pieņēma Eiropas Imigrācijas un patvēruma paktu, šī politikas joma ieguva jaunu politisku spēku. Tagad ir laiks noteikt virzienu politikas ilgstošai attīstībai šajā jomā. Mūsu darba pamatā ir premisa, ka labi pārvaldīta migrācija var būt pozitīva visām iesaistītajām pusēm — ne tikai atsevišķajām dalībvalstīm un ES kopumā, bet arī izcelsmes valstīm un atsevišķajiem migrantiem. Ja gribam panākt Lisabonas stratēģijas mērķus par ES kā dinamisku un konkurētspējīgu ekonomiku, mums varbūt vajadzēs pieļaut darba ņēmēju imigrāciju plašākā mērogā nekā pašlaik, jo īpaši ņemot vērā demogrāfiskās problēmas, ar ko saskaramies.

Lai uzsvērtu migrācijas starptautisko raksturu, Stokholmas programmā ir jāsāk risināt jautājums par sadarbību ar izcelsmes un tranzīta valstīm, ņemot vērā globālo pieeju migrācijai un attīstībai. Izveidotos instrumentus, piemēram, partnerību mobilitātei, jāturpina pilnveidot un konsolidēt stratēģiskā veidā. Saikne starp migrāciju un attīstību ir jāizmanto labāk un jāveicina atbilstoši pasākumi, lai labāk izmantotu migrācijas pozitīvo ietekmi uz attīstību.

Stokholmas programmas izstrādes gaitā noskaidrojās vienota izpratne par nepieciešamību dalībvalstīm kopējā un koordinētā veidā novērst nelegālo imigrāciju Eiropas Savienībā. Iedarbīgas repatriācijas politikas izveide ir svarīgs šā darba elements. Nav šaubu, ka saistībā ar šo *Frontex* nozīme ir svarīga, un ir skaidrs, ka dalībvalstis vēlas, lai šī aģentūra tiktu spēcīnāta. Arī sadarbības palielināšana ar izcelsmes un tranzīta valstīm izraisa būtisku interesi. Tomēr es vēlos uzsvērt, ka centienos novērst nelegālo imigrāciju ir svarīgi saglabāt līdzsvaru, lai drošības pasākumi netiktu īstenoti uz likumīgās imigrācijas rēķina, sarežģījot imigrāciju ES vai apgrūtinot patvēruma meklētājiem piekļuvi patvēruma procesam. Jāsamazina arī riski mazāk aizsargātām grupām, piemēram, bērniem, kas ierodas vieni. Komisija gatavojas izstrādāt rīcības plānu, kurā iekļauti pasākumi bērnu interešu ievērošanai.

Jautājums par solidaritāti un atbildības dalīšanu tiks risināts Stokholmas programmā. Vienkāršu risinājumu te nav. Mums jāsāk ar centieniem atrast plašus un ilgtspējīgus risinājumus, pamatojoties uz globālu pieeju migrācijai un izpratni, ka kopēja sadarbība ar trešām valstīm ir izšķirošs faktors. Ir jāattīsta solidaritātes mehānisms, lai varētu palīdzēt tām dalībvalstīm, kuras ir pakļautas īpašam spiedienam un uzņem

neproporcionāli lielu patvēruma meklētāju skaitu. Dalībvalstīm ir jāsaņem atbalsts arī turpmākai spēju veidošanai. *Frontex* ir jāstiprina, un tam jāiegūst lielāka nozīme repatriācijas veikšanā. Mums ir jācenšas būt labāk sagatavotiem izrādīt solidaritāti gan dalībvalstīm, gan trešām valstīm, kurās ir lielāka migrācijas radīta spriedze. Vienlaikus mums skaidri jāapzinās, ka ir nepieciešama globāla pieeja, kas ir ilgtspējīga gan īstermiņā, gan ilgtermiņā.

Ir svarīgi, lai Stokholmas programma noteiktu, ka iepriekš izvirzītais mērķis par kopējas Eiropas patvēruma sistēmas radīšanu ne vēlāk kā līdz 2012. gadam paliek spēkā. Kopējās patvēruma sistēmas galvenajam atbalstam jābūt tādām, lai katrs patvēruma meklētājs tiktu uzņemts un viņa vai viņas pieteikums tiktu izvērtēts atbilstīgi vieniem un tiem pašiem kritērijiem neatkarīgi no tā, kurā dalībvalstī viņš vai viņa ierodas. Labi noregulēta praktiska sadarbība ir būtiska, lai mēs to varētu sasniegt. Šajā ziņā Patvēruma atbalsta birojam būs jāpilda svarīgs uzdevums.

Cits svarīgs kopējās patvēruma sistēmas aspekts ir tā sauktais „ārējais aspekts”. Es pirmām kārtām domāju par trešo valstu bēgļu izmitināšanu. Komisija nesen iesniedza priekšlikumu par kopēju ES izmitināšanas programmu. Tas ir aspekts, ko lielākā daļa dalībvalstu vēlas atrast Stokholmas programmā.

Lai varētu īstenot mērķi par kopējas patvēruma sistēmas izveidi līdz 2012. gadam, mums ir vajadzīga cieša sadarbība starp Padomi un Parlamentu. Ir iesniegti vairāki tiesību aktu priekšlikumi. Mums, pirmkārt un galvenokārt, jāpanāk to tālāka virzība.

Saiknei starp ES iekšējo darbību tieslietās un iekšlietās un Savienības ārējām attiecībām ir arvien svarīgāka nozīme progresa nodrošināšanai, turklāt ne tikai saistībā ar patvēruma un migrācijas politiku. Tāpēc ir jāpalielina ES kā globālas partneres nozīme šajā jomā un īpaša uzmanība jāpievērš partnerībai un sadarbībai ar trešām valstīm. ES ārējās attiecībās ir jāattīsta tieslietu un iekšlietu perspektīva.

Šī ir galvenā iezīme prezidentūras izveidotās Stokholmas programmas projektā. Mēs esam ļoti intensīvu sarunu nobeiguma posmā, un programma, cerams, tiks pieņemta pāris nedēļās.

Nobeigumā es vēlos teikt dažus vārdus par Lisabonas līgumu. Jaunais līgums nesīs svarīgas pārmaiņas brīvības, drošības un tiesiskuma jomā, jo ir ieviesti vairāki jauni juridiski pamati. Parastā likumdošanas procedūra, kas tiek ieviesta, nozīmēs to, ka Eiropas Parlamentam tiek paredzēta lielāka nozīme likumdošanas procesā vairākās jomās. Mēs abi ar Ask kundzi turpmāk ceram uz lielāku sadarbību ar Eiropas Parlamentu. Es arī uzskatu, ka jaunie uzdevumi, kas noteikti valstu parlamentiem, būs svarīgs ieguldījums šīs politikas jomas demokrātiskās kontroles stiprināšanā. Pateicos par uzmanību! Kā teica mana kolēģe Ask kundze, mēs gaidām jūsu viedokļus.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, pēc Ask kundzes un Billström kunga lieliskajiem ziņojumiem es gatavojos pievērst uzmanību galvenajiem jautājumiem.

Pirmkārt, es vēlos pateikties prezidentūrai par to, ka tā ir saglabājusi Stokholmas programmas garu un ka tās darbības un komunikācijas pamatā ir eiropieši. Mēs ceram, ka šis dokuments, kas būtu jāpieņem nākamajā Tieslietu un iekšlietu padomē un tad jāiesniedz decembra Eiropadomē, būs vērienīgi iecerēts un līdzsvarots dokuments, un tas nenoliedzami atspoguļos iestāžu jauno līdzsvaru.

Jūs gatavojaties tagad kļūt par likumdošanas līdzdalībniekiem praktiski visās tieslietu un iekšlietu jomās, un tāpēc ir taisnība, ka šī Eiropas Savienības parlamentarizācija nozīmē lielākas pilnvaras Eiropas Parlamentam lēmumu pieņemšanas procesā, kā arī valstu parlamentiem lielāku kontroli pār savām valdībām. Šāda parlamentu iesaistīšana dod iespēju šai svarīgajai drošības, tiesiskuma un brīvības telpai.

Es tagad pievērsīšos prioritātēm, kuras izklāstītas jūsu rezolūcijas projektā. Jūs uzsverat pamattiesību ievērošanu. Jūs pareizi uzsverat pārvietošanās brīvību, kas ir svarīga priekšrocība un ko acīmredzot nedrīkst apšaubīt.

Attiecībā uz pamattiesībām mēs esam ieguvuši divus galvenos sasniegumus ar Lisabonas līgumu: Pamattiesību harta kļūst saistoša, un ir atvērtas durvis, lai Savienība kļūtu par Eiropas Cilvēktiesību konvencijas dalībnieci. Kā rezolūcijā ir uzsvērts, mums jāpiedāvā visaptveroša datu aizsardzības sistēma, kurā izmantoti tehnoloģiskie sasniegumi. Komisija sniegs par to paziņojumu 2010. gadā. Es arī uzskatu, ka mums būs jāiekļauj visas Savienības politikas jomas šajā visaptverošajā datu aizsardzības sistēmā.

Jūs uzsverat bērnu aizsardzību. Kopā ar Zviedrijas prezidentūru mēs vēlreiz atzīmējam Starptautiskās bērnu tiesību konvencijas 20. gadadienu. Savienībai ir jāpaliek līderei šā jautājuma risināšanā. Tieši tāpēc mēs 2010. gada sākumā iepazīstināsim ar rīcības plānu attiecībā uz nepilngadīgajiem bez pavadņa.

Kopumā Komisija un Parlaments ir vienisprātis attiecībā uz cīņu pret visādu diskrimināciju un par vīriešu un sieviešu līdztiesības veicināšanu. Es atzinīgi vērtēju to, ka Parlaments un Komisija izvēlas vienu un to pašu pieeju, proti, liekot eiropiešus savas darbības centrā attiecībā uz pārvietošanās brīvību, vēlēšanu tiesībām, konsulāro aizsardzību un tā tālāk. Mēs tagad gatavojamies to visu īstenot dzīvē. Lisabonas līgums apstiprina pilsoņu iniciatīvas procedūru, un Komisija ir tikko kā publicējusi zaļo grāmatu par šo jautājumu. Priekšlikums tiks iesniegts 2010. gadā, pamatojoties uz veikto apspriešanu rezultātiem.

Kā to ļoti labi paskaidroja ministre Ask, mums jāpanāk dalībvalstu tiesnešu iekļaušanās kopējā Eiropas tiesvedības kultūrā. Tas ir atkarīgs no mācībām. Mēs esam uzsākuši saistības Stokholmas programmā: vismaz pusei Savienības tiesnešu un prokuroru būs jāapgūst Eiropas mācību kurss vai jāpiedalās apmaiņas programmā ar citu dalībvalsti.

Jūs uzsverat arī nepieciešamību veicināt tiesas pieejamību un atbalstīt pienācīgu ekonomikas funkcionēšanu. Jūs uzsverat upuru aizsardzību — aizsardzību tiem, kas cieš no vardarbības ģimenē, un terorisma upuriem. Komisija iesniedz priekšlikumus arī šajā jautājumā, izmantojot Lisabonas līgumā piedāvāto iespēju radītās priekšrocības.

Attiecībā uz drošības un aizsardzības aspektu jūs uzsvērāt, ka trūkst drošības struktūras un robežu pārvaldības visaptverošas stratēģijas. Tieši tāpēc, kā to ļoti labi paskaidroja Ask kundze, Stokholmas programmā ir ietverta īsta iekšējās drošības stratēģija — stratēģija, kurā, protams, ievērotas pamattiesības un kura papildina ārējās drošības stratēģiju.

Šīs visaptverošās iekšējās kontroles stratēģijas pamatā ir policijas un tiesībsargājošo iestāžu sadarbība un pārvaldība piekļuvei Eiropas teritorijā.

Kā to pareizi norādīja Billström kungs, imigrācijas politikai ir jāveido daļa no ilgtermiņa redzējuma par tā ieguldījuma optimizēšanu, ko migranti dod ekonomiskai un sociālai attīstībai. Mums jānodrošina legāliem imigrantiem skaidrs un kopējs statuss. Mums ir jānovērš un jāsamazina arī nelegālā imigrācija, vienlaikus ievērojot cilvēktiesības un cilvēka cieņu. Es vēl piebilstu, ka mēs šajā daļā esam izklāstījuši tos vispārējās pieejas elementus, kuri ļaus sasaistīt attīstību un migrāciju.

Attiecībā uz patvēruma meklētājiem es atbalstu jūsu aicinājumu izrādīt patiesu solidaritāti dalībvalstu starpā. Savienībai jāklūst par īstu vispārēju un vienotu aizsardzības telpu, kuras pamatā ir pamattiesību ievērošana un augsti aizsardzības standarti, un patvērums ir jāpiešķir, kā Billström kungs jau teica, saskaņā ar vienādiem kritērijiem Eiropā. Ir pilnīgi jāapliecina solidaritāte dalībvalstu starpā, jo īpaši pret tām valstīm, kuras uzņem visvairāk bēgļu.

Šī brīvības, drošības un tiesiskuma telpa, protams, patiešām prasa stingru ārējo izpaušmi, kas atbilst Savienības ārpolitikai. Jūs savā rezolūcijā vairākos gadījumos pieminat to, cik svarīga ir pārraudzība un novērtēšana. Mēs esam vienisprātis arī šajā jautājumā. Mums jāsamazina būtiskā plaisa starp pieņemtajiem standartiem un politiku Eiropas līmenī un to piemērošanu valsts līmenī. Mums jādomā arī par tiesību aktu priekšlikumu iespējamo ietekmi uz pilsoņiem un jāuzlabo veids, kā notiek pieņemto instrumentu izvērtēšana.

Nobeigumā jāsaka, ka Komisija pilnā mērā iesaistās sarunu procesā par Stokholmas programmu. Es pieminēju to, cik gandarīts esmu par mūsu sadarbību ar Zviedrijas prezidentūru, ar kuru mēs patiešām esam paveikuši pamatīgu, nopietnu darbu. Parlamenta atzinums mums nenoliedzami ir ļoti svarīgs arī tagad, pirms Stokholmas programmu pieņems Eiropadome. Tieši tāpēc es sirsnīgi pateicos, un tieši tāpēc es savukārt uzmanīgi jūs uzklaušīšu. Paldies, Parlament!

Manfred Weber, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, priekšsēdētāja vietnieka kungs, ministri, dāmas un kungi! Es šeit Eiropas Parlamentā esmu jau 5 gadus un strādāju iekšlietu un tieslietu jomā. Tāpēc šī diena man ir priecīga diena, kad mums ir iespēja debatēt par programmām nākamajiem pieciem gadiem, kad mēs kā Eiropas Parlaments varēsim apsvērt šo nākotni pēc vienlīdzīgiem tiesiskiem noteikumiem.

Mēs apspriežam tādu jautājumu jomu, kura nodarbina sabiedrību, kurā sabiedrība gaida no mums atbildes, par kuru saka, ka šī ir joma, kas mums Eiropa ir vairāk nepieciešama. Tā tas nav attiecībā uz katru tematu, bet šajā gadījumā tā ir. Sabiedrība izvirza mums prasības. Tā vēlas saņemt no mums atbildes. Tāpēc es gribu ļoti īsi raksturot pārmaiņas, kas izrietēs no jaunā darbības pamata un šiem tematiem.

Pirmkārt, sadarbība ar Padomi. Mums vienmēr ir šeit Padomes pārstāvji, un viņi kā Padomes priekšsēdētāji vienmēr mums saka, ka Parlaments ir ļoti svarīgs un ka mums jāstrādā kopā. Tomēr, kad viņi beidz savus pienākumus, tāda izpratne izplēn. Mūsu, parlamentāriešu, uzdevums būs pieprasīt, lai Padome nekad vairs neļautu šai izpratnei izaist vai — piemēram, SWIFT nolīgumā — radīt precedentus, lai gan mēs Parlamentā

netiekam iesaistīti apstiprināšanas procesā. Tāda situācija vairs nevar būt un turpmāk arī nebūs. Tas bija slikts piemērs tam, cik nopietni iestādes viena pret otru izturas.

Otrkārt, mums ir jābūt ideju radītājiem. Jaunais līgums dod mums iespēju iesniegt likumdošanas iniciatīvas. Ja mēs gribam stiprināt *Frontex*, mēs nevaram tikai prasīt, lai lietas notiek, un tikai dot priekšlikumus, mums ir jāsigatavo tiesību akts. Turpmāk mums būs iespēja to darīt.

Treškārt, mums ir jābūt nopietnam partnerim — tādām, kas nenodarbojas tikai ar vēlmju sarakstu izveidi. Ja, piemēram, mēs nodarbojamies ar cīņu pret nelegālo migrāciju, mēs nedrīkstam tikai pieņemt NVO nostāju, mums ir jābūt nopietnam partnerim. Visbeidzot — Eiropas Parlamentam ir nopietni jāattiecas pret subsidiaritāti. Ja tā ir mūsu kompetence, mums arī jāapsver, kuras tematiskās jomas varētu labāk tikt risinātas valsts vai reģionālā līmenī.

Šie ir četri jautājumi, kas, manuprāt, joprojām būs svarīgi vairākus gadus. Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupa būtu vēlējusies, lai priekšlikumi Stokholmas programmai būtu bijuši vēl vērienīgāki, taču šodien ir tā diena, kad jāpriecājas, ka ieejam šajā jaunajā stadijā, un vienīgais, kas vēl jāpasaka, ir — sāksim strādāt!

Monika Flašíková Beňová, S&D grupas vārdā. – (SK) Lisabonas līguma ieviešana būs svarīgs ieguldījums, lai izdotos šī iniciatīva kopumā.

Līguma izraisītais process stiprinās Savienību no iekšienes un arī globāli, un tas ir arī ļoti cieši saistīts ar sadarbības stiprināšanu pašreizējā trešā pīlāra jomā. Savienība būs atvērtāka, efektīvāka un demokrātiskāka. Galvenā problēma un prioritāte ir nodrošināt pamattiesības un brīvības, kā arī integritāti un drošību Eiropā, pilnā mērā atbalstot esošo likumdošanas instrumentu efektīvu īstenošanu un pietiekamu ievērošanu un uzlabošanu, vienlaikus ņemot vērā cilvēktiesību un pilsonisko brīvību aizsardzību.

Stokholmas programma uzsver šo tiesību apstiprinājumu jo īpaši tiesu un drošības jomā. Mums jādod priekšroka mehānismiem, kas veicina pilsoņu piekļuvi tiesām, lai viņu tiesības un likumīgās intereses varētu tikt īstenotas visā Savienībā. Mūsu stratēģijai ir jābūt vērstai uz policijas sadarbības stiprināšanu un tiesību izpildi, kā arī drošības uzlabošanu Eiropā.

Tāpēc es vēlos pateikties visiem referentiem par viņu secinājumiem un jums, priekšsēdētāja kungs, par šo laiku.

Jeanine Hennis-Plasschaert, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es tagad oficiāli varētu apkopot tās mūsu 27 lappušu rezolūcijas daļas, kuras ir visbūtiskākās pārējām grupām, bet es to nedarīšu. Es vēlos jums izstāstīt šādu stāstu.

British Airways reisā no Johannesburgas kādas pārtikušas vidēja vecuma baltas dienvidāfrikānietes sēdvietā izrādījās blakus melnas ādas krāsas vīrietim. Viņa pasauca stjuarti, lai izteiktu sūdzību par savu sēdvietu. „Kas par problēmu, kundze?” „Nu vai tad jūs neredzat?” viņa teica, „es taču nevaru sēdēt blakus riebigam radījumam. Sameklējiet man citu vietu!” Pēc dažām minūtēm stjuarte atgriezās: „Kundze, diemžēl, kā jau man šķita, brīvu vietu ekonomiskajā klasē nav. Es runāju ar apkopes dienesta vadītāju, un arī dienesta telpas ir aizņemtas. Taču mums patiešām ir viena sēdvietā pirmajā klasē.” Pirms kundze no Dienvidāfrikas spēja ko atbildēt, stjuarte turpināja: „Tik liela uzlabojuma piedāvājums tiešām ir ārkārtējs notikums, bet, ņemot vērā apstākļus, kapteinis uzskatīja, ka nav pieļaujams, ka kāds būtu spiests sēdēt blakus tik pretīgai personai.” Tad viņa pagriezās pret melno vīrieti, kas sēdēja blakus kundzei no Dienvidāfrikas, un sacīja: „Ser, ja jūs paņemtū savas mantas, man ir sagatavota vieta jums pirmajā klasē tur priekšā.” Atskatot apkārtējo pasažieru ovācijām, melnais vīrietis devās uz pirmo klasi.

Kāda gan tam ir saistība ar mums? Vai mēs uzskatām citus par zemākiem? Baltā dienvidāfrikāniete šokētu mūs visus. Bet tas nenoliedzami bija ārkārtējs piemērs. Tomēr es patiešām domāju, ka daži mūsu kolēģi, jo īpaši PPE grupā, kā arī Padomē ļoti labi saprot, ko es mēģinu te pateikt. Otrā grupa, mana grupa, stingri tic Eiropai, kuru cilvēki var saprast, kurai var uzticēties un ticēt. Šādas Eiropas pamatā ir jābūt cilvēktiesībām, pamatbrīvībām, demokrātijai un tiesiskumam, kā arī, protams, patiesai līdztiesībai visiem. Ir pienācis laiks novērst visus diskriminācijas veidus, tostarp pēc seksuālās orientācijas.

Jan Philipp Albrecht, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, mēs Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupā jau tagad uzdodam sev jautājumu, kā ir iespējams, ka mēs šeit apspriežam rezolūciju par programmu, kas jau ir novecojusi? Vēl vakar Zviedrijas prezidentūra iesniedza jaunu un būtiski grozītu priekšlikumu Stokholmas programmai. Es pieņemu, ka šā godājamā Parlamenta deputātiem plašā pārsvarā

nav bijusi iespēja izlasīt pieminēto priekšlikumu. Manuprāt, šī ir nepieņemama situācija tik īpaši jutīgā jautājumā.

Turklāt procedūra Parlamentā, kuras rezultātā radās šī rezolūcija, bija augstākā mērā neskaidra un dažkārt haotiska. Mazākās grupas tika atstumtas no rezolūcijas izstrādes procesa tik tālu, cik vien iespējams, un kopējo komiteju procedūru grozījumu liels skaits radīja būtiskus šķēršļus demokrātiskai lēmumu pieņemšanai. Tādēļ, lūdzu, piekristiet mūsu prasībām par veselu virkni dalītu balsojumu. Parlamentam ir nopietni jāapdomā, kā tas grib rīkoties šajos nosacījumos gan attiecībā uz Padomi, gan pašam uz saviem deputātiem.

Tagad es pievērsīšos Stokholmas programmas saturam. Neapšaubāmi, noteikta šīs darba programmas daļa ir jāuzskata par progresu. Attiecībā uz tiesiskumu un kopējo civiltiesisko noteikumu uzbūvi arī mēs, Zaļie, saskatām pozitīvu aizsākumu nākamajiem gadiem. Tomēr attiecībā uz pilsoņu attiecībām ar valsti programmā ir absolūti nepareizi izstrādātas pamatnostādnes. Saistībā ar migrācijas un patvēruma politiku, civiltiesībām un datu aizsardzību drošības nepieciešamībai Eiropā ir piešķirta prioritāte salīdzinājumā ar cilvēktiesībām un brīvību. Atklāti tiek apgalvots, ka lielāka brīvība Eiropā automātiski samazinās drošību.

Es jums jautāju, kas šajā gadījumā ir noticis ar mītu par Eiropas idejas radīšanu? Tiek uzkurinātas bailes, un tās ir nevis pamatotas bailes — kā tas teikts programmā — no organizēta terorisma noziegumiem, bet bailes no līdzcilvēkiem šeit Eiropā, bailes no tiem, kas grib ierasties Eiropā, un galvenokārt bailes no visa, kas mums kaut kādā veidā šķiet svešs.

Stokholmas programma un diemžēl arī piedāvātā rezolūcija turpina saistīt iekšpolitiku un ārpolitiku, lai veicinātu ikviena pārraudzīšanu Eiropā un tiesību liegšanu cilvēkiem pie mūsu ārējām robežām, bet tas ir *Frontex* pienākums. Eiropai beidzot ir jāatsakās no šīs tendences, un pēdējo gadu kļūdainie risinājumi jāpakļauj sīkai izpētei.

Tas nozīmē arī apzinātu iestāšanos par to, kam jūs ticat. Tas attiecas, piemēram, uz mūsu debatēm par *SWIFT* nolīgumu. Kāpēc mēs vēlreiz piekāpjamies ASV politikai attiecībā uz drošības politikas jautājumiem — kā tas notiek *SWIFT* nolīguma gadījumā — atkal bez iemesla un bez vispusīgām Parlamenta debatēm šajā jautājumā? Kāpēc mēs, Parlaments, ļaujam Padomei atkārtoti būt pārākai par mums? Mums, Parlamentam, ir noteikti kaut kas jādara lietas labā. Šeit un tagad paudiet atbalstu cilvēktiesībām un brīvībai, dariet to zināmu arī jūsu valdībai un balsojiet par visiem mūsu grozījumiem! Mēs, Zaļie, nevaram balsot ar „jā” par tādu rezolūciju, kāda tā pašlaik ir.

Timothy Kirkhope, ECR grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, man jāsaka, ka rezolūcijas priekšlikums, uz kuru mēs atsaucamies šajās debatēs, ir perfekts piemērs Eiropas Parlamenta darbam tā vissliktākajā izpildījumā. Atzīstot referentu veikto smago darbu un neapšaubot cēlos nodomus, kas lika viņiem mēģināt iekļaut visu 27 lappuses garā dokumentā, priekšlikums ir juceklīgs un, manuprāt, būtiski mazvērtīgāks, nekā to ir pelnījusi Stokholmas programma un Zviedrijas prezidentūra.

Vēlos uzsvērt, ka arī mēs gribam redzēt lielāku sadarbību risinājuma meklējumos un baudīt solidaritāti attiecībā uz imigrāciju un cīņā pret korupciju, un informācijas apmaiņu, bet tam nav obligāti jānotiek uz valsts suverenitātes rēķina vai pārmērīgi preskriptīvā veidā.

Apvienoto Nāciju Organizācijas 1951. gada Konvencijas par bēgļa statusu pienācīga piemērošana visā Eiropā joprojām ir vislabākais veids, kā risināt patvēruma jautājumus. Mēs atbalstām apmaiņu ar informāciju, lai nodrošinātu, ka mums tieslietās un iekšlietās ir patiesa pieeja datu izmantošanai, kas nostiprināta ar stingru datu aizsardzību, pamatojoties uz proporcionalitātes, nepieciešamības un pārredzamības principu.

Mēs atbalstām arī savstarpējas atzišanas principu, un Eiropas pilsoņiem ir jānodrošina brīvas pārvietošanās tiesības, bet šo tiesību ļaunprātīga izmantošana ir jāmazina, veicot stingru robežkontroli un izmantojot ES ietekmi, lai panāktu ātrāku atgriešanos, un attīstot *Frontex* veikto ES ārējo robežu aizsardzību. Apmaiņa ar informāciju palīdz apkarot terorismu.

Mēs atbalstām arī ES nopietno organizētās noziedzības stratēģiju, kas vērsta pret cilvēku, ieroču un suņu tirdzniecības bandām, konfiscējot nelikumīgi gūto peļņu un sadarbojoties ar Eiropas organizācijām pie ES robežām. Taču mēs nevaram atbalstīt punktus, kurus mēs uzskatām par klajiem suverenitātes pārkāpumiem, ja vien tie nepalielina sadarbību. Nevar noliegt noteiktu ironijas devu aicinājumā uz obligātu un neatgriezenisku solidaritāti: solidaritāte, protams, ir tas, ko piedāvā un kas nav obligāta.

Kopumā es uzskatu, ka Zviedrijas prezidentūrai un patiešām arī pašā priekšlikumā ir labas idejas, bet diemžēl kā parasti mēs joprojām sagādājam sev milzīgas Ziemassvētku egles, ar kurām tāpēc ļoti maz var reāli panākt.

Cornelia Ernst, GUE/NGL grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Eiropas Apvienotā kreiso un Ziemeļvalstu Zaļo kreiso spēku konfederālā grupa neatbalstīs rezolūciju. Stokholmas programma absolūti nepievēršas šīs dienas reālajām problēmām. Tās galvenā kļūda ir tā, ka tiek radīta tiesību Eiropa, kurā ES pilsoņiem tiks, bet citiem, kas dzīvo Eiropā, netiks piešķirta piekļuve. Šiem citiem cilvēkiem nebūs ļauts pretendēt uz tādām pašām cilvēktiesībām un pilsoniskām tiesībām.

ES grib pievienoties Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai, ko mēs atzinīgi vērtējam, tomēr vienlaikus migranti ir jāsadala atbilstoši principam „legālais vai nelegālais”. Tāpēc tiek aprīkots *Frontex*, lai karotu pret tā saukto nelegālo migrāciju, pilnīgi nepievēršot uzmanību idejai par imigrācijas politiku bez aizspriedumiem. Tieši tā ir Stokholmas neveiksme.

Vēl viena problēma ir pilnīgais līdzsvara trūkums starp brīvību un drošību. Ir tiesa, ka nav brīvības bez drošības, tomēr nav arī drošības bez brīvības. Brīvība nav kaut kas tāds, par ko jānorunā, tā ir katra cilvēka vispārējās cilvēktiesības. Turpretī Stokholma simbolizē ES maniakālo dziņu pēc drošības, kurā jārada milzīgas pārrobežu datubāzes bez atbilstošām kontroles iespējām, kas pēc tam sajauks izlūkošanas dienestu un policijas datus visas Eiropas mērogā. Tas nozīmēs, ka cilvēku pašnoteikšanās tiesības tiks samazinātas attiecībā uz viņu datiem un ka doma par cilvēku caurskatīšanu faktiski būs realitāte.

Atļaujiet man kā EP deputātei no Austrumvācijas nobeigumā norādīt, ka, manuprāt, nav paciešams, ka 20 gadus pēc Berlīnes mūra krišanas Eiropa arvien vairāk un vairāk sāk atgādināt cietoksni.

Mario Borghesio, EFD grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Dokuments par Stokholmas programmu ir reducēts salīdzinājumā ar Eiropadomes secinājumiem un, piemēram, neietver Itālijas valdības nozīmīgās prasības konkrētos jautājumos. Dokuments faktiski neskar vairākas Eiropas stratēģijas jomas, lai uzbruktu organizētās noziedzības īpašumiem.

Šodien es esmu dzirdējis daudz runu — un es tās esmu dzirdējis daudzkārt iepriekš — par dažādiem nepatīkamiem noziedzības aspektiem. Mums no vārdiem jāpāriet pie darbiem. Eiropai jārikojas tā kā Itālijai, kas dod piemēru visai Eiropai un uzbrūk mafijas īpašumiem, pateicoties ministram *Maroni*. Šķiet, Eiropa negrib iet tajā pašā virzienā.

Mums jārada vienota Eiropas tiesību sistēma, ja Eiropas līmenī gribam apkarot noziedzību, kas ir kļuvusi starptautiska un viegli pārvietojas starp bankām, nodokļu ārzonām, finanšu tirgiem un kustamo un nekustamo īpašumu tirgiem.

Turklāt maz uzmanības tiek pievērsts imigrācijas apkarošanai uz Eiropas dienvidu robežas, kur, piemēram, nolīgums ar Lībiju, kas tagad darbojas attiecībā uz Itāliju, var nonākt grūtībās. Tas notiktu, ja Eiropas Savienība neturpinātu savu apņemšanos līdzfinansēt satelītnavigācijas novērošanas sistēmu pie Lībijas dienvidu robežas, kuru šķērso milzīgs skaits nelegālu imigrantu.

Visbeidzot attiecībā uz rasisma incidentu pret krāsainu personu es vēlos norādīt uz milzīgu skaitu tikpat nopietnu, pret baltajiem vērstu rasisma gadījumu, kas notiek nelegālo imigrantu anklāvos, nemaz nerunājot par „balto medībām”, kas notiek prezidenta *Mugabe* režīma paspārnē un pat Dienvidāfrikā. Tiem, kas tik daudz runā par rasismu pret melnas ādas krāsas cilvēkiem, būtu jāapzinās arī rasisms, kas vērsts pret eiropiešiem un pret baltas ādas krāsas cilvēkiem.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, cīņa pret terorismu, pret organizētu noziedzību un nelegālu imigrāciju, protams, ir svarīgs rūpju avots Eiropai. Ir tomēr jāsaprot, ka Stokholmas programma diemžēl konsekventi turpina ceļu, kurš ved uz pastāvīgu degradāciju un iejaukšanos garantētās cilvēktiesībās, pilsoņu tiesībās un brīvībās un pa kuru mēs dodamies kopš 2001. gada 11. septembra. Bažas saistībā ar datu aizsardzības tiesību aktu tiek vienkārši nobīdītas malā cīņā pret plānotu terorismu.

Kad tas notiek, atsevišķie pilsoņi, tieši tie cilvēki, ko ES aizvien izvirza darba programmas sākumdaļā, ir tie, kuru dati tiek reģistrēti un vākti pat tad, ja nav aizdomu par krimināli sodāmu darbību, un kuru datus pēc tam ir iespējams ļaunprātīgi izmantot. Oficiālais mērķis ir apkarot organizēto noziedzību. Tas viss ir labi, tomēr ir jau vērojamas pirmās pazīmes un tendences, viedokļa izpauzumumi, kas neatbilst tā sauktajam politiskajam korektumam, vēlmē ierobežot, aizliegt un, kas zina, agrāk vai vēlāk arī sodīt. Džordžs Orvels brīdināja mūs par to, un mums ir jāpanāk, lai tas nenotiktu.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Konstitucionālo jautājumu komiteja, kurā man ir gods būt priekšsēdētājam, uzticēja man pienākumu būt referentam par šo dokumentu kopā ar referentiem no Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas un Juridiskās komitejas, kuri strādāja kopā.

Šī ir pirmā reize, kad Reglamenta 51. pants ir ticis piemērots, un man jāsaka, ka, manuprāt, rezultāts ir bijis ļoti apmierinošs attiecībā uz sadarbību trīs referentu starpā.

Faktiski ir bijušas problēmas, no tām dažas pat nopietnas, attiecībā uz laika grafiku un galvenokārt uz ēnu referentu iesaistīšanu un laikus veiktiem grozījumu tulkojumiem, kuru bija gandrīz 500. Tomēr iepriekš minētās grūtības izraisīja nevis 51. pants, bet gan ļoti īsie termiņi, ko mēs sev atvēlējām, lai sagatavotu dokumentu iesniegšanai Padomes augstākā līmeņa sanāksmē, kas notiks 10. decembrī. Tādējādi problēmas saistībā ar darba tempu bija nenovēršamas. Attiecībā uz pārējo, manuprāt, mums būtu jāatzīst, ka 51. pants, kas tika izmantots pirmoreiz, bija noderīgs.

Šim Parlamentam izskatīšanai iesniegtais dokuments nav izskaidrojams dažos vārdos, kas man ir atlikuši. Tomēr man ir jāizsaka gandarījums par to, ka koplēmuma sistēma ir paplašināta, kļūstot par ierastu likumdošanas sistēmu, un ka imigrācija tagad tiek uztverta kā Eiropas jautājums — un es ceru, ka tā to skaidro arī Komisija un Padome —, nevis atsevišķu dalībvalstu problēma, kuras solidarizējas cita ar citu; ka uzskats par sadarbību ar nacionālajiem parlamentiem nenožīmē, ka tie ir sargi, kas nosaka ierobežojumus, bet gan likumdošanas procesa pozitīvas sadarbības dalībnieki; un visbeidzot, ka notiek atsaukšanās uz cilvēktiesībām, kas ir sevišķi svarīgi un kas izteic Eiropas Savienības garu.

Tāpēc es uzskatu, ka, ņemot vērā to, ka nebija iecerēts konkretizēt līdz sīkākajai niansei Stokholmas programmas īstenošanu, bet vienīgi formulēt vispārējās līnijas, šis dokuments noteikti ir pozitīvs notikums. Vēl būs laiks un iespējas padarīt to aptverošāku un iekļaut tajā vairāk sīku nianšu.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos sākt ar atzinības izteikšanu darbam, ko veikusi Padomes Zviedrijas prezidentūra un Komisija, virzot uz priekšu daudzgažu programmu nākamajiem pieciem gadiem brīvības, drošības un tiesiskuma telpā.

Tomēr es visvairāk vēlos akcentēt šā Parlamenta darbu, jo trīs komitejas — Juridiskā komiteja, Konstitucionālo jautājumu komiteja un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja — ir pirmoreiz strādājušas plecu pie pleca saskaņā ar 51. panta procedūru, un mēs to esam darījuši, lai darbs tiktu pabeigts laikā. Ir svarīgi, patiešām svarīgi virzīt uz priekšu brīvības, tiesiskuma un drošības jomu, paturot prātā Lisabonas līguma stāšanos spēkā, kas ir liels panākums. Tas būs liels panākums, jo stiprinās Parlamentu, kas gatavojas līdzdarboties kā likumdevējs un lēmumu pieņēmējs jomā, kas līdz šim ir bijusi starpvalstu sadarbības sfēra, kā arī tāpēc, ka stājas spēkā Eiropas Pamattiesību harta un mandāts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas ratificēšanai, kas stiprinās saskanīgās attiecības starp brīvību un drošību.

Drošība nav pakļauta brīvībai, tā nav arī drauds brīvībai. Drošība ir pilsoņu tiesības tāpat kā brīvība. Tas ir noteikts daudzu dalībvalstu konstitūcijā, un tām ir jābūt vienotām, attiecinot tās uz Eiropas pilsonības statusu, pilsoņu pamattiesībām, imigrāciju, patvērumu, bēgļa statusu, ES ārējo robežu un tiesu iestāžu sadarbības pārvaldību. Tas ir jādara, lai stiprinātu savstarpēju uzticēšanos, pilsoņu tiesību savstarpēju atzīšanu, līgumu tiesiskā regulējuma atzīšanu, kas veicina ekonomikas attīstību un darbavietu radīšanu, un pāri visam — policijas un krimināltiesisko sadarbību, lai kopā cīnītos pret reāliem kopīgiem ienaidniekiem: organizēto noziedzību un terorismu.

Parlaments ir daudz strādājis un uzlabojis dokumentu, ko izveidoja Padome. Tas ir uzlabots, pastiprinot pretdiskriminācijas klauzulu, jo īpaši attiecībā uz sievietēm un bērniem, un ir apņemšanās apkarot ar dzimumu saistītu vardarbību un aizsargāt šīs vardarbības upurus, pastiprinot solidaritātes klauzulu attiecībā uz patvērumu. Tas pierāda, ka ne imigrācija, ne patvērums nav problēma, kas skar tikai vienu dalībvalsti, bet ka ir jābūt sadarbībai visu dalībvalstu starpā, jo citādi mēs nespēsīm šo problēmu atrisināt.

Parlaments ir uzlabojis dokumentu, akcentējot arī to, cik svarīgi ir mācīt tiesībsargājošo iestāžu speciālistiem sadarboties un ciešāk tuvināt tiesībsargājošās struktūras ar savstarpēju atzīšanu un uzticēšanos, lai tādējādi mēs varētu integrēt reaģēšanas mehānismus, padarot Eiropas Savienību par īstu brīvības, tiesiskuma un drošības telpu.

Tieši tāpēc es domāju, ka Parlamentam ir vērts dot skaidru vēstījumu pilsoņiem, kas vēros mūs, kad mēs rītdien balsosim par parlamentāro ziņojumu, ko sagatavojušas trīs komitejas kopīgā darbā. Vēstījums ir par to, ka viņu pamattiesības mums ir svarīgas, viņu brīvība mums ir svarīga, viņu drošība mums ir svarīga, mums ir svarīgi strādāt kopā, lai cīnītos pret starptautiski organizēto noziedzību, vardarbību un terorismu un aizsargātu visus šo noziegumu upurus, jo īpaši terorisma upurus.

Es nedomāju, ka pilsoņi mūs saprastu, ja mēs viņus šajā jautājumā pieviltu. Tāpēc es lūdzu Parlamentu pēc iespējas dot visplašāko atbalstu ziņojumam, ko mēs izklāstīsim rītdien un par ko jābalso šajā sesijā.

SĒDI VADA: M. A. MARTÍNEZ MARTÍNEZ*Priekšsēdētāja vietnieks*

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Vispirms es ar atzinību pieņemu siltos vārdus, ko Padome ir teikusi par sadarbību ar Parlamentu, bet es labprātāk gribētu redzēt, ka tā pieņem izskatīšanai Parlamenta ieteikumus. Galu galā es tāpat kā *Albrecht* kungs norādu, ka īstenībā Padome neieklausās un vienkārši turpina iet savā virzienā, kamēr Parlaments smagi strādā, lai pieņemtu nostāju, kura pēc tam neparādīsies Padomes programmā.

Mans otrs vērojums ir tas, ko ļoti labi ir attēlojusi mana kolēģe *Hennis-Plasschaert* kundze. Es vēlos atgādināt Parlamentam, jo īpaši divām lielajām grupām, ka līdztiesība ir nedalāma. Mēs nevaram dot mazliet līdztiesības kādai grupai un citām nedot. Agrāk valsts mēdza iejaukties partnera izvēlē un aizliedza laulības starp noteiktu reliģiju pārstāvjiem un dažādu rasu cilvēku starpā. Par laimi, tie laiki ir pagājuši, un, manuprāt, nevienai Eiropas Savienības dalībvalstij nebūtu jāatsakās atzīt laulību, kas likumīgi noslēgta citā dalībvalstī, un tas attiecas arī uz laulībām, ko noslēguši divi viena dzimuma cilvēki. Tāpēc es aicinātu abas lielās grupas atsaukt kompromisu, ar kuru tās mēģina vājināt homoseksuālo pāru tiesības. Šajā gadījumā es jo īpaši skatos uz mūsu draugiem Eiropas Parlamenta Sociālistu un demokrātu progresīvās alianses grupā.

Šis ir 21. gadsimts, un es uzskatu, ka visi Eiropas pilsoņi neatkarīgi no viņu rases izcelsmes, reliģijas, vecuma vai seksuālās orientācijas pelna mūsu aizsardzību. Sen jau ir laiks Parlamentam reiz to atzīt.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Priekšsēdētāja kungs, es uzskatu, ka šis Parlaments atzinīgi vērtētu konkrētu un īsu Stokholmas programmu, kas ir spējīga reāli tuvināt pilsoņu Eiropu.

Diemžēl mēs mazliet atpaliekam no tā, kur mēs varētu būt. Stokholmas programmai diemžēl piemīt tieksme uz nenoteiktību, miglainumu un vispārīgumu, un man jāsaka, ka Parlamenta demokrātiskās kontroles vai pilnvaru trūkums iejaukties jebkādā reālā veidā, lai varētu kaut ko mainīt vai praktiski ietekmēt, ir daļa no problēmas, kas ir novedusi līdz šādi nepārliciešotai un pārmērīgi vienkāršotai programmai.

Piemērs ir imigrācijas politika. Mēs visi ar interesi esam vērojuši Eiropas Patvēruma atbalsta biroja izveidi, bet es, piemēram, uzskatu, ka ir izdarīts ļoti maz attiecībā uz legālu imigrācijas ceļu atklāšanu, kas ir pilnīgi nepieciešami, vai attiecībā uz sen gaidītās direktīvas par sezonāliem imigrantiem sagatavošanu, kura, šķiet, pat nav apskatīta Stokholmas programmā.

Gerard Batten (EFD). – Priekšsēdētāja kungs, Stokholmas programma ir daļa no kopējas tiesību un tiesu sistēmas izveides visā Eiropā. Šis ir dokuments „pilsoņu dzīves atvieglošanai: tiesiska un tiesību Eiropa”.

Ļaujiet jums izstāstīt, ko jūsu kopējā tiesību sistēma ir izdarījusi kādas personas dzīvē. *Andrew Symeou*, 20 gadus vecs londonietis, šovasar tika izdots Grieķijai saistībā ar apsūdzību slepkavībā. Tagad viņš vārgst Grieķijas cietumā, gaidot uz tiesu. Pret viņu vērstās liecības neizturētu pat piecas minūtes, ja tās izskatītu Lielbritānijas tiesa. Identifikācijas apliecinājums ir pretrunīgs. Liecinieku paziņojumos ir saskatāmas visas pazīmes, ka tos ir rakstījusi policija. Divi liecinieki apgalvo, ka viņi tika piekauti un pakļauti nežēlīgai attieksmei un ka viņus piespieda parakstīt paziņojumus, kurus viņi vēlāk nekavējoties atsauc.

Apelācijas tiesa Londonā ļoti labi zināja, ka pret *Symeou* kungu nav reālu pierādījumu, bet viņi bija spiesti viņu izdot, jo saskaņā ar Eiropas apcietinājuma orderi viņi nebija pilnvaroti to pārtraukt. Lielbritānijas tiesas nevar tagad aizsargāt britu pilsoņus no ārvalstu tiesu netaisnīgi piespriedta aresta un apcietinājuma.

Mums Lielbritānijā bija ļoti laba brīvības, drošības un tiesiskuma telpa, pirms mēs pievienojāmies Eiropas Savienībai. Eiropas Savienība grauj tiesisko aizsardzību, ko mēs Anglijā baudījām gadsimtiem ilgi. To darot, tā sagraus cilvēku dzīvi. Stokholmas programma, iespējams, ir par tiesībām, bet tā nav par tiesiskumu. Ja briti grib saglabāt savas brīvības, viņiem jāpamet Eiropas Savienība.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Stokholmas programmā, bez šaubām, ir vairākas lietderīgas iniciatīvas, un es pilnīgi esmu par cīņu pret bērnu pornogrāfiju un teroristu tīkliem internetā un atbalstu tās turpmāku virzīšanu. Pasākumi pret nelegālo imigrāciju un organizēto noziedzību arī gūst manu atbalstu. Saistībā ar to pamatota ir drošības dienestu neierobežota piekļuve ES pirkstu nospiedumu datubāzei. Tomēr pārraudzība nedrīkst iet tik tālu, ka ES kļūst par uzraudzības valsti, kura pēc tam arī nodod savus datus Amerikas Savienotajām Valstīm.

Tāpēc ir jānodrošina, lai savāktie dati netiktu ļaunprātīgi izmantoti. Būtībā katra ES pilsoņa galvenās pamattiesības ir pieprasīt, lai viņa vai viņas privātā dzīve tiktu aizsargāta, un šajā saistībā mums jāievēro tas, ka brīvība nozīmē brīvību no valsts, nevis brīvību ar valsts starpniecību.

Es gribu arī pateikt kaut ko par ES patvēruma tiesību akta harmonizēšanu. Tas, protams, ir pareizi, un tā ir jādara. Tomēr mums jāliek pilnīgi skaidri saprast, ka bez ekonomisko nosacījumu harmonizēšanas dažādās valstīs tas nedarbosies, jo cilvēki dabiski dosies turp, kur viņi var atrast vislabāko sociālo nodrošinājumu, visaugstākos ienākumus, vistīrākās ielas un vismierīgākās pilsētas. Viens apstāklis ir skaidrs, proti, ka mums patiešām vajadzīga harmonizācija, bet Eiropa nedrīkst kļūt par pašapkalpošanās patvēruma politikas zemi.

Simon Busuttill (PPE). – (MT) Mēs uzskatām tiesiskuma, brīvības un drošības jautājumu par Eiropas Savienības nākamo lielo projektu. Es teiktu, ka ar šo projektu jānodarbojas tāpat, kā mēs nodarbojamies ar lielo Eiropas Savienības iekšējā tirgus projektu. Mums ir jārada tiesiskuma, brīvības un drošības telpa visiem Eiropas Savienības pilsoņiem.

Kā mēs gatavojamies to panākt? Mums tas izdosies ar Stokholmas programmu, kas ir piecu gadu darba programma. Tā ir tālejoša programma, kurā ir iekļautas vairākas jomas, kas atrodas tiesiskuma, brīvības un drošības paspārnē. Parlamenta rezolūcija nosaka Eiropas Parlamenta politiskās prioritātes šajā telpā. Piemēram, mūsu prioritātes imigrācijas jomā ir saistītas ar cīņu pret nelegālu imigrāciju, kā arī ar kopēju patvēruma politiku, kam pamatā ir patiesa un obligāta solidaritāte. Man jāpiebilst, ka Eiropas Parlamentam ir jāpilda ļoti nozīmīgs un konstruktīvs pienākums, kas izriet no koplēmuma pilnvarām, kuras tam būs, tiklīdz Lisabonas līgums stāsies spēkā.

Pastāv arī noteiktas politiskās atšķirības Parlamenta iekšienē. Kāpēc gan ne? Mums ir dažādas politiskās grupas un atšķirīgi politiski uzskati. Tomēr atļaujiet man teikt, jo īpaši atsaucoties uz manu kolēģi deputāti *Jeanine Hennis-Plasschaert*, kuru es ļoti cienu, ka cilvēktiesības ir arī Eiropas Tautas partijas grupas politiskā prioritāte un ka tās nav šā Parlamenta Liberāļu grupas monopols. Mēs nevaram pieņemt Liberāļu grupas pretenzijas uz tiesībām monopolizēt nediskriminācijas principu. Mēs ticam šim principam, tomēr ticam arī subsidiaritātes principam, kas nozīmē, ka mums ir pienākums respektēt valstiski jutīgus aspektus Eiropas Savienības dalībvalstīs. Mēs nedrīkstam aizmirst, ka šīs Savienības pamatā ir vienotība dažādībā, nevis vienotība viendabībā.

Luigi Berlinguer (S&D). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Stokholmas programma ir ieviesusi divus jauninājumus salīdzinājumā ar Hāgas programmu: taisnīgu līdzsvaru starp tiesībām un drošību un tiesisku aizsardzību kā krimināltiesību, tā arī civiltiesību sfērā.

Drošība ir tiesības: tā nozīmē tiesības nebūt pakļautam uzbrukumam savā darbavietā, tiesības iet pa ielu bez dzīvības riska, kā sievietei nebūt varmācības objektam, netikt pakļautam terorisma aktiem.

Dalībvalstīm un Eiropai ir jāgarantē drošība. Tomēr drošības pasākumi, kas samazina brīvības garantijas, ir pasākumi, kas atņem tiesību aktam noteiktību un tādējādi kļūst par nedrošības un zvērību avotu. Domājiet par Gvantanamo!

Eiropa ir tiesību tēvija. Stokholmas programma tās definē, dodot daudz sīki izstrādātu pazīmju. Ir ievērots taisnīgs līdzsvars starp disciplīnu pasākumos noziedzības novēršanai, no vienas puses, un, no otras puses, pilsoņu, viņu ģimeņu ikdienas dzīvi, sociālajām, ekonomiskajām, darba un mācību attiecībām, ko visu reglamentē civiltikums un civiltiesiskā sistēma.

Tā ir pilsoņu Eiropa. Tā ir jāveido dalībvalstu un Kopienas iestāžu iekšienē. Eiropas sabiedrība ir vienotāka, un mobilitāte ir izteiktāka, nekā pieņemts uzskatīt. Mobilitāte tagad ir tiesības. Robežas starp dalībvalstīm nav necaurejami mūri, bet tīkli, caur kuriem sabiedrība ik dienas filtrējas. Stokholmas programma ir institucionāls stūrakmens, kas nodrošina tiesu iestāžu sadarbību un savstarpēju atzišanu, Eiropas tieslietu sistēmu (ko veido valstu sistēmas un Kopienas sistēma), valsts un Kopienas tiesības, Eiropas pilsoņus un Eiropas tiesas (valstu tiesas un Kopienas tiesas).

Eiropas noteikumus diktē Kopienas noteikumi un Eiropas tiesu prakse, bet tie veidojas arī no darbinieku, uzņēmēju, studentu un tiesnešu uzvedības gan valsts, gan Eiropas sadarbības tīklos tiesu sistēmas darbinieku starpā. Tas ir augšupējs process, un Stokholmas programma vēlas to atbalstīt.

Parlaments ir paveicis lielu darbu ar šo rezolūciju, kuru, es ceru, pieņems ar lielu, vienprātīgu pārsvaru balsojumā, jo mēs esam strādājuši ārkārtīgi smagi. Padomei tas ir pienācīgi jāņem vērā. Lisabonas līgums vēl nav stājies spēkā, bet tas jau ir šeit un piedalās. Ministre, lai Padomes vēriens ir plašs un lai tā ņem vērā, ko mēs esam sagatavojuši, un daudzās prasības, kas no tā izriet.

Sarah Ludford (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, Zviedrijas prezidentūra ir jāapsveic par to, kā tā ir virzījusi uz priekšu sen nobriedušo jautājumu par atbildētāju tiesībām uz taisnīgu attieksmi visā Eiropā. Ir absolūti būtiski to saistīt ar Eiropas aresta orderi. Mums jānodrošina, lai savstarpēja atzišana patiešām pamatotos uz

savstarpēju uzticēšanos visās valsts krimināltiesību sistēmās. Pašlaik tā nenotiek, un ir vērojami nopietni trūkumi.

Arī man ir vēlētājs *Andrew Symeou*, kurš atrodas Grieķijas cietumā kopš jūlija un kuru ir atteikušies atbrīvot pret galvojumu, tāpēc ka viņš ir ārzemnieks. Viņa advokāts Grieķijā ir sagatavojis sūdzību par policijas ļaunprātīgu izturēšanos un pierādījumu iznīcināšanu. Tiks sūtīts pieteikums Eiropas Cilvēktiesību tiesai, un ir liels kauns, ka tā ir jārikojas, jo jautājums ir par attieksmi pret ES pilsoni citā dalībvalstī. Ir satriecoši, ka šī lieta jāsūta uz Strasbūru.

Tāpēc es atbalstu Eiropas aresta orderi, bet mums pilnīgi obligāti tas jāsaista ar atbildētāja tiesībām. Pretējā gadījumā mums būs *Andrew Symeou* lietai līdzīgi skandāli, kas grauj sabiedrības atbalstu Eiropas aresta orderim, kā tas notiek manā valstī.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, jau vairākus mēnešus mēs runājam par nepieciešamību atrast īsto līdzsvaru starp drošības uzturēšanu un pilsoņu tiesību aizsardzību, uzsverot, ka pilsoņiem jābūt Stokholmas programmas uzmanības epicentrā. Tomēr Eiropas Savienība pieņem un piemēro pasākumus, kas izjauc līdzsvaru starp drošību un tiesībām, kā rezultātā tiek radītas iestādes dažādu personas datu pārraudzīšanai un vākšanai un tiek aizvainota mūsu cieņa, padarot mūs visus par aizdomās turamiem. Turklāt ir nepieņemami, ka pret imigrantiem izturas kā pret noziedzniekiem un iespējamām teroristiem. Mēs nepiekrītam rezolūcijas projektam, jo tas ieliek pamatus moderna Eiropas Panoptikona celšanai, kurā līdzīgi kā *Jeremy Bentham* projektētajā cietumā ikviena darbība tiek pastāvīgi pārraudzīta, ieslodzītajiem nezinot par viņu uzraudzības apmēriem, tādējādi radot viņiem viltus privātuma sajūtu.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, bez svārstīšanās es saku, ka Eiropas Savienības tiesiskuma jomā Stokholmas programma ir pēdējo gadu visvērtīgākā iniciatīva. Vēl jo vairāk — man ir prieks par to, ka viena no programmas pamatidejām ir atvieglot dzīvi Eiropas Savienības iedzīvotājiem. Protams, Stokholmas programmas pareiza īstenošana tiesiskuma jomā būs atkarīga no patiesi eiropiskas tiesvedības kultūras izveides, pārmaiņām praktiskajā pieejā jaunas likumdošanas izveidē un arī no *e*-tiesību portāla pareizas darbības.

Savstarpējas atzišanas princips, kas, manuprāt, ir pamatprincips, prasa savstarpēju palāvību, bet arī uzticēšanos citu valstu tiesību sistēmām, par ko šodien jau tika šeit runāts. Šīs vērtības ir panākamas vienīgi ar savstarpēju atzišanu un sapratni, kas tad veidos Eiropas tiesvedības kultūru. Savstarpēja iepazīšana un sapratne var rasties tikai aktīvas, labvēlīgas politikas rezultātā, kurā ietilpst pieredzes apmaiņa, viesošānās, dalīšanās ar informāciju un kursi tiem, kas strādā tieslietu sistēmā, jo īpaši pirmās instances tiesu tiesnešiem. Ārkārtīgi svarīgi ir tas, ka te ietilpst arī universitāšu izglītības programmu būtiska modernizācija Eiropas Savienībā.

Cits uzdevums ir uzsvērt daudzvalodīga *e*-tiesību portāla nozīmi. Portālā ir jābūt piekļuvei likumdošanas datubāzēm un elektroniskai apelācijas iespējai tiesvedības ceļā vai bez tās. Tam jādod arī piekļuve viedām sistēmām, kas izstrādātas kā palīglīdzekļi pilsoņiem, kuri meklē veidus, kā atrisināt juridiskas problēmas, vai kuri lieto plašus reģistrus, tieslietu sistēmas darbinieku sarakstus vai vienkārši katras dalībvalsts tieslietu sistēmas ceļvežus. Tāpēc es ļoti priecājos, ka *Ask* kundze un *Barroso* kungs par to runāja.

Es vēlos uzsvērt arī nepieciešamību tieslietu sadarbības jomā izstrādāt augstas kvalitātes Eiropas tiesību aktus par sadarbību civilprocesos, kuru pamatā ir pienācīgi veikti izvērtējumi, lai dotu pilsoņiem un uzņēmumiem efektīvus instrumentus, kas ļautu viņiem atrisināt daudzas juridiskas problēmas iekšējā tirgū.

Laikā, kad daudzās dalībvalstīs pieaug eiroskepticisms, Stokholmas programma piedāvā mums iespēju parādīt pilsoņiem, ka ES iestādes var reaģēt uz pašreizējām vajadzībām.

Zita Gurmai (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, īpaši pateicos trim sekretariātiem, kas sagatavoja šo rezolūciju šai plenārsēdei.

Stokholmas programmu var uzskatīt par pragmatisku rīcības plānu drošākai un atklātākai Eiropai, kam pamatā ir kopējas vērtības, principi un rīcība. Tā dod ieguldījumu praktiskai sadarbībai tiesībsargājošu iestāžu, tiesu un imigrācijas dienestu starpā. Tā līdzsvaro pasākumus, uztur kopējo drošību, likumību un indivīda tiesības. Tomēr tā ir arī ārkārtīgi sarežģīts pasākums.

Es vēlos uzsvērt konverģences principa ieviešanu. Tā ir vēl viena pakāpe ES valsts celtniecībā. Tas nav nekas cits kā suverenitātes apvienošana. Tās pamatā ir visu Eiropas Savienības aģentūru rīcībā esošo datu, informācijas un izlūkošanas datu pieejamības princips.

ES informācijas sistēmu savietojamība ir jāsasniedz tā, lai katra aģentūra varētu piekļūt citas aģentūras datiem. Parlaments ir palielinājis Komisijas priekšlikuma vērtību. Visi jautājumi saistībā ar līdztiesību, dzimumu un diskriminācijas jomu ir pieminēti un labi raksturoti šajā dokumentā.

Kad Lisabonas līgums būs stājies spēkā, mēs varēsim izmantot vēsturisko brīdi, lai radītu dzīvotspējīgu un stipru brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Parlaments pamatoti izceļ savu jauno uzdevumu būt vienam no likumdevējiem ar tādām pašām tiesībām kā Padomei pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Es esmu gandarīta, redzot dokumentā Eiropas kopējās vērtības, piemēram, neatkarību, brīvību, tiesiskumu, pamattiesības, demokrātiju, kvalitāti un saistībā ar to — privātumu.

Es zinu, ka šīm vērtībām ir dažāda nozīme atkarībā no vispārējā politiskā klimata, bet šī rezolūcija ir atradusi pareizo līdzsvaru starp tām. Es vēlos izteikt pārdomas par PES kampaņu „Bērnus pirmajā vietā”. Es priecājos, ka dokumentā ir ietverti jautājumi, kas saistīti ar bērniem un ģimeni. Mans politiskais nodoms ir nodrošināt līdztiesību un iesaistīšanos Eiropas Savienībā visiem pilsoņiem.

Mūsu pilsoņiem ir vajadzīga pragmatiska, uz nākotni vērsta un aptveroša Eiropas migrācijas politika, kuras pamatā ir kopējas vērtības un noteikumi, tostarp solidaritātes un pārskatāmības principi.

Labi pārvaldīta migrācija var dot labumu visām iesaistītajām pusēm, un tā dod ieguldījumu ES un pārējo dalībvalstu ekonomiskajā izaugsmē, kur nepieciešams migrantu darbaspēks.

Priekšsēdētājs. – Paldies, Zita. Jums izdevās visu pateikt divās minūtēs, bet es nezinu, vai paspēja nodrošināt tulkojumu, jo man nepārtraukti dega sarkanais signāls. Bet apsveiksim tulkus, ja viņi būs paspējuši jūsu runu iztulkot.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, ministri, komisār, dāmas un kungi! Es neatkārtošu visus galvenos jautājumus, ko mani kolēģi deputāti norādīja saistībā ar tiesiskumu un imigrāciju, bet es patiešām vēlējos akcentēt, ka Eiropas tiesisko telpu var izveidot, vienīgi palielinot savstarpējo uzticību dalībvalstu starpā, jo tā uzlabos savstarpējo atzišanu, kas ir tiesiskas Eiropas stūrakmens.

Ir panākts būtisks progress iepriekšējos 15 gados, bet joprojām ir vēl daudz trūkumu. Es priecājos, ka pa to laiku, kamēr risinājās sarunas par šo dokumentu, Lisabonas līgumu galu galā ratificēja visas dalībvalstis. Eiropas Parlamentam būs tāda pati ietekme kā Padomei jautājumos saistībā ar tieslietām un iekšlietām; demokrātiskā leģitimitāte palielināsies pilsoņu labā.

Būdam Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupas atzinuma referents, es vēlos Lūgumrakstu komitejas vārdā uzsvērt, ka pārāk daudz sūdzību tiek adresētas Lūgumrakstu komitejai saistībā ar šķēršļiem pilsoņu pārvietošanās brīvībai pašā Eiropas Savienībā.

Es vēlos pieminēt arī problēmas, kas saistītas ar kvalifikāciju savstarpējo atzišanu un tiesībām uz sociālās labklājības pabalstiem, kā arī diskriminācijas problēmām. No otras puses, viena dzimuma pāru laulību atzīšana ir joma, kas atrodas dalībvalstu jurisdikcijā. Savienībai ir jāievēro valsts kompetence.

Es aicinu Eiropas Komisiju publicēt vadlīnijas tik ātri, cik vien iespējams, lai palīdzētu dalībvalstu varas iestādēm efektīvi cīnīties pret brīvas pārvietošanās principa pārkāpumiem. Pilsoņiem ir jābūt iespējai brīvi pārvietoties un pilnā mērā izmantot savas tiesības šajā telpā bez iekšējām robežām.

Priecājos redzēt, ka rezolūcijā Eiropas tiesību telpas izveidē ir ierādīta vieta Eiropas Savienības narkotiku apkarošanas stratēģijai. Tomēr es ceru, ka Eiropas Savienība izrādīs lielāku iniciatīvu šajā jautājumā. Kāpēc Savienība nenodrošina sevi ar jauniem ieročiem šīs augošās tendences apkarošanai, kura iespaido mūsu bērnus arvien agrīnākā vecumā? Viņi ir nākotne. Ko mēs darām, lai viņus aizsargātu? Parādīsim beidzot mazliet pragmatiskas izpratnes savās iestādēs! Tieši to mūsu līdzpilsoņi gaida no mums.

Claude Moraes (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, šis ir bijis garš ceļš no Tampere, kurā mēs redzējām tikai brīvības, drošības un tiesiskuma telpas aprises — un varbūt mēs pārāk daudz runājam —, līdz šim ārkārtējam stāvoklim, kurā sastopas Stokholma un Lisabona. Es ar cieņu vērsos pie visiem tiem, kuri domā, ka mums nav vajadzīgs plāns, lai izcīnītu savu vietu brīvības un drošības, un tiesiskuma telpā, kuru mēs gribam: mēs nenoņemam savus spēlētājus no laukuma, kad spēle sākas. Mēs cīnāmies par savu progresīvo daļu un par savu grupu, mēs cīnīsimies par savu progresīvo politiku.

Bet mums vispirms ir vajadzīgs Stokholmas plāns. Mums ir Lisabona, tāpēc mums, visiem deputātiem, lai kāds arī būtu mūsu balsojums, pēc Ziemassvētkiem būs jāuzņemas atbildība par likumdošanu mums svarīgos jautājumos. Tā ir nopietna atbildība, un manai grupai ir prioritātes, kā to ir parādījuši mūsu uzcītīgie referenti

López Aguilar kungs un *Berlinguer* kungs. Mums tad būs brīvības, drošības un tiesiskuma telpa demokrātijā, kas mums ir „visu vai neko” jautājums.

Attiecībā uz mūsu prioritātēm — diskriminācijas apkarošanu — mēs sūtam Padomei vēstījumu. Mums ir vajadzīga horizontāla direktīva. Mums ir jācinās par šo progresīvo līniju. Par krimināllietām mēs sakām: savstarpēja atzīšana ir svarīga, lai Eiropas aresta orderis reāli darbotos. Par patvērumu mēs sakām „jā” solidaritātei dalībvalstu starpā, bet mums progresīvs risinājums nozīmē, ka tiem patvēruma meklētājiem, kas ir neaizsargāti, ir jāsaņem vislabākā pārstāvniecība.

Tādas ir mūsu grupas prioritātes, šī ir mūsu pievienotā vērtība jautājumā par noziegumu uz naida pamata, grozījumos par migrācijas politiku, par vardarbību pret sievietēm, par Eiropas aizsardzības kārtību. Šie jautājumi rāda, kā mēs kā politiska grupa — kā visas politiskās grupas — varam palielināt Stokholmas programmas vērtību un radīt likumdošanu, kurai ir nozīme.

Galū galā mēs spēlējam šo spēli, jo mūsu pilsoņiem tā nav spēle. Beidzot, pēc ilga laika tiek iegūtas tiesības, ko viņi ir tik ilgi prasījuši: pamattiesības par datu aizsardzību, par drošību un pret terorismu. Visām šīm lietām būs kaut kāda jēga tad, kad mēs Parlamentā uzņemsimies likumdevēja atbildību. To mēs izdarīsim vienīgi tad, ja balsosim par Stokholmas programmu. Tad mēs cīnīsimies par progresīvu Stokholmas programmu un progresīvu likumdošanu.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos sirsnīgi apsveikt priekšsēdētāja vietnieku *Barrot* un Zviedrijas prezidentūru par Stokholmas programmu. Stokholmas programma ir labas ziņas tiem, kuri atbalsta ideju par Eiropu kā kaut ko vairāk nekā kopējo tirgu.

Pilsoņu Eiropas veidošana nozīmē reālu brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Es atzinīgi vērtēju izlīdzināto līdzsvaru šā trijstūra visām trim malām. Pretēji dažiem radikālākiem uzskatiem es ticu, ka visas trīs ir nepieciešamas. Drošība bez brīvības ir diktatūra, brīvība bez drošības ir anarhija, un tiesiskums nav iespējams bez brīvības vai drošības.

Šī piecu gadu programma atgriežas pie Tamperes mērķiem, tiecoties pēc reāla progresu daudzās jomās. Tomēr ir svarīgi nodrošināt, lai šie mērķi tiktu panākti. Likumdošana un pielāgotie instrumenti ir jāīsteno efektīvi. Eiropas tautas neuztvers mūs nopietni, ja mēs neizturēsim šo efektivitātes pārbaudi. Ir neiespējami, piemēram, ar varu tiekties uz iebraukšanas un izbraukšanas sistēmu, aicinot Komisiju iesniegt priekšlikumu, lai šī sistēma sāktu darboties 2015. gadā, ja mēs nezinām, vai Šengenas Informācijas sistēma II vai Vīzu informācijas sistēma sāks darboties, jo tām nepārtraukti ir problēmas un kavēšanās.

Es ceru uz kopējas Eiropas patvēruma sistēmas radīšanu pirms 2012. gada un uz imigrācijas politiku ar kopēju pieeju gan attiecībā uz imigrantu uzņemšanu un integrāciju, gan efektīvu nelegālās imigrācijas apkarošanu.

Nobeigumā paliek vēl daudz darba, kas jā dara kopā, dodoties pretī pilsoņu Eiropas radīšanai. Nav jēgas tērēt laiku par jautājumiem, kas nav mūsu atbildība. Mēģinājums iesaistīties ģimenes tiesībās, kas ir dalībvalstu joma, ir ne tikai juridiski veltīgi, tas ir arī politiski perversi, jo tas ievieš mūs bezjēdzīgos konfliktos un novērš mūs no patiesi būtiskiem jautājumiem, proti, izšķirošās Stokholmas programmas.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, arī es vēlos apsveikt Zviedrijas prezidentūru un visu Parlamentu par mūsu izveidoto ziņojumu. Tomēr es vēlos izteikt trīs brīdinājumus, kas, manuprāt, būs svarīgi nākotnē.

Pirmais ir par to, ka tad, ja nav likumdošanas iniciatīvas, ja Padome un Komisija nepapildina programmu ar tiesību aktiem, tad acīmredzams, ka programma nevar būt veiksmīga.

Otrs brīdinājums, ko mani kolēģi deputāti jau ir pamatoti pieminējuši, ir tas, ka šis Parlaments gatavojas uzņemties jaunu pienākumu. Tas vairs neiesniegs ziņojumus, tikai lai tos noklausītos, kā tas ir bijis līdz šim. Tas gatavojas piedalīties likumdošanā, tas gatavojas piekrist, gatavojas noturēt līdzsvaru, kas dažkārt ir tik grūti izdarāms, starp drošību un brīvību. Šis ir jauns uzdevums un jauna atbildība visiem Eiropas Parlamenta deputātiem.

Nobeigumā es vēlos brīdināt par fundamentālismu subsidiaritātes principa piemērošanā. Es dzirdu kolēģus deputātus runājam par nepieciešamību respektēt valstu parlamentus, un tā ir tiesa, bet man ir jūs arī jābrīdina, ka sastindzis un fundamentālismam raksturīgs subsidiaritātes skaidrojums neļaus panākt progresu Stokholmas programmā. Ja dalībvalstis turpinās pārspīlēti skaidrot subsidiaritātes principu, Stokholmas programmā nebūs nekādas kopējas likumdošanas.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos īsi atsaukties uz iedaļu Stokholmas programmā par ekonomiskiem noziegumiem un korupciju. Pastāvīgo pārstāvju komitejas (*Coreper*) sarunu gaitā dokuments ir zaudējis asumu. Piemēram, šīs dienas dokuments atsaucas uz GRECO standartiem pret korupciju vērstos pasākumos, bet GRECO ir Eiropas Padomes iestāde. Lai gan sadarbība ar GRECO un Eiropas Padomi ir būtiska, Eiropas Savienības standarti pretkorupcijas jomā ir augstāki nekā Eiropas Padomes standarti, kurā, kā mēs visi zinām, ir 47 dalībvalstis.

Tāpēc es laipni lūdzu un vienlaikus rosinu Padomi saglabāt dokumentā stingru pretkorupcijas nostāju. Mums ir vajadzīga ES politika un ES mehānisms, lai nesaudzīgi apkarotu korupciju un krāpšanu ES iekšienē, un Stokholmas programmā ir jāatspoguļo šī vajadzība un apņēmība.

Michael Cashman (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, apsveicu visus, kas saistīti ar šo ziņojumu, un apsveicu Zviedrijas prezidentūru. Sabiedrības mainās, pateicoties nevis viduvējībai, bet gan drosmei, pārliecībai un redzējumam. Un tas ir apliecinājies šeit Parlamentā, šajā pēcpusdienā.

Mēs runājam par brīvību, drošību un tiesiskumu: trim pamatprincipiem. Tomēr bez vienlīdzības un vienlīdzīgas attieksmes nekad nebūs brīvības, nekad nebūs drošības un pavisam noteikti nekad nebūs tiesiskuma. Tas jo īpaši attiecas uz minoritātēm, kas tik bieži tiek parādītas melīgā un nepatiesā gaismā.

Vienlīdzība un vienlīdzīga attieksme ir vienīgie izturīgie celtniecības materiāli jebkurai civilizētai sabiedrībai. Un tieši tāpēc es esmu lepns, ka varu veicināt un saistīt sevi ar Eiropu, kurā mēs visi esam vienlīdzīgi neatkarīgi no rases, etniskās izcelsmes, reliģijas, uzskatiem, vecuma, invaliditātes, dzimuma vai seksuālās orientācijas, — vienlīdzīgu indivīdu Eiropu, pamatvērtību Eiropu.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (*PL*) Priekšsēdētāja kungs, Stokholmas programma ir atbilde uz svarīgo jautājumu, kā nodrošināt ES pilsoņu drošību. Tomēr atbilde ne vienmēr ir apmierinoša, jo mums nav vajadzīga pilnīga krimināltiesību un civiltiesību standartizācija. Mums ir vajadzīga tikai šo tiesību jomu saskaņošana un tikai skaidri noteiktās, ierobežotās jomās.

Eiropai visvairāk ir vajadzīga laba sadarbība policijas spēku un tiesībsargājošo iestāžu starpā, lai tiesas spriedumi tiktu efektīvi izpildīti un pret noziedzniekiem tiktu vērsta efektīva tiesvedība neatkarīgi no ES iekšējām robežām. Stokholmas programmā tāpēc ir jānosaka vairāki stimuli un jāpievērš uzmanība šīm jomām. Es vēlos pievērst uzmanību trim jautājumiem saistībā ar dalībvalstu darbības koordināciju.

Pirmkārt, attiecībā uz pārvietošanās brīvību, kas ir viena no mūsu lielākajām vērtībām, ir būtiski, lai mums būtu sadarbība informācijas apmaiņā par noziegumiem, kas rada īpašus draudus sabiedriskajai kārtībai. Šajā gadījumā es jo īpaši domāju par seksuāla rakstura noziegumiem, kas apdraud visvājākos un visneaizsargātākos, proti, bērnus, un Stokholmas dokuments pamatoti pievērš tam uzmanību.

Tik ātri, cik vien iespējams, ir jāsāk veidot Eiropas reģistrs par personām, kas izdara dzimumnoziegumus, jo īpaši par tām personām, kuras šos agresīvos un bīstamos noziegumus vērs pret bērniem. Interesētājiem pusēm un organizācijām ir jābūt visplašākajai iespējai piekļūt šai informācijai. Līdz ar pārvietošanās brīvību jānodrošina, lai pārvietotos arī zināšanas un informācija par iespējamām briesmām, lai radītu piemērotu aizsardzību sabiedrībai, tostarp tiem, kuriem risks ir vislielākais, proti, bērniem.

Otrkārt, mums ir jānodrošina efektīva nolēmumu izpilde attiecībā uz noziedznieku īpašumu konfiskāciju. Tas jo īpaši ir saistīts ar efektīvu cīņu pret organizēto noziedzību un nozīmē, ka nolēmumi, kas pieņemti vienā valstī, ļautu atrast un efektīvi konfiscēt īpašumus, ko noziedznieks noslēpis citā valstī. Tas vienlīdz skar arī peļņu, ko noziegums nesis tiešā veidā, kā arī peļņu, ko noziegums nesis netiešā veidā kaut kad vēlāk.

Treškārt, lai gan es piekřītu, ka spriedumi, kas neparedz apcietināšanu, ir piemērota reakcija mazāk nozīmīgos noziegumos, mēs nedrīkstam atstāt bez ievēribas to, ka šāds spriedums par apcietināšanu, kas izolē nozieguma veicēju no sabiedrības, dažos īpaši pamatotos gadījumos ir vienīgais reālais un praktiskais veids, kā aizsargāt sabiedrību pret visbīstamākajiem noziegumiem. Tāpēc ir jāpatur prātā, ka šis soda veids arī ir tikai atbildes reakcija uz visnežēlīgākajiem noziegumiem.

Nobeigumā es vēlos apliecināt cieņu par sagatavoto dokumentu un uzsvērt, ka programmas mērķis ir dalībvalstu sadarbības uzlabošana, vienlaikus saglabājot katras valsts tieslietu sistēmas nacionālo raksturu.

Priekšsēdētājs. – Tagad ir laiks „brīvajam mikrofonam”. Es nelokāmi ievērošu Reglamentu.

Es vēlos teikt, ka katram no pieciem deputātiem tiks dots vārds vienu minūti un mēs izslēgsim mikrofonu, tiklīdz šī minūte būs beigusies. Tā kā vārdu ir lūguši vairāk nekā piecpadsmit deputāti, mēs noklausīsimies pirmos piecus.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlos izteikt atzinību Stokholmas programmai kā vislabākajam ceļam virzienā uz cilvēku centrētu Eiropu un pateikties ministrei Ask un ministram Billström par viņu redzējumu. Visbeidzot mēs varam doties mājup un stāstīt katram bez atšķirības, ka Eiropa ir domāta viņam; Eiropa ir ar viņu; Eiropa esam mēs.

Protams, Stokholmas programma būs tāda, kādu mēs to veidosim. Dosim tai iespēju! Atbalstīsim to tik plaši, cik vien iespējams, un sāksim to īstenot!

Es vēlos īpaši pateikties par uzmanības pievēršanu bērniem, jo tas nozīmē, ka mēs beidzot varam izstrādāt pastiprinātu rīcību bērnu aizsardzībai, ietverot arī imigrantu bērnus. Ļoti labi, ka mums ir lielāka iespēja apkarot pārrobežu noziedzību, vienlaikus ievērojot indivīda tiesības.

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Anna Hedh (S&D). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, priecājos, ka jautājums par bērnu tiesībām, vardarbību pret sievietēm un cilvēktirdzniecības novēršanu ir risināts pamatīgāk Padomes jaunākajā Stokholmas programmas redakcijā. Man bija nelielas bažas, ka prezidentūra atteiksies no savām prioritātēm. Tagad arī mums ir iespēja veikt uzlabojumus atbilstoši Parlamenta balsojumam.

Tomēr es esmu vīlusies, ka nekas nav minēts par Eiropas bērnu tiesību stratēģijas attīstīšanu, kā to pavisam nesen ierosināja Parlaments. Kā teica komisārs Barrot, Eiropas Savienībai arī turpmāk ir jāiestājas par bērnu tiesībām. Attiecībā uz formulējumu saistībā ar cilvēku tirdzniecību esmu vīlusies, ka prezidentūra nav saglabājusi savu kareivīgumu attiecībā uz saikni starp dzimumtirdzniecību, pakalpojumu tirdzniecību un likumdošanas iespējām šajā jomā. Eiropas Savienībai ir vajadzīgs arī juridisks pamats, apkarojot vardarbību pret sievietēm.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Priekšsēdētāja kungs, runāšu tikai par diviem punktiem, kurus mana grupa uzskata par ļoti būtiskiem saistībā ar Stokholmas programmu. Pirmkārt, mēs uzskatām, ka līdzsvara metode, kas šajā programmā ļoti bieži tiek lietota, mazliet iet nepareizajā virzienā. Drošība, mūsaprāt, ir tikai rīks brīvības sasniegšanai, tā nav brīvības pretiniece. Ja mēs neesam brīvi, mēs neesam droši. Mēs uzskatām šo līdzsvaru par mazliet maldinošu.

Otrkārt — par *Frontex*. Ministre Wallström, ko jūs īsti domājat, kad runājat par *Frontex* pastiprināšanu? Ko jūs ar to domājat? Jo tas netiek skaidrots nevienā no Stokholmas programmas redakcijām, kuras esmu redzējusi.

Un vai jūs nedomājat, ka varētu būt ārkārtīgi svarīgi — pat vēl svarīgāk — pastiprināt parlamentāro kontroli pār *Frontex* un beigt ļaut tam sūtīt atpakaļ cilvēkus, kuriem varētu būt iemesls lūgt patvērumu, kā *Frontex* ir darījis šogad. Es labprātāk redzētu šādu pastiprinājumu. Es uzskatu, ka Stokholmas programmai jābūt labvēlīgai pret visiem, ne tikai pret dažiem ES iedzīvotājiem.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, šodien nav šaubu par Eiropas Savienības apņemšanos cīnīties pret terorismu, un, pateicoties Stokholmas programmai, mēs turpinām gūt panākumus šajā būtiskajā brīvības, drošības un tiesiskuma jomā.

Manuprāt, šīs cīņas pamatā ir bijusi dalībvalstu savstarpēja uzticība, bet tagad, ņemot vērā iespējas, ko paver Lisabonas līgums, ir laiks saskaņot valstu tiesību aktus, lai nebūtu nekādu laika ierobežojumu tiesvedībai pret teroristu noziegumiem, kas jāuzskata par noziegumiem pret cilvēci.

Kad tas notiks, neviens šajā Parlamentā vai jebkurā citā parlamentā neaizstāvēs teroristus, kā tas ir noticis, notiek un var notikt arī turpmāk, kaitējot terorisma upuriem, kuri vēro, kā pret viņu mīļoto cilvēku slepkavām izturas kā pret varoņiem, kamēr viņiem jācieš klusējot.

Tāpēc es lūdzu Parlamentu virzīties uz priekšu vai pieņemt Eiropas Hartu par terorisma upuru tiesībām, aizstāvēt piemiņu.

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, kā var spriest pēc piezīmēm, daudzi šīs dienas runātāji uzskata, ka Stokholmas programma ir pelnījusi gūt visplašāko iespējamo atbalstu un radīt vērienīgu programmu. Tas būs mērķis rītdienas rezolūcijai, kas tiks nodota balsošanai.

Es izsaku nožēlu, ka rezolūcijā nav atstāta atsauce uz ES nepilsoņu tiesībām vēlēt un garantētu piekļuvi veselības aprūpei slimiem migrantiem. Tomēr es vēlos pieminēt dažu svarīgu punktu pieņemšanu, piemēram, prasību pieņemt direktīvu pret diskrimināciju; prasību par pārvietošanās brīvību Eiropas pilsoņiem un viņu ģimenēm — cik saprotu, tas attiecas uz visām ģimenēm; prasību novērst šķēršļus ģimeņu atkalapvienošanās tiesību izmantošanai; un aizliegumu aizturēt apcietinājumā nepilngadīgos bez pavadona, un tie ir tikai daži svarīgie punkti.

Manuprāt, Stokholmas programmas panākumu var novērtēt, pamatojoties uz to, cik daudz uzmanības pievērsts četriem aspektiem: konkrētiem sasniegumiem, kas dod labumu pilsoņiem; tam, cik rūpīgi tiek respektēts Eiropas Parlamenta jaunais pienākums — koplēmums kā pievienotā vērtība; tam, cik kvalitatīvi valstu parlamentu piemēro Stokholmas programmu; tam, cik lielā mērā pilsoņi, jo īpaši Eiropas jaunieši, apzinās tajā ietvertās vērtības.

Turpmāk īstenošanai ir jāpievērš tikpat daudz uzmanības kā pieņemšanai ...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Priekšsēdētājs. – Mēs esam beiguši uzstāšanās procedūru pie brīvā mikrofona. Man ir žēl, ka pārējie desmit vai divpadsmit deputāti nevarēja izteikties, bet tas nav iespējams, ņemot vērā, cik ļoti mēs esam nokavējušies, kā arī Reglamentu, kas mums ir obligāts.

Beatrice Ask, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, paldies jums par visiem viedokļiem. Faktiski man nav žēl, ka desmit deputāti nevarēja izteikties. Es esmu ļoti priecīga, redzot jūsu apņēmību, ko jūs parādāt šajos svarīgajos jautājumos.

Kāds teica, ka šī programma ir vērienīga. Patīkami to dzirdēt, jo darbs ir bijis vērienīgs, kā arī praktisks tādā nozīmē, ka mēs gribējām savienot redzējumu ar pragmatisku pieeju attiecībā uz situācijas uzlabošanu pilsoņiem. Klausoties šķita, ka daudzi no jums ir vienisprātis vismaz ar programmas projekta galvenajām idejām, kuras mēs šodien izskatījām.

Ļaujiet man komentēt divas jomas. Pirmā ir jautājums par formu. Šīs dienas debates bija mazliet juceklīgas — ja tā drīkstu teikt —, jo daži cilvēki atsaucās uz Stokholmas programmu, bet faktiski viņi runāja par interesantu priekšlikumu rezolūcijai, par kuru jūs debatēsiet un pieņemsiet lēmumu Parlamentā, citiem vārdiem sakot, par jūsu uzskatiem par projektu, ko iesniegusi prezidentūra.

Kāds no runātājiem debašu sākumā prasīja: „Kāpēc mēs apspriežam vienu projektu, ja ir jau jauns projekts?” Eiropas Parlaments faktiski ir veicis pusi diskusiju un sarunu, kas pašlaik turpinās. Projekts mainās visu laiku, un piektdien vai nedēļas beigās būs cits projekts. Tomēr deputātiem, kas domāja, ka viņiem iedots vecs dokuments, es varu teikt, ka mēs prezidentūras tīmekļa vietnē vienmēr esam publicējuši visjaunāko projekta variantu. Tiem deputātiem, kuri vēlas būt informēti un redzēt, kas notiek ar šo projektu un kā jūsu debates iespaido gala rezultātu, vajadzētu nodrošināties ar mūsu publicētajiem dokumentiem.

Prezidentūrai ir bijis ārkārtīgi svarīgi strādāt pārredzami un atklāti. Tieši tāpēc mēs ļoti daudz diskutējam. Tie desmit deputāti, kuriem šodien nebija iespējas izteikt savu viedokli šeit, tiek aicināti sūtīt vēstuli e-pastā man vai *Billström* kungam. Tas ir ļoti vienkārši; adrese ir beatrice.ask@justice.ministry.se un *Billström* kunga adrese ir tajā pašā formātā. Jūs varat atsūtīt mums savu viedokli, lai tas tiktu ņemts vērā. Mums jāsāk strādāt mūsdienīgi, un Zviedrijas prezidentūra uzskata atklātību par mūsdienīgu. Es ar interesi gaidu rezolūciju un tās iznākumu, jo es saskatu lielu atbalstu dažiem uzskatiem, niansēm un uzsvāriem, kas ir rezolūcijā. Mēs, protams, rūpīgi tos izskatīsim.

Ir arī daži politiski jautājumi, kurus es vēlos pieminēt. Pirmkārt, divi deputāti, no kuriem viens ir *Batten* kungs, nosauca konkrētus piemērus par to, kā tiek ietekmēti pilsoņi — varbūt citā valstī —, un, pēc viņu domām, šie nosacījumi nav sevišķi labi. Tie ir tipiski piemēri uzticības trūkumam citām tiesību sistēmām. Šajā gadījumā mums ir divas izvēles: pirmā ir ieteikt mūsu pilsoņiem palikt mājās, jo vislabākā tiesību sistēma mums vienmēr ir mājās. Tomēr, ja mēs uzskatām, ka mūsu pilsoņi arī turpmāk izmantos brīvas pārvietošanās iespējas doto priekšrocību, tad, iespējams, ir laiks padomāt par to, kā varam uzlabot procedūru tiesības un citus aspektus visā Savienībā kopumā. Tieši tāds ir Stokholmas programmas mērķis. Tāpēc es esmu tik ļoti gandarīta, ka mēs esam spējuši sākt procedūru tiesību stiprināšanu, lai garantētu, ka katrs par noziegumu aizdomās turētais vai nozieguma upuris, kas iesaistīts tiesvedības procesā Eiropā, reāli saņemtu palīdzību ar tulkojuma un tulka

palīdzību. Šīs pamattiesības var atrast Eiropadomes konvencijās un citur, bet nav atrodamas praksē. Tagad mēs varam to mainīt, un tieši tas mums jādara.

Macover kundze uzdeva jautājumu par korupciju un finanšu noziegumiem un puda uzskatu, ka formulējums šajā jautājumā ir vājš. Es vēlos teikt, ka šī ir ļoti skaidra iedaļa ar augstām prasībām. Tam, ka mēs pieminam Valstu grupu pret korupciju (GRECO), nav nekāda sakara ne ar mūsu nodomu pieņemt zemāka vēriena ieceres viņu uzskatu dēļ, ne arī ar to, kas ir teikts Stokholmas programmā. Tajā ir teikts, kā līdzās daudziem citiem uzdevumiem mūsu mērķis ir cieši sadarboties ar šo svarīgo iestādi šajos jautājumos, jo mums ir vajadzīga nauda, ja gribam apkarot organizēto noziedzību. Es uzskatu, ka tas ir svarīgi.

Daudzi pieminēja subsidiaritāti. Es domāju, ka pašlaik apspriežamajā priekšlikumā ir izteikta ļoti skaidra nostāja, ka ES sadarbībai tieslietu un iekšlietu jomā ir jāveido pievienotā vērtība. Visam, kas tiek risināts valsts līmenī, ir jābūt tiesīgam tur palikt. Tad, kad mums ir vajadzīga sadarbība, mums jāizmanto ES iestādes. Es nedomāju, ka mēs atņemam mūsu nacionālajām valstīm to tiesības, tieši otrādi, mēs nodrošinām pievienotu vērtību, kas varētu dot labumu visiem pilsoņiem.

Nobeigumā es vēlos runāt par privātuma un datu aizsardzības jautājumu, kas ir būtisks un svarīgs debašu jautājums. Manuprāt, *Borghesio* kungs bija tas, kurš to pieminēja un kuram šķita, ka Stokholmas programma, kāda tā pašreiz ir, rada lielas bažas. Cita starpā viņš puda bažas par pārraudzību un lielām datubāzēm. Viņš arī salīdzināja mūsu pašreizējo darbību šajā jomā ar situāciju, kāda bija bijušajā Austrumvācijā un komunistiskajās valstīs, kas savulaik pastāvēja Eiropā. Es domāju, ka šāds arguments ir pilnīgi nepamatots. Austrumvācijā nebija ne datu aizsardzības, ne demokrātijas un nebija pilsoņu pamattiesību — trīs svarīgu faktoru, kas ir būtiski mūsu sadarbībā. Stokholmas programmā tiek pastiprināti noteikumi par datu aizsardzību, indivīdu tiesību ievērošanu un demokrātiju un tiek noteikts daudz dažādu ierobežojumu. Faktiski informācijas stratēģija, ko gribam, lai ES izstrādātu, līdzsvaro metodisku un efektīvu informācijas apmaiņu ar stingrām prasībām privātuma aizsardzībai un drošai datu pārvaldībai, kā arī prasību, lai informācija netiktu saglabāta ilgstoši. Lūdzu, jūs varat izlasīt šīs iedaļas vēlreiz, jo tās ir ļoti skaidras. Tas ir progress, par ko mēs esam saņēmuši uzslavu arī no ES ombuda, kas strādā pie tā.

Visbeidzot kāds teica, ka mums būtu jāpadara Stokholmas programma „taustāmāka“. Programmā ir daudz ļoti taustāmu un praktisku elementu, bet īstais darbs sāksies tagad. Daži deputāti norādīja, ka rezolūcija bija jāizstrādā ļoti saspringtos termiņos un ka bija ļoti grūti paveikt visu laikus. Es varu jums teikt, ka būs vēl sliktāk. Tiklīdz būsīm pieņēmuši Stokholmas programmu, jūs tiksiet iesaistīti svarīgā darbā, kas ir jāizdara, īstenojot un risinot dažādo priekšlikumu nianšes. Būs ne vien ļoti maz laika un liela spriedze, bet arī lieli izaicinājumi un lielas iespējas veikt pārmaiņas. Liels paldies jums par jūsu viedokli un, kā jau teicu, lūdzu, izmantojiet internetu, ja gribat kontaktēties ar prezidentūru tuvākajās dienās.

Tobias Billström, *Padomes priekšsēdētājs*. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, godātie deputāti! Es, protams, pilnīgi piekrītu tam, ko Ask kundze tikko teica par vispārējiem secinājumiem saistībā ar programmu. Paldies jums visiem par konstruktīvo viedokli, ko šodien šeit izklāstījāt.

Es vēlos arī pateikties trīs komiteju — Konstitucionālo jautājumu komitejas, Juridiskās komitejas un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas — priekšsēdētājiem par ļoti konstruktīvo sadarbību šajos jautājumos. Kā es teicu savā ievadrunā, tas patiešām norāda, ka visas iesaistītās puses uzņemas būtisku atbildību, kas, manuprāt, ir kaut kas tāds, par ko mums ir īemesls ļoti lepoties.

Es vēlos uzsvērt sadarbības nozīmi visās šīs programmas svarīgajās jomās. *Busuttill* kungs savā runā salīdzinājumam izmantoja iekšējā tirgus apjomus, kas, manuprāt, nav nepareizi, jo šis projekts ir līdzīgs pēc lieluma un nozīmības. Vārds, kas, protams, ir daudzkārt izskanējis politiskajās sarunās par patvēruma un migrācijas jautājumiem iepriekšējos gados, ir solidaritāte. Visas dalībvalstis piekrīt, ka solidaritāte ir jāpalielina, turklāt ne tikai solidaritāte dalībvalstu starpā, bet arī solidaritāte starp ES un trešām valstīm. Tā ir doma, kuru mēs gribam izplatīt ar Stokholmas programmu.

Kā es teicu ievadā, mēs uzskatām, ka šim sarežģītajam jautājumam ir vajadzīgi ļoti plaši un ilgtspējīgi risinājumi, kas caurvij visu politikas darbības telpu. Tas ir viens no īemesliem, kāpēc Stokholmas programmā nav atsevišķas iedaļas par solidaritāti. Tās vietā visos jautājumos ir iekļauts solidaritātes elements.

Globālajai pieejai migrācijai ir jāklūst par vienu no svarīgiem sākuma punktiem šajā kontekstā. *Frontex* nozīme ir jānostiprina. *Keller* kundze to pieminēja savā runā. Es vēlos pateikt ļoti skaidri, ka *Frontex* viens pats neatrisina šo problēmu. *Frontex* ir atbildīgs par dalībvalstu robežkontroles koordināciju, bet tam nav mandāta, piemēram, attiecībā uz glābšanu jūrā. Situācija Vidusjūrā būtībā nav robežkontroles problēma. Tā ir problēma, kas prasa vairākus dažādu pasākumu veidus. Lielāka sadarbība starp izcelsmes un tranzīta valstīm ir īpaši svarīga.

Mums ir jādod ieguldījums sadarbības attīstībā arī palīdzības veidā. Es domāju, ka ir svarīgi uzsvērt, ka tagad, kad mums ir Lisabonas līgums, Eiropas Parlaments būs vislielākā mērā iesaistīts visos šajos aspektos un šajās jomās palielināsies demokrātiska kontrole.

Pamatojoties uz visu, kas šodien tika pateikts, manuprāt, ir svarīgi arī uzsvērt, ka Lisabonas līgums patiešām ienesīs īstas un svarīgas pārmaiņas. Tās, protams, ir lielas pārmaiņas, kad parastā likumdošanas procedūra tiks aizvietota ar tādu procedūru, kura palielina Eiropas Parlamenta nozīmi likumdošanas procesā vairākās jomās. Tādējādi es nepievienojos *Keller* kundzes bažām, ko viņa šodien pauda attiecībā uz šiem jautājumiem. Tieši otrādi, es domāju, ka mēs redzam milzīgu progresu ceļā uz lielāku demokrātisku kontroli šajā politikas jomā.

Priekšsēdētāja kungs, tāpat kā mana kolēģe *Ask* kundze es vēlos nobeigumā teikt, ka jūs esat vairāk nekā gaidīti sūtīt savu viedokli mums, izmantojot e-pastu, ja jums nebija iespējas to izklāstīt šeit šodien.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos uzsvērt jūsu trīs komiteju veiktā darba kvalitāti: tā ir Juridiskā komiteja ar *Casini* kungu; Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja ar *López Aguilar* kungu; un Konstitucionālo jautājumu komiteja. Tās ir veikušas ārkārtīgi interesantu darbu, un tas palīdzēs mums un Zviedrijas prezidentūrai nodrošināt skaidri formulētu Stokholmas programmas redakciju.

Kā teica *Busuttil* kungs, ir taisnība, ka pilsoņiem ir iekšējais tirgus, bet viņiem faktiski nav tiesiskuma, drošības un brīvības telpas, lai gan, pateicoties Šengeni, pārvietošanās brīvība ir nodrošināta. Mums ir jāsaglabā tās nestais labums. Es gribu piebilst, ka vadlīnijas pret ļaunprātīgu izmantošanu ir jau publicētas.

Es vēlos teikt, ka šis dokuments man šķiet labi izvērtēts. Pēc dažādu cilvēku dažādo ieceru noklausīšanās šis dokuments iegūst noteiktu līdzsvaru. Es teiktu arī, ka mēs Stokholmas programmas projektu radām pasaulē, kurā plešas plašumā organizētā noziedzība, kibernetizēti terorisms un kurā mums acīmredzot ir jāaizsargā sevi. Tieši tā Eiropa var radīt pievienoto vērtību.

Es vēlos arī teikt, ka arvien biežāk šajā tiesiskajā telpā mums ir pilsoņi un dzīvesbiedri, kuriem ir divas pilsonības, un tāpēc arī šeit viņiem ir jābūt iespējai izmantot savas tiesības dažādās dalībvalstīs, kurās viņi atrodas.

Es ļoti vēlos uzsvērt to, ka mēs esam panākuši progresu attiecībā uz procedūru garantijām, kā to ļoti labi izskaidroja *Ask* kundze, un tas ir ļoti svarīgs Stokholmas programmas aspekts. Jūs pieminējāt piemēru par Lielbritānijas pilsoni Grieķijā. Ja būtu noteiktas obligāti nepieciešamās procedūras, tas situāciju būtiski atvieglotu. Turklāt, citējot teicienu, ko lietoja *Coelho* kungs, es teiktu ka ir noiets tāls ceļš no Tamperes.

Es piebilstu, ka mēs nevaram pieņemt arī nosaukumu „cietoksnis Eiropa”. *Billström* kungs par to jau runāja. Arī tā ir līdzsvarotas Eiropas migrācijas politikas garantija. Ja mēs noraidām nelegālu, slepenu imigrāciju, tad tam visam iemesls ir cilvēktirdzniecība un organizētā noziedzība, kas aiz tās slēpjas. Nav noliedzams, ka tas ir fakts. Turklāt esmu pārliecināts, ka mums patiešām ir izdevies piedāvāt patvēruma politiku, kas atbilst Eiropas augstsirdības principiem.

Es acīmredzot nespēju atbildēt uz visiem jautājumiem, priekšsēdētāja kungs, jo laiks ir ierobežots. Es vienkārši vēlos teikt, ka šī Stokholmas programma ir, kā *Ask* kundze teica, ļoti pragmatiska un ka tāpēc tā iekļausies rīcības plānā, ko Spānijas prezidentūra gatavoja īstenot, un jūs, dāmas un kungi, tādējādi arī būsit likumdevēji. Es noteikti uzskatu to par iedarbīgu līdzekli, lai virzītos uz priekšu brīvības, drošības un tiesiskuma jomā, un to pilsoņi tik ļoti vēlas.

Esmu pateicīgs Parlamentam par padarīto darbu un par to, ko tas vēl darīs turpmāk, līdzdarbojoties likumdošanā tiesiskuma un drošības jomā.

Priekšsēdētājs. – Debašu noslēgumā es esmu saņēmis vienu rezolūcijas priekšlikumu⁽²⁾, kas iesniegts saskaņā ar Reglamenta 110. panta 2. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks rīt plkst. 12.00.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

(2) Sk. protokolu

Elena Oana Antonescu (PPE), rakstiski. – (RO) Pēdējos gados ES darba kārtībā arvien mazāk uzmanības ir pievērsts cilvēktiesību aizstāvēšanai un veicināšanai un par politisko prioritāti ir kļuvusi dalībvalstu drošība. ES brīvības, drošības un tiesiskuma telpā sācies izšķirošais etaps. Māstrihtas līgums ieviesa tādus aspektus attiecībā uz tieslietām un iekšlietām Kopienas līmenī, kuri līdz šim tika stingri risināti starpvaldību līmenī. Tamperes un Hāgas programmas nodrošināja svarīgu politisku impulsu šīs politikas konsolidēšanai. Stokholmas daudzgadu programma savukārt nosaka prioritātes nākamajiem 5 gadiem, lai brīvības, drošības un tiesiskuma telpas radītie labumi kļūtu par reālu ieguvumu pilsoņiem. Programma tiks īstenota pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Ieviešot koplēmuma procedūras kā parastu likumdošanas procedūru, Eiropas tieslietu un iekšlietu politika un saskaņā ar to pieņemtie pasākumi tiks pakļauti parlamentārai kontrolei.

Kinga Gál (PPE), rakstiski. – (HU) Stokholmas programmas izstrādes laikā mūsu mērķis bija likt Eiropas pilsoņiem apzināties taustāmos labumus, ko sniedz brīvības, drošības un tiesiskuma telpa. Taču Eiropas radīšana tās pilsoņiem ir daudz kas vairāk nekā tikai programmas izstrāde. Līdz ar Lisabonas līgumu pilsoņiem paveras jauna dimensija savu interešu apliecināšanai. Tiesības, brīvības un principi, kas pasludināti Pamattiesību hartā, ir ieguvuši saistošu spēku. Eiropas Savienība tagad var parakstīt Eiropas Padomes nolikumu par cilvēktiesību aizsardzību. Šim tiesību aktam ir jāstājas spēkā tik ātri, cik vien iespējams. Mums ir jābūt skaidram šo saistību ieviešanas plānam, lai jaunajām tiesību struktūrām tiktu dots pienācīgs saturs.

Tas būs Spānijas nākamās prezidentūras uzdevums. Cilvēktiesību, tostarp minoritāšu tiesību, process saskaņā ar Kopienas tiesībām ir sācies ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā. Stokholmas programma tiks noteikt politiskās prioritātēs šajā procesā, lai piešķirtu saturu konkrētiem rīcību plāniem, kas paredzēti turpmākiem gadiem. Šis process palielinās ne tikai Eiropas Savienības iespējas pēc 1. decembra, bet arī tās atbildību.

Kinga Göncz (S&D), rakstiski. – (HU) Viena no Stokholmas programmas prioritārajām jomām būs pamattiesību izpilde. Pamattiesību hartai kļūstot saistošai un ES parakstot Eiropas Cilvēktiesību konvenciju, Eiropas Savienības pienākums ir stiprināt Eiropas saistības attiecībā uz cilvēktiesībām un dot savu ieguldījumu, lai Eiropas pilsoņi pēc iespējas labāk apzinātos savas tiesības.

Tie noteikti ir lietderīgi pasākumi, jo cilvēktiesību pamatprincipiem pastāvīgi jāpievērš uzmanība un mums vēl ir daudz darāma šajā jomā arī Eiropas Savienībā. Diskriminācijas pieaugums un neiecietība kļūst arvien nopietnāka sociālā problēma. Nacionālās un etniskās minoritātes, jo īpaši romi, geji un cilvēki ar invaliditāti, saskaras ar kādu no diskriminācijas veidiem ik dienas. Tāpēc ir svarīgi katrai dalībvalstij konsekventi īstenot pašreizējās direktīvas un Padomei attiecināt aizsardzību uz katru riska grupu, pieņemot jauno visaptverošo direktīvas projektu.

Ekonomiskās krīzes rezultātā pastiprinās rasisms un ksenofobija, kā arī palielinās šo problēmu izraisīto noziegumu skaits. Saskaņā ar Pamattiesību aģentūras viedokli statistikas dati nesniedz patiesu ainu par reālo situāciju, jo daudzos gadījumos upuri nezina par savām tiesībām un nevēršas pie varas iestādēm. ES iestādēm un dalībvalstīm ir kopēja atbildība par šīs situācijas maiņu. Mums jāizstrādā noteikumi Eiropas līmenī, kas var nodrošināt, lai Eiropa un tās dalībvalstis turpinātu aizsargāt dažādību un neatstātu nekādu vietu vardarbībai.

Joanna Senyszyn (S&D), rakstiski. – (PL) Stokholmas programma nosaka Eiropas Komisijai pienākumu iesniegt priekšlikumu par Eiropas Savienības pievienošanos Eiropas Cilvēktiesību konvencijai. Tas ir svarīgs un nozīmīgs pasākums, kas ļaus mums izveidot vienotu obligātu pamattiesību aizsardzības līmeni Eiropā. Pievienojoties konvencijai, ES iestādes būs pakļautas ārējai, neatkarīgai uzraudzībai attiecībā uz ES tiesību aktu un darbību atbilstību Eiropas Cilvēktiesību konvencijai. Vienlaikus ES varēs aizstāvēt savu nostāju Eiropas Cilvēktiesību tiesā. Ar to būs izskausta pretrunu rašanās iespēja starp Eiropas Kopienas Tiesas nolēmumiem un Eiropas Cilvēktiesību tiesas nolēmumiem.

Atsaucoties uz rezolūcijas priekšlikuma 16. punktu, es aicinu nekavējoties sākt sarunas par ES pievienošanos Eiropas Cilvēktiesību konvencijai. Saistībā ar apspriežamo rezolūciju es iestājos par Polijas tūlītēju izstāšanos no Pamattiesību hartas protokola piemērošanas Polijai un Apvienotajai Karalistei. Stājoties spēkā Lisabonas līgumam, Pamattiesību harta attieksies uz visiem pasākumiem, kas tiks veikti kopējā brīvības, drošības un tiesiskuma telpā. Apkaunojoši, ka labējā spārna iestādes Polijas Republikā, pakļaujoties katoļu baznīcas hierarhijas spiedienam, liedz poļiem tiesības, kuras tiem pienākas. Polijas pilsoņiem ir jābūt iespējai izmantot savas tiesības tādā pašā veidā, kā tās izmanto pārējo dalībvalstu pilsoņi. Ja mēs negribam, ka poļi kļūst par otršķirīgiem pilsoņiem Eiropas Savienībā, Pamattiesību harta ir jāpieņem kopumā.

Csaba Sógor (PPE), rakstiski. – (HU) Svarīga Stokholmas programmas daļa attiecas uz lielāku aizsardzību nelabvēlīgām riska grupām. Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas radīšana nav iedomājama bez jebkādas diskriminācijas aizlieguma. Tomēr aizliegums nav pietiekami plašs. Eiropas Savienībai ir jāsāk konkrēta

darbība pret diskriminējošiem pasākumiem, jo tas ir vienīgais iespējamais veids, kā pienācīgi izturēties pret visiem Eiropas pilsoņiem šajā telpā. Es vēlos pieminēt tikai vienu no šiem diskriminējošajiem pasākumiem, kas ietekmē tradicionālās nacionālās minoritātes. Pašlaik notiek arī lingvistisks genocīds divās ES valstīs. Tāpēc es lūdzu Eiropadomi un nākamo Spānijas prezidentūru velīt lielāku uzmanību diskriminējošu pasākumu novēršanai Stokholmas programmas īstenošanā. Pretējā gadījumā šī programma neizstāvēs katra ES pilsoņa intereses, bet tikai lielo tautu pārstāvju intereses.

SĒDI VADA: P. SCHMITT

Priekšsēdētāja vietnieks

10. Kopīgas operācijas nelikumīgu migrantu pārvietošanai uz Afganistānu un citām trešām valstīm (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Padomes un Komisijas paziņojums par kopīgām operācijām nelikumīgu migrantu pārvietošanai uz Afganistānu un citām trešām valstīm.

Tobias Billström, Padomes priekšsēdētājs. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, godātie deputāti! Es vēlos sākt ar pateicību jums par iespēju būt šodien šeit, lai piedalītos šajās svarīgajās debatēs. Spriežot pēc jautājumiem, ko daži deputāti uzdeva, ir skaidrs, ka šis ir jautājums, kas izraisa noteiktas bažas. Es ceru, ka varēšu šodien paskaidrot Padomes viedokli šajā jautājumā un atbildēt uz jūsu jautājumiem.

Tiesiskums un cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošana ir pamatprincipi sadarbībai Eiropas Savienības iekšienē. Tiem jābūt galvenajiem dalībvalstu sadarbības principiem Savienībā. Šie principi ir, un tiem jābūt arī turpmāk sākuma punktam sadarbībai patvēruma un migrācijas jomā.

ES sadarbība migrācijas jomā ir strauji attīstījusies dažos pēdējos gados, un tajā ietilpst vairāki tiesību akti un citi pasākumi. Attiecībā uz patvēruma meklētāju tiesībām es vēlos pievērst jūsu uzmanību sadarbības pamatmērķim patvēruma jautājumos. Šā darba mērķis ir radīt kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kas nodrošina cilvēkiem aizsardzību saskaņā ar Ženēvas konvenciju attiecībā uz bēgļu statusu un citiem starptautiskiem līgumiem par cilvēkiem, kuriem nepieciešama aizsardzība. Šīs sadarbības pamatnostādnes ir paredzēti noteikumi, lai varētu piedāvāt alternatīvu aizsardzību un noteikumus attiecībā uz patvēruma procedūru, uzņemšanu un atgriešanos. Noteikumi skar visu patvēruma jomu un veido pamatu kopējai Eiropas patvēruma sistēmai.

Galvenie tiesību akti patvēruma jomā ir Dublīnas regula, kas nosaka kritērijus un mehānismus tās dalībvalsts noteikšanai, kura ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu starptautiskas aizsardzības statusa piešķiršanai; Uzņemšanas direktīva, kas nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai; Kvalifikācijas direktīva, kas nosaka obligātos standartus par nosacījumiem, kad ir jāuzskata, ka trešās valsts valstspiederīgajam ir jāpiešķir starptautiskas aizsardzības statuss; un Patvēruma procedūras direktīva par obligātiem procedūru standartiem dalībvalstīs, piešķirot un atņemot starptautiskās aizsardzības statusu.

Visi šie tiesību akti pašlaik tiek pārskatīti, lai turpinātu dalībvalstu tiesību aktu pielāgošanu šajā jomā, tā padarot tos pilnīgākus un efektīvākus. Par ierosinātajiem grozījumiem tiks lemts koplēmuma procedūrā, kas nozīmē, ka mums būs plašs politisks pamats kopējas Eiropas patvēruma sistēmas attīstībai.

Labi pārvaldīta migrācija ietver gan iespēju radīšanu cilvēkiem likumīgi iekļūt Eiropas Savienībā, gan iespēju nosūtīt atpakaļ tos, kuri nepilda nosacījumus, lai iebruktu un atrastos teritorijā, vai kuriem nav pamata patvēruma piešķiršanai. Attiecībā uz pamattiesībām tiem, kuriem nav tiesību palikt Savienībā, es vēlos atsaukties, pirmkārt, uz vispārējiem tiesību principiem, kam ir jābūt visu ES darbību pamatā, un, otrkārt, konkrētāk uz noteikumiem, kas attiecas uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanos, kuriem nav tiesību likumīgi iebrukt un uzturēties dalībvalstī. Šie noteikumi ir noteikti Atgriešanas direktīvā, ko Eiropas Parlaments un Padome pieņēma 2008. gadā. Direktīva ir pirmais svarīgais notikums likumdošanā, kuras mērķis ir nodrošināt tiesiskumu un pārredzamas procedūras, lai izveidotu efektīvāku atgriešanas politiku Eiropas līmenī. Ar atgriešanās nodrošināšanu saistītā darba pamatprincipi ir tāds, ka tam ir jābūt tiesiski noteiktam, cilvēcīgam un efektīvam.

Ar atgriešanos saistītais darbs ietver arī noteikumus par kopējiem pārvietošanas lidojumiem. Padomes lēmums par kopēju lidojumu organizēšanu, lai pārvietotu trešo valstu valstspiederīgos, kuriem nav piešķirta uzturēšanās atļauja vai patvērums, tika pieņemts 2002. gadā saistībā ar atgriešanās darba programmas pamatnostādņēm. Kopējo lidojumu organizēšana ir efektīva līdzekļu izmantošana un palīdz uzlabot operatīvo

sadarbību starp dalībvalstīm. Tomēr es vēlos uzsvērt, ka tie nenozīmē, ka tiek pildīti lēmumi par kolektīvu deportāciju. Šis ir sadarbības pasākums, kura nolūks ir izmantot dalībvalstu jaudu efektīvāk. Kopējās vadlīnijas, kas tika pievienotas Padomes lēmumam, nosaka, ka kopējos lidojumus var organizēt personām, kuras neatbilst vai vairs neatbilst iebraukšanas, atrašanās vai uzturēšanās nosacījumiem Eiropas Savienības dalībvalsts teritorijā. Dalībvalsts, kas organizē, un katra dalībvalsts, kas piedalās, nodrošina, ka juridiskā situācija katrai un ik vienai personai, kura tiek pārsūtīta un par kuru tās ir atbildīgas, pieļauj pārvietošanu.

Regula, ar kuru izveido Eiropas Aģentūru operatīvās sadarbības pārvaldībai pie Eiropas Savienības dalībvalstu ārējām robežām arī atļauj šai iestādei, proti, *Frontex*, sniegt dalībvalstīm nepieciešamo atbalstu, organizējot kopīgus pārvietošanas pasākumus. Šā gada oktobrī Eiropadome aicināja *Frontex* izskatīt iespēju finansēt kopīgos pārvietošanas lidojumus.

Visi šie pasākumi ir paredzēti tam, lai nodrošinātu starptautiskas aizsardzības pieejamību tiem, kuriem tā vajadzīga, un lai trešo valstu valstspiederīgo, kuru atrašanās ES ir nelikumīga, atgriešanās tiktu veikta tiesiski noteiktā un likumīgā veidā. Kopīgu lidojumu izmantošana pārvietošanai nenozīmē, ka netiek ievērots nerepatriācijas princips vai tiek pārkāpta prasība katru gadījumu izskatīt individuāli. Tiek gaidīts, ka dalībvalstis ņem vērā īpašos apstākļus katrai personai, kas tiek pārvietota, tostarp arī pieteikumu par starptautisku aizsardzību. Tas, protams, attiecas arī uz cilvēkiem, kas ir ieradušies no Afganistānas.

Priekšsēdētāja kungs, godātie deputāti, Kopienas pārvietošanas politika, protams, ir svarīga, bet tā ir tikai viens aspekts vispārējā migrācijas politikā. Eiropas Imigrācijas un patvēruma pakts, ko Eiropadome pieņēma pagājušā gada septembrī, apstiprina Savienības saistības ar globālo pieeju migrācijai. Tas nozīmē, ka migrācijas jautājumiem ir jābūt integrētiem ES ārējo attiecību politikā un ka efektīvai migrācijas pārvaldībai ir jābūt viengabalainai. Tas prasa arī ciešu partnerību starp izcelsmes, tranzīta un galamērķa valstīm.

Stokholmas programma, par kuru mēs šovakar iepriekš jau debatējām, protams, apstiprinās un tālāk attīstīs šo visaptverošo stratēģiju.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es pieminēšu galvenos principus, kas nosaka mūsu pieeju šīm migrācijas un atgriešanās problēmām.

Eiropas tiesību akti nosaka dalībvalstīm pienākumu nodrošināt, ka trešo valstu valstspiederīgie, kas atrodas to teritorijā, var pieprasīt starptautisku aizsardzību, ja viņi to vēlas. Attiecībā uz šo valstspiederīgo, šajā gadījumā afgāņu, iespēju saņemt tāda vai citāda veida starptautisku aizsardzību dalībvalstīm ir jāizskata katrs patvēruma pieteikums, piemērojot Eiropas tiesību aktos noteiktos kritērijus katra patvēruma meklētāja konkrētajiem individuālajiem apstākļiem. Dalībvalstīm ir jāizlemj, vai patvēruma meklētājs var pieprasīt bēgļa statusu, un tad, ja viņš neatbilst prasītajiem kritērijiem, lai tiktu uzskatīts par bēgli, viņiem ir jāpārbauda, vai viņš var saņemt tā saukto alternatīvo aizsardzību.

Es nosaukšu šos principus. Pirmkārt, trešo valstu valstspiederīgos nedrīkst sūtīt atpakaļ uz viņu valsti, ja viņiem pastāv nopietnu uzbrukumu risks. Eiropas Savienības tiesību akti, konkrēti, Patvēruma kvalifikācijas direktīva, nosaka, ka dalībvalstīm ir jāievēro nerepatriācijas princips saskaņā ar savām starptautiskajām saistībām. Tāpēc dalībvalstis nevar sūtīt atpakaļ uz Afganistānu personas, kas ir bēgli Ženēvas konvencijas izpratnē vai kam ir piešķirta alternatīva aizsardzība. Turklāt dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, lai netiktu veiktas nekādas atgriešanas darbības, pārkāpjot Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 3. pantu, kas nosaka dalībvalstīm garantēt, ka persona netiks sūtīta atpakaļ uz viņas valsti, ja, viņai atgriežoties, pret viņu var tikt vērsta vajāšana vai nopietns uzbrukums.

Otrkārt, nevar izmantot vispārīgumu, izskatot pieteikumus attiecībā uz to, vai atgriešanas darbības atpakaļ uz Afganistānu ir atbilstīgas. Afganistāna ir viena no galvenajām izcelsmes zemēm patvēruma meklētājiem, kas atrodas Eiropas Savienībā. Man jāpiebilst, ka Savienība uzņem tikai nelielu daļu no visiem afgāņu bēgļiem, kuru lielākā daļa uzturas kaimiņvalstīs, galvenokārt Irānā un Pakistānā.

Nevar izdarīt vispārīgus secinājumus par to, vai afgāņu piespiedu atgriešana viņu izcelsmes valstī pārkāptu Kopienas tiesību aktus, Eiropas Cilvēktiesību konvenciju vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartu. To par katru pieteikumu atbilstoši tā individuālajiem apstākļiem lemj dalībvalstis, kurās pieteikumi ir iesniegti. Izskatot pieteikumus, dalībvalstīm jāskatās uz būtiskiem konkrētiem individuāliem apstākļiem, lai noteiktu katra pieteikuma iesniedzēja vajadzību pēc aizsardzības, ja tāda nepieciešama.

Tas ietver politiskās un humānās drošības nosacījumu un cilvēktiesību nosacījumu pārbaudi Afganistānā. Tas ietver arī konkrētās situācijas pārbaudi tajā valstī, no kuras pieteikuma iesniedzējs nāk, kā arī pārbaudi par šīs personas individuālajiem apstākļiem, piemēram, ģimenes stāvokli, darbību izcelsmes valstī vai jebkādu citu konkrētu pazīmi, kas var padarīt viņu neaizsargātāku.

Nevar izdarīt vispārinātus secinājumus par aizsardzības nepieciešamību afgāņu patvēruma meklētājiem, taču statistika liecina, ka atzīšanas līmenis šai grupai ir pieaudzis dažos pēdējos mēnešos. 2009. gada pirmajā pusē gandrīz 50 % afgāņu patvēruma meklētāju saņēma starptautiskas aizsardzības statusu Eiropas Savienībā salīdzinājumā ar mazāk nekā 30 % 2008. gada pēdējā ceturksnī.

Tagad es nonāku pie cita jautājuma: kādi nosacījumi ir jāievēro, pirms pieņem lēmumu par atgriešanu? Savā nesenajā paziņojumā par afgāņu atgriešanas operāciju uz Kabulu, ko kopīgi veica Apvienotā Karaliste un Francija, es norādīju, ka dalībvalstīm bija jāpieņem trīs piesardzības pasākumi pirms indivīda nosūtīšanas atpakaļ uz trešo valsti, piemēram, Afganistānu.

Tām bija jānodrošina, pirmkārt, ka attiecīgais migrants nevēlas pieteikties uz starptautiskas aizsardzības statusu; otrkārt, ka tad, ja ir bijis iesniegts pieteikums par starptautisku aizsardzību, šis pieteikums ir ticis pamatīgi individuāli izskatīts un ticis noraidīts pēc pienācīgas izvērtēšanas procedūras; un, treškārt, ka migrantam pēc atgriešanās viņa izcelsmes valstī nedraudēs dzīvības briesmas.

Komisija ir mēģinājusi iegūt lielāku skaidrību attiecībā uz apstākļiem saistībā ar šo afgāņu atgriešanas operāciju, ko veica Francija un Apvienotā Karaliste. Tomēr Komisijas rīcībā pašreiz nav nekādas informācijas, kas liktu domāt, ka attiecīgās personas neatbilda šiem trim nosacījumiem.

Kā vērtējamas šīs atgriešanas operācijas, kurās bija iesaistītas vairākas repatriētas personas, ja katras personas lieta tika vērtēta individuāli?

Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 4. protokols un Eiropas Savienības Pamattiesību harta aizliedz kolektīvu izraidīšanu, bet nav nekādu juridisku šķēršļu, ne arī principiālu iebildumu pret to, ka vairāki atgriešanas pasākumi, kas ir pieņemti individuāli, tiek izpildīti kopā, katrs pamatots ar atsevišķu lēmumu, piemēram, izmantojot vienu un to pašu lidojumu, kā arī nav juridiska šķēršļa tam, ka šīs operācijas organizē vairākas dalībvalstis kopā.

Frontex pašreizējais mandāts jau paredz operatīvu sadarbību kopīgu atgriešanas operāciju jomā. Eiropadome ir lūgusi nostiprināt *Frontex* operatīvās pilnvaras, jo īpaši pievēršot uzmanību regulāras lidojumu fraktēšanas iespējai, lai veiktu šīs operācijas. Šo kopīgo operāciju rezultātā atgriešanas operācijām jāklūst efektīvākām no loģistikas viedokļa, un tās var dot vairākus vēlamus labumus attiecībā uz repatriāciju, kas vienmēr rada nepatīkamus pārdzīvojumus.

Ir jānorāda arī tas, ka, lai gan Atgriešanas direktīva vēl nav transponēta lielākajā daļā dalībvalstu, Komisija mudina tās nodrošināt, lai to pašreizējos lēmumos par atgriešanu tiktu ņemti vērā šīs direktīvas noteikumi. Tas nozīmē, ka prioritāte jāpiešķir iespējai brīvprātīgi atgriezties, ka ir jānodrošina tiesības pārsūdzēt atgriešanas lēmumus un ka ir jāņem vērā neaizsargātu personu individuālās vajadzības. Atgriešanas direktīva vēl nav stājusies spēkā. Tā drīz būs stājusies spēkā, un tas ļaus mums dot papildu garantijas attiecīgajām personām.

Šīs ir atbildes, priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, ko es vēlējos sniegt saistībā ar Eiropas tiesībām. Protams, *Billström* kungs arī skaidroja, ka attiecībā uz visām šīm problēmām mēs cenšamies atrast īsto līdzsvaru starp vēlēšanos uzņemt tos, kuri tiek vajāti politisku iemeslu dēļ un kuri patiešām ir pelnījuši aizsardzību, un vienlaikus nepieciešamību atzīt arī to, ka dažus pieteikumus nav pamata pieņemt. Tāpēc ir grūti atrast līdzsvaru, un to Komisija cieši pārbauda.

Tas ir viss, kas man bija jāpasaka Parlamentam, un es, protams, ieklausīšos runās, kas būs pēc šā paziņojuma.

Véronique Mathieu, PPE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Savienības pienākums ir nodrošināt cilvēka cienīgu uzņemšanas nosacījumus cilvēkiem, kas bēg no kara un vajāšanas, un piedāvāt viņiem starptautiskas aizsardzības sistēmas, kas atbilst Savienības vērtību izpratnei.

Tomēr vairākus gadus Eiropas Savienībai ir bijis jānodarbojas ar jauktām migrācijas plūsmām un cilvēktirgotāju tīkliem, kas ļaunprātīgi pārkāpj valstu patvēruma sistēmas, lai panāktu iekļuvi personām, kuras neatbilst prasībām par šo sistēmu izmantošanas nosacījumiem.

Ko tādā gadījumā mēs varam darīt? Šis jautājums mums ir ticis uzdots katrā dalībvalstī. Nav noliedzams, ka dalībvalstu uzņemšanas spējas ir ierobežotas. Aizsardzības sistēmas ir jāpiedāvā cilvēkiem, kas atbilst objektīviem kritērijiem, un ja mēs gribam saglabāt savu patvēruma meklētāju uzņemšanas tradīciju, mums jābūt stingriem, kad notiek patvēruma procedūru ļaunprātīga izmantošana ekonomiskas migrācijas nolūkos.

Ir svarīgi arī uzsvērt, lai visas valstis, pret kurām vērsti nelegālas imigrācijas tīkli, kuru sākotne ir Afganistānā vai Irānā, īstenotu piespiedu atgriešanas pasākumus. Tām ir pienākums to darīt. Man ir vienīgi jāpiemin vairākas ES dalībvalstis, kas īsteno dzīvē šāds pasākumus un dara to neatkarīgi no politiskās pārliecības.

Savienībā vairs nav politisku domstarpību šajos jautājumos, un šī vienprātība ir tā, kas ļaus tuvākajā laikā veikt kopīgas atgriešanas operācijas, kuras finansē *Frontex*. Šī iniciatīva kā kopīgs migrācijas plūsmu pārvaldīšanas rīks ir jāvērtē atzinīgi. Tāpēc es vēlos uzsvērt, ka grupveida atgriešanas operācijas pilnīgi atšķiras no kolektīvas izraidīšanas saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi.

Strasbūras Tiesa aizliedz jebkādas pasākumus, kas piespiež ārvalstniekus atstāt valsti grupās, bet tā patiešām dod atļauju gadījumos, kad šāds pasākums tiek veikts katra ārvalstnieka individuālo apstākļu saprātīgas un objektīvas pārbaudes noslēgumā.

Starptautiskais un Eiropas bēgļu likums ir sarežģīts, lai nodrošinātu, ka šīs izraidīšanas procedūras tiek stingri kontrolētas un tiek veiktas saskaņā ar cilvēka cieņas pamatprincipu.

Sylvie Guillaume, S&D grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es esmu rūpīgi klausījusies runātajos, bet tomēr vēlētos piekrist vairākiem pieprasījumiem un dažām attiecībā uz šo jautājumu, un, lai to darītu, es neizbēgami pievērsīšos diviem neseniem piemēriem.

Pirmais attiecas uz 27 afgāņu izraidīšanu uz Kabulu, ko veica Francija un Apvienotā Karaliste organizētas grupu izraidīšanas ietvaros. Es vēlētos zināt, vai Komisija un Padome uzskata, ka Afganistāna ir valsts, kurā tiek garantēta izraidīto personu fiziskā neaizskaramība.

Komisija mums tikko teica, ka tā nevar garantēt, ka šīs izraidīšanas tika veiktas pēc izdarītas pārbaudes, ka attiecīgās personas nebija iesniegušas starptautiskās aizsardzības pieteikumu, vai patiešām saskaņā ar katru posmu šajā viņu pieteikuma pārbaudes procedūrā, ja šāds pieteikums pastāv.

Otrs piemērs attiecas uz Vācijas, Beļģijas un Austrijas veikto romu izraidīšanu uz Kosovu, ar kuru šīs valstis ir noslēgušas atpakaļuzņemšanas nolīgumus, lai gan ANO Augstākā komisāra Bēgļu lietu pārvalde savās 9. novembra pamatnostādnēs norāda, ka — es citēju — „romi, dzīvojot jebkurā Kosovas daļā, turpina saskarties ar nopietniem ierobežojumiem attiecībā uz savu pārvietošanās brīvību un cilvēku pamattiesību īstenošanu, [...] un ir saņemti ziņojumi par draudiem un fizisku vardarbību pret šīm kopienām”.

Paturot to prātā, es lūdzu sniegt skaidrojumu par trim jautājumiem. Kādēļ tiek tik slikti īstenots 2004. gada Kvalifikācijas direktīvas 15. panta c) punkts, kas piešķir papildu aizsardzības tiesības personām, kuras ir pakļautas — un es citēju — „smagiem un individuāliem draudiem [...] plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā”?

Otrais jautājums: vai var par pietiekamu uzskatīt domu, ka ir likumīgi izraidīt personas, kuras nelikumīgi uzturas ES teritorijā, ja šīs personas nav iesniegušas starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kaut arī mēs zinām, ka Dublīnas II regulas dēļ daudzi iespējamie patvēruma meklētāji neiesniedz šos pieteikumus tajā valstī, kurā viņi pirmoreiz ierodas, jo viņu izredzes gūt panākumus šajā procedūrā ir niecīgas un uzņemšanas apstākļi ir šausmīgi?

Visbeidzot, trešais jautājums: vai dalībvalstīm ir jāapstiprina Padomes 29. un 30. oktobra lēmums, lai pārbaudītu iespēju īrēt regulārus kopīgus atgriešanas lidojumus, ko finansē aģentūra *Frontex*, vai tās tomēr ir paredzējušas atbalstīt Eiropas drošo valstu sarakstu un veikt steidzamus pasākumus attiecībā uz kopīgu patvēruma sistēmu, kas dos iespēju augstākā līmenī saskaņot nosacījumus par bēgļa statusa pārbaudi, piešķiršanu un īstenošanu?

Marielle De Sarnez, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisār! Vispirms es vēlētos informēt jūs par skumjām, ko izjuta daudzi eiropieši, kad 20. oktobrī divas ES dalībvalstis organizēja afgāņu imigrantu piespiedu atgriešanu: trīs no viņiem bija Francijā, un 24 — Apvienotajā Karalistē. Tā nu šie cilvēki, kas devās prom no valsts, kurā notiek karš, lai ierastos Eiropā, domādami, ka viņi varēs atrast patvērumu un aizsardzību šeit, ir nosūtīti atpakaļ uz valsti, kur vēl arvien notiek karš un kur nekādā gadījumā nevar būt garantēta viņu drošība.

Tas sagroza mūsu ideju par cilvēktiesībām. Un iedomājieties manu pārsteigumu pēc dažām dienām, kad es redzēju — acīmredzami tur ir saikne —, ka Eiropas augstākā līmeņa sanāksmē paredz ne vien kopīgu atgriešanas lidojumu organizēšanu, bet arī to finansēšanu no Eiropas budžeta, un tas ir jaunums!

Komisār, šī nav tā Eiropa, ko mēs mīlam. Eiropa nav domāta, lai padarītu likumīgu tādu valsts praksi, kas pārkāpj pamattiesības. Ir pārāk viegli vainot Eiropu. Kad es dzirdu, piemēram, ka Francijas imigrācijas ministrs paziņo, ka piespiedu atgriešana ir jāveic „zem Eiropas karoga”, es vēlos teikt, ka Eiropas dibinātāji neieviesa Eiropas jēdzienu šādā nolūkā.

Jūs prasījāt, lai Parīze un Londona apstiprinātu, ka izraidītajiem afgāņiem patiešām bija iespēja meklēt patvērumu, ka šis pieprasījums tika noraidīts un ka reģionā, uz kuru viņi tika nosūtīti atpakaļ, viņu dzīvībai briesmas nedraudēja. Tādēļ es vēlētos saņemt no jums skaidru apstiprinājumu, ka patiešām katram patvēruma pieteikumam tika veikta atsevišķa pārbaude.

Es arī gribētu zināt, vai Komisija uzskata Afganistānu par drošu valsti, un, ja tā neuzskata, es gribētu zināt, vai Komisija piekrīt, ka šī piespiedu atgriešana tika veikta, pārkāpjot Ženēvas Konvencijas 3. pantu.

Būšu ļoti pateicīga par ikvienu paskaidrojumu, ko jūs mums varat sniegt.

Helène Flautre, Verts/ALE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, pirmkārt, es vēlētos izteikt savu gandarījumu par to, ka mēs šodien debatējam par šo jautājumu, jo ir skaidrs, ka valstu un valdību vadītāji bija cerējuši, ka nelikumīgo migrantu izraidīšana no Eiropas Savienības uz Afganistānu tiks veikta bez jebkādas kņadas, un tas tā nav.

Tas tā nav divu iemeslu dēļ: pirmkārt, tādēļ, ka Eiropas Komisija ir pieprasījusi informāciju no Apvienotās Karalistes valdības un Francijas valdības, un tas ir labi, un, otrkārt, tādēļ, ka mums šodien notiek debates par šo tematu.

Jautājumi jau ir tikuši uzdoti. Vai Afganistāna ir droša valsts? Nu, tas mums ir jājautā *Obama* kungam, jo viņš tikko ir nolēmis sūtīt uz turieni 34 000 karavīru. Neviena armija nevar garantēt savu cilvēku izdzīvošanu Afganistānā, un vai mēs domājam, ka būsīm spējīgi garantēt, ka netiks apdraudētas to migrantu dzīvības, kurus mēs nosūtām atpakaļ uz šo valsti? Tas nav nopietni, un ANO Augstākā komisāra Bēgļu lietu pārvalde arī ar to nesamierinās, jo tā ir silti ieteikusi dalībvalstīm neturpināt šāda veida izraidīšanu.

Otrkārt, ir neskaidrības saistībā ar kolektīvu izraidīšanu. Ikviens — un es, jo īpaši — atzinīgi vērtē Pamattiesību hartas turpmāko saistošo raksturu. 19. panta 1. punkts: „Kolektīva izraidīšana ir aizliegta.”

Jūs sakāt mums, ka tā nav kolektīva izraidīšana. *Billström* kungs ārkārtīgi jauki mums paskaidroja, ka tā ir saprātīga resursu mobilizācija. Drīz kopīgi čarterlidojumi tiks mums ieteikti tieši tāpat kā automašīnu kopīga lietošana cīņā pret globālo sasilšanu. Tam ir robežas! Un kādas ir šīs robežas?

Kā ievēlēja pārstāve no Padekalē, kur ir daudz afgāņu, kuri turklāt bijuši par iemeslu šīm *Besson* kunga organizētajām izraidīšanām Francijā, es varu jums pateikt, ka tad, kad komunikācijas nolūkā Francijas valdība nolemj organizēt kolektīvas atgriešanas operāciju un pārvērst to par plašsaziņas līdzekļu pasākumu, Padekalē notiek aresti: kolektīvi aresti, kas ir nelikumīgi tādēļ, ka tie ir diskriminējoši.

Tādēļ mēs noteikti nevaram garantēt to, ko jūs, *Barrot* kungs, sakāt, proti, ka tā ir kopīga operācija attiecībā uz cilvēkiem, kuri pēc individuālas izvērtēšanas ir atzīti par nelikumīgiem migrantiem. Šis patiešām ir kolektīvas izraidīšanas gadījums, jo notika kolektīvs arests.

Marie-Christine Vergiat, GUE/NGL grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Varam būt priecīgi, ka ir sarīkotas šīs debates. Taču mani satrauc tās blēņas, kas mums ir stāstītas. Pārstāsim spēlēties ar vārdiem! Jā, kolektīva izraidīšana patiešām tika organizēta.

Eiropas Savienība lepojas ar to, ka tā aizstāv cilvēktiesības. Patvēruma tiesības ir vienas no šīm pamattiesībām. Tomēr šodien uz valsti, kurā notiek karš — karš, kurā piedalās daudzas Eiropas valstis, — ir tikuši izraidīti afgāņi.

Barrot kungs, man ir žēl, bet attiecīgie tiesību akti ir tikpat daudz Eiropas tiesību akti, cik tie ir valsts tiesību akti, un, lūdzu, napieminiet mums katras atsevišķas valsts situāciju. Lielai daļai šādu situāciju pamatā ir Atgriešanas direktīva, ko es labprātāk saucu par „Kauna” direktīvu, jo tā ir apkaunojoša direktīva, ciktāl tā skar visus cilvēktiesību aizstāvjus. Jūs zināt, ka attieksme pret patvēruma meklētājiem ir ļoti atšķirīga katrā Eiropas valstī, un tieši šo atšķirību dēļ afgāņi nevar meklēt patvērumu labos apstākļos.

Es tādēļ pievienojos visiem tiem jautājumiem, ko ir uzdevuši mani kolēģi deputāti, un gribētu jums lūgt nodrošināt, lai visu šo politisko rīcību rezultāti tiktu izvērtēti katrā gadījumā atsevišķi, ja iespējams.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos izteikt savu atbalstu Apvienotās Karalistes leiboristu valdības un Francijas valdības kopīgajai iniciatīvai par afgāņu nelikumīgo imigrantu izraidīšanu uz savu valsti.

Patiešām, pretēji tam, ko ir teikuši daži cilvēki, šiem cilvēkiem tika noraidīti viņu politiskā patvēruma pieteikumi, un šī divpusējā iniciatīva tagad ir jāpaplašina Eiropas līmenī. Migrācijas spiediens ir problēma, kas mums ir jārisina kolektīvi, un šāda ir pirms dažiem mēnešiem Francijas prezidentūras laikā pieņemtā Imigrācijas un patvēruma pakta loģika. Mums tagad ir jāiet tālāk, apvienojot resursus un organizējot kopīgus atgriešanas lidojumus, ko finansē *Frontex*.

27 valstu lēmums lūgt Komisiju veikt pētījumu par šo jautājumu ir pirmais solis, un, komisār, es ceru, ka Komisija atbalstīs šo priekšlikumu, jo uz mūsu cīņu pret nelikumīgo imigrāciju cer sabiedrība, jo īpaši tā iedzīvotāju daļa, kas ir likumīgie imigranti.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, saistībā ar Ženēvas Konvencijas definīciju attiecībā uz terminu „bēglis” ir jāpārbauda atsevišķi katras personas priekšnosacījumi, lai saņemtu patvērumu. Kā mēs dzirdējam iepriekšējā runā, patvēruma pieteikumi tika noformēti pareizi un apvienotie pasākumi, lai nosūtītu atpakaļ šos cilvēkus, bija iespējami, ja vien šie priekšnosacījumi tika pārbaudīti katrai personai atsevišķi.

Parlamentu un mani uztrauc tas, ka situācija attiecībā uz drošību Afganistānā ir tāda, ka mēs nezinām, vai ikvienu var nosūtīt atpakaļ uz turieni. Somijā, piemēram, šī situācija tika atrisināta, izsniedzot pagaidu uzturēšanās atļaujas pat, ja personas neatbilda nosacījumiem bēgļu statusa iegūšanai (tātad nepiešķirot patvērumu), jo mēs nevēlamies nosūtīt cilvēkus atpakaļ uz valsti, kurā notiek karš. Drošības situācija Afganistānā ir pārāk bīstama, lai pašreiz kādu nosūtītu atpakaļ, bet pēc tam, kad situācija būs kļuvusi mierīgāka, šie cilvēki tiks nosūtīti atpakaļ.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos sākt ar šādu lietu — es vairākus gadus strādāju Polijas Republikas Valsts aizsardzības ministrijā un šajā saistībā esmu daudzas reizes bijis Afganistānā, jo tur dienē 2 000 Polijas karavīru. Situācijas dramatisms ir saistīts ar to, ka, no vienas puses, tur ir cilvēki, kurus ir pārņēmis izmisums un kuri nevar tikt galā ar šādu sarežģītu situāciju, jo viņiem visapkārt pastāvīgi notiek karadarbība. No otras puses, tur ir cilvēki, kuri, un es nevilcinos to teikt, atbalsta abas karojošās puses. Dienā viņi atbalsta tos, kuri šodien atrodas pie varas, un naktī viņi palīdz *Taliban*. Attiecībā uz to mans galvenais jautājums ir šāds: vai mums ir instrumenti un iespējas, lai novērtētu to cilvēku patiesos nodomus un patieso situāciju, kuri ierodas Eiropā? Es domāju, ka daži ierodas vienkārši tādēļ, ka viņi neredz citu izeju, un tādēļ, ka viņus ir pārņēmis izmisums, bet ir iespējami arī atsevišķi gadījumi, kad cilvēki darbojas dažādās pusēs.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Priekšsēdētāja kungs, man šķita, ka daļa no diskusijas ir mazliet dīvaina. Kādēļ šie cilvēki šeit ir nelikumīgi? Viņi šeit ir nelikumīgi tādēļ, ka likumīgā veidā viņiem nav nekādu izredžu izkļūt no savas valsts, kurā notiek karš. Viņi likumīgā veidā nevar šeit ierasties, tādēļ īsti nepārsteidz tas, ka mēs atklājam, ka viņi ierodas šeit nelikumīgi. Mēs visi zinām, cik sarežģīti ir pieteikties patvēruma saņemšanai un iegūt patvērumu, jo Ženēvas Konvencija ir ļoti stingra šajā ziņā un ir jāsniedz pierādījumi, ka tiekat vajāts personīgi, kas, protams, ir sarežģīti tad, ja bēgat no kara. Tagad jūs sakāt, ka tikai tādēļ, ka viņu patvēruma pieprasījums netika apstiprināts, mums viņi ir jāšūta atpakaļ uz Afganistānu, kur notiek karš un kur cilvēki nevar dzīvot, kur viņi nevar izdzīvot, kur nevar nopelnīt dzīvošanai un kur, starp citu, notiek arī spēcīgs karš pret sievietēm. Tādēļ tieši šā pēdējā iemesla dēļ visām sievietēm, kuras bēg no turienes, ir jāpiešķir patvērums.

Es gribētu mudināt visas dalībvalstis un Komisiju cīnīties pret šo cilvēku atgriešanu Afganistānā.

Tobias Billström, Padomes priekšsēdētājs. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, godājamie deputāti! Paldies jums par lielo, interesanto devumu šajās debatēs. Es vēlētos iesākumā mēģināt apkopot dažus vissvarīgākos principus šajā jautājumā. Es sāksu ar to, ko teica *Mathieu* kundze savā pirmajā punktā par jaukto migrācijas plūsmu jautājumu. Patiešām tā tas ir, ka jauktas plūsmas ierodas Eiropas Savienībā, un, tā kā Savienībai nav neierobežotu spēju, lai pieņemtu šos cilvēkus, kā norādīja *Mathieu* kundze, ir svarīgi veikt atsevišķu, juridiski noteiktu novērtējumu, lai varētu noteikt, kuram ir jāsaņem aizsardzība saskaņā ar Eiropas tiesību aktiem un starptautiskajām konvencijām. Komisija to uzrauga, izmantojot direktīvas, kuras ir vienprātīgi pieņemtas Eiropas Savienībā.

Te nu es varu pievērsties viedokļiem, ko iepriekš ir paudušas *Guillaume* kundze un *de Sarnez* kundze, proti, vai Afganistāna ir valsts, kurā ir iespējams garantēt personas drošību. Jā, tieši par to ir visas šīs debātes! Tieši to atsevišķa pārbaude cenšas noskaidrot un nodrošināt. Kopīgas Eiropas patvēruma sistēmas izveides nolūks ir sasniegt šo mērķi. Es domāju, ka daudzi runātāji pilnīgi neievēroja šo faktu savās runās, citiem vārdiem

sakot, ka juridiski noteikta pārbaude, lai noskaidrotu, vai „jā” nozīmē „jā” un „nē” nozīmē „nē”, ir tas, ko mums ir jācenšas panākt. Ja atbilde ir „nē”, persona ir jāsūta atpakaļ neatkarīgi no tā — un es to atkārtosu, lai ikviens precīzi saprastu prezidentūras nodomus —, kas ir attiecīgā valsts. Ja mēs esam noskaidrojuši un nodrošinājuši, ka personai nav vajadzīga īpaša aizsardzība, mēs varam ar tīru sirdsapziņu viņu sūtīt atpakaļ uz savas izcelsmes valsti. Vai tas tiek veikts, kā komisārs J. Barrot teica, koordinētā veidā, izmantojot reisu, kur lidmašīnā lido vairāki dažādi cilvēki, kuru lietas ir pārbaudītas atsevišķi, vai arī viņi ceļo katrs atsevišķi, tas faktiski ir otršķirīgi. Tas šajā saistībā ir tikai loģistikas jautājums.

Es tagad atbildēšu *Keller* kundzei, kura vienmēr izvirza interesantus argumentus attiecībā uz šiem jautājumiem. Jā, es piekritu jūsu viedoklim, ka jautājums par piekļuvi ir sarežģīts jautājums. Tas ir sarežģīti, ka mums pašlaik ir sistēma, kura principā pieprasa, ka personai ir jāatrodas Eiropas Savienības iekšienē, lai iesniegtu patvēruma pieteikumu, lai gan ir iespējams, ka šīm personām vienmēr nav sevišķi viegli tikt Eiropas Savienībā, lai to izdarītu. Tomēr tieši tādēļ Zviedrijas prezidentūras laikā mēs esam turpinājuši virzīt darbu, lai izveidotu kopēju Eiropas pārceļšanās sistēmu, kas dos iespēju piedāvāt alternatīvu maršrutu, pārbraucienus Eiropas Savienības iekšienē tiem, kuriem varbūt ir visvairāk vajadzīga aizsardzība, kuri ir vismazāk aizsargāti, un cilvēkiem, kuriem nav tādu finanšu resursu, lai dotos uz Eiropas Savienību.

Es vēlētos teikt, ka, ja ES visas dalībvalstis, ņemot vērā katras valsts iedzīvotāju skaitu, varētu nodrošināt tik daudz vietu, cik pašlaik nodrošina Zviedrija, — mums ir 1 900 vietu katru gadu — Eiropas Savienība spētu katru gadu nodrošināt 100 000 vietu ANO Augstākā komisāra Bēgļu lietu pārvaldei (UNHCR). Tas ir būtisks stratēģisks pasākums, lai varētu slēgt vissliktākās bēgļu nometnes visā pasaulē un piecelties un demonstrēt solidaritāti, kas, kā mēs prezidentūrā uzskatām, Eiropas Savienībai ir jādemonstrē tām ārpus mūsu robežām esošajām valstīm, kurās faktiski atrodas lielākā daļa pasaules bēgļu.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es pateicos visiem runātājiem.

Mums ir lielas grūtības tāpēc, ka pastāv, *Mathieu* kundzes vārdiem runājot, jauktās plūsmas, kurās ietilpst imigranti, kas ierodas ekonomisku un vides iemeslu dēļ, un vienlaikus arī cilvēki, kas tiek vajāti un kam ir tiesības saņemt starptautisku aizsardzību vai papildu aizsardzību. Tādas ir šīs grūtības, un tās ir skaidri jāsaprot, ja ar šīm problēmām ir jātiek galā. Tas ir ļoti, ļoti sarežģīti.

Vispirms es vēlētos atbildēt. Es nolasīšu dažus punktus no Francijas atbildes — es nevaru atbildēt uz visu —, jo jūs esat vaicājuši man par šo jautājumu. Es nolasīšu no Francijas atbildes šādu fragmentu:

„Ieinteresētajām pusēm, kuras neiesniedza patvēruma pieteikumu pēc savas ierosmes, tika uzdoti jautājumi kā nelikumīgiem imigrantiem, un ieslodzījuma un atbrīvošanas maģistrāta kontrolē tās tika administratīvi aizturētas.

Katra persona tika informēta savas izcelsmes valsts valodā par savām tiesībām iesniegt apelāciju administratīvajam maģistrātam par lēmumu izraidīt šo personu uz Afganistānu un par savām tiesībām meklēt patvērumu Francijas Bēgļu un bezvalstnieku aizsardzības birojā (OFPRA) vai pieteikties brīvprātīgam atgriešanas pasākumam, ko īsteno saistībā ar Starptautisko Migrācijas organizāciju.

No šiem ārvalstniekiem tikai viens neiesniedza ne patvēruma pieteikumu, ne apelācijas sūdzību administratīvajam maģistrātam, un vēl divu cilvēku pieteikumus bija pārbaudījis Francijas Bēgļu un bezvalstnieku aizsardzības birojs, kur tie tika uzskatīti, klātesot tulkam. Uzklaušanās administratīvajā tiesā ar advokāta palīdzību un tulka piedalīšanos viņiem bija iespēja izskaidrot to, kādiem riskiem viņi, domājams, tiktu pakļauti, ja atgrieztos savā izcelsmes valstī.

Kaut arī Francijas Bēgļu un bezvalstnieku aizsardzības birojs (OFPRA) ir piešķīris bēgļa statusu vai papildu aizsardzību daudziem Afganistānas valstspiederīgajiem, kuri ir meklējuši aizsardzību līdzīgos apstākļos, OFPRA uzskatīja, ka šajā gadījumā nebūtu nopietnu vai zināmu iemeslu, lai uzskatītu, ka šīs personas tiktu pakļautas patiesam vajāšanas riskam vai nopietniem draudiem savai dzīvībai vai personas drošībai, ja šīs personas tiktu izraidītas.”

Mēs saņēmām atbildi arī no Apvienotās Karalistes valdības. Es patiesi esmu izdarījis to, ko prasīja mana sirdsapziņa un mans pienākums; mēs esam uzņēmušies izvaicāt dalībvalstis.

Es arī vēlētos jums teikt, ka attiecībā uz priekšstatu par drošu valsti ir jāņem vērā Eiropas Kopienas Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas prakse, kas norāda, ka tikai tas fakts vien, ka ierašanās notiek no valsts vai reģiona, kurā notiek nemieri, nav pietiekams iemesls, lai pamatotu pilnīgu aizsardzību pret izraidīšanu vai tiesības uz papildu aizsardzību, izņemot izņēmuma gadījumus, kad vispārējās vardarbības līmenis attiecīgajā valstī

vai reģionā ir tik augsts, ka, vienkārši tur atrodoties, ikvienam ir patiesas briesmas ciest apdraudējumu savai dzīvībai vai personas drošībai. Turklāt ir taisnība, ka šie izņēmuma apstākļi netika pieminēti šajā gadījumā.

Ņemot vērā teikto, es vēlētos sniegt atbildi arī par grupu lidojumu jautājumu. Jāsaka, ka aģentūra *Frontex* jau ir organizējusi grupu lidojumus un daļēji tos finansējusi. Es uzskatu, ka tas patiešām ir jāpasaka. Šādi lidojumi bija 2008. gadā un 2009. gadā, tādējādi tas nav nekas jauns. *Frontex* cenšas nodrošināt — un es uzskatu, ka *Frontex* direktors gūst panākumus šajā ziņā —, lai grupu repatriāciju veiktu pienācīgos apstākļos, kad pret cilvēkiem tiek ievērota cieņa. *Frontex* direktors nesen man pat teica, ka viņš bija novērojis, ka Austrijā ir bijis ombuds, kurš īpaši uzraudzījis apstākļus, kādos šīs atgriešanas tika veiktas.

Mēs arī ceram attīstīt zināšanas jomā, kas attiecas uz nodrošināšanu, lai tad, kad šie cilvēki tiek izraidīti — pēc pārbaudes, ka viņi neatbilst to personu definīcijai, kurām ir tiesības uz starptautisku aizsardzību vai papildu aizsardzību —, viņi tiktu uzņemti savā izcelsmes valstī pienācīgos apstākļos. Šo jautājumu mēs arī pašlaik pārbaudām pēc Eiropas Padomes pieprasījuma. Mēs patiešām neesam izgudrojuši šo domu par piespiedu atgriešanas lidojumiem, nenodrošinot nekādas garantijas tam, ka tiks ievērota cieņa pret cilvēkiem.

Pats galvenais, es vēlētos jums atgādināt — un šeit es saku paldies *Billström* kungam un Zviedrijas prezidentūrai, kas mums ir ļoti daudz palīdzējusi —, ka pavasarī mēs sākām iesniegt dokumentus, kas palīdzēs mums virzīties uz patvēruma Eiropu. Mums ir dokuments par uzņemšanas nosacījumiem, mēs esam pārskatījuši — un *De Sarnez* kundze pareizi izvirzīja šo jautājumu — Dublīnas problēmu, mēs faktiski esam izvirzījuši jautājumu par Dublīnas regulas pielāgošanu tieši tā, lai novērstu, ka tā reizēm grauj vismazāk aizsargāto personu, jo īpaši bērnu, intereses, un mēs esam atbalstījuši principu par noteiktu atkāpju ieviešanu attiecībā uz Dublīnas regulu.

21. oktobrī Komisija pieņēma divus citus nozīmīgus dokumentus: vienu par Kvalifikācijas direktīvu un otru par Patvēruma procedūru direktīvu. Šajā jaunajā direktīvas projektā par patvēruma procedūrām mēs cenšamies noteikt patiesi objektīvus kritērijus, kas ir vienādi visur. Mums būs vajadzīgs Atbalsta birojs, lai īpaši pārbaudītu, ka prakse lielākā vai mazākā mērā ir vienāda visā Eiropā, lai tādējādi šī patvēruma Eiropa varētu beidzot īstenoties.

Es vēlos pateikties Zviedrijas prezidentūrai. Es uzskatu, ka tā ir paveikusi labu darbu, iesniedzot šos dažādos dokumentus Padomei, bet vēl ir tāls ceļš ejams, līdz tie tiks pieņemti. Un mums ir dažas problēmas. Es daru visu, kas ir manos spēkos, lai mēģinātu ierosināt un īstenot šo patvēruma Eiropu, saņemot palīdzību no Zviedrijas prezidentūras, kas ir parādījusi piemēru, turklāt *Billström* kungs norādīja uz to, cik lielisku piemēru šī valsts ir parādījusi Eiropai. Arī attiecībā uz šo problēmu dalībvalstis demonstrē lielāku solidaritāti, kad runa ir par bēgļu uzņemšanu un viņu aizsardzības garantēšanu. Visām valstīm ir jāsāk to darīt. Mēs vēl neesam līdz tam nonākuši, un vēl arvien ir dažas valstis, kas neuzņem bēgļus.

To es vēlējos pateikt. Es labi apzinos, ka neesmu atbildējis uz katru atsevišķo jautājumu. Es jums varu teikt, ka par spīti visam mēs Komisijā esam darījuši visu, ko mēs spējam, lai īstenotu Eiropas tiesību aktu ievērošanu, un es gribētu teikt pat vairāk — lai īstenotu Eiropas vērtību ievērošanu.

Priekšsēdētājs. – Ar to mēs beidzam šo darba kārtības punktu.

11. 2007. gada budžeta izpildes apstiprināšana: ES vispārējais budžets, Padome (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir otrais ziņojums par Eiropas Savienības 2007. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu (C6-0417/2008 – 2008/2277(DEC)) II iedaļa – Padome – Budžeta kontroles komiteja. Referents: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Søren Bo Søndergaard, referents. – (DA) Paldies, priekšsēdētāja kungs! Pirms septiņiem mēnešiem, tieši 23. aprīlī, šis Parlaments ar lielu pārsvaru atteicās apstiprināt Padomes budžeta izpildi par 2007. gadu. Kāpēc? Tāpēc, ka Padomes izturēšanās attiecībā uz Parlamentu un Budžeta kontroles komiteju bija pilnīgi nepieņemama. Padome atteicās atbildēt uz rakstiskiem jautājumiem, kas tai tika uzdoti par tās budžetu, un atteicās tikties ar Budžeta kontroles komiteju, lai atbildētu uz jautājumiem. Situācija bija tik absurda, ka Padomes pārstāvji nekavējoties pameta katru sanāksmi, kurā tika uzdoti jautājumi attiecībā uz Padomes budžetu.

Īstenībā tas nebija nekas jauns. Tas faktiski bija noticis gadiem ilgi. Jaunums bija tas, ka aprīlī Parlaments tam pielika punktu. Es domāju, ka aprīlī deputātu lielākā daļa paši sev uzdeva vienkāršu jautājumu: kā es, būdams

Eiropas Parlamenta deputāts, varu būt atbildīgs savu vēlētāju priekšā par šīs Padomes budžetu, ja Padome pat negrib atbildēt uz jautājumiem, ko uzdod Parlaments. Es uzskatu, ka tieši šis jautājums ir iemesls, kāpēc šā Parlamenta deputātu lielākā daļa atteicās apstiprināt Padomes budžeta izpildi. Daži cilvēki varbūt domāja, ka Parlaments kļūs pielaidīgāks pēc jūnija vēlēšanām vai ka Parlamenta prasības par atklātību un pārredzamību atgādina drīzāk vēlēšanu solījumus nekā īstu attieksmes pārmaiņu. Ja viņi tā domāja, viņi būs vilušies.

Pat pēc vēlēšanām mēs Budžeta kontroles komitejā esam bijuši vienoti savā ļoti vienkāršajā nostājā: ja Padome vēlas, lai mēs apstiprinām šā budžeta izpildi, tai jātiekas ar mums un jāatbild uz mūsu jautājumiem. Septembra beigās beidzot kaut kas notika. 24. septembrī notika sanāksme, kurā tikās Padome un Budžeta kontroles komitejas priekšsēdētājs, komitejas referenti un koordinatori. Vienlaikus Padome atbildēja uz komitejas jautājumiem, lai arī netieši, un šīs atbildes tika publicētas arī Padomes tīmekļa vietnē.

Ļaujiet teikt skaidri: no Padomes puses tā bija gudra rīcība, ļoti gudra rīcība. Tāpēc mēs Budžeta kontroles komitejā šodien varam ieteikt Parlamentam apstiprināt Padomes 2007. gada budžeta izpildi. Tomēr ļaujiet man arī skaidri paziņot, ka mēs gaidām un pieprasām, lai šis notikums apliecinātu pārmaiņu Padomes attieksmē pret Parlamentu.

Attiecībā uz Padomes budžetu 2008. gadam mēs ceram, ka mums nebūs jāpiedzīvo 2007. gada absurda teātra atkārtošanās. Tieši pretēji, mēs pieņemam, ka mēs sāksim no tās vietas, kuru mēs beidzot sasniedzām. Citiem vārdiem sakot, mēs ceram, ka Padome sniegs bez nepamatotas kavēšanās rakstiskas atbildes uz jautājumiem, ko uzdos kompetentās komitejas un referenti Parlamentā. Mēs ceram sagaidīt no Padomes puses vēlēšanos tikties ar kompetentajām komitejām un atbildēt uz jautājumiem.

Lai nodrošinātu, ka par to vairs nav šaubu, tas ir skaidri pateikts ziņojumā, par kuru mēs šodien diskutējam un kuru, es ceru, Parlaments rītdien pieņems, ja ne vienbalsīgi, tad ar lielu pārsvaru. Ar Padomes 2007. gada budžeta izpildes apstiprināšanu mēs esam apliecinājuši savu pozitīvo attieksmi. Spēle tagad risinās Padomes laukuma pusē.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, godātie deputāti! Jautājumi, par kuriem mēs debatējam, ir ārkārtīgi svarīgi. Atklātība un pārredzamība ir demokrātiskie rīki, kas ir mūsu rīcībā. Pilsoņu uzticēšanos veicina tas, vai viņi var gūt ieskatu procesā, un tas nāk par labu Savienības darbībām. Šajā saistībā Parlamentam ar Padomi ir vienādi mērķi, un tas, protams, ir spēkā visur, visās jomās un visās iestādēs.

Šodien mēs runājam par 2007. gada budžeta izpildi. Saistībā ar to es, protams, vēlos uzsvērt ārējās revīzijas nozīmi vispār un šā budžeta izpildē jo īpaši, un šajā saistībā akcentēt arī Revīzijas palātas nozīmi un ļoti labi izdarīto darbu, kas veido pamatu ikgadējās pārskatatbildības noteikšanai.

Attiecībā uz šā īpašā ziņojuma konkrēto jautājumu par 2007. gada budžeta izpildi es vēlos paust savu gandarījumu par to, ka jūs tagad iesakāt apstiprināt Padomes budžeta izpildi. Ja mēs ieskatāmiem galvenajos jautājumos ciešāk, faktiski nav iemesla izpildi neapstiprināt. Padome vienmēr ir centusies ievērot noteikumus un piemērot atklātību attiecībā uz ekonomikas pārvaldību. Tā būs arī turpmāk. Es sapratu, ka neoficiālā sanāksme septembrī, kurā tikās Budžeta kontroles komitejas delegācija ar Padomes delegāciju, ļāva noskaidrot vairākus jautājumus un ka tieši tas ļāva — kā to pieminēja arī referents — apstiprināt Padomes 2007. gada budžeta izpildi.

Tas gluži vienkārši parāda, cik svarīgs ir dialogs starp mūsu iestādēm arī turpmāk. Tāpēc es priecājos, ka esam atraduši veidu, kā virzīties uz priekšu šajos jautājumos tā, lai budžeta izpilde var tikt apstiprināta, un es ar cerībām gaidu tam apstiprinājumu rītdienas balsojumā.

Ingeborg Gräßle, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Malmström kundze, Barrot kungs! Ir noticis brīnums. Pirmo reizi piecos gados es esmu lieciniece tam, ka Padome piedalās šajās debatēs, un es vēlos izteikt savu vispatiesāko pateicību Padomes Zviedrijas prezidentūrai par šo nozīmīgo signālu.

(Aplausi)

Esiet sirsnīgi sveicināti plenārsēdē, pirmoreiz Padome ir pārstāvēta debatēs par tās budžeta izpildi!

Viss labs, kas labi beidzas, kā mēs Vācijā sakām. Nē, ne šoreiz. Budžeta izpildes apstiprināšanas procedūra ar Padomi ir izrādījusies neparasta, kurai steidzami jāierāda vieta kopējā iestāžu darba kārtībā, kas turklāt ir jāpaplašina, iekļaujot Eiropadomes priekšsēdētāju. Mums Eiropas arēnā ir parādījies jauns dalībnieks, un pašreizējā procedūra nevar un nedrīkst turpināties kā līdz šim. Tas, ka Parlamentam ir jālūdzas informācija un dialogs no partneriem, lai saņemtu atbildes uz saviem neatbildētajiem jautājumiem, nav parlamentārās

demokrātijas cienīgi. Padome izvēlas savu stilu sev pati kā augstākās un absolūtās varas iestāde, un es kā Eiropas Savienības pilsonē stāvu sava apgabala vēlēšanu priekšā, un man ir kauns par šādu uzvedību. Procedūra, kas mums līdz šim ir bijusi, ir vienkāršs absurds, un tam nedrīkst vairs ļaut turpināties.

Es vēlos vēlreiz pateikties Zviedrijas prezidentūrai. Mēs esam sākuši interesantas lietas. Pirmkārt, notika saruna — jauna un nepieredzēta robežšķirtne, un tas, ka jūs šodien šeit piedalāties, ir fantastisks signāls. Padomes prezidentūrai tāpat kā visām citām ES iestādēm ir jāstājas Parlamenta priekšā sava budžeta izpildes apstiprināšanai, un tas pats attiecas tagad vēl vairāk nekā jebkad, protams, uz jauno Augsto pārstāvi kā jaunā Ārējās darbības dienesta vadītāju. Mums, EP deputātiem, tagad ir jāparāda, ka šis jautājums ir svarīgs mums un ka mums tas ir jāvirza uz priekšu kopā. Šim jautājumam ir jābūt katrā darba kārtībā, un es vēlos prasīt, lai Komisija to iekļauj darba kārtībā.

Mums nepatīk veids, kā debates ir notikušas līdz šim. Fakts, ka mums nav nekā, pat ne viena vienīga priekšlikuma par to, kādā veidā darbam jārisinās turpmāk, mūs uztrauc. Lisabona nedrīkst kļūt par neskaidras Eiropas Savienības sinonīmu, kurā parlamentārai uzraudzībai pāri pārbraucis tvaika veltnis. Tā ir iespēja jaunam sākumam ar tautas ievēlēto pārstāvju spēcīgu līdzdalību, un budžeta izpildes apstiprināšana nākamajam Eiropas Padomes priekšsēdētājam ir pirmā izšķirīgā pārbaude.

Bogusław Liberadzki, S&D grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos sākt ar pateicību referentam *Søndergaard* kungam, kas iesāka darbu smagos apstākļos, ir izrādījis lielu pacietību un ir arī pierādījis, ka savos vērtējumos un atzinumos ir ļoti līdzsvarots.

Malmström kundze, es piekřītu jums, ka ir labi, ka pārredzamības, tostarp arī finanšu pārredzamības, principi tiek ievēroti, bet es piekřītu tām piezīmēm, kuras runāts par kaut ko vairāk. Mēs šodien esam sasnieguši izšķirīgu brīdi savas rīcības veidā. Lisabonas līguma spēkā stāšanās priekšvakarā Padome atzīst, ka Parlaments ir vienīgā iestāde, kas ir ievēlēta, jo Parlaments strādā atklāti. Lai Parlaments un Padome būtu savstarpēji atbilstīgas iestādes, arī Padomei lielā mērā būtu jāstrādā atklātāk, un tieši tas pašlaik arī notiek. Mēs pārvaram Padomes nepatiku pret darbošanos kopā ar Parlamentu. Es domāju, ka tas notiks ne tikai šajā mūsu darbības jomā, bet arī citās mūsu darbības jomās, arī parlamentārajās komitejās.

Mana politiskā grupa tāpēc noteikti atbalstīs priekšlikumu lēmumam par budžeta izpildes apstiprināšanu, kā to godātai Padomei ir iespēja redzēt šīs dienas debatēs. Mēs neatgriežamies pie skaitļiem, mēs nenorādām uz aili pa kreisi, uz aili pa labi, ienākumiem, izdevumiem vai saprātīgu pārvaldību. Mums nav nozīmīgu iebildumu par to. Tomēr mēs priecājamies par to, ka šīs debates notiek, un par to, kā tās notiek.

Luigi de Magistris, ALDE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Man kā Budžeta kontroles komitejas priekšsēdētājam ir jāatzīst ļoti svarīgais darbs, ko komiteja ir paveikusi, un teicamais referenta darbs, kā arī politiskā solidaritāte, kas ir tikusi izrādīta.

Tas bija iespējams, jo jau pašā sākumā mēs vēlējamies dot ļoti skaidru ziņu: mēs gatavojamies strādāt ar nelokāmu stingrību, lai nodrošinātu pārskatāmību, precizitāti un likumību publiskā finansējuma pārvaldībā un tāpēc arī budžetu revīzijās.

Ļoti nozīmīgs progress ir panākts darbā ar Padomi, kas sākumā negribēja reaģēt. Es vēlos personīgi apsveikt Zviedrijas prezidentūru par to. Tā vienmēr ir rīkojusies, lai veicinātu pārredzamību un precizitāti.

Tāpēc, no šā viedokļa skatoties, mēs sagaidām turpmāku progresu, jo nav noliedzams, ka ir pilnīgi nepieņemami, jo īpaši Lisabonas līgumam stājoties spēkā, ka Parlamentam varētu nebūt informācijas un sīka izklāsta, kas nepieciešams, lai pārraudzītu budžetus un publiskos finansējumus ne tikai Eiropas Savienības, bet arī visu Eiropas pilsoņu interesēs.

Bart Staes, Verts/ALE grupas vārdā. – (NL) Būsim godīgi, šis joprojām ir smags darbs, un es esmu priecīgs, ka Padomes priekšsēdētājs piedalās. Tas liecina par lielu sasniegumu. Patiešām, šī ir pirmā reize, kad prezidentūra piedalās šāda veida debatēs, un es to vērtēju atzinīgi. Taču mums jāatzīst, ka to joprojām ir grūti panākt.

Padome faktiski turpina slēpties aiz džentlmeņu vienošanās, kas tika noslēgta kaut kad 20. gadsimta 70. gadu sākumā pirms četrdesmit gadiem, kad Parlaments un Padome kā godājami džentlmeņi nolēma neiejaukties viens otra budžetā, nepārbaudīt viens otra grāmatvedību un ļaut visam iet savu gaitu. Tas pieder pagātnei, jo Padomes budžets ir būtiski pārmainījies. Pirms četrdesmit gadiem tajā nebija nekā cita kā tikai administratīvie izdevumi, turpretī tagad ir pievienoti darbības izdevumi. Tāpēc mums jācenšas izrauties.

Mēs esam panākuši strupceļa pagaidu pārrāvumu. Mēs esam gatavi apstiprināt budžeta izpildi, bet tagad mums reāli jāiet uz priekšu. Problēmas galu galā nav vēl atrisinātas. Mūsu uzdevums ir nodrošināt, lai

pārredzamība un demokrātiska kontrole attiektos uz Padomes budžetu, kā arī uz mūsu pašu Parlamenta budžetu. Tāpēc es piekrītu visiem tiem — runātājiem, referentam, politisko grupu runātājiem —, kuri ir skaidri pateikuši: „Redziet, šis ir brīdinājuma šāviens, nākamajā Padomes budžeta izpildes apstiprināšanas procedūrā mums ir jāiet tālāk.” Revīzijas palātas gada ziņojumā šajā saistībā ir ierosinājumi, un tajā kārtējo reizi ir pieminēti jautājumi saistībā ar SESAME programmu. *Malmström* kundze, jūs, iespējams, drīz vairs nebūsiet tie iesaistīta, bet mēs arī turpmāk iestāsimies par pārredzamību.

Richard Ashworth, ECR grupas vārdā. — Priekšsēdētāja kungs, es, pirmkārt, izmantoju šo iespēju, lai izteiktu atzinību komisāram *Kallas* par patieso progresu, kas panākts Revīzijas palātas uzdoto jautājumu un iebildumu risināšanā. Manuprāt, šī jaunā Komisija ir panākusi lielāku pozitīvu progresu nekā jebkura bijusi Komisija iepriekš, un es viņam pateicos par pūlēm.

Tiek plaši atzīts, ka tādu grāmatvedības sistēmu pieņemšana, kuru pamatā ir uzkrājumi, ir bijusi veiksmīga un ka to uzstādīšana lielā mērā nodrošina būtisku uzlabojumu. Es vēlos izteikt atzinību arī par labo progresu kopējā lauksaimniecības politikā, jo īpaši iekšējās revīzijas sistēmā IAC, kas arī ir nesusi lielu labumu.

Tomēr man patiešām ir bažas par divām jomām, kuras man jāpiemin. Pirmkārt, Revīzijas palāta savā gada ziņojumā atkārtoti izsaka kritiku par „pakārtoto darījumu precizitāti un ticamību”. Es piekrītu, ka no šā viedokļa 2007. gads neatšķīrās no iepriekšējiem gadiem. Viņu doma ir pilnīgi skaidra — vēl ir jāveic daudz darba.

Otrkārt, es gribu pieminēt, ka Revīzijas palāta bija kritiski noskaņota par kontroles trūkumu kopēji pārvaldītās programmās. Šis Parlaments ir atkārtoti aicinājis dalībvalstis daudz vairāk veltīt neatliekamu uzmanību revizoru paustajām bažām, un mēs jo īpaši esam aicinājuši dalībvalstis pildīt 2006. gada iestāžu nolīguma nosacījumus.

Fiskālas integritātes un publiskas pārskatatbildības dēļ tām tagad ir jāparāda lielāka izlēmība, un šo iemeslu dēļ, kā arī tik ilgi, kamēr mēs neredzēsīm, ka Padome ir panākusi reālu progresu šajā jautājumā, es kopā ar saviem kolēģiem Lielbritānijas Konservatīvo delegācijā balsošu pret 2007. gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu.

Marta Andreasen, EFD grupas vārdā. — Priekšsēdētāja kungs, mēs esam vēlēti Eiropas Parlamenta deputāti, bet mūsu vēlētāji nezina, kas notiek aiz kulisēm. 2009. gada aprīlī Budžeta kontroles komiteja nolēma atlikt Padomes budžeta izpildes apstiprināšanu. Pat ja Revīzijas palāta nebūtu kritizējusi pārskatus, komiteja apgalvoja, ka tai ir pietiekams pamats rīkoties tieši tā. Tomēr pēc tam komiteja tikās ar Zviedrijas prezidentūru septembrī un uz Parlamenta jautājumiem tika dotas vairākas rakstiskas atbildes; tomēr referents *Søndergaard* kungs par Padomes 2007. gada budžeta izpildes apstiprināšanu sniedza ziņojumu, kurš, kaut arī pauda ļoti labvēlīgu attieksmi, tomēr nebūtu ļāvis apstiprināt budžeta izpildi. Tomēr tika pieņemts politisks lēmums budžeta izpildi apstiprināt, un kompromitējošie punkti tika mīkstināti.

Komiteja gatavojas ieteikt apstiprināt budžeta izpildi, ļaujoties uz nākotni. Ja cilvēki, kas balsoja par mums jūnijā, zinātu šo: ka kopš 1970. gada ir vienprātīga džentlmeņu vienošanās nešūpot laivu; ka Padomes iekšējais revidents netiek aicināts uz Budžeta kontroles komiteju tāpēc, ka tad Padome varētu aicināt Eiropas Parlamenta iekšējo revidentu un rezultāti nebūtu nosakāmi; un ka politiski ieceltajiem Revīzijas palātas revidentiem nebija nekādu komentāru par Padomes iekšējā revidenta ziņojumu 2008. gada aprīlī, kas viņiem būtu, ko teikt?

2002. gadā, kad es biju Eiropas Komisijas galvenā grāmatvede, toreizējais Budžetu ģenerāldirektors vēstulē toreizējam Komisijas iekšējam revidentam paziņoja, ka budžeta izpildes apstiprināšanas procedūra ir spēle iestāžu starpā un nekas vairāk. Vai mēs joprojām turpināsim izvairīties runāt par briesmoni istabas vidū, jo mums ir bail pazaudēt privilēģijas, kas iegūtas pēc gadiem ilgas klusēšanas? Mēs varam izvēlēties atmaskot liekulību un to izbeigt, kad balsosim par Padomes 2007. gada budžeta izpildi. Es domāju, ka jūs zināt, ko es izvēlos, un es ceru, ka jūs man pievienosities, atsakoties apstiprināt budžeta izpildi Padomei.

Martin Ehrenhauser (NI). — (DE) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Drošības un aizsardzības politika pašlaik nav flote, bet ir kara kuģis starptautiskā politikā. Katru gadu, kad jāapstiprina šī Padomes kuģa budžeta izpilde, tas pēkšņi pazūd Bermudas trīsstūrī, un Eiropas Parlaments šķiet priecīgs, ka var piemērot moto — „viss, kas nav redzams mūsu radara ekrānā, nepastāv arī īstenībā”.

Pagājušajā pavasarī pēkšņi parādījās papildu budžeta rēķini, un Padomei netika apstiprināta budžeta izpilde. Tika nosaukti četri iemesli. Pirmais bija tas, ka Padome atsacījās pieņemt jebkādu oficiālu, formālu tikšanos ar Parlamentu. Otrais bija tas, ka Padome atteicās sniegt jebkādas skaidrojošas rakstiskas atbildes. Trešais

bija tas, ka Padome nespēja dot ne ziņojumu par darbību, ne arī budžeta pārvedumu pilnu sarakstu. Ceturtais iemesls bija tas, ka nav iespējams noteikt, vai izdevumu pozīcijas Padomes budžetā attiecas uz darbību.

Tagad pēkšņi rītdien — dažus mēnešus vēlāk — pilnīgi negaidīti ir radusies vēlme apstiprināt Padomes budžeta izpildi. Taču neviens no šiem četriem pamatojumiem, kāpēc budžeta izpilde netika apstiprināta, nav paskaidrots vai apmierināts. Padomes pārstāvji joprojām atsakās no jebkādas oficiālas tikšanās ar Parlamentu. Tāpat arī netiek gatavots nekāds darbības ziņojums, un papildu budžeta rēķini nav tikuši aizvērti vai anulēti, kā mēs to pieprasījām.

Es atgādinātu referentam, ka viņa sākotnējā ziņojumā tika uzdoti pavisam kopā divdesmit pieprasījumi un jautājumi Padomei. Un kur ir precīzās atbildes uz šiem jautājumiem? Vai jūs varat man to pateikt? Nē, nevarat. Ko mēs darām tā vietā, lai palielinātu spiedienu uz Padomi šajā jautājumā? Mēs padarām sevi par lūdzējiem, un šīs prasības kļūst par lūgumiem jaunajā ziņojumā. Katrs, kas balsos par šo budžeta izpildes apstiprināšanu Padomei, sniegs atbalstu tieši šādai situācijai, kurā Parlaments stāv Padomes priekšā, izteikdams glēvus lūgumus.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, es atbalstu Eiropas Parlamenta lēmuma projektu par budžeta izpildes apstiprināšanu Padomes ģenerālsekretāram attiecībā uz budžeta īstenošanu 2007. finanšu gadā. Es priecājos, ka Zviedrijas prezidentūra un Kallas kungs ir apliecinājuši savu apņēmību atrisināt šo problēmu.

Es vēlos pievērst uzmanību vairākiem jautājumiem, uz kuriem vēl joprojām nav saņemtas atbildes un kuri mums jārisina nākamajos gados. Grūtais un darbietilpīgais Padomes budžeta izpildes apstiprināšanas process rāda, ko Eiropas Parlaments grib. Eiropas Parlaments grib pārredzamību un atklātību, turklāt oficiālu dialogu ar Padomi. Šīs Eiropas Parlamenta prasības ir nopietnas un neatlaidīgas, taču tās nav EP deputātu ļaunprātības izpausme, tās pauž rūpes par sabiedrības naudu un ir, kā tam patiešām arī jābūt, rūpju izpausme par nodokļu maksātāju naudas tērēšanas pārredzamību.

Es vēlos uzsvērt, ka Padomes budžeta izpildes apstiprināšanas procedūra parāda arī to, kādā veidā Parlaments uzzina par jaunām Padomes darba jomām, un ka Parlaments negrib, lai to izslēgtu no Padomes tēriņu pārraudzīšanas un uzraudzīšanas jebkurā tās darbības jomā.

Manuprāt, Padomes 2007. gada budžeta izpildes apstiprināšana ir solis pareizajā virzienā, bet mums ir arī skaidri jāpasaka, ka noteikti jautājumi vēl nav saņemusi pilnīgu skaidrojumu, un mums joprojām Padomei tas jāatgādina. Es ceru, ka notiks konstruktīvs dialogs, kurā pārredzamība un atklātība palielināsies, lai sabiedrības nauda tiktu pārraudzīta vislabākajā veidā.

Jens Geier (S&D). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Arī es vēlos pateikties *Søndergaard* kungam par viņa veiksmīgo darbu, kura rezultātā Padome galu galā ņēma vērā Parlamentu budžeta izpildes apstiprināšanas procedūrā. Padome ilgi atsacījās dot būtiskas atbildes uz Parlamenta jautājumiem, atsaukdams uz džentlmeņu vienošanos — neformāla rakstura vienošanos, kura tagad katrā gadījumā ir jau 40 gadus veca. Tas šķiet pavisam savādi, ja Padomes oficiālās personas pēc 40 gadiem vairs skaidri nezina, ko īsti šī džentlmeņu vienošanās nosaka, jo versija, kuru dod Eiropas Parlaments, ir tieši pretēja tam, ko Padome atkārtoti apgalvo sarunās.

Džentlmeņu vienošanās pirmā rezolūcija noteica, ka Padome nemēģinās veikt nekādus grozījumus Eiropas Parlamenta izdevumos. Trešā rezolūcija nosaka, ka starp šīm divām iestādēm ir jābūt ciešai sadarbībai budžeta jautājumos. Padome uzskata, ka tas nozīmē, ka katra iestāde atstās otras iestādes budžeta darbību tās ziņā. Šajā brīdī es atturošos no komentāriem par šīs argumenta daļas nopietnību. Tā vietā es vēlos pateikties Padomes Zviedrijas prezidentūrai par to, ka tā ir sākusi šā nepieņemamā stāvokļa izbeigšanas procesu.

Risinājums ir papildinājums iestāžu nolīgumam, kas skaidri reglamentē Padomes budžeta izpildes apstiprināšanas procedūru, kuru veic Parlaments, kā to prasa ierosinātais rezolūcijas priekšlikums. Tāpēc es lūdzu Parlamentu atbalstīt ierosinājumu.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisār Kallas! Vispirms es ļoti atzinīgi vērtēju to, ka piedalās Padomes Zviedrijas prezidentūra, un es vēlos pateikties arī personīgi *Malmström* kundzei par to, ka procedūra ir padarīta pārredzamāka. Viss, ko mani kolēģi deputāti ir teikuši, ir taisnība — procedūra ir pārredzamāka —, un, lai arī viņa šodien izteicās mazliet piesardzīgāk, mēs tomēr varam teikt, ka apstiprināsim budžeta izpildi. Tomēr vēl ir ļoti daudz darāmā. Mēs lūdzam Komisiju turpināt iet šo iesāktā ceļu, jo īpaši ņemot vērā, ka Padomes kompetence ārlietu un drošības politikas jomā ir daudz skaidrāk definēta saskaņā ar Lisabonas līgumu. Turpmāk šai politikai būs arī sava seja baroneses *Ashton* veidolā. Tomēr

iepriekš pilsoņiem baronese *Ashton* nebija pazīstama, un viņi, Eiropas nodokļu maksātāji, joprojām turpmāk nezinās precīzi, cik daudz naudas ir viņas rīcībā un ko viņa ar to darīs. Mums jāmaina šis stāvoklis. Tas patiešām ir pilnīgi obligāti laikā, kad mēs faktiski cīnāmies par pārredzamu, demokrātisku Eiropu.

Es vēlos pateikties referentam *Søndergaard* kungam par spiediena izdarīšanu mūsu Parlamenta vārdā, un šo spiedienu mēs uzturēsim.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Arī es vēlos pateikties referentam, kas ir izdarījis ārkārtīgi labu darbu. Kad mēs diskutējam par budžeta izpildes apstiprināšanu attiecībā uz kopējiem finanšu līdzekļiem 2007. gadā, mēs nerunājam par Padomes naudu vai Komisijas naudu, vai Parlamenta naudu, bet par nodokļu maksātāju naudu. Tā ir nauda, kas pieder mūsu pilsoņiem, un viņiem jābūt tiesībām zināt, par ko tā tiek tērēta.

Tomēr pats galvenais ir tas, ka Parlaments pārstāv tautu un Parlamentam ir jābūt tiesībām saņemt visu tam vajadzīgo informāciju, kad tas to prasa. Mums nevar būt situācija, kad Parlamentam tā patiešām ir jāizlūdzas. Šā iemesla dēļ atklātība un pārredzamība ir vienīgais veids, kā ES iestādes var iekarot cilvēku uzticību.

Es gribu pievienoties tiem, kuri uzslavēja teicamo progresu, kas panākts šajā jautājumā, un izcilo darbu, ko veikusi Zviedrijas prezidentūra un kam pateicoties mēs tagad varam apstiprināt budžeta izpildi. Es vēlos pateikties arī komisāram *Kallas*, kas ir tik teicami strādājis pēdējos piecus gadus. Progress ir panākts šajās jomās. Tas ir pareizais solis pareizajā virzienā.

(Aplausi)

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! 23. aprīlī Parlaments atlika lēmumu par Padomes rēķiniem, jo Padome bija atteikusies iesniegt Parlamentam savu gada darbības ziņojumu, tādējādi neļaujot sīki pārbaudīt tās tēriņus tādā pašā veidā kā citām iestādēm.

Tas faktiski ir mūsu pienākums pastiprināt pūles pārredzamības veicināšanai Kopienas iestāžu starpā, palielinot izpratni par Kopienas budžeta izlietojumu un palielinot Eiropas iestāžu, pirmkārt un galvenokārt, Padomes, pārskatatbildību sabiedrības priekšā.

Es uzskatu, ka kopš Parlamenta atteikšanās apstiprināt budžeta izpildi Padomei, ir pielikts daudz pūļu. Īpaši atzinīgi mēs esam vērtējuši Padomes tīmekļa vietnē publicēto gada darbības pārskatu un paaugstināto pārredzamības līmeni kopējās ārlietu un drošības politikas jomā. Mēs atzinīgi vērtējam arī septembra sanāksmi, kurā beidzot notika konstruktīva diskusija starp Budžeta komitejas pārstāvjiem un Zviedrijas prezidentūras pārstāvjiem. Tikpat atzinīgi ir vērtējami Padomes centieni nodrošināt pienācīgas atbildes pieprasījumiem, ko Parlaments izteica aprīlī.

Priekšsēdētāja kungs, nobeigumā jāsaka, ka dokuments, par kuru notiks balsojums, ir nozīmīgs panākums dialogā starp Parlamentu un Padomi un spēcīgs signāls, ko šis Parlaments vēlējas dot, lai aizsargātu nodokļu maksātājus ar skaidriem, pārredzamiem un laikus iesniegtiem ziņojumiem par Padomes tēriņiem.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, paldies par debatēm šajā ārkārtīgi svarīgajā jautājumā. Es priecājos, ka esam vienisprātis par atklātības un pārredzamības nozīmi. Šīs lietas, protams, ir pamats ne tikai konstruktīvai sadarbībai mūsu starpā, bet arī tam, lai pilsoņi varētu uzticēties Eiropas iestādēm. Padome tāpat kā Parlaments ļoti grib uzņemties atbildību par pārredzamības garantēšanu tik lielā mērā, cik vien iespējams, kad runa ir par nodokļu maksātāju naudu, un šie jautājumi kļūst pat vēl būtiskāki, protams, saistībā ar jauno līgumu, kas stāsies spēkā tikai pēc vienas nedēļas.

Par veidu, kā jānotiek Savienības finanšu pārvaldības revīzijām, ir jāorganizē plašāka diskusija saistībā ar noteikumu pārskatīšanu un ikgadējo ES budžeta procedūru, kas būs nepieciešama sakarā ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā. Tomēr Padome cenšas un joprojām centīsies ievērot noteikumus un piemērot atklātību attiecībā uz savu ekonomisko pārvaldību. Attiecībā uz Eiropas Parlamentu mēs joprojām saglabāsim praksi, kas izveidojusies gadu gaitā, un arī nākamgad risināsim sarunas ar Parlamentu neoficiālā veidā, lai noskaidrotu visus jautājumus, kas var rasties par budžeta izpildi. Tāpēc es ceru uz turpmāku dialogu ar Eiropas Parlamentu par budžeta izpildes apstiprināšanas jautājumu un esmu pārliecināta, ka mums būs konstruktīvs, neformāls dialogs nākamgad par Revīzijas palātas 2008. gada ziņojumu. Liels paldies jums par šīm debatēm!

Søren Bo Søndergaard, referents. – (DA) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties visiem, kas ir devuši savu ieguldījumu šajās debatēs. Es īpaši vēlos pieminēt to, ko teica *Andreasen* kundze un *Ehrenhauser* kungs, un norādīt, ka tad, kad mēs sākam šo procesu, nebija vispār nekādas vienošanās. Šā procesa sākumā mēs nesaņēmām nekādu atbildi, kad uzdevām jautājumus Komisijai un lūdzām rakstiskas atbildes. Šā procesa

sākumā Komisija devās prom no sanāksmes ik reizes, kad mēs sākām uzdot jautājumus. Tāds bija stāvoklis, kad mēs sākām.

Mūsu uzdevums šodien ir izspriest, vai mēs esam pavisinājušies tuvāk vai arī joprojām atrodamies turpat. Jautājums nav par to, vai esam sasnieguši visu, ko vēlējamies. Es piekrītu, ka mēs neesam sasnieguši visu, ko vēlējamies. Jums ir tikai jāpalasa mans ziņojums un tagad komitejas ziņojums, lai redzētu, ka mēs joprojām neesam apmierināti. Es lūgtu arī Padomi rūpīgi izlasīt šo ziņojumu, jo tajā ir daudz labu lietu, kas varētu noderēt nākamajā gadā.

Tomēr mēs esam pavisinājušies mazliet tuvāk. Kad sāksim 2008. gada budžeta izpildes apstiprināšanu — un to mēs darām jau tagad —, mēs nesāksim darbu kā baltas lapas. Mēs sāksim no tā punkta, kuru sasniedzām šogad. Tāpēc es uzskatu, ka ir pareizi aizstāvēt to, ko esam sasnieguši, balsojot „par”, tādējādi turpinot šo cīņu, kas galu galā ir un paliek cīņa. Laiks rādīs — kad redzēsīm, kā viss risinās šogad un nākamgad, un gadu pēc tam —, vai mēs esam pieņēmuši pareizo lēmumu. Tāpēc ir izšķirīga nozīme tam, ka mēs kā komiteja, kā Parlaments spējam stāvēt kopā un turēties viscaur pie tā, ko uzņemamies darīt.

Es vēlos izmantot šo iespēju un pateikties sekretariātam, ēnu referentiem un visai komitejai, tostarp tās priekšsēdētājam, par mums doto iespēju parādīt vienotu fronti. Ja varēsīm uzturēt šo solidaritāti — arī tad, kad nonāksim pie 2008. gada budžeta izpildes apstiprināšanas —, tad 2008. gadā varēsīm pavisināties uz priekšu vēl tālāk nekā 2007. gadā. Tad mēs būsim spējīgi sasniegt to, ko vēlamies sasniegt.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas. Balsojums notiks trešdien, 2009. gada 25. novembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Georgios Stavrakakis (S&D), rakstiski. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Arī es vēlos sākt ar apsveikumu referentam, kas ir paveicis izcilu darbu, uzdevis tiešus un izšķirīgus jautājumus un uzstājis uz nepieciešamību saņemt skaidras atbildes pirms izšķiršanās par ieteikumu apstiprināt budžeta izpildi. Apsveicu arī Budžeta kontroles komiteju, kas stingri saglabāja savu nostāju un atbalstīja referentu, un par spīti sākotnējām grūtībām spēja pārliecināt Padomi sniegt mums atbildes uz vissvarīgākajiem jautājumiem. Kā gan mēs varam ieteikt apstiprināt budžeta izpildi, kā gan mēs varam atbildīgi pamatot, ka attiecīgais budžets ir pareizs, ja nezinām, kas slēpjas aiz tā skaitļiem? Tas būtu pilnīgi absurds. Pēc Padomes atbildēm mēs tagad esam gatavi ieteikt budžeta izpildes apstiprināšanu, bet vienlaikus mēs esam iekļāvuši būtiskus komentārus pievienotajā rezolūcijā, ko Budžeta kontroles komiteja pieņēma ar ļoti lielu balsu pārsvaru. Mēs gribam atklātas procedūras un ticam tām, mēs gribam pārredzamību un ticam tai, un mēs gribam zināt pilnīgi visu par to, kā Eiropas nodokļu maksātāju nauda tiek izdota.

(Sēdi pārtrauca plkst. 19.25 līdz jautājumu laikam un atsāka plkst. 19.30)

SĒDI VADA: E. McMILLAN-SCOTT

Priekšsēdētāja vietnieks

12. Jautājumu laiks (jautājumi Komisijai)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir jautājumu laiks (B7-0223/2009).

Komisijai ir iesniegti šādi jautājumi.

Jautājums Nr. 25, ko iesniedza **Silvia-Adriana Ticau** (H-0372/09)

Temats: Komisijas pasākumi, lai veicinātu tādu vidi, kura sekmē ieguldījumus pētniecībā un sniedz stimulus bankām finansēt šos ieguldījumus

Šis 2009. gads ir Eiropas jaunrades un jauninājumu gads. Lisabonas stratēģija, kas tika pieņemta 2000. gadā, paredz līdz 2010. gadam izveidot Eiropas ekonomiku par „viskonkurētspējīgāko un dinamiskāko uz zināšanām balstītu ekonomiku”. Šis mērķis ir radījis divus citus mērķus: palielināt darbaspēka nodarbinātības līmeni vismaz līdz 70 % un paaugstināt ieguldījumu līmeni pētniecībā vismaz līdz 3 % no IKP, kur divas trešdaļas šā apjoma nodrošina privātais sektors. Diemžēl 2009. gads ir iezīmīgs ar ekonomikas un finanšu krīzi, kas skar visas ES dalībvalstis un ierobežo privātu uzņēmumu piekļuvi finansēšanas instrumentiem. Kopējie ieguldījumi pētniecībā nepārsniedz 1,85 % no IKP, un tikai piecas dalībvalstis ir ieguldījušas pētniecībā vairāk nekā 2 % no IKP. Dalībvalstis ekonomiski atgūsies vienīgi tad, ja ES spēš saglabāt konkurētspēju, un tas ir atkarīgs no ieguldījumiem pētniecībā un izglītībā.

Kādus pasākumus Komisija paredz veikt, lai veicinātu tādu vidi, kura sniedz stimulus privātiem uzņēmumiem ieguldīt pētniecībā un jo īpaši lietišķajā pētniecībā un bankām veikt finanšu ieguldījumus pētniecībā un jauninājumos?

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) Eiropas pētniecības un jauninājumu politikas pamatā faktiski ir Septītā pētniecības pamatprogramma, kas paredzēta laika periodam no 2007. līdz 2013. gadam, Konkurētspējas un jauninājumu pamatprogramma, kas izveidota tam pašam laika periodam, un kohēzijas fondi, kas tāpat attiecas uz šo pašu periodu. Sagatavojot šīs trīs lielās programmas, 2005. un 2006. gadā Komisija iesniedza ilgtermiņa stratēģiju un rīcības plānu. 2005. gadā tā izstrādāja rīcības plānu, savukārt plaši izvērtēja jauninājumu stratēģiju tika izveidota 2006. gadā. Šo dažādo programmu rezultāti ir atainoti apjomīgās Komisijas dokumentos un bieži pārrunāti Parlamentā. *Ticāu kundze, es labprāt jūs vēlreiz iepazīstinātu ar visiem šiem dokumentiem. Ņemot vērā ierobežoto jautājumu laiku, dokumentu saturu sīki izklāstīt nav iespējams, tomēr mēģināšu apskatīt galvenos jautājumus.*

Septītās pētniecības pamatprogrammas ietvaros mēs pieredzējam patiesi būtisku Eiropas izdevumu pieaugumu pētniecības un izstrādes jomā, un tika izveidoti arī vairāki jauni instrumenti, jo īpaši kopīgās tehnoloģiju iniciatīvas, kas darbojās ārkārtīgi veiksmīgi.

Kohēzijas fondi ir jauni un labāk piemēroti mērķim veicināt pētniecību un jauninājumus, un, paskatoties uz skaitļiem, mēs redzam, ka rezultāti ir patiešām iespaidīgi — no kohēzijas un struktūrfondu līdzekļiem šīm jomām norādītajā periodā ir atvēlēti EUR 86 miljardi, kas ir 25 % no kohēzijas un struktūrfondu līdzekļu kopējā apjoma. Eiropas struktūrpolitikas ietvaros ir izveidots jauns instruments — *JEREMIE* atbalsta iniciatīva —, kas galvenokārt paredzēts tam, lai maziem un vidējiem uzņēmumiem atvieglotu piekļuvi kapitālam. Tas tiek darīts sadarbībā ar Eiropas Investīciju fondu.

Jauninājumu un konkurētspējas veicināšanas programma, par kuru atbildu es, pēc būtības ir arī programma, kas nodrošina finansēšanas instrumentus. Lielākā daļa līdzekļu patiešām tiek izmantoti, lai atvieglotu mazo un vidējo uzņēmumu piekļuvi finansēšanas instrumentiem, kas izveidoti ar mērķi uzlabot to jaunrades spējas.

Jūs noteikti zināt, ka kvantitatīvu mērķu mūsu Eiropas izaugsmes un nodarbinātības politikā nav īpaši daudz. Tomēr viens kvantitatīvs mērķis mums ir, un tas nav mainījies kopš 2000. gada. Šis mērķis ir 3 % no iekšzemes kopprodukta, kurus paredzēts tērēt pētniecības un izstrādes vajadzībām. Mēs varam pateikt jau tagad, ka šis mērķis netiks sasniegts. Skatoties tikai uz procentiem, iespaids ir nedaudz maldinošs, jo absolūtos skaitļos izdevumi pētniecībai un izstrādei Eiropas Savienībā no 2000. līdz 2006. gadam tomēr pieauga par 14,8 %. Tas ir lielāks pieauguma rādītājs nekā, piemēram, Amerikas Savienotajās Valstīs. Tomēr jāatzīst, ka rezultāti nav apmierinoši, tādēļ jau pagājušā gada decembrī Padome pieņēma dokumentu „Vīzija 2020”, kas attiecas uz Eiropas Pētniecības telpu un kur ir skatīts jautājums, kā mobilizēt lielākus līdzekļus Eiropas pētniecības un izstrādes politikai.

Nevēlos no jums slēpt savas bažas par to, ka pašreizējās ekonomiskās lejupslīdes dēļ pētniecības un izstrādes veicināšanas ilgtermiņa stratēģija ir apdraudēta. 2008. gada novembrī Komisija uz šiem draudiem ļoti ātri reaģēja. Eiropas ekonomikas atveseļošanas plāns, kurš papildina dalībvalstu pasākumus ekonomiskās krīzes pārvarēšanai un kura mērķis ir dot stimulu un stāties pretī grūtajai situācijai finanšu nozarē, ir izteikti vērsti uz ieguldījumiem pētniecības un izstrādes jomā, kā arī ieguldījumu veicināšanu. Minēšu trīs piemērus: nākotnes rūpnīcu iniciatīva, kura saistīta ar Eiropas rūpnieciskās bāzes modernizāciju un kuras finansējums ir EUR 1,2 miljardi, energoefektīvo ēku iniciatīva, kurai iedalīts EUR 1 miljards, un „zaļo” automobiļu ražošanas partnerība, kurai pētniecības jomā arī piešķirts EUR 1 miljards, ko papildina izdevumi EUR 4 miljardu apmērā no citiem ekonomiskiem pasākumiem.

Komisija jau sākusi sagatavošanās darbus nākamās izaugsmes un nodarbinātības stratēģijas izstrādei. Neizpaužot nekādus noslēpumus, jo par to savās vadlīnijās jau runāja priekšsēdētājs *Barroso*, es varu atklāt arī to, ka nākamajā izaugsmes un nodarbinātības stratēģijā pētniecība, izstrāde un jauninājumi ieņems ļoti svarīgu vietu.

Vēl viena piezīme par jauninājumiem. Attiecībā uz pētniecības politiku Eiropa faktiski ir diezgan labā situācijā. Mums ir labas un atsevišķos gadījumos pat lieliskas pētniecības spējas. Mums ir arī ļoti labi rezultāti tehnoloģiju izstrādes jomā. Tomēr attiecībā uz jauninājumiem situācija noteikti varētu būt labāka. Ja ar jauninājumiem mēs saprotam preču, pakalpojumu, projektu un metožu — jebkā, ko iespējams praktiski izmantot, — pētniecības un izstrādes rezultātu praktisko piemērošanu, mēs joprojām saskatām milzīgu potenciālu izaugsmes un nodarbinātības līmeņa paaugstināšanai Eiropā. Tādēļ šogad Komisija paziņoja, ka gatavojas iesniegt tā saukto „jauninājumu aktu”. Šajā nozīmē akts ir jauns politisks instruments, ko pirmo reizi mēs izstrādājam kopā ar mazajiem un vidējiem uzņēmumiem — jūs taču atceraties *Mazās uzņēmējdarbības aktu*

—, un mēs ierosināsim jauninājumu aktu, kas likumdošanas pasākumus, politikas iniciatīvas un politiski saistošas vadlīnijas apvienos vienā lielā dokumentu kopumā.

Esmu mēģinājis šo darbu vadīt tā, lai jaunā Komisija varētu brīvi izlemt, kad šo jauninājumu aktu tā vēlas iesniegt. Jūs jau saprotat, ka es pats to nevaru izdarīt — par to lems jaunā Komisija. Tomēr sagatavošanās darbs ir pavisam tālu uz priekšu, un es ar pārliecību varu teikt, ka jautājumu par šo jauninājumu aktu Parlaments izskatīs nākamā gada laikā.

Nobeigumā atļaujiet man teikt, ka dažu pēdējo gadu laikā progress kopumā ir bijis labs, kaut arī ļoti nevienmērīgs. Tomēr šeit ir nepieciešams objektīvs skatījums. Piemēram, mēs nevaram gaidīt, lai jaunās dalībvalstis savu izdevumu procentuālo daļu no iekšzemes kopprodukta tūlīt pat pielīdzinātu vecāko dalībvalstu izdevumiem pētniecības, izstrādes un jauninājumu jomā. Tomēr esmu ļoti gandarīts, ka jaunās dalībvalstis — jo īpaši tās, kas palikušas vistālāk, — mērķim tuvojas visātrāk, tādējādi šo attīstību kopumā es vērtēju pozitīvi.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Pateicos par informāciju un sniegto atbildi. Vēlos pajautāt Komisijai, vai tā plāno ar Eiropas banku iestādēm pārrunāt iespēju nodrošināt garantijas un izsniegt aizdevumus ar izdevīgāku procentu likmi pētniecības un inovatīviem uzņēmumiem un projektiem, kas šobrīd tiek uzskatīti par ļoti riskantiem. Turklāt Eiropas pētniecības programmas, piemēram, Septītā pamatprogramma, kuras paredz līdz pat 50 % līdzfinansējumu, maziem un vidējiem uzņēmumiem nav īpaši piemērotas. Vēlos pajautāt Komisijai, vai tā plāno šīs programmas mainīt, lai tajās piedalītos vairāk mazo un vidējo uzņēmumu?

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) Țicău kundze, šis ir ļoti vērtīgs norādījums, un priecājos jums atbildēt, ka Komisija domā tieši tāpat un tieši tā arī rīkojas. Gribu atkārtot, ka mūsu mazo un vidējo uzņēmumu kritiskā problēma ir riska kapitāla iegūšana, kas vajadzīgs, lai tie varētu finansēt pasākumus pētniecības un izstrādes jomā. Tādēļ ir radīti divi svarīgi instrumenti, proti, Konkurētspējas un jauninājumu pamatprogramma un JEREMIE programma.

Abos gadījumos mērķis ir viens un tas pats, proti, ar Eiropas Investīciju bankas un attiecīgi Eiropas Investīciju fonda palīdzību, izmantojot riska kapitālu, tātad tiešu līdzdalību uzņēmuma kapitālā, un garantijas, spēt mobilizēt kredītu ar pazeminātu procentu likmi, lai mazie un vidējie uzņēmumi tam varētu vieglāk piekļūt. Šīs ir lielākās ieguldījumu programmas, kurās piedalās simtiem tūkstošu Eiropas uzņēmumu.

Jūs noteikti saprotat, ka katru kredīta piešķiršanas gadījumu Eiropas Investīciju banka un Eiropas Investīciju fonds nevar sīki pārzināt. Tādēļ tas notiek, izmantojot starpniekus, parasti dalībvalstu bankas. Pēc jaunākās informācijas man zināms, ka visās dalībvalstīs esam sasnieguši tādu stāvokli, ka valsts banku sistēma ir integrēta šajā politikā un uzņēmumi, kas vēlas piekļūt Kopienas budžeta līdzekļiem, tos var iegūt, izmantojot attiecīgās valsts banku sistēmu.

Paul Rübīg (PPE). – (DE) Mans jautājums attiecas uz EUROSTARS koncepciju, ko esam īstenojuši ar programmu EUREKA un kas īpaši veicināja ātru un efektīvu līdzekļu piešķiršanu maziem un vidējiem uzņēmumiem. Vai uzskatāt, ka šo programmu iespējams paplašināt? Un kā jūs raugāties uz Astotās pētniecības pamatprogrammas izaicinājumu, apspriežot ideju, ka nākotnē mums jāpiešķir EUR 50 miljardi energoefektivitātes pētniecībai, jo īpaši saistībā ar MVU?

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) Rübīg kungs, jūs, protams, zināt manu atbildi, tomēr esmu pateicīgs par šo jautājumu. Jā, es patiešām uzskatu, ka visas mūsu programmas, kas atvieglo mazo un vidējo uzņēmumu piekļuvi līdzekļiem, ir iespējams paplašināt. Šīs programmas rada ļoti pozitīvu pieredzi, tādēļ mums tās vajadzētu paplašināt. Lūdzu, saprotiet, ka es nevēlos sniegt nekādus komentārus par Astotās pētniecības pamatprogrammas prioritātēm. Pirmkārt, jūs jau zināt, ka tā nemaz nav mana kompetence, un, otrkārt, būtu nepareizi, ja es to darītu pirms jaunās Komisijas, kas drīzumā tiks izveidota.

Aplūkojot jūsu jautājuma pamattēzi no pašreizējās Komisijas viedokļa, varu pateikt tikai to, ka mūsu pētniecības, izstrādes un jauninājumu politikas uzmanības centrā turpmākajos desmit gados jābūt energoefektivitātes, atjaunojamo energoresursu un, plašākā nozīmē, tādu tehnoloģiju jomai, kas ļauj veidot ilgtspējīgu ekonomiku un dzīvesveidu.

Jūs jau zināt, ka esmu vienmēr norādījis uz to, ka energoefektivitātes paaugstināšana, iespējams, ir lētākais un efektīvākais ilgtspējas programmas īstenošanas veids, jo tā ļauj ar salīdzinoši nelieliem izdevumiem gūt lielu ieguvumu. Tādēļ, ja jaunā Komisija izteiks konkrētus priekšlikumus šajā virzienā, tā patiešām varēs par pamatu izmantot pašreizējās Komisijas veiktos priekšdarbus un politiku.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, pētniecība un izstrāde farmācijas nozarē, protams, ir galvenais faktors, runājot par jauninājumiem un slimību apkarošanu, no kā ieguvēji savukārt ir ES pilsoņi. Kāda būs Komisijas rīcība pret farmācijas uzņēmumiem, kas cenšas ierobežot paralēlo tirdzniecību medikamentu jomā? Vai šādus pasākumus tā atzīs par konkurenci kropļojošiem?

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) Mölzer kungs, šis jautājums vienkārši nav aktuāls, jo tas tika sīki izpētīts un izlemts saistībā ar iniciatīvu paketi attiecībā uz farmaceitiskajiem līdzekļiem, ko pagājušajā gadā iesniedza Komisija. Par šo jautājumu mums ir skaidra un nepārprotama Eiropas Kopienas Tiesas tiesu prakse, kas iekšējā tirgus brīvības koncepcijā ietver medikamentu paralēlo tirdzniecību, tādēļ nav nekāda juridiska pamata to apstrīdēt.

Iniciatīvu pakete attiecībā uz farmaceitiskajiem līdzekļiem, ko pagājušajā gadā iesniedza Komisija, neparedz nekādus konkrētus noteikumus, kas jebkādā veidā negatīvi ietekmētu paralēlo tirdzniecību. Ļoti svarīgajos un tālejošajos priekšlikumos, kas attiecas uz aizsardzību pret viltotām zālēm legālas piegādes ķēdē, tie paši noteikumi attiecas gan uz zāļu ražotājiem, gan arī tiem, kas veic paralēlo tirdzniecību. Šeit nav nekādas diskriminācijas. Es nezinu, vai Komisijā ir kāds, kas plāno pievērsties šim jautājumam.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 26, ko iesniedza **Marc Tarabella** (H-0377/09)

Temats: Patērētāju informēšana par enerģijas cenām

Nesen Komisija Londonā atklāja „otro pilsoņu forumu par enerģiju”. Patērētāju aizsardzības komisāre savā paziņojumā uzsvēra, ka ir svarīgi, lai enerģijas patērētājiem būtu pieejami gāzes vai elektrības rēķini, kas, būdami vienkārši un precīzi, vislabāk informētu par viņu enerģijas patēriņu un ļautu salīdzināt piegādātājus.

Vai bez šiem publiskajiem ikgadējiem pasākumiem Komisija var konkrēti norādīt, kā tā gatavojas piespiest enerģijas ražotājus un izplatītājus sasniegt šo pilsoņiem svarīgo mērķi, ja tā ir atteikusies pieņemt Parlamenta ierosināto „enerģijas patērētāju hartu”?

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Atbildot uz Tarabella kunga pirmo jautājumu par enerģijas cenām, varu apgalvot, ka ar iekšējā enerģijas tirgus trešā tiesību aktu kopuma pieņemšanu ir būtiski palielinājusies pilsoņa loma iekšējā enerģijas tirgū. Jauno pasākumu mērķis ir uzlabot enerģijas mazumtirgus darbību un pastiprināt patērētāju aizsardzību. Šie jautājumi tiek pārrunāti un izpētīti pilsoņu forumā par enerģiju, kas izveidots, lai uzlabotu mazumtirgus darbību individuālo patērētāju labā.

Šajā forumā piedalās patērētāju, nozares, dalībvalstu enerģijas regulatoru un administrāciju pārstāvji, tā mērķis ir uzlabot enerģētikas jomā pieņemto tiesību aktu piemērošanu, un tajā var tikt izstrādāti rīcības kodeksa elementi ar pašregulējošu un pat šķietami saistošu ietekmi uz nozari. Šajā saistībā pirmā foruma ietvaros 2008. gadā izveidoja darba grupu, kas nodarbojās ar rēķinu izrakstīšanas jautājumiem. Darba grupas ieteikumi ir labas rēķinu izrakstīšanas prakses piemēri, un tie tika sniegti un apstiprināti otrā foruma laikā 2009. gadā. Enerģijas regulatori un enerģētikas nozares pārstāvji par šo rēķinu izrakstīšanas ieteikumu izpildi ziņos nākamajā forumā, kas paredzēts 2010. gada rudenī.

Trešais iekšējā enerģijas tirgus tiesību aktu kopums nodrošināja arī jaunu instrumentu, kas paredzēts patērētāju informēšanai, — Eiropas enerģijas patērētāju kontrolesarakstu. Šis kontrolesaraksts palīdzēs informēt patērētājus dalībvalstīs par viņu tiesībām, jo īpaši attiecībā uz enerģijas rēķiniem, kā arī ieviest un piemērot tiesību aktus enerģētikas jomā. Tā mērķis ir sniegt patērētājiem vienkāršotu, precīzu un praktisku informāciju par vietējiem enerģijas tirgiem. Enerģijas regulatoru kompetences saskaņošana attiecībā uz patērētāju aizsardzību, kuras rezultātā tiks nodrošināta aktīva tirgus uzraudzība, šo aizsardzību uzlabos vēl vairāk.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, savā atbildē jūs faktiski runājat par otrā ziņojuma rezultātiem, kas attiecībā uz trešo enerģētikas tiesību aktu kopumu tiks sniegts 2010. gada rudenī un kam tiks pievērsta pastiprināta uzmanība.

Tomēr jūs ļoti labi zināt, ka tūkstosiem sūdzību, kas reģistrētas patērētāju organizācijās un dalībvalstu regulatoros, attiecas uz pilnīgu pārredzamības trūkumu gāzes un elektrības rēķinos gan cenu, gan arī reālā patēriņa ziņā. Tas notiek laikā, kad Komisija un dalībvalstis savos enerģētikas plānos vienādi uzsver nepieciešamību samazināt patēriņu un iespēju salīdzināt cenas, lai varētu mainīt piegādātāju. Tas bija galvenais liberalizācijas mērķis.

Tādēļ, komisāres kundze, es runāšu bez aplinkiem, jautājot, kādus pasākumus — un šeit es lietoju daudzskaitļa formu — Komisija tuvākajā laikā plāno veikt, lai novērstu šīs gribētas nepilnības. Es gribētu arī norādīt, ka Komisija

atteicās pieņemt Parlamenta ierosināto „enerģijas patērētāju hartu” — to ierosināja *De Vits* kundze —, ko jūs pati agrāk ieteicāt.

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – *Tarabella* kungs, jūsu jautājums ir izteikti vērsts uz to, kāpēc tika noraidīta minētā harta. 2007. gada jūnijā tika sākta sabiedriskā apspriešana „Ceļā uz Eiropas enerģijas patērētāju hartu”. Šīs apspriešanas rezultāti parādīja, ka zināšanas par pašreizējām enerģijas patērētāju tiesībām ir vājas.

Ideja par hartu, ar ko tiktu radīts viens vienīgs tiesību akts, aptverot patērētāju tiesības, kuras šobrīd ietvertas vairākās Eiropas direktīvās un daudzos dalībvalstu izveidotos īstenošanas instrumentos, tika noraidīta juridisku iemeslu dēļ. Spēkā esošajos Eiropas tiesību aktos paredzētās enerģijas patērētāju tiesības jau ir juridiski saistošas.

Jūs vaicājat, kāpēc nevarētu būt viens standarta rēķins visiem patērētājiem. Mūsu darba grupa rēķinu izrakstīšanas jautājumos, kas tika izveidota pirmajā pilsoņu forumā par enerģiju, apliecināja, ka nozares pašregulācijas tiesības, veicinot jauninājumus rēķinu izrakstīšanas jomā, ir jāsaglabā. Vienlaikus jānodrošina lielāka patērētājiem piedāvāto cenu un pakalpojumu pārredzamība un salīdzināmība.

Rēķinu izrakstīšanas precizitāte ir cieši saistīta ar mērīšanas biežumu. ES tiesību aktos mērījumu nolasīšanas biežums nav noteikts. Tomēr uz to netieši norāda ar viedo mērīšanu.

Vēlos arī uzsvērt, ka pilsoņu forumā par enerģiju mēs apstiprinājām ieteikumus attiecībā uz labu rēķinu izrakstīšanas praksi, kuras mērķis ir sniegt patērētājiem vienkāršu un skaidru informāciju par gāzes un elektrības rēķiniem.

Apkopojot rezultātus par dažādiem patēriņa tirgiem, kuros mēs veicām pētījumus, atklājās, ka visvairāk sūdzību ir par elektrības tirgu. Otrajā vietā ir finanšu tirgus, bet trešajā — vietējais transports.

Tādēļ Komisija ir sākusi lielu pētījumu par elektrības mazumtirgu, kura rezultāti tiks sniegti 2010. gada forumā. Tā ir par patēriņa tirgiem apkopoto rezultātu īstenošanas otrā kārtā, un es ticu, ka nākotnē tas joprojām būs viens no spēcīgākajiem instrumentiem, kas palīdzēs mums noteikt, kā funkcionē mazumtirgus, jo īpaši šajā gadījumā, kas ir tiks svarīgs un būtisks, kā arī ļoti saistīts ar pakalpojumiem.

Chris Davies (ALDE). – Es gribētu uzdot papildu jautājumu. Mēs zinām, ka mājsaimniecībās pastāv milzīgs enerģijas taupīšanas potenciāls. Es skatos uz savu elektrības rēķinu — skatos uz to ar interesi, jo patiešām vēlos taupīt enerģiju, un, atklāti sakot, tas mani mulsina.

Ja tas mulsina mani, tad es domāju, tas mulsina arī daudzus manus vēlētājus. Pašregulācija nav pietiekama. Skaidrošana ir tā joma, kurā Eiropas Komisija šo situāciju varētu būtiski mainīt, ko, manuprāt, novērtētu visi cilvēki, un sniegt mums būtisku palīdzību, cenšoties mazināt globālās sasilšanas radītās emisijas.

Lūdzu, ierosiniet šo jautājumu Komisijā un pārdomājiet to vēlreiz.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Šā gada pirmajā pusē gāzes piegādātāju mazuta cenas kritās par 40 %. Tomēr šim kritumam bija pavisam niecīga pozitīva ietekme uz patērētāju cenām, kas gada aukstajā sezonā būtu īpaši svarīgi.

Kādus pasākumus Komisija veiks, lai nodrošinātu to, ka arī patērētāji gūst labumu no šīm pozitīvajām cenu izmaiņām?

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Mēs zinām, ka Komisija nav cenu noteicēja. Tas, ko mēs varam un esam apņēmušies izdarīt, ir raudzīties, lai cenas būtu pārredzamas.

Vienā no jaunākajām direktīvām — 2007. gada Patēriņa kredītu direktīvā — mēs lūdzām bankām izstrādāt kopīgu metodiku procentu likmju aprēķināšanai, lai patērētāji varētu salīdzināt piedāvājumus un atrast sev labākos risinājumus. Mums ir vairāki instrumenti, ar ko strādāt, ja runājam par negodīgu komercpraksi, un šīs direktīvas centrā ir tieši šī cenu pārredzamība.

Mums ir vēl viena horizontālā direktīva — par netaisnīgiem komercnoteikumiem —, kas attiecas uz to, vai noteikumi ir saistīti ar netaisnu un negodīgu iedzīvošanos. Es domāju, ka tieši uz to jūs norādījāt, uzdodot jautājumu par cenām.

Šis jautājums ir mūsu rokās, un mums arī jādara viss iespējama, lai nodrošinātu vienlīdz labu direktīvu piemērošanu visās dalībvalstīs, jo visas šīs direktīvas ir ļoti atkarīgas no tā, kā tās tiek ieviestas. Tādēļ es ierosinu Eiropas Komisijai pieņemt paziņojumu par direktīvu piemērošanu. Šajā gadījumā mēs laužam

jaunus ceļus, jo piemērošana parasti ir dalībvalstu ziņā, taču mums jāsalīdzina rezultāti un mums ir vajadzīgi kritēriji, tādēļ, cita starpā atbildot uz iepriekšējo jautājumu par mērīšanu un izpratni, mēs ļoti atbalstām viedās mērīšanas projektu. Tā var nebūt Viseiropas iniciatīva, bet tādas valstis kā Zviedrija, kas vada ES prezidentūru, ir šīs jomas celmlaužu vidū. Es varu tikai aicināt visus skatīties uz šo piemēru un to maksimāli izmantot. Tas varētu izraisīt arī citus jautājumus, piemēram, kā aprēķināt „oglekļa pēdas nospiedumu”, ko mēs visi atstājam, patērējot enerģiju.

Pievēršoties citām jomām, Komisija pēdējā laikā daudz lielāku uzmanību ir veltījusi energoefektivitātes marķēšanai un cenu salīdzināšanai, aicinot izmantot patēriņa cenu indeksus, kā tas notika Itālijā un citās valstīs, jo arī tas ir ļoti labs pakalpojums, kas pieejams internetā un palīdz patērētājiem cīnīties par labāku cenu.

Tomēr, lai tas notiktu, mums vajadzīga pārrobežu iepirkšanās iespēja un pieejamība. Eiropas Savienībā pārrobežu tirdzniecība internetā šobrīd veido tikai deviņus procentus no kopējā tirdzniecības apjoma, tādēļ mēs patiešām jūtamies atbildīgi par to, lai tiktu pabeigta iekšējā tirgus veidošanas otrā kārtā, proti, mazumtirgus. Šī joma ir viens no trūkstošajiem iekšējā tirgus ķēdes posmiem, un es ļoti ceru, ka Parlaments un Komisija strādās pie tā, lai ātrāk tiktu ieviesta viena no nozīmīgākajām direktīvām, kura ierosināta Patērētāju tiesību direktīvas ietvaros un kuras mērķis ir paredzēt tādu noteikumu kopumu, kas patērētājiem un uzņēmējiem sniegs lielāku skaidrību un pārliecību, lai paaugstinātu šo patiešām ļoti zemo pārrobežu tirdzniecības līmeni Eiropā.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 27, ko iesniedza **Jim Higgins** (H-0401/09)

Temats: Pārtikas produktu marķēšana patērētāju vajadzībām

Vai Komisija varētu norādīt, kādus pētījumus tā ir veikusi vai sagatavojusi ziņojumus par pārtikas produktiem, par kuriem apgalvots, ka tie labvēlīgi ietekmē veselību, un vai plašs šādu produktu klāsts ir pētīts vai testēts, pārbaudot, vai apgalvojumi par tiem patiešām ir pamatoti, lai tādējādi aizsargātu patērētāju tiesības?

Androulla Vassiliou, Komisijas locekle. – Pēc dalībvalstu un ieinteresēto pušu lūguma Komisija ierosināja regulu par uzturvērtības un veselīguma norādēm, ko Parlaments un Padome pieņēma 2006. gada decembrī.

Šīs regulas konkrētais mērķis ir nodrošināt to, lai uzturvērtības un veselīguma norādes uz pārtikas produktiem būtu patiesas, skaidras un pamatotas ar vispārpieņemtiem zinātniskiem pierādījumiem, tādējādi patērētājs būtu pienācīgi pasargāts. Tādēļ Komisija paredz izveidot atļauto veselīguma norāžu sarakstu, kā arī precizēt atļautās uzturvērtības norādes. Regula nosaka atļauju piešķiršanas procedūras, lai nodrošinātu to, ka tiek lietotas tikai zinātniski pamatotas veselīguma norādes.

Šīs procedūras ietver, pirmkārt, Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi, kas izvērtē veselīguma norāžu pamatojumu, otrkārt, Komisiju, kas ierosina pasākumu projektus veselīguma norāžu lietošanas atļauju piešķiršanai vai noraidīšanai, un, treškārt, dalībvalstis, kas savu viedokli par šiem pasākumiem pauž regulatīvajā komitejā.

Līdz šim Komisija ir pieņēmusi četras regulas par atļauju piešķiršanu vai noraidīšanu attiecībā uz veselīguma norādēm. Līdzīgi pasākumi tiks pieņemti arī turpmāk, ņemot vērā Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes veikto veselīguma norāžu novērtējumu, tādējādi nodrošinot to, ka patērētāji netiek maldināti.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Paldies komisāres kundzei par atbildi. Es atzinīgi vērtēju Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes veikto pētījumu par pārtikas ražošanu, jo ir pierādījies, ka pircēji ir gatavi vairāk maksāt par tādiem produktiem, kas labvēlīgi ietekmē veselību.

Galu galā pats svarīgākais ir tas, lai mēs ievērotu jaunus noteikumus un dažādus uzņēmumus piespiestu būt pilnīgi godīgiem attiecībā uz informācijas apjomu, ko tie sniedz, lai cilvēkiem, kas šīs preces pērk, netiktu stāstīta nepatiesība.

Androulla Vassiliou, Komisijas locekle. – Es varu tikai piekrist godājamajam deputātam. Tieši šā iemesla dēļ mēs šo regulu ierosinājām.

Man jāsaaka, ka bijām pārsteigti par saņemto pieteikumu skaitu. Mēs gaidījām dažus simtus, bet saņēmām 44 000 prasību. Šos 44 000 mēs konsolidējām vienā grupā, kas ietvēra 4000 prasību, kuras iesniedzām Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei (EPNI), lai tā dotu savu atzinumu. Tādēļ EPNI nevar visu 4000 prasību izskatīšanu pabeigt līdz 2010. gada decembrim.

Taču es domāju, ka patērētājiem ir ļoti svarīgi, lai mēs šo procesu pabeigtu un lai, redzot šādu norādi uz kāda pārtikas produkta lielveikalā, viņi būtu droši, ka tās pamatā ir zinātniski pētījumi un tā nav maldinoša.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Vēlos pateikties komisārei par šo informāciju — tas, ko jūs darāt, patiešām ir ļoti svarīgi.

Vairāk nekā 40 000 uzņēmumu ir iesnieguši pieteikumus lēmumam, kas apliecinātu to, ka viņu produkti atbilst visaugstākajām prasībām un kritērijiem. Taču kas notiks, ja viņi šo apliecinājumu saņems, tomēr reālajā dzīvē pēc noteikta laika šie produkti visām prasībām vai visiem uz etiķetes norādītajiem parametriem vairs neatbilst? Kas tiks darīts, jo īpaši lielu starptautisku koncernu gadījumā? Viņi ir saņēmuši atļauju un apstiprinājumu, ko norāda arī uz etiķetes, taču realitāte ir pavisam cita. Kas tad notiks?

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Mani interesē, kā jūs turpmāk plānojat marķēt uz vietas piedāvātos reģionālos produktus, kā arī nodrošināt, lai tirgū tie nonāktu svaigi un labā kvalitātē.

Androulla Vassiliou, Komisijas locekle. – Uz pēdējo jautājumu es neatbildēšu, jo tā ir pavisam cita lieta. Tas attiecas uz produktu izcelsmi. Bet tagad mēs runājam par veselīguma norādēm. Ja ražotājs apgalvo, ka viņa produkts tāda vai citāda iemesla dēļ ir veselīgs, tad jābūt zinātniskam pamatojumam, kas tas tā patiešām ir.

Attiecībā uz otru jautājumu, protams, EPNI pārbauda apgalvojumus par produktu veselīgumu, kad tiek iesniegts pieteikums, pamatojoties uz šajā laikā sniegtajiem zinātniskajiem pierādījumiem.

Protams, ja šī prasība tiek iesniegta, pamatojoties uz noteiktiem zinātniskiem pierādījumiem, un pēc tam ražotājs savu produktu maina, tā jau ir uzskatāma par krāpšanu, tādēļ pret ražotāju tiek izvirzīta apsūdzība, jo viņš ne tikai maldina, bet arī krāpj sabiedrību.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 28, ko iesniedza **Gay Mitchell** (H-0366/09)

Temats: Atšķirības patērētāju tiesībās

Ļoti bieži vēlētaji vēršas pie saviem Eiropas Parlamenta deputātiem ar jautājumiem par patērētāju tiesību aizsardzību, dzīvojot vai atrodoties ceļojumā citā dalībvalstī. Ko Komisija dara, lai uzlabotu zināšanas un izpratni par patērētāju tiesībām, kuras dažādās Eiropas Savienības dalībvalstīs atšķiras?

Meglena Kuneva, Komisijas locekle. – Šis jautājums ir par atšķirībām patērētāju tiesībās un ir tiešām laikus ierosināts. Visās dalībvalstīs darbojas iestādes un organizācijas, kuru uzdevums ir uzlabot pilsoņu zināšanas un izpratni par patērētāju tiesībām.

Vispārēja informācija par šīm dalībvalstu iestādēm un organizācijām ir pieejama tīmekļa vietnē. Protams, es varu jums norādīt šīs tīmekļa vietnes adresi. Tā ir http://ec.europa.eu/consumers/empowerment/cons_networks_en.htm, un tajā patiešām var atrast ļoti interesantu informāciju.

Informētību par patērētāju tiesībām Komisija uzlabo, izmantojot dažādus instrumentus. Mēs sponsorējam ES mērogā izveidoto patērētāju tiesību aizsardzības centru tīklu, kas patērētājiem sniedz informāciju par viņu tiesībām, iepērkoties ārzemēs, un atbalsta tos situācijās, kad kādas kļūdas gadījumā tie vēlas saņemt atlīdzību par zaudējumiem. Šo centru tīmekļa vietnēs, informatīvajās lapās un brošūrās ir izskaidrotas patērētāju tiesības, piemēram, iepērkoties internetā, noīrējot automašīnu vai rezervējot viesnīcu kādā citā dalībvalstī.

Tāpēc Komisija Eiropas Parlamenta deputātiem iesaka savus vēlētajus sūtīt uz to Eiropas patērētāju tiesību aizsardzības centru, kas atrodas viņu attiecīgajā valstī. Turklāt jaunajās ES dalībvalstīs Komisija rīko arī informatīvās kampaņas, lai uzlabotu cilvēku zināšanas par patērētāju tiesībām un sniegtu informāciju par valstu organizācijām un iestādēm, kur patērētāji var vērsties pēc palīdzības.

Zināšanas par patērētāju tiesībām Komisija uzlabo arī ar savām patērētāju izglītošanas iniciatīvām, piemēram, „Eiropas dienasgrāmata”, kuras mērķauditorija ir skolēni vecumā no 15 līdz 18 gadiem, un *Dolceta* — pieaugušajiem un skolotājiem paredzēta tīmekļa vietne.

Visbeidzot, bet ne mazsvarīgāk — 2008. gada oktobrī Komisija iesniedza priekšlikumu direktīvai par patērētāju tiesībām, un tas šobrīd tiek pārrunāts Parlamentā un Padomē.

Ja šī direktīva tiks pieņemta, mazināsies pašreizējā patērētāju *acquis* sadrumstalotība un visi patērētāji Eiropas Savienībā būs ieguvēji, jo viņiem būs tikai viens vienkāršs patērētāju tiesību kopums, tādējādi visas Eiropas mērogā būs vieglāk rīkot izglītojošas kampaņas par patērētāju tiesībām.

Šobrīd Komisija veic izpēti un apstākļu noskaidrošanu par patērētājiem sniegto informāciju tirdzniecības vietā, un pirms konkrētu pasākumu ierosināšanas tā plāno konsultēties ar mazumtirdzniecības ekspertiem, patērētāju organizācijām un citām ieinteresētām pusēm uz vietas.

Man vēl ir daži jaunumi, kas mums ir ļoti svarīgi. Mums ir divi jauni *Dolceta* informatīvās tīmekļa vietnes papildinājumi. Mēs tai esam pievienojuši vēl divus tematus: viens no tiem ir ilgtspējīgs patēriņš, bet otrs — vispārējās nozīmes pakalpojumi, tātad mēs paplašināties.

Gay Mitchell (PPE). – Pateicos komisārei par atbildi. Gribu pajautāt, vai viņa zina, ka cilvēkiem, kas, kā viņa minēja, internetā iegādājas, pieņemsim, viesnīcu atlaižu kartes vai ko citu, ir patiešām lielas problēmas atrast kādu, kas pieņemtu viņu sūdzību? Tur var būt minēts kaut kāds pastkastītes numurs, bet reti kad ir norādīts tālruņa numurs vai pareiza e-pasta adrese. Komisāres kundze, vai jūs pieprasīsiet visiem preču pārdevējiem norādīt tiešās kontaktpersonas tālruņa numuru, lai cilvēki, kuriem ir kādas problēmas, varētu tieši sazināties ar tiem, kas viņiem pārdevuši nekvalitatīvas preces vai pakalpojumus?

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Šī galvenokārt ir dalībvalstu iestāžu kompetence. Komisija varētu painteresēties, vai pastāv valsts iestādes, kas ar šo jautājumu nodarbojas. Mums ir šādu iestāžu tīkls. Laiku pa laikam mēs vācam informāciju, tomēr subsidiaritātes līmenī mūsu uzmanības centrā ir tas, ko mēs varam izdarīt pārrobežu vai Viseiropas mērogā. Citādi katrā valstī šī situācija ļoti atšķiras. Tā ir daļa no izglītošanas procesa, un, kā mēs zinām, izglītība ļoti lielā mērā ir pašu dalībvalstu pārziņā.

Ko es daru attiecībā uz sūdzībām — es savācu visas sūdzības un, izmantojot par patēriņa tirgiem apkopotos rezultātus, noskaidroju, kādā līmenī šīs sūdzības atrodas, salīdzinu tās ar patērētāju apmierinātības rādītājiem un tad izdaru nepieciešamos secinājumus par izturēšanos pret patērētājiem. Jums ir pilnīga taisnība par to, ka mums jāsalīdzina sūdzību skaits, kas nonāk dažādos domēnos. Tādēļ mēs ierosinām un strādājam pie tā, lai Eiropā tiktu ieviesta vienota sūdzību veidlapa, jo informācija, ko šobrīd saņem iestādes valstī X, netiek reģistrēta tāpat kā valstī Z. Ja mums būs šāda vienota sūdzību veidlapa, tas nenozīmēs, ka Komisija kļūs par tādu kā ombudu patērētāju jautājumos, bet gan, pamatojoties uz šīm sūdzībām, varēs veidot savu politiku un kļūt tuvāka pilsoņiem. Es domāju, ka tas patiešām ir svarīgs nākotnes projekts.

Mums tiešām ir diezgan ierobežotas tiesības iejaukties tajā, kā dalībvalstis izskata vietējās sūdzības un atbild uz tām. Mēs varam apkopot rezultātus un noteikt standarta kritērijus, taču nevaram aizstāt konkrēto dalībvalsti.

Es ļoti vēlos Eiropas Komisijā kopā ar Parlamentu turpināt salīdzināt un novērtēt izturēšanos pret patērētājiem, kā arī dalībvalstu ieguldījumu šajā politikā. Domāju, ka tas ir ļoti labs ieguldījums, jo īpaši šajos ekonomiski grūtajos laikos, lai noskaidrotu attieksmi pret patērētājiem, jo tā ir laba informācija par tirgu.

Malcolm Harbour (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, šovakar es gribēju būt šeit īpaši tādēļ, ka, manuprāt, šī ir Kuneva kundzes pēdējā iespēja runāt ar mums kā komisārei, un es gribēju viņai uzdot divus jautājumus.

Pirmkārt, vai viņa man piekrīt, ka viņas pilnvaru laikā ir dramatiski pieaudzis patērētāju informēšanas un pārbaudes pasākumu apjoms, kā arī darba apjoms, jo viņa ir pirmā komisāre, kas bija atbildīga tieši par patērētāju tiesību jomu.

Otrkārt, vai viņa piekrīt arī tam, ka ir ārkārtīgi svarīgi, lai nākamajā Komisijā būtu komisārs, kas nodarbojas ar patērētāju jautājumiem. Esam dzirdējuši satraucošas baumas, ka jaunajā Komisijā šāda komisāra vairs nebūs, tādēļ gribēju dot viņai iespēju šovakar paust savu viedokli.

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Man bija tas gods strādāt kopā ar Harbour kungu, un tas man sagādāja lielu prieku, tādēļ ļaujiet man tieši jums personiski pateikties par šo iespēju pēdējo trīs gadu laikā. Ticiet man, es joprojām būšu uzticīga tirgus ekonomikas politikē, jo tirgus nav vienkāršs — tā ir tāda kā pilsonisko tiesību laboratorija. Esmu ļoti priecīga, ka esam tā pietuvinājušies tām pašām tiesībām, kas šobrīd ir tik svarīgas visai cilvēcei, — vides tiesībām.

Patērētāju tiesību komisāra portfelis patiešām ir ļoti svarīgs. Tas attiecas uz tirgu un mazumtirgu, taču šeit ir kas vēl, kaut kas vairāk — tas ir tiesību jautājums, tiesību aktu piemērošana, patērētāju sūdzības un tas, kā veidot atbilstošāku politiku.

Esmu pilnīgi pārliecināta, ka priekšsēdētājs Barroso atradīs pareizo līdzsvaru, jo savā runā viņš teica, ka mums jāatrod trūkstošie ķēdes posmi iekšējā tirgū. Domāju, ka viens no šiem trūkstošajiem posmiem ir mazumtirgus. Esmu pilnīgi pārliecināta, ka patērētāju jautājumiem priekšsēdētājs tā vai citādi veltīs pienācīgu uzmanību, un esmu pārliecināta, ka politika joprojām būs ļoti stabila. Tomēr es noteikti viņam šo ziņu nodošu.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 29, ko iesniedza **Pat the Cope Gallagher** (H-0412/09)

Temats: Automobiļu nomas uzņēmumi

Vai Eiropas Komisija uzskata par pieņemamu, ka automobiļu nomas uzņēmumi pirms automobiļa iznomāšanas prasa no klientiem maksu par pilnu degvielas tvertni, neņemot vērā, ka klients varētu atdot automobili atpakaļ nomas uzņēmumam, patērējis, piemēram, tikai pusi no tvertnē esošā degvielas daudzuma, un ka klients par to nesaņemtu atlīdzību?

Vai šāda prakse ir saskaņā ar t. s. Komplekso ceļojumu direktīvu (Direktīva 90/314/EEK⁽³⁾)?

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Komisija ir labi informēta par šo praksi, ko piekopj automobiļu nomas uzņēmumi, un ir atbildējusi uz vairākiem citiem Parlamenta jautājumiem un pilsoņu sūdzībām par to. Daudzas no tiem esmu saņēmusi personiski.

Esmu jau teikusi, ka nav pieņemama tāda prakse, kuras rezultātā klienti maksā par degvielu, ko nav izmantojuši, ja par to viņi pirms tam nav skaidri informēti. Komplekso ceļojumu direktīva ir piemērojama tikai tādā gadījumā, ja automobiļu noma ir ietverta komplekso brīvdienu izdevumos. Tomēr šis konkrētais jautājums nav reglamentēts Komplekso ceļojumu direktīvā. No otras puses, šāda prakse varētu būt pretrunā Negodīgas komercprakses direktīvas un Negodīgu līguma noteikumu direktīvas prasībām.

Pirmkārt, saskaņā ar Negodīgu līguma noteikumu direktīvu standarta noteikumi un nosacījumi nedrīkst radīt ievērojamu nelīdzsvarotību, kas nāk par sliktu patērētājam. Turklāt līguma noteikumiem jābūt sagatavotiem vienkāršā, skaidri saprotamā valodā. Varētu apgalvot, ka līguma pants, kura rezultātā patērētājiem jāmaksā par kaut ko tādu, ko viņi faktiski nav patērējuši, ir negodīgs.

Otrkārt, Negodīgas komercprakses direktīva paredz to, ka tirgotājiem jāievēro profesionālās rūpības prasības. Tirgotājiem jābūt atklātiem un godīgiem par sniegto pakalpojumu galvenajām īpašībām. Automobiļu nomas uzņēmumi, kas savus klientus nav informējuši, ka par neizlietoto degvielu viņi kompensāciju nesaņems, šo direktīvu var būt pārkāpuši. Šo praksi varētu uzskatīt arī par neatbilstošu profesionālās rūpības prasībām, kas saskaņā ar šo direktīvu tirgotājiem jāievēro.

Tomēr godājamajam deputātam jāzina, ka par to, vai šāda prakse ir negodīga, lemj valstu izpildiestādes, kas arī izvirza apsūdzību pret uzņēmumiem, kuri pārkāpuši likumu. Komisijai nav nekādu izpildes pilnvaru, tomēr patērētāji, kas iegādājušies pārrobežu pakalpojumus, var sūdzēties savas valsts Eiropas patērētāju tiesību aizsardzības centrā, kam būtu jāspēj viņiem palīdzēt saņemt kompensāciju no tirgotājiem citās ES valstīs.

Taču es domāju, ka mums jādara viss iespējamais, lai nodrošinātu to, ka tiesību aktos nav nekādu nepilnību un ka patērētāji nav pamesti ar netaisnības, bezcerības vai bezpalīdzības sajūtu.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Atļaujiet man pateikties komisārei par atbildi un novēlēt viņai panākumus visā, ko vien viņa izlems darīt pēc šīs Komisijas pilnvaru termiņa beigām.

Šī prakse ir izplatīta visā Eiropas Savienībā, kad klienti, noīrējot automobili, domā, ka ir noslēguši racionālu darījumu — mēs saprotam jautājumu par apdrošināšanu, kas ir ļoti svarīgs —, bet pēc tam uzzina, ka automobīlis jāatgriež ar tukšu degvielas tvertni.

Ir jābūt kādai direktīvai, kuru šie uzņēmumi šādā veidā pārkāpj. Manuprāt, nepietiek ar Komisijas teikto, ka šo jautājumu var atrisināt, sazinoties ar patērētāju tiesību aizsardzības centriem dažādās valstīs. Domāju, ka šī ir lielāka problēma. Ir skaidri jāatzīst, ka šāda prakse ir līdzvērtīga šantāžai. Cilvēki, kas dodas atvaļinājumā, automobīli bieži vien noīrē tikai tādēļ, lai nonāktu galamērķī un atgrieztos. Es zinu, ka daudzi mani vēlēti izlietoja degvielu EUR 15 vērtībā, bet tas viņiem izmaksāja EUR 60. Starpība ir EUR 45, jo vidusmēra automobiļa degvielas tvertnes uzpildīšana maksā EUR 60.

(3) OV L 158, 23.6.1990., 59. lpp.

Domāju, ka šis jautājums mums ir jārisina, un ceru, ka nākamā Komisija un komisārs par to uzņemsies atbildību un veiks kādus praktiskus pasākumus.

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Kā jau teicu, par attiecīgo likumu izpildi atbild dalībvalstu iestādes, un, lai cik kritiski mēs nebūtu attiecībā pret Eiropas institūcijām, ir jāatceras, ka mēs darbojamies saskaņā ar subsidiaritātes principu un ir atsevišķas jomas, kurās Komisija tiešus pasākumus nevar veikt.

Manuprāt, būtu ļoti pareizi, ja mēs uzsvērtu arī dalībvalstu atbildību. Citādi, es domāju, mums ir ļoti labs piemērs Parlamentā — Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komiteja (IMCO) šobrīd izstrādā patstāvīgo ziņojumu par patērētāju aizsardzību, kura referente ir *Anna Hedh*. Pēdējā IMCO komitejas sanāksmē tika nolemts, ka šis patstāvīgais ziņojums ietvers gan apkopotos rezultātus par patēriņa tirgiem, gan arī jautājumu par tiesību aktu izpildi, par ko mēs šobrīd runājam un par ko 2009. gada 2. jūlijā Komisija sniedza paziņojumu.

Mēs risinām jautājumu par tiesību aktu izpildi, bet bez dalībvalstu palīdzības tas būs ļoti grūti. Tomēr es pilnīgi atzīstu problēmas nopietnību — ticiet man, saņemot daudzās sūdzības un nespējot praktiski rīkoties un šo jautājumu atrisināt dalībvalstu vietā, mani pārņem tādas pašas bažas.

Seán Kelly (PPE). – Pirmajai dienai Parlamentā es Frankfurtē noīrēju automobili. Degvielas tvertne bija pilna, un par to maksāja nomas uzņēmums. Automobilis man bija jāatdod atpakaļ ar pilnu tvertni. Tā noteikti ir labākā prakse. Vai Komisija varētu parūpēties vai ieteikt, lai šāda prakse tiktu ieviesta visā Eiropas Savienībā? Tā ir godīga, pārredzama un pareiza.

Malcolm Harbour (ECR). – Šī ir joma, par ko esmu personiski runājis ar automobiļu nomas uzņēmumiem. Papildus minētajam ir arī citi jautājumi, piemēram, negaidīti augstas zaudējumu atlīdzināšanas prasības un automobiļi, kas nav izgājuši tehnisko apskati. Tādēļ es gribētu zināt, vai komisāre man piekritīs, ka saskaņā ar Pakalpojumu direktīvas noteikumiem par pārrobežu pakalpojumu sniegšanu dalībvalstis tiek atklāti aicinātas veicināt atbilstošu rīcības kodeksu izstrādi attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniegšanu. Šķiet, šī ir tieši tā joma, kur mums jāaicina dalībvalstis, varbūt ar Komisijas atbalstu, sapulcināt automobiļu nomas operatorus, lai tie izstrādātu rīcības kodeksu, kas operatoriem ar labu reputāciju būtu jāparaksta un kas aptvertu gan manu kolēģu pieminētos, gan arī citus patērētājiem svarīgus jautājumus.

Meglēna Kuneva, Komisijas locekle. – Es domāju, ka šī ir viena no svarīgākajām idejām, kas mums turpmāk būtu jāizvērs plašāk. Pirmkārt, tā ir Pakalpojumu direktīva, jo, protams, mūsu dzīve un ekonomika ir ļoti atkarīga no pakalpojumiem, un mēs vienkārši nevaram ļaut uzņēmumiem ar sliktu reputāciju visu šo nozari sabojāt.

Mums jācinās pret sliktu praksi, un mums vienmēr jāaizsargā patērētāji. Taču, *est modus in rebus*, mums patiešām jānosaka dalībvalstu un Komisijas atbildības jomas.

Mums ir dalībvalstu iestāžu tīkls, ko mēs izmantojam, veicot pārbaudes pasākumus dalībvalstīs. Ja mums būs tāds rīcības kodekss, ko pieminēja *Harbour* kungs, vai mēs atklāsim kādu negodīgas komercprakses tiesību aktu pārkāpumu, tad patērētāju tiesību aizsardzības centri un dažādas valstu iestādes varētu tikt aicinātas pārbaudīt visus automobiļu nomas uzņēmumus dalībvalstīs un sakārtot tirgu.

Tā mēs rīkojamies attiecībā uz aviokompānijām, kas savās tīmekļa vietnēs piedāvāja biļetes, to pašu mēs darījām zvanu melodiju un elektronisko preču gadījumā. Kādēļ gan nepastiprināt savus centienus un šādu pārbaudes pasākumu neveikt arī automobiļu nomas jomā?

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 30, ko iesniedza **Georgios Papastamkos** (H-0363/09)

Temats: Rīcības programma administratīvā sloga samazināšanai Eiropas Savienībā

2007. gada janvārī Komisija sāka rīcības programmu administratīvā sloga samazināšanai Eiropas Savienībā, lai novērtētu administratīvās izmaksas, ko paredz Eiropas Savienības tiesību akti, kā arī līdz 2012. gadam par 25 % samazinātu administratīvos šķēršļus. Jānorāda, ka minēto rīcības programmu finansē no Konkurētspējas un inovāciju pamatprogrammas (CIP) līdzekļiem.

Kā Komisija vērtē minētās rīcības programmas īstenošanu un tās ietekmi uz Eiropas Savienības uzņēmumu konkurētspēju?

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) *Papastamkos* kungs, šis jautājums dod man iespēju jums izstāstīt ļoti iepriecinošu veiksmes stāstu. Rīcības programma administratīvā sloga samazināšanai Eiropas Savienībā ir viens no labākas tiesību aktu izstrādes programmas pīlāriem. 2006. gada pavasarī es pirmo reizi pieminēju to, ka līdz 2012. gadam plānoju samazināt par 25 % Eiropas uzņēmumu administratīvās

izmaksas, kas paredzētas Eiropas Savienības tiesību aktos, un ka Komisijai līdz 2009. gada beigām jāiesniedz attiecīgi priekšlikumi.

Komisija ne tikai iesniedza attiecīgos priekšlikumus, bet izdarīja arī ko vairāk. Šis darbs tika paveikts, pamatojoties uz inventarizāciju, ko veicām visā Eiropā. Jebkurš var pateikt, ka ir samazinājis izmaksas par 25 %, ja neviens nezina, cik lielas patiesībā ir administratīvās izmaksas Eiropā. Tādēļ mēs veicām līdz šim lielāko inventarizāciju, lai varētu noteikt, kādas ir faktiskās Eiropas uzņēmumu izmaksas, kas paredzētas Eiropas Savienības tiesību aktos un radušās to piemērošanas rezultātā, ciktāl tas attiecas uz dokumentāciju, statistiku, informāciju un tamlīdzīgi.

Rezultāti bija aptuveni tādi, kādus gaidījām. Eiropas uzņēmumi šai birokrātijai ik gadu tērē EUR 124 miljardus, kas ir aptuveni puse no Eiropas uzņēmumu kopējām administratīvajām izmaksām. Citiem vārdiem sakot, 50 % no šīm izmaksām mēs radām šeit Strasbūrā vai Briselē.

Pievēršoties britu presei un šajā zālē sēdošajiem deputātiem no Lielbritānijas, es gribētu īpaši piebilst, ka būtu pilnīgi nepareizi no šiem rezultātiem secināt, ka iekšējais tirgus rada administratīvās izmaksas EUR 124 miljardu apmērā. Ja mums nebūtu šo Eiropas likumu, tad mums būtu 27 dažādi dalībvalstu tiesību aktu kopumi visās šajās jomās un slogs Eiropas uzņēmumiem — ciktāl tie piedalās iekšējā tirgū — būtu daudz lielāks. Gribu par šo jautājumu izteikties pavisam skaidri, pat kategoriski, jo man patiešām ir apnicis uzklaut dažus Eiropas plašsaziņas līdzekļu acīmredzami apmelojošos komentārus par iekšējā tirgus izmaksām. Tomēr mēs uzskatām, ka EUR 124 miljardi ir pārāk liels skaitlis un, īstenojot labāku tiesību aktu izstrādi, mēs varam gan sasniegt visus tiesību aktos izvirzītos mērķus, gan arī samazināt ar to saistītās izmaksas.

Tādēļ Komisija ir izstrādājusi attiecīgus priekšlikumus, un rezultāti ir šādi — es gribu tikai nosaukt skaitļus. Pasākumi, ko likumdevēji jau ir pieņēmuši un kas līdz ar to ir spēkā, Eiropas uzņēmumu administratīvās izmaksas samazina par EUR 7 miljardiem gadā. Ietaupījumu potenciāls no pasākumiem, ko Komisija ir ierosinājusi, bet likumdevēji vēl nav pieņēmuši, ir EUR 31 miljards gadā. Šobrīd Komisija izstrādā papildu priekšlikumus, kuri drīzumā tiks iesniegti un kuros būs piedāvāts ietaupījumu potenciāls vēl EUR 2 miljardu apmērā, kas nozīmē to, ka kopējais ietaupījumu potenciāls būs vairāk nekā EUR 40 miljardi gadā. Tātad, ja šos pasākumus likumdevēji pieņems, 25 % izmaksu samazinājuma mērķis tiks izpildīts ar uzvižu.

Mana pēdējā piebilde ir tāda, ka šo programmu papildina attiecīgās nacionālās programmas visās dalībvalstīs. Esmu priecīgs jums pavēstīt, ka visās 27 dalībvalstīs šobrīd ir spēkā salīdzināmas programmas. Tomēr jūs nepārsteigs, ja es teikšu, ka nevienai dalībvalstij līdz šim nav izdevies sasniegt tik veiksmīgus rezultātus, par kādiem es varēju jums pastāstīt šodien saistībā ar ES pasākumiem.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Komisijas rīcības programmā, kas datēta ar 22. oktobri, jūs cita starpā pieminējat mikrouzņēmumu izņēmuma tiesības attiecībā uz grāmatvedības prasībām. Manuprāt, komisāra kungs, šeit ir citi vēl svarīgāki leģislatīva, administratīva un fiskāla rakstura šķēršļi. Ir maz mikrouzņēmumu, kas darbojas pārrobežu līmenī; daudz vairāk ir tādu, kuriem vajadzīgs apliecinājums ar grāmatveža zīmogu, lai piekļūtu finansējumam no banku kontiem un nodrošinātu savu darījumu pārredzamību. Vēlos dzirdēt jūsu atbildi uz šo specifisko, taču konkrēto jautājumu.

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) Papastamkos kungs, jūs droši vien jau zināt manu personisko viedokli, kas faktiski ir pat nedaudz radikālāks par jūsējo. Es personiski esmu pilnīgi pārliecināts, ka mikrouzņēmumi, kas nedarbojas iekšējā tirgū, nekādā gadījumā nav mūsu — ne Eiropas likumdevēju, ne arī Komisijas — darīšana.

Tomēr jūs jau zināt, Papastamkos kungs, ka šajā ziņā mēs ar jums esam mazākumā. Katrā Parlamenta sēdē, jo īpaši jautājumu laikā, es dzirdu vairākus priekšlikumus, kas attiecas uz mazo un mikrouzņēmumu darbību. Citiem vārdiem sakot, Papastamkos kungs, jums priekšā ir liels pārliecināšanas darbs.

Tomēr, ieviešot īpašo MVU testu jeb testu maziem un vidējiem uzņēmumiem attiecībā uz ietekmes novērtējumu, Komisija ir parūpējusies, lai ļoti rūpīgi tiktu izvērtēta ietekme uz maziem, vidējiem un mikrouzņēmumiem, un, kur vien tas ir iespējams, princips ir tāds, ka noteikumi uz mikrouzņēmumiem neattiecas.

Šeit es gribu minēt kādu aktuālu piemēru. Komisija ir ierosinājusi uz mikrouzņēmumiem neattiecināt Eiropas regulās par finanšu pārskatiem paredzētās saistības. Šis pasākums ļaus šiem uzņēmumiem izmaksās ietaupīt EUR 7 miljardus gadā. Diemžēl man jāsaka, ka Eiropas Parlamenta atbildīgā komiteja šo Komisijas priekšlikumu noraidīja, un man par nožēlu pret šo priekšlikumu tiek organizēta pretdarbība — esmu pārliecināts, jūs varat iedomāties, kurš šo pretdarbību organizē. Tomēr Komisija savu priekšlikumu patur

spēkā. Tas ir neapšaubāmi svarīgs mazo un vidējo uzņēmumu politikas un mikrouzņēmumu administratīvo izmaksu samazināšanas procesa elements.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 31, ko iesniedza **Seán Kelly** (H-0368/09)

Temats: Tūrisms saistībā ar Lisabonas līgumu

Vai Komisija var izklāstīt, kādus plānus tā iecerējusi saistībā ar sagatavošanas pasākumiem un citām iniciatīvām, lai sagatavotu pamatu tūrisma kompetences izstrādāšanai saskaņā ar Lisabonas līgumu (LESD 195. pants), pieņemot, ka Lisabonas līgums stāsies spēkā?

Vai Komisija var komentēt iespēju attīstīt sinerģiju ar tūrisma un reģionālās attīstības politikas virzieniem, īpašu uzmanību pievēršot ģeogrāfiski un ekonomiski atstumtiem ES reģioniem?

Günter Verheugen, *Komisijas priekšsēdētāja vietnieks.* – (DE) *Kelly* kungs, tīri juridiski Lisabonas līgums paredz tādas izmaiņas, ka tūrisms tiek uzskatīts par Kopienas trešā līmeņa kompetenci, citiem vārdiem sakot, Kopiena var papildināt dalībvalstu pasākumus, bet nevar ierosināt nekādus saskaņojošus tiesību aktus šajā jomā. Praksē Lisabonas līgums pašreizējo situāciju nekādā veidā nav mainījis, jo visu, kam tas šobrīd nodrošina juridisku pamatu, mēs panācām jau pirms dažiem gadiem brīvprātīgas sadarbības veidā ar dalībvalstīm. Tas nozīmē to, ka jau pirms dažiem gadiem dalībvalstis piekrita, ka Komisija dod savu ieguldījumu tūrisma politikā. Arī visus specifiskos lēmumus mēs esam spējuši pieņemt kopā ar dalībvalstīm.

Tomēr fakts, ka tūrismam tagad ir sava vieta Eiropas līgumos, norāda uz to, ka tūrisma nozīme mūsu vispārējā izaugsmes un nodarbinātības politikā pieaug. Ir viena atziņa, ko es gribētu nodot nākamajai Komisijai, tā teikt, kā mantojumu. Proti, šajā jomā ir milzīgs izaugsmes potenciāls, un to varētu izmantot labāk, gudri un prasmīgi sadarbojoties starp dalībvalstīm un Kopienas iestādēm. Ir pilnīgi skaidrs, ka Eiropa joprojām ir pievilcīgākais galamērķis tūristiem no visas pasaules. Tomēr mums jātiek galā ar nozīmīgām strukturālām pārmaiņām. Mums jātiek galā ar milzīgu konkurenci, īpaši no Āzijas. Mums jādara viss iespējamais, lai Eiropa paliktu populārākais tūrisma galamērķis visā pasaulē.

Ja jūs man jautātu, kas, manuprāt, ir pats nepieciešamākais, es teiktu, ka visiem tūrisma pakalpojumu sniedzējiem — reģioniem, dalībvalstīm un Kopienas iestādēm — kopumā jādara vairāk, lai Eiropa visā pasaulē kļūtu pazīstamāka kā tūrisma zīmols un kvalitātes zīme. Šajā virzienā esam spēruši pirmos soļus, un es uzskatu, ka šeit var darīt daudz vairāk. Es ceru, ka, ņemot vērā skaidro politisko signālu, ko attiecībā uz tūrisma politiku raida Lisabonas līgums, dažos turpmākajos gados mēs redzēsim, ka šeit Parlamentā, Padomē un Komisijā tiks labāk izmantotas iespējas veicināt un popularizēt Eiropas tūrismu. Esmu pilnīgi pārliecināts, ka šī ir joma, kur mums ir plašas iespējas nodrošināt lielāku izaugsmi un, pirmkārt, kur mēs varam radīt darba vietas tajos Eiropas reģionos, kuros praktiski nav citu alternatīvu — kuros tikai tūrisms var nodrošināt patiešām labas darba vietas.

Seán Kelly (PPE). – Komisāra pirmie vārdi mani sākumā nedaudz samulsināja, bet tad viņš šo situāciju izskaidroja. Mani apmierina viņa teiktais, ka jaunā Komisija var pievērsties šim jautājumam. Visā Eiropas Savienībā ir plašas iespējas attīstīt tūrismu, un es priecājos strādāt kopā ar Komisiju un darīt visu, ko varam, jo šī ir mūsu iespēja. Ļoti svarīgi ir parādīt, ka Lisabonas līgums darbojas cilvēku interesēs un ka tas rada darba vietas, jo īpaši tūrisma nozarē, tāpēc esmu apmierināts ar atbildi un nekādi papildu skaidrojumi man nav nepieciešami.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) *Ikreiz*, kad Eiropas līmenī mēs runājam par tūrismu, — tagad es zinu, ka arī turpmāk šajā ziņā nebūs nekādu tiesību aktu risinājumu, — mēs saskaramies ar lielu problēmu, kas saistīta ar tūrismu, transportu un vides aizsardzību, proti, atvaļinājumu laiku Eiropā — jomu, kas nav saskaņota, sabalansēta vai sakārtota. Tagad es gribētu jums uzdot vienu jautājumu, ņemot vērā jūsu lielo pieredzi, daudzus gadus veicot komisāra pienākumus, un tas ir šāds: vai jūs nākotnē saredzat jebkādas iespējas koordinēt atvaļinājumus Eiropā — varbūt sākumā ne ar likumu noteiktas —, lai varētu mēģināt tos koordinēt tādā veidā, ka šīs haoss, kas valda brīvdienās, kuras visur un vienlaicīgi vienmēr pēkšņi sākas sestdienā, tiktu apturēts, un tā, lai mēs šajā ziņā varētu kļūt elastīgāki un šo jautājumu spētu kaut kādā mērā koordinēt?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) *Priekšsēdētāja kungs*, komisāra kungs! Mans papildu jautājums dos jums iespēju sniegt man atbildi, jo jautājumus, ko vēlos uzdot, ir izraisījušas arī jūsu līdzšinējās atbildes. Globālā ekonomiskā krīze ir negatīvi skārusi arī tūrisma nozari. Tādēļ, ņemot vērā tūrisma produkta nozīmi Eiropai un atsevišķām valstīm, piemēram, Grieķijai, no kuras es nāku, es gribētu jums pajautāt: pirmkārt, kādus pasākumus Komisija gatavojas veikt, lai nostiprinātu un nodrošinātu darba vietas Eiropas Savienības

tūrisma nozarē? Otrkārt, kādas iniciatīvas Komisija uzsāks, lai veicinātu iekšējo tūrisma Eiropā? Un treškārt, kādus pasākumus jūs veiksiet, lai piesaistītu tūristus no citām valstīm ārpus Eiropas Savienības?

Günter Verheugen, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (DE) *Leichtfried* kungs, atbildot uz pirmo jautājumu, es teiktu, ka mēs vienmēr varam mēģināt. Austrijas prezidentūras laikā vairākkārt tika mēģināts koordinēt atvaļinājumu perioda sākumu, tomēr bez panākumiem. Es atbalstītu vēl vienu mēģinājumu, tomēr arī aicinātu pārāk lielas cerības nelolot.

Atsevišķās tūrisma zonās dominējošais uzskats, ka atvaļinājumu periodus Eiropā iespējams koordinēt tā, lai šīs tūrisma zonas ar pilnu jaudu darbotos visu gadu, ir maldīgs, un, starp citu, arī es to neatbalstītu. Ikvienam cilvēkam ir tiesības izmantot atvaļinājumu tajā gada laikā, kurš viņam der vislabāk un kurā viņš var vispilnvērtīgāk atpūsties. Tomēr jums ir pilnīga taisnība, ka kaimiņvalstīm vajadzētu vienoties par to, lai brīvdienas vienmēr visur nesāktos vienā un tajā pašā dienā. Šīs ir lietas, kas, pēc manām domām, ir iespējamas un ne tikai no tūrisma politikas viedokļa, — šos jautājumus vajadzētu risināt nopietni, vienkārši ņemot vērā vides un transporta politiku.

Atbildot uz *Chountis* kunga jautājumu, mēs esam vispusīgi izpētījuši ekonomiskās krīzes ietekmi uz tūrisma un, aptaujājot 50 000 cilvēku visā Eiropā, esam konstatējuši, ka cilvēki joprojām dodas atvaļinājumā — no ceļojumiem atvaļinājuma laikā viņi nav atteikušies —, tomēr viņi vairs neceļo tik tālu, netērē tik daudz naudas un atvaļinājumu biežāk pavada savā valstī. Taču viņi joprojām pieprasa to pašu līmeni, un tas nozīmē, ka ieguvēji šobrīd ir tie, kas spēj piedāvāt īpaši proporcionālu attiecību starp cenu un pakalpojumu.

Jebkādi pasākumi, ko Komisija šajā jomā veic, var tikai papildināt dalībvalstu pasākumus. Mums nav autonomas Eiropas tūrisma politikas *per se*, un šobrīd tas būtu par daudz, ja es pa punktiem mēģinātu uzskaitīt visas daudzās iniciatīvas, kuru mērķis ir informācijas izplatīšana visā pasaulē un arī Eiropā par to, cik pievilcīga ir Eiropa kā tūrisma galamērķis. Gribu minēt tikai vienu piemēru, jo pēdējā laikā tas ir bijis ļoti veiksmīgs. Pirms trim gadiem mēs sākām konkursu „Eiropas izcilākie tūrisma galamērķi”. Šā konkursa ietvaros tūrisma reģioni Eiropā tika aicināti demonstrēt savus sasniegumus noteiktās jomās, un trīs gadu pieredze ir parādījusi, ka mums ir izcili tūrisma piedāvājumi gandrīz jebkurā aspektā un visā Eiropā. Tiesām, izšķiroša nozīme ir tam, lai šie tūrisma piedāvājumi kļūtu zināmi sabiedrībai. Tādēļ esam izveidojuši tīmekļa portālu, kas ar vienu vienīgu peles klikšķi nodrošina globālu piekļuvi visai ar tūrisma saistītai informācijai no visām dalībvalstīm.

Priekšsēdētājs. – Jautājums Nr. 33, ko iesniedza **Konstantinos Poupakis** (H-0361/09)

Temats: Sociālo partneru līdzdalība nodarbinātības politikas izstrādē un īstenošanā valsts un Eiropas līmenī

Smagā un plašā ekonomiskā krīze skaidri iezīmēja jaunas nopietnas problēmas saistībā ar darba tirgus organizāciju un darbību ES dalībvalstīs, kuru risināšanai nepietiek ar valsts varas iestāžu kompetenci. Viena no smagākajām problēmām, ar kurām saskaras dalībvalstis, ir darba vietu samazinājums un tātad bezdarba līmeņa pieaugums, kā arī ārkārtīgi lielas grūtības, kas jāpārvar, radot stabilas un kvalitatīvas darba vietas. Turklāt pašlaik notiek pārmaiņas dalībvalstu darba tirgū, kas nelabvēlīgi iespaido darba ņēmējus, jo faktiski netiek ievēroti darba koplīgumi, darba vietas kļūst arvien nedrošākas un darba attiecības pasliktinās, pieaugot tendencei biežāk izmantot elastīgus nodarbinātības modeļus, vienlaikus nenodrošinot attiecīgās garantijas darba drošības un aizsardzības jomā.

Kāda ir Komisijas nostāja, ņemot vērā radušos apstākļus, un vai tā paredz panākt sociālo partneru aktīvāku līdzdalību un iesaistīšanu politikas izstrādē, lai nodrošinātu sekmīgu darba tirgus organizāciju un darbību, bezdarba apkarošanu un nodarbinātības veicināšanu valsts un Eiropas līmenī?

Vladimír Špidla, Komisijas loceklis. – (CS) Priekšsēdētāja kungs, kungi, kā jūs zināt, par politisku pasākumu izveidi un īstenošanu, reaģējot uz krīzi un, konkrētāk, tās ietekmi uz nodarbinātību, galvenokārt atbild dalībvalstis. Tomēr, kopš pagājušā gada rudenī izcēlās krīze, Komisija ir sākusi virkni iniciatīvu, kuru mērķis ir finanšu un ekonomiskās krīzes ietekmes mazināšana uz darba tirgu.

Eiropas ekonomikas atveseļošanas plāns, ko Komisija iesniedza 2008. gada novembrī un Padome apstiprināja, paredz neatliekamu jautājumu risināšanu un aicina veikt ieguldījumus, kas Eiropas Savienībai dotu labumu ilgtermiņā. Atveseļošanas plānā ir uzsvērts, cik svarīgi ir īstenot integrētos politikas virzienus, kuri kopsavilkuma veidā ietverti elastdrošības koncepcijā un kuru mērķis ir pasargāt Eiropas pilsoņus no smagākajām krīzes sekām. Šajā saistībā plānā uzmanība ir pievērsta spēcīgākiem aktivizēšanas režīmiem, pārkvalificēšanai un kvalifikācijas paaugstināšanai, lielāka atbilstībai starp piedāvātajām prasmēm un darba tirgus vajadzībām, kā arī nepieciešamībai atbalstīt neaizsargātākās iedzīvotāju grupas. Mērķis ir nodarbinātības, jo īpaši ilgtermiņa nodarbinātības, nevis konkrētu darba vietu aizsardzība. Pieredze rāda, ka elastdrošības

galvenie mērķi — spēt pielāgoties pārmaiņām un atvieglot pāriešanu no vienas darba vietas uz citu — ekonomiskās lejupslīdes un darba tirgus pieaugošās nestabilitātes laikā ir ārkārtīgi svarīgi.

Šī integrētā pieeja nodrošina vienotu politikas ietvaru, kas ļauj koordinēt centienus, lai atrastu risinājumu, kā mazināt krīzes ietekmi uz nodarbinātību un sociālo jomu, un var palīdzēt radīt līdzsvaru starp īstermiņa pasākumiem, ar kuriem tiek apmierinātas īstermiņa vajadzības, piemēram, darba laika īslaicīga samazināšana, un ilgtermiņa reformām, kas ietver, piemēram, kvalifikācijas paaugstināšanu un aktīvu politiku darba tirgū.

Pēc atveseļošanas plāna šā gada maijā notika augstākā līmeņa sanāksme par nodarbinātības jautājumiem. Galvenie sanāksmes dalībnieki puda kopīgu vēlmi mazināt ekonomiskās krīzes ietekmi uz nodarbinātību Eiropas Savienībā. Saistībā ar šo augstākā līmeņa sanākumi Komisija 3. jūnijā pieņēma paziņojumu „Kopīgā apņemšanās nodarbinātībai”, izvirzot trīs galvenās rīcības prioritātes: nodarbinātības saglabāšana, jaunu darba vietu radīšana un mobilitātes veicināšana; kvalifikācijas uzlabošana un atbilstības uzlabošana starp piedāvātajām prasmēm un darba tirgus vajadzībām, kā arī piekļuves uzlabošana darba tirgum. Šīs trīs galvenās prioritātes tika apstiprinātas Eiropadomes jūnija sanāksmē.

Komisija ir stingri pārliecināta, ka sadarbībai ar sociālajiem partneriem un starp sociālajiem partneriem ir ļoti liela nozīme, jo īpaši krīzes un pārmaiņu laikā. Sociālajiem partneriem ir būtiski pienākumi ekonomikas atveseļošanas pasākumu izveidē un īstenošanā. Valsts līmenī šo pienākumu izpilde ir atkarīga no tradīcijām un pieredzes saistībā ar sociālo partneru līdzdalību darba tirgus politikas noteikšanā un īstenošanā. ES līmenī turpinās konsultācijas par ierosinātajiem politikas virzieniem, jo īpaši augstākā līmeņa trīspusējās sociālās sanāksmes ietvaros. Sadarbība ar ES sociālajiem partneriem šogad ir pastiprinājusies, gatavojoties iepriekš minētajai augstākā līmeņa sanāksmei par nodarbinātības jautājumiem un sagatavojot 3. jūnija paziņojumu.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Esmu gandarīts, ka arī jūs, kā man likās no jūsu runas, uzskatāt, ka aktīva sociālo partneru līdzdalība ir ārkārtīgi svarīga, lai sociālais dialogs būtu demokrātisks un efektīvs, jo īpaši šajā kritiskajā pieaugošās ekonomiskās krīzes laikā, kad mazinās nodarbinātība, parādās bezdarbs, nestabils darbs un daudz citu problēmu. Tomēr, zinot šīs līdzdalības līdzšinējo formālo raksturu, mēs gribētu zināt, vai Komisija gatavojas veikt kādus konkrētus institucionālus pasākumus, lai garantētu nepieciešamo līdzdalību kā priekšnosacījumu gan Eiropas, gan arī valsts līmenī ar konkrētām Eiropas Savienības vadlīnijām.

Vladimír Špidla, Komisijas loceklis. – (CS) Dāmas un kungi, man jāsaka, ka EK Līguma 138. pantā ir skaidri noteikta sociālo partneru vieta un nozīme sarunās par visiem svarīgajiem sociālajiem jautājumiem. Komisija šo ietvaru pilnīgi izmanto, tādēļ starp sociālajiem partneriem dažās jomās ir noslēgtas vienošanās, kas ir vai tiek transponētas Eiropas Savienības direktīvās.

Attiecībā uz institucionālajām vai likumdošanas izmaiņām jūs jau labi zināt, ka Komisija ir ierosinājusi grozījumus Direktīvā par Eiropas Uzņēmumu padomi, kas tika apstiprināti šo sarunu ietvaros un nostiprina Eiropas sociālo partneru pozīciju, jo īpaši sarunās par pārstrukturēšanu starptautiskā līmenī. Jūs zināt arī to, ka Komisija atbalsta visus šos efektīvos intervences pasākumus darba tirgū. Tāpat es gribētu uzsvērt, ka Komisija ļoti aktīvi darbojas starptautiskās organizācijās, pieliekot lielas pūles un atbalstot galveno SDO līgumu un konvenciju piemērošanu gan pasaules, gan arī, protams, Eiropas līmenī. Jebkurā gadījumā šīs Komisijas pilnvaru laikā ir gūti panākumi sadarbībā ar sociālajiem partneriem, un esmu pārliecināts, ka tā turpināsies, jo, kā jau minēju, debates ar sociālajiem partneriem ir paredzētas EK Līgumā, tā ir specifiska Eiropas tiesību aktu iezīme un, manuprāt, nodrošina nenoliedzamus panākumus.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! ES nodarbinātības stratēģija iezīmē jaunu kapitālistiskās pārstrukturēšanas posmu, lai garantētu un palielinātu kapitāla peļņu, pastiprinot strādnieku ekspluatāciju. Bailes un zaudētas cerības bezdarbniekiem, sievietēm un jauniešiem, no vienas puses, un kapitāla peļņa, no otras puses. Ko jūs teiksiet, komisāra kungs, bezdarbniekiem vai mainīga, nestabila pagaidu darba ņēmējiem, kas četrus vai piecus gadus ir nostrādājuši valsts vai privātajā sektorā, izslavētajā stažiera statusā un ir jau saņēmuši paziņojumu par atlaišanu? Ko jūs teiksiet sievietēm, kurām, aizbildinoties ar sieviešu un vīriešu līdztiesību, tiek paziņots, ka viņu pensionēšanās vecums tiks palielināts par 5–17 gadiem, kā tas notiek Grieķijā?

Vladimír Špidla, Komisijas loceklis. – (CS) Attiecībā uz Eiropas nodarbinātības politiku es gribētu teikt, ka periodā pirms krīzes nodarbināto cilvēku skaits sasniedza līdz šim augstāko līmeni Eiropā. Zināmā mērā tas parāda Eiropas nodarbinātības politikas ietekmi uz darba tirgu. Attiecībā uz jūsu jautājumiem par sociālās apdrošināšanas un sociālā nodrošinājuma sistēmu EK Līguma izpratnē šīs sistēmas ir dalībvalstu atbildība.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tā kā komisāra kungs pie mums ir pēdējo reizi, es tikai gribētu viņam pateikties par paveikto darbu. Man žēl, ka viņš vairs neatgriezies, un es tikai gribēju to pateikt publiski. Mūsu viedokļi bieži vien atšķiras, tomēr viņš bija labs komisārs.

Priekšsēdētājs. – Paldies par piebildi, Posselt kungs. Es negribēju, lai šādi izteikumi šovakar izskanētu par citiem komisāriem. Mēs neesam pilnīgi pārliecināti — tikpat labi viņi var būt šeit vēl dažas nedēļas!

Es atvainojos kolēģiem, kuri apmeklēja šo sēdi, bet kuru jautājumi netika izskatīti.

Uz jautājumiem, uz kuriem netika atbildēts laika trūkuma dēļ, sniegs rakstiskas atbildes (sk.Pielikumu).

SĒDI VADA: P. SCHMITT

Priekšsēdētāja vietnieks

13. Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošana — Beļģija, tekstila nozare, un Īrija „Dell” — Uzņēmumu pārceļšana ES un ES finanšu instrumentu loma (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir kopīgās debates par

- Reimer Bøge ziņojumu Budžeta komitejas vārdā par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumam par Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu saskaņā ar 28. punktu Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas 2006. gada 17. maija Iestāžu nolīgumā par budžeta disciplīnu un pareizu finanšu pārvaldību;

- jautājumu, uz kuru Komisijai jāatbild mutiski, par uzņēmumu pārceļšanu ES un ES finanšu instrumentu lomu, ko Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas vārdā iesniedza *Pervenche Berès* (O-0120/2009 – B7-0226/2009).

Reimer Bøge, referents. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Kā Budžeta komitejas referents es jūs šodien iepazīstināšu ar priekšlikumu par Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu saistībā ar diviem konkrētiem gadījumiem — viena gadījumā pamatā ir pieteikumi no Beļģijas, bet otra — no Īrijas. Tomēr es gribētu sākt, vēlreiz norādot, ka Budžeta komitejas uzdevums ir pārbaudīt, vai ir izpildīti Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanas nosacījumi, un šeit es gribētu uzsvērt, ka pēdējo mēnešu laikā starp Budžeta komiteju un Nodarbinātības un sociālo lietu komiteju ir bijusi lieliska sadarbība, tostarp līdzīgos gadījumos. Mēs esam arī centušies pienācīgu uzmanību veltīt Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas komentāriem un kritiskajiem ierosinājumiem, un tādēļ, ņemot vērā steidzamos pieprasījumus par šo tēmu, ir jāaplūko arī jautājums, uz kuru jāatbild mutiski un kuru iesniedza Nodarbinātības un sociālo lietu komiteja.

Jūs jau zināt, ka maksimālais Globalizācijas pielāgošanas fonda līdzekļu apjoms ir EUR 500 miljonu gadā un tas ir paredzēts tikai un vienīgi papildu atbalsta sniegšanai tiem darba ņēmējiem, kurus skārusi globalizācija, kuri ir zaudējuši darba vietas un kurus ir ietekmējušas nozīmīgās strukturālās pārmaiņas pasaules tirdzniecības modeļos. Rezolūcijā mēs skaidri norādījām, ka turpinām uzdot jautājumus par Eiropas Sociālā fonda līdzekļu vairākkārtīgo izmantošanu Globalizācijas pielāgošanas fonda finansēšanai, un es uzstāju, komisāra kungs, lai jūs šodien vēlreiz apliecinātu, ka galu galā tas vairs nenotiks uz Eiropas Sociālā fonda rēķina.

Tāpat es ļoti gribētu, lai Komisija šodien vēlreiz atkārtotu savu solījumu, ko deva Budžeta komisijai, proti, fonda izmantošanas pieteikumus turpmāk vairs neiesniegt kopā, bet gan atsevišķi, jo katrs gadījums ir nedaudz atšķirīgs un nedrīkst pieļaut, lai sarežģīts gadījums aizkavētu cita gadījuma apstiprināšanu. Ceru, ka šodien jūs to varēsiet apliecināt vēlreiz.

Aplūkojot abu minēto gadījumu apstākļus, arī pamatojoties uz izmaiņām noteikumos, jo abi šie pieteikumi tika iesniegti pēc 2009. gada 1. maija, runa ir par līdzekļu izmantošanu aptuveni EUR 24 miljonu apmērā. Tie paredzēti kompensāciju izmaksāšanai saistībā ar zaudētajām darba vietām tekstila nozarē Beļģijā un datoru ražošanas nozarē Īrijā. Beļģijā kopumā ir zaudētas 2199 darba vietas 46 tekstila nozares uzņēmumos, no kuriem visi atrodas divos NUTS 2 līmeņa kaimiņreģionos, proti, Austrumflandrijā un Rietumflandrijā, un atsevišķā NUTS 2 līmeņa reģionā — Limburgā. Šajā sakarā Beļģijas varas iestādes no fonda ir pieprasījušas EUR 9,2 miljonus. Attiecībā uz Īrijas pieteikumu no Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas gluži pamatoti tika saņemti daži papildjautājumi, kas tiek pārrunāti vai ir jau daļēji atrisināti, izmantojot papildu informāciju. Šis pieteikums attiecas uz 2840 zaudētajām darba vietām uzņēmumā *Dell* Limerikas, Klēras un Nortiperēri grāfistē un Limerikas pilsētā, no kurām palīdzība tika lūgta 2400 gadījumos. Tam paredzēti kopumā

EUR 14,8 miljoni. Pēc intensīvām debatēm Budžeta komitejā mēs devām zaļo gaismu fonda izmantošanai abos gadījumos. Tomēr es gribētu atgriezties pie tā, ko teicu pašā sākumā — Komisijai ir jāieņem skaidra nostāja šajā jautājumā, un es esmu ļoti gandarīts, ka pašus svarīgākos jautājumus saistībā ar Eiropas budžeta finanšu instrumentu izmantošanu Budžeta komiteja ir iekļāvusi šodienas darba kārtībā.

Tad es lūgšu plenārsēdī šo ziņojumu atbalstīt.

Pervenche Berès, autore. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Nodarbinātības un sociālo lietu komiteja vēlējas, lai jautājums, uz kuru jāatbild mutiski, par uzņēmumu, jo īpaši daudz nacionālo, pārcelšanu tiktu apvienots ar šo divu Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanas pieprasījumu izskatīšanu, jo Īrijas gadījumā mēs konstatējam grūtības un pretrunas, kas var rasties šāda fonda izmantošanas rezultātā. Nevienam no Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas locekļiem nekad nav mēģinājis Īrijas strādniekus, kas *Dell* rūpniecības stratēģijas un pārcelšanas dēļ šobrīd ir nonākuši kritiskā situācijā, padarīt par ķīlniekiem vai liegt tiem palīdzību.

Mēs vienkārši pamanījām, ka šajā konkrētajā gadījumā, kad priekšsēdētājs *Barroso* 19. septembrī paziņoja par atbalsta paketes piešķiršanu EUR 19 miljonu apmērā, par ko mēs šovakar debatējam, uzņēmumam *Dell* vai faktiski tiem strādniekiem, kas no *Dell* tika atlaisti, lai viņiem palīdzētu sagatavoties gaidāmajai pārkvalifikācijai, tajā pašā dienā Ņujorkā *Dell* pārņēma *Perot Systems*, kas tam ļāva paaugstināt savu akciju cenu. Pēc dažām dienām, 23. septembrī, komisāre *Kroes* apstiprināja valsts atbalstu vairāk nekā EUR 54 miljonu apmērā *Dell* rūpnīcas izveidei Polijā.

Par šo jautājumu mēs izvaicājam gan komisāru *Špidla*, gan arī komisāri *Kroes*. Viņi atbildēja ar garu vēstuli, stāstot, ka bija jau paredzējuši to, ka uzņēmumam *Dell* būs divas ražotnes, kas izgatavos preces Eiropas tirgum. Tomēr es uzskatu, ka, līdzko *Dell* no vienas ražotnes atteicās, mēs šā uzņēmuma stratēģijas vispārējā novērtējumā neko nemainījām.

Kāds tad ir secinājums? Uzņēmumā *Dell* netiek ievērots neviens Eiropas Savienības tiesību akts, par ko mēs runājam katru dienu, attiecībā uz strādnieku vai arodbiedrību tiesībām. Tādēļ ir patiešām grūti noskatīties, ka laikā, kad mēs apzināmies ar budžeta procedūru un atveseļošanas plāna finansēšanu saistītās problēmas, Eiropas Savienības budžets galu galā tiek izmantots tā, ka esam nonākuši šajā paradoksālajā situācijā, kad palīdzam palielināt ASV akcionāru peļņu no kapitāla ieguldījuma, bet Īrijas strādniekiem Eiropas Savienībā nolemjam Polijas strādnieku likteni. Šī noteikti nav tā pamatideja, ko mēs atbalstījām, iestājoties par Globalizācijas pielāgošanas fonda ieviešanu.

Protams, komisārs *Špidla* nav vienīgais, kas par to ir atbildīgs, taču es patiešām uzskatu, ka šis gadījums liek mums ļoti rūpīgi pārskatīt nosacījumus, saskaņā ar kuriem Kopienas budžets tiek izmantots, lai atbalstītu lielu uzņēmumu stratēģijas. Vēl jo vairāk tas attiecas uz atveseļošanas plānu, kas tika izstrādāts pašreizējā Komisijas priekšsēdētāja *Barroso* vadībā un kur kā viens no galvenajiem pasākumiem attiecībā uz nodarbinātību tika izvirzīta prioritāte saglabāt nodarbināto strādnieku darba vietas.

Tā kā Komisija tika informēta par *Dell* stratēģiju attiecībā uz divu ražotņu pastāvēšanu, kad radās plāns izvēlēties vienu no tām, man šķiet, ka aktīvāka Komisijas stratēģija būtu novedusi pie sarunām ar *Dell* par Īrijas ražotnes pārveidošanu, ņemot vērā uzņēmuma stratēģiju, saskaņā ar kuru tāda ražotne kā Īrijā, kur tiek izgatavoti galddatori, tiek pārveidota par ražotni, kur izgatavo klēpj datorus, — proti, tādu ražotni, kāda šobrīd darbojas Polijā. Mūsaprāt, ja Komisija šādā gadījumā gatavojas sniegt palīdzību daudz nacionāliem uzņēmumiem, mums jābūt lielākām tiesībām konsekvēnti paust savu viedokli.

Es uzskatu, ka, ņemot vērā visus šos apsvērumus, nākamajai Komisijai un jo īpaši *Monti* kungam, veicot uzticētos pienākumus, būtu jāizstrādā daudz aktīvāki priekšlikumi par Kopienas līdzekļu izmantošanu laikā, kad mums jātiecas galā ar tādu uzņēmumu pārcelšanu, kas rok bedri strādniekiem vienā dalībvalstī, tos nostādot pret darbaņēmējiem citā dalībvalstī, un tas viss notiek daudz nacionālās stratēģijas ietvaros, nerespēkot sociālo tiesību būtību, ko saistībā ar sociālās tirgus ekonomikas koncepciju mēs gribam īstenot.

Vladimír Špidla, Komisijas loceklis. – (CS) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Vispirms es gribu pateikties referentam par atbalstu Komisijas priekšlikumam par Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu, reaģējot uz darbinieku atlaišanu tekstila nozarē Beļģijā un datoru ražošanas nozarē Īrijā. Referenta atbalstu papildina vairāki komentāri, un šobrīd es gribētu atbildēt tikai uz jautājumiem par budžetu, jo citus jautājumus, ko ierosinājat savā ziņojumā, mums būs iespēja pārrunāt vēlāk.

Jūsu pirmais jautājums par budžetu attiecas uz finansējuma avotiem. Jūs sakāt, ka Eiropas Sociālais fonds nedrīkst būt vienīgais finansējuma avots. No budžeta viedokļa Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonds ir

īpašs instruments, jo tam nav savu resursu. To izmanto visā pārskata periodā, kaut arī tas ir galvenokārt saistīts ar pieejamo budžeta posteņu norādīšanu un, pamatojoties uz to, pienākumu budžeta lēmēj institūcijai iesniegt priekšlikumu par naudas summu izmantošanu, veicot budžeta pārskatīšanu. Šo darbu veic, katru gadījumu izvērtējot atsevišķi un atkarībā no vajadzībām. Tā ir taisnība, ka tīri tehniski Eiropas Sociālais fonds līdz šim ir bijis galvenais finansējuma avots. Šeit es gribētu uzsvērt vārdu „tehniski”, jo pārskata perioda beigās Eiropas Sociālā fonda līdzekļu apjoms nekādā gadījumā samazināts netiks. Tas ir principa jautājums.

Otrs jūsu jautājums nav saistīts tikai ar budžetu, bet gan drīzāk ar lēmumu pieņemšanu, jo jūs lūdzat, lai Komisija savus priekšlikumus par Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu iesniedz atsevišķos dokumentos. Komisija labi saprot šādas individuālas pieejas priekšrocības — tādējādi tiek pilnīgi izslēgts konflikta risks un iespēja, ka fonds tiks izmantots kā galvotājs.

Tomēr jāņem vērā jaunie atbilstības kritēriji, kurus mēs šogad pārrunājam un jūs apstiprinājat. Ņemot vērā šos kritērijus, turpmākajos mēnešos būs gaidāms būtisks pieteikumu skaita pieaugums, un nav zināms, vai pārrunas par attiecīgajiem dokumentiem norisināsies ātrāk, ja tie tiks iesniegti atsevišķi. Tomēr jebkurā gadījumā Komisija gribētu norādīt, ka izdevīgākā pieeja, kas ļauj izvairīties no zināmu tehnisku sarežģītību riska šajā darbā, ir individuālā pieeja, jo tā nodrošina labāku kvalitāti. Tāpēc Komisija ņem vērā jūsu ieinteresētību un ir gatava attiecīgi pielāgot savas procedūras turpmākajos pārskata periodos. Tādēļ es uzskatu, ka par abiem šiem gadījumiem esmu izteicies skaidri.

Attiecībā uz otro jautājumu Komisija ir gandarīta, ka Parlaments ir pieņēmis lēmumu par Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu, lai sniegtu atbalstu strādniekiem, kas atbrīvoti no darba ražošanas jaudas pārpalikuma dēļ tekstila nozarē Beļģijā un datoru ražošanas nozarē Īrijā. Saistībā ar to tika uzdots jautājums par iespējamo saikni starp uzņēmumu pārcelšanu ES, ES finanšu instrumentu lomu un Komisijas īstenotajiem kontroles pasākumiem attiecībā uz valstu sniegto atbalstu.

Pirmkārt, man jāsaka, ka Komisija saprot un ievēro uzņēmumu pārcelšanas negatīvo ietekmi uz strādniekiem, viņu ģimenēm un reģioniem. Tomēr, ja vien nav pārkāptas Kopienas tiesības, Komisija uzņēmumu lēmumu pieņemšanas procesā iesaistīties nevar. Tāpat Komisija norāda, ka tai nav tiesību likt šķēršļus atsevišķiem uzņēmumiem, kas īsteno savus lēmumus, vai arī aizkavēt tos, un uzņēmumiem nav nekādu pienākumu informēt Komisiju par savu lēmumu likumību. Šajā saistībā Komisija saprot arī satraukumu par to, ka reģionālais valsts atbalsts, tostarp iespējamie struktūrfondu līdzekļi, varētu tikt izmantots, lai komerciālos ieguldījumus aizvilinātu prom no citiem reģioniem.

Komisija atgādina, ka ar valsts atbalstu saistīto Kopienas regulu mērķis cita starpā ir nodrošināt to, lai palīdzība, kas paredzēta uzņēmumu lēmumu ietekmēšanai par ieguldījumu veikšanas vietu, tiktu sniegta tikai mazāk attīstītajiem reģioniem un lai šāda palīdzība netiktu izmantota, radot zaudējumus citiem reģioniem. Šī problēma ir aplūkota arī regulā, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu, kā arī reģionālā atbalsta pamatnostādnes 2007.–2013. gadam, lai nodrošinātu to, ka ieguldījumi veicina reālu un ilgtspējīgu reģiona attīstību.

Saskaņā ar vispārējās struktūrfondu regulas 57. pantu dalībvalstīm jānodrošina, lai ieguldījumus, kuriem piešķirta dotācija, projekti saglabātu piecus gadus pēc to pabeigšanas un trīs gadus mazo un vidējo uzņēmumu gadījumā. Ja infrastruktūras īpašumtiesību maiņas vai produktīvās darbības izbeigšanas rezultātā projekts tiek mainīts un šīs pārmaiņas ietekmē projekta būtību vai īstenošanas nosacījumus vai sniedz uzņēmumam vai publiskai struktūrai nepamatotas priekšrocības, dotācija ir jāatmaksā atpakaļ. Par šādām būtiskām pārmaiņām dalībvalstīm katru gadu jāinformē Komisija, iesniedzot ziņojumu par darbības programmu īstenošanu. Komisijai jāinformē pārējās dalībvalstis.

Turklāt plānošanas periodā no 2007. līdz 2013. gadam tika ieviesta īpaša tiesību norma, ar ko paredzēts nodrošināt, lai uzņēmumi, uz kuriem attiecas procedūra par nepamatoti izmaksāto naudas summu atgriešanu pēc produktīvās darbības pārcelšanas dalībvalstī vai uz citu dalībvalsti, nesaņemtu līdzekļus no citiem fondiem. Tāpat saskaņā ar reģionālā atbalsta pamatnostādņu 40. punktu attiecībā uz atbalstu ir jāizvirza nosacījums, ka attiecīgais ieguldījums paliek attiecīgajā reģionā vismaz piecus gadus pēc projekta pabeigšanas. Turklāt, ja atbalsts ir aprēķināts, pamatojoties uz algu izmaksām, darba vietas jā saglabā trīs gadus pēc projekta pabeigšanas. Visām ieguldījumu rezultātā radītajām darba vietām jāpaliek attiecīgajā reģionā piecus gadus kopš datuma, kad šajā darba vietā pirmo reizi tika pieņemts darbinieks. Mazo un vidējo uzņēmumu gadījumā dalībvalstis šo periodu var samazināt līdz trim gadiem.

Šo noteikumu mērķis ir izvairīties no cīņas par subsīdijām un rūpnīcu slēgšanas tikai tāda iemesla dēļ, ka kaut kur citur valsts atbalsta līmenis ir augstāks, ņemot vērā faktu, ka valsts atbalsts ir tikai viens no faktoriem,

kas ietekmē uzņēmumu lēmumus attiecībā uz pārcelšanos, un citi faktori, piemēram, algas, kvalifikācija, nodokļi un ģeogrāfiskā atrašanās vieta, bieži vien ir vēl svarīgāki.

Dāmas un kungi, es domāju, ka ir ļoti pareizi un dabiski runāt par jautājumiem, kas attiecas uz Eiropas fondu izmantošanu stratēģiskā līmenī, — par to nevar būt nekādu šaubu. Nobeigumā es gribētu teikt, ka līdzekļi, kas tika vai tiks izmantoti Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda ietvaros, ir paredzēti cilvēkiem, kuri izjutuši globalizācijas negatīvo ietekmi, vai atsevišķiem strādniekiem, piemēram, tiem, kas dzīvo Beļģijā, Īrijā vai jebkurā citā Eiropas valstī, bet nekādā gadījumā uzņēmumiem. Tie ir līdzekļi, kas paredzēti, lai palīdzētu cilvēkiem — atsevišķiem cilvēkiem, nevis uzņēmumiem.

Elisabeth Morin-Chartier, PPE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Es gribētu atgriezties pie tiem gadījumiem, kas mums jāaplūko saistībā ar Globalizācijas pielāgošanas fondu. Šeit mēs, protams, strādājam darba ņēmēju interesēs, lai uzlabotu viņu nodarbināmību, kad viņu ekonomikas nozari ir skāris bezdarbs.

Tomēr atgriezīsimies pie gadījuma ar uzņēmumu *Dell*, par ko bija spiesta runāt *Berēs* kundze. Īrijas rūpnīca specializējas galddatoru ražošanā. Brīdis, kad Komisija atbalstīja tā paša uzņēmuma rūpnīcas izveidi Polijā, lai specializētos klēpj datoru ražošanā, — jo tirgus tā ir veidots un pieprasījums pēc klēpj datoriem ir daudz lielāks — iezīmēja Īrijas ražotnes sabrukumu.

Izvēle attiecībā uz to, kurai no abām ražotnēm ļaut darboties, atklāja grūtības, ar ko mums būs jātiek galā Īrijas strādnieku interesēs. Tādēļ, izpētot katru atsevišķo gadījumu, mēs savā Globalizācijas pielāgošanas fonda darba grupā pieprasījām, lai Komisija uzmanīgi sekotu tam, kā tiek izmantota katrai ražotnei piešķirtā palīdzība — vai tas būtu Eiropas vai reģionālā atbalsta līmenis —, jo Eiropas atbalsta politiku, ko mēs veidojam, nedrīkst izmantot nelīdzsvaroti un tā nedrīkst kaitēt strādniekiem.

Tātad mēs vēlamies, lai šīm problēmām jau sākumā tiktu pievērsta lielāka uzmanība un strādniekiem ar tām nebūtu jāsaskaras.

Alan Kelly, S&D grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, 2009. gada 8. janvārī Īrijas rietumu vidiene, jo īpaši Limerika, Tipēreri un Norkerija, piedzīvoja līdz šim smagāko ekonomisko traumu. Paziņojums par vairāk nekā 2000 darba vietu slēgšanu uzņēmumā *Dell*, kā arī tūkstošiem darba vietu zaudējumu palīgstrādniekiem izjauca šā reģiona vēsturisko līdzsvaru.

ES no sava Globalizācijas pielāgošanas fonda ir piešķīrusi līdzekļus, sniedzot tiešu atbalstu ekonomiski neaizsargātajām iedzīvotāju grupām šajā apgabalā. Rīt mēs balsosim par EUR 14,8 miljoniem kā par atbalstu, nevis vienkārši izsniegtiem līdzekļiem vairāk nekā 2400 cilvēkiem, lai palīdzētu viņiem sākt jaunu dzīvi. Tas ir apsveicami.

Šī nauda tiks izmantota strādnieku pārkvalificēšanai un palīdzībai uzņēmējdarbības sākšanai, lai radītu jaunas darba vietas, kas cilvēkiem ir ļoti nepieciešamas. Tas, ka šovakar pie mums ir ieradušies *Dell* darbinieku komitejas pārstāvji, lai vērotu, kas te notiek, apliecina, cik ļoti šis fonds ir iespaidojis *Dell* darbiniekus un kā viņi to atbalsta.

Tomēr man jāuzsver, ka mēs esam tikai pusceļā. Mums priekšā ir 18 mēneši šo līdzekļu izmantošanai, un šovakar es lūdzu mūsu vietējam ministram Īrijā, uzņēmējdarbības ministram *Coughlan* kungam, iesaistīties personiski un raudzīties, vai ir izstrādāts plāns, kā šo naudu tērēt. Tas ir vienreizējs atbalsts vienkāršiem strādniekiem, un šādas iespējas viņiem vairs nebūs. *Coughlan* kungs, es jūs ļoti lūdzu — organizējiet darbu tā, lai maksimāli izmantotu šo unikālo iespēju Īrijas rietumu vidienei.

Vēlos pateikties deputātiem, jo īpaši saviem kolēģiem, par atbalstu *Dell* pieteikuma sakarā, kā arī lūgt, lai viņi atbalsta arī nākamos pieteikumus par līdzīgu situāciju, kas gaidāmi no *Waterford Crystal* un *SR Technics*.

Marian Harkin, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, mans pirmais komentārs ir tāds, ka Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonds ir patiesa solidaritātes izpausme starp ES pilsoņiem un valstīm. Otrkārt, kā Īrijas deputāte esmu patiešām ļoti priecīga, ka no uzņēmuma *Dell* atlaistajiem darbiniekiem tagad ir vismaz iespēja ar cerībām raudzīties nākotnē. Tomēr, kā teica *Alan Kelly*, ļoti svarīgi ir tas, lai visas izmantotās programmas vai mācību kursi tiktu pielāgoti strādnieku vajadzībām un lai iespēja no jauna ienākt darba tirgū vai veidot savu uzņēmumu būtu ikvienas palīdzības skaidrs mērķis.

Visbeidzot, es gribu apliecināt Parlamenta nozīmi līdzekļu piešķiršanā *Dell* darbiniekiem. Lai gan šovakar tika uzdoti daži ļoti nopietni jautājumi, mēs nepadarījām strādniekus par ķīlniekiem un apstiprinājām

EUR 14,8 miljonu piešķiršanu. Tomēr Komisijai jānodrošina ES rūpniecības politikas saskaņotība un jāraugās, lai ES budžets netiktu izmantots dažu uzņēmumu akcionāru vērtības celšanai uz ES strādnieku rēķina.

Marije Cornelissen, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (NL) Īrijas pieteikums Eiropas fondu līdzekļiem, lai atbalstītu tos cilvēkus, kas pēc uzņēmuma *Dell* ražotnes slēgšanas Īrijā kļuva par bezdarbniekiem, ir izraisījis vairākus jautājumus, uz kuriem jāsniedz atbildes.

Tas, ka tāds uzņēmums kā *Dell* slēdz ražotni vienā valstī un atver jaunu citā, principā ir normāls tirgus process. Tomēr, ja te ir iesaistīts dažāda veida valsts atbalsts, situācija mainās. Uzņēmums *Dell* Īrijā pirms dažiem gadiem tika nodibināts ar valsts atbalstu. Tagad tas šeit tiek slēgts un tiek atvērta ražotne Polijā — atkal ar valsts atbalstu. Tā vietā, lai uzņēmums *Dell* saviem Īrijas strādniekiem, kas kļuvuši par bezdarbniekiem, apmaksātu sociālo plānu, šie cilvēki lūdz palīdzību no Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda. Manuprāt, te parādās nopietna pretruna starp rūpniecības un nodarbinātības politiku. Galu galā, cik darba vietu ir radītas ar visiem tiem valsts atbalsta līdzekļiem, ko Īrija, Polija un Eiropas Savienība ir iepludinājušas *Dell*?

Tādēļ jautājums ir tāds — kā Komisija un dalībvalstis kopā nodrošinās, lai šī politika būtu konsekventa? Un kā mēs varam nodrošināt, lai Globalizācijas pielāgošanas fonds atbalstītu pasākumus, ko uzņēmums veic savu darbinieku labā, nevis plašā apmērā nomainot tos?

Ilda Figueiredo, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, mēs vienmēr esam atbalstījuši viedokli, ka ES politika attiecībā uz uzņēmumu pārceļšanu būtu jāpārskata, un vienmēr esam uzskatījuši, ka Globalizācijas pielāgošanas fonds ir tikai tāds pagaidu līdzeklis tiem darbiniekiem, kas krituši par upuri daudznacionālo uzņēmumu stratēģijām vai tādēļ, ka trūkst atbilstošas rūpniecības politikas, kas būtu vērsta uz ražošanu un labām darba vietām, ievērojot darba ņēmēju tiesības. Tādēļ mēs atbalstām jaunu sociālās attīstības un progresu politiku.

Tomēr mēs arī uzskatām, ka Īrijas strādniekiem nevajadzētu divkārsā apmērā ciest daudznacionālā uzņēmuma *Dell* peļņas un sociālā dempinga stratēģijas dēļ, kad tas nolēma beigt darbību Īrijā un saņēma atbalstu, lai izveidotu ražotni Polijā.

Tādēļ mēs šo ziņojumu atbalstām.

Tomēr mēs gribam, lai Eiropas Komisija mums sniegtu dažas atbildes par nākotni. Mēs vēlamies, lai politika tiktu radikāli mainīta, lai daudznacionālajiem uzņēmumiem sniegtais atbalsts tiktu stingri kontrolēts, mēs gribam reālu rūpniecības politiku un stabilus ieguldījumus tādu darba vietu radīšanā, kas nodrošina tiesību ievērošanu.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribētu sirsnīgi pateikties Komisijai par šo dāsno atbalstu *Dell* bezdarbniekiem. Īpaši es gribētu apsveikt Geriju un Denisu, kas šovakar ir kopā ar mums.

Eiropas Savienība un jo īpaši Komisija, bez šaubām, ir pelnījušas lielu atzinību par palīdzības sniegšanu *Dell* darbiniekiem, un es gribētu tām pateikties. Gribu pateikties arī bijušajiem kolēģiem, no kuriem divi šovakar atrodas šeit — *Marian Harkin* un *Brian Crowley* —, kā arī manam tiešajam priekštecim *Colm Burke*, kas šā gada maijā šo iniciatīvu ierosināja.

Komisija veica divas būtiskas izmaiņas, kas mums bija ļoti svarīgas: samazināja 50:50 finansējumu no 35 % dalībvalsts valdībai un 65 % Komisijai, kā arī samazināja skaitu no 1000 uz 500, kas, cerams, noteiktā laikā nodrošinās finansējuma pieejamību cilvēkiem no *Waterford Crystal* un *SR Technics*.

Man ir vēl divi iebildumi. Viens ir tāds, ka laika periods būtu jāpagarina nevis par diviem, bet gan par trim gadiem, jo daudzi cilvēki apmeklēs kursu trešā līmeņa grāda iegūšanai, un tas parasti turpinās trīs gadus, un otrs — sākšanas datumam nevajadzētu būt vienādam ar pieteikuma, bet gan ar apstiprināšanas datumu Parlamentā un Padomē.

Gribu vēl piebilst divas lietas. Cilvēki ir ļoti pateicīgi par notikušo. Jūs esat devuši cerību tiem, kas bija izmisumā. Jūs esat apliecinājuši solidaritāti, nevis norobežojusies, un šis fonds tiks labi izmantots, un esmu pilnīgi pārliecināts, kas tas tiešām varētu būt labākais fonds un labākais finansējums, ko jebkad devusi Eiropas Komisija. Liels paldies!

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Šodien tika runāts par vairākiem jautājumiem, tomēr Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošana manī izraisa divējādas sajūtas.

Pirmkārt, esmu priecīgs, ka šāds fonds pastāv. Darba ņēmējiem Eiropā jāzina, ka grūtos laikos, kādus mēs piedzīvojam šobrīd, Eiropa būs viņu pusē. Otrkārt, esmu gandarīts, ka Beļģija ir saņēmusi atzinību par sadarbības kvalitāti starp tās sociālajiem partneriem, sagatavojot šo lietu.

Diemžēl ir dažas lietas, kas Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda darbībā man nepatīk. Pirmkārt, tā panākumi atspoguļo grūto ekonomisko situāciju Eiropā, kuras sociālās sekas ir ļoti zināmas.

Otrkārt, *Dell* gadījumā ir radies jautājums par fonda saskaņotību ar citiem palīdzības instrumentiem. Šajā ziņā es pilnīgi pievienojos manas kolēģes *Berēs* kundzes iepriekš izteiktajiem komentāriem.

Visbeidzot, runājot par budžetu, lai piešķirtu līdzekļus no šā fonda, maksājumu apropriācijas ir jāpārvieta no citām budžeta pozīcijām un, cik man zināms, sistemātiski jāpārvieta no Eiropas Sociālā fonda. Kaut arī tas ir iespējams ar struktūrfondu norēķinu likmi, kas nav tik augsta, kā gribētos, struktūrfondi jāizmanto to paredzētajam mērķim.

Noslēgumā es aicinu rūpīgi pārdomāt Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu, un es jūtu, ka Komisija piekāpsies — ja ne gluži piešķirot šim fondam pilnu finansiālo bāzi, kas būtu līdzvērtīga pārējiem fondiem, tad vismaz nodrošinot, lai tas vairs netiktu finansēts tikai uz sociālo struktūrfondu rēķina.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Es gribētu īsumā izteikties par fonda strukturālo ietekmi. Protams, mēs priecājamies par projektiem, kas šeit ir iesniegti un rīt tiks apstiprināti. Bet, protams, tos visus iespējams uzlabot, un tas arī ir iemesls manam īsajam komentāram.

Dāmas un kungi, fonds reizēm aiziet par tālu tā vienkāršā iemesla dēļ, ka procedūra ir pārāk apgrūtināta, komisāra kungs. Galu galā fonda galvenais mērķis ir sniegt tūlītēju atbalstu un palīdzēt atrast jaunu darbu strādniekiem, ko skārusi globalizācija un kas zaudējuši darbu. Šobrīd tas ne vienmēr izdodas, jo mēs nespējam rīkoties pietiekami ātri, un tas ir ļoti nepatīkami, jo īpaši vecāka gadagājuma darbiniekiem. Patiešām, atlaisto darbinieku iekārtošana darbā un atbalsta sniegšana paredz ātru un stingru pieeju, kuras šobrīd mums absolūti trūkst.

Turklāt Globalizācijas pielāgošanas fonds nav elastīgs — ja cilvēks zaudē darbu un sev par nelaimi nāk no uzņēmuma, kas nav iekļauts sarakstā, viņam vienkārši nebūs tiesību uz šo atbalstu. Katru dienu mēs dzirdam šādus stāstus no atlaistajiem darbiniekiem, kuriem nav tiesību uz atbalstu, un mēs pūlamies izskaidrot — tas ir tik sarežģīti —, kāpēc šī sistēma nedarbojas.

Es uzskatu, ka pēc iespējas ātrāk ir jārod praktisks risinājums, komisāra kungs, un ka ir vajadzīga daudz ātrāka pieeja un, ja iespējams, arī tāda formula, kas ļaus mums pieņemt uz finansējumu orientētu darba metodi. Manuprāt, šeit jārikojas jau tuvākajās nedēļās un mēnešos.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Globalizācijas pielāgošanas fonds palīdz cilvēkiem iegūt papildu izglītību un kvalifikāciju. Tā ir Eiropas sociālā puse — labā puse. Taču Komisija ir arī pārbaudījusi, vai uzņēmumam *Dell* Polijā piešķirtās subsīdijas atbilst valsts atbalsta noteikumiem. Tā ir apstiprinājusi EUR 54 miljonus kā Polijas valsts atbalstu uzņēmumam *Dell*, pieņemot, ka šis atbalsts veicinās reģiona ekonomisko attīstību.

Tas uzreiz izraisa jautājumu — vai mums Eiropā patiešām ir savā starpā jācinās par nodokļu maksātāju naudu? Nē! Mums jāmaina valsts atbalsta noteikumi, lai pārceļšanas subsīdijas vairs netiktu izmaksātas, tostarp no dalībvalstu pusēs.

Man ir vēl viens jautājums tieši Komisijai. Vai Polijas EUR 54 miljoni, kas paredzēti uzņēmumam *Dell*, ietver līdzekļus arī no Eiropas struktūrfondiem? Komisāra kungs, kāpēc Komisija nav izteikusi skaidru viedokli par šo jautājumu? Es pieprasu, lai Komisija šo struktūrfondu regulās paredzēto pārraudzības funkciju uztvertu patiešām nopietni. Par uzņēmumu pārceļšanu Eiropas Savienībā nekāda Eiropas nauda nedrīkst tikt izmaksāta. Tas, ko jūs mums šodien teicāt, komisāra kungs, bija izvairīga atbilde. Jūs slēpjaties aiz Polijas valdības ziņojumiem. Taču jūs neesat pārbaudījis tieši to, vai Eiropas struktūrfondu regulu prasības patiešām ir izpildītas.

Nodrošināsim taču beidzot pārredzamību un ziņosim par visām struktūrfondu subsīdijām, kā tas notiek lauksaimniecības politikā. Tas ir vienīgais veids, kā mēs patiešām varam panākt uzticēšanos Eiropas struktūrpolitikai.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Es ļoti labi atceros, kā mēs izveidojām šo Globalizācijas pielāgošanas fondu, un jau tad tika daudz debatēts par to, ka nebūtu labi, ja tā vietā, lai samazinātu zaudējumus, no fonda izmaksātais

atbalsts atlaistajiem darbiniekiem palīdzētu no jauna integrēties darba tirgū, tādējādi it kā iedrošinot uzņēmumus ērti izmantot pārcelšanas iespēju, jo zaudējušo pušu izmaksas segs fonds.

Šo situāciju raksturo *Dell* gadījums, jo mūsu pieredze rāda, ka tā vietā, lai samazinātu zaudējumus un izrādītu solidaritāti, tas drīzāk kalpo par pamudinājumu, jo *Dell* saņem palīdzību gan saistībā ar darbinieku atlaišanu, gan arī uzņēmuma pārcelšanu. Tāpēc situācija ir tāda, ka Eiropas fondi netiek pienācīgi koordinēti. Globalizācijas pielāgošanas fonds ir konkurences politikas un struktūrfondu daļa. Nebūs nekādas jēgas un labuma, nemaz jau nerunājot par to, ka tas ir pretrunā fonda mērķiem, ja mēs šos līdzekļus izmantosim pretrunīgi un bez jebkādas koordinācijas. Tādēļ es vērsu Komisijas uzmanību uz to, ka tai ir jāpārdomā, vai Eiropas publiskais finansējums šajā gadījumā tiek izmantots saskaņoti, lai turpmāk no šādām neskaidrībām izvairītos.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Ekonomiskā un finanšu krīze ir ietekmējusi un turpinās nopietni ietekmēt gan dzelzs un tērauda apstrādes, gan arī kuģu būvniecības nozari. Galati pilsētā, no kuras es nāku, cilvēki ir zaudējuši tūkstošiem darba vietu metalurģijas nozarē un kuģu būvētavās.

Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošana ir īsa un vidēja termiņa risinājums, lai palīdzētu strādniekiem, kas pēc darba zaudēšanas atrodas grūtā situācijā. Es gribētu uzsvērt ieguldījumu nepieciešamību smagās rūpniecības uzņēmumu modernizēšanā, lai nākotnē tie varētu samazināt savu piesārņojuma līmeni. Tas ļaus mums saglabāt darba vietas un tādējādi ilgtermiņā aizsargāt strādniekus.

Brian Crowley (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, tāpat kā mani kolēģi es gribu pateikties komisāram un referentam par paveikto darbu. Komisārs noteikti atcerēsies šā gada janvāri, kad viņš tikās ar mani un vienu no maniem bijušajiem kolēģiem *Colm Burke*, lai izmēģinātu un sāktu Globalizācijas pielāgošanas fonda procedūru attiecībā uz *Dell* darbiniekiem.

Es domāju, ka tas skaidri parāda, cik daudz mēs Eiropas Savienības līmenī ieguldām tajā, lai cilvēku intereses būtu pirmajā vietā, lai nodrošinātu to, ka cilvēki ir politikas centrā, lai mēģinātu nodrošināt, ka cilvēku dzīve ir aizsargāta un jebkādu grūtību gadījumā Eiropas Savienība spēj ātri reaģēt.

Es gribu komisāram personiski pateikties par viņa aktīvo līdzdalību šajā procesā, ne tikai šeit Parlamentā vai sadarbojoties tieši ar mani, bet arī par to, ka viņš devās uz Limeriku un tikās ar strādniekiem.

Un citiem kolēģiem, kas uzmanību no galvenā reizēm mēģina novirzīt uz citām lietām, es gribētu teikt, ka par spīti visiem tā trūkumiem Globalizācijas pielāgošanas fonds ir pozitīvs Eiropas Savienības instruments, kam vajadzētu plaukt un zelt un, kas ir pats svarīgākais, atgriezties pie vecā sakāmvārda: „Iedod cilvēkam zīvi, un viņš būs paēdis vienu dienu; iemāci cilvēkam maksāķerēt, un viņš būs pārticis visu mūžu.” Tieši to Globalizācijas pielāgošanas fonds mums ļauj darīt.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es gribētu atgriezties pie komisāra *Špidla* otrā apgalvojuma. Viņš teica, ka mēs nevaram ietekmēt uzņēmumu lēmumus. Tā nav taisnība. Protams, mēs ietekmējam uzņēmumu lēmumus, maksājot subsīdijas, veicot maksājumus no Eiropas struktūrfondu un sniedzot finansiālu palīdzību.

Tāpēc, risinot sarunas par regulu, Parlaments debatēja tieši par šo pārcelšanas jautājumu. Tomēr beigās Parlaments — diemžēl arī ar Eiropas Tautas partijas grupas (Kristīgo demokrātu) atbalstu — piekāpās *Pieper* kungam un struktūrfondu regulā ierakstīja tikai piecus gadus, kas, ņemot vērā subsīdiju lielumu, protams, nebūt nav pietiekami. Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupa bija vienīgā, kas toreiz teica, ka šajā regulas daļā, ko citēja komisārs un kas attiecas uz aizējošo uzņēmumu atmaksāšanas saistībām, ir jāparedz vismaz 10 gadi. Es varu pateikt tikai to, ka šis gadījums pierāda, ka Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupai bija taisnība.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, izmantojot Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fondu, Eiropas Savienība atkal kopīgi stājas pretī ekonomiskām grūtībām. Šoreiz tās ir grūtības, ko radījušas strukturālās pārmaiņas pasaules tirdzniecībā. Tāpat kā finanšu krīzes gadījumā tikai integrēta pieeja ļaus efektīvi cīnīties ar globalizācijas sekām.

Pateicoties finanšu līdzekļiem, kas sagādāti cilvēkiem, kuri zaudējuši darbu, gan Beļģijas tekstilrūpniecībā strādājošajiem darbiniekiem, gan arī *Dell* rūpnīcas strādniekiem Īrijā ir dota tūlītēja iespēja pārkvalificēties un atrast jaunu darbu. Fonds ir paredzēts arī uzņēmējdarbības un pašnodarbinātības veicināšanai. Šī palīdzība konkrētām nozarēm dažādās valstīs ir pareiza sociālās solidaritātes izpausme Eiropas Savienībā.

Tas ir fakts, ka *Dell*, kas uzņēmuma pārcelšanu no Īrijas pamatoja ar nepieciešamību atrast valsti ar zemākām ražošanas izmaksām, šādu valsti ir atradis, un arī tā ir ES dalībvalsts, jo vietu savai ražotnei *Dell* atrada Polijas pilsētā Lodzā. Nodarbinātības līmenis Lodzas apgabalā ir zems, un *Dell* rūpnīca ir radījusi aptuveni 2000 jaunu darba vietu. Šim ieguldījumam būs vēlā ņemama ietekme uz situācijas uzlabošanu Lodzā un tās apkārtnē, un tas paātrinās attīstības tempu visā vojevodistē.

Pervenche Berès, autore. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es gribu nomierināt savu kolēģi *Crowley* kungu. Nevienš no Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas locekļiem nav apšaubījis Globalizācijas pielāgošanas fonda efektivitāti. Mums vienkārši šķiet, ka to var izmantot labāk.

Es gribētu arī atgriezties pie vienas no komisāra piebildēm, kad viņš teica, ka nedrīkst pieļaut šo tirgošanos ar fonda līdzekļiem. Tieši ar šo problēmu mēs šodien saskaramies.

Ko jūs teiksiet nākamajam par Globalizācijas pielāgošanas fondu atbildīgajam komisāram, kad gatavosieties viņam nodot atbildību par šo jautājumu? Jo *Dell* gadījumā mēs skaidri redzam risku, ka procedūra var tikt sagrozīta, Kopienas līdzekļi ļaunprātīgi izmantoti un konkurences politikas ietvaros var tikt piešķirtas pilnvaras.

Vladimír Špidla, Komisijas loceklis. – (CS) Dāmas un kungi, šo diskusiju, manuprāt, var iedalīt divās paralēlās daļās. Pirmais viedoklis ir tāds, ka Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonds darbojas, taču pastāv iemesli, lai tā izvēršanu optimizētu. Tika pieminēts laika aspekts, kaut arī, pēc manām domām, tas tika zināmā mērā pārspīlēts, jo dalībvalstis var reaģēt nekavējoties un atgūt savas izmaksas. Tomēr es uzskatu, ka šis ir jautājums, kas jāapspriež, un ka šajā virzienā ir arī jāmeklē risinājums.

Tika pieminēts jautājums arī par atsevišķām budžeta pozīcijām. Tā ir taisnība, ka laikā, kad fonds tika veidots, tas faktiski nebija iespējams. Tomēr fonds var šādi darboties. Tāpēc es domāju, ka vajadzētu iesniegt visus iespējamus jautājumus un, ja nepieciešams, atrast risinājumu, kas ir labāks par to, ko esam atraduši līdz šim. Tomēr nekas no tā nedod iemeslu apšaubīt galveno principu, ka krīzes laikā fonds darbojas un sniedz reālu palīdzību.

Otrs jautājums, kas izskanēja debatēs, ir daudz sarežģītāks. Tas ir jautājums par pārvietošanu, jautājums par iespējami konkurējošām subsīdijām un virkne citu jautājumu, kas ar to saistīti un ir ārkārtīgi sarežģīti. Manuprāt, par šiem jautājumiem ir jārunā, un tas ir jādara, pamatojoties uz padziļinātu izpratni par faktiem, un es gribētu minēt dažus faktus attiecībā uz *Dell* gadījumu, kā arī mūsu pārdomas par visu šo problēmu.

Pirmais fakts ir tāds, ka pretēji valdošajam uzskatam algu izmaksas uz produkcijas vienību Polijā ir būtiski augstākas nekā Īrijā — tie ir ESAO dati. Tādējādi algu izmaksas Polijā ir nevis zemākas, bet gan augstākas nekā Īrijā. To būtu vērts paturēt prātā, jo secinājumu izdarīšana, tieši salīdzinot, sarežģītās situācijās nav droša metode. Es gribētu uzsvērt, ka tad, ja vēlamies diskutēt par šiem jautājumiem, mums ir ievērojami jāpadziļina sava izpratne — vismaz attiecībā uz dažām lietām.

Otrs jautājums attiecas uz pašu *Dell* gadījumu. Tā ir taisnība, ka uzņēmums *Dell* darbību sāka Limerikā 1991. gadā, tātad pirms 18 gadiem. Taisnība ir arī tā, ka nav reģistrēts tāds fakts, ka savas darbības vajadzībām šis uzņēmums būtu saņēmis atbalstu no Eiropas fondiem. Šādas informācijas nav, kaut arī es nevaru izslēgt iespēju, ka uzņēmums varētu būt saņēmis atbalstu no reģionālajiem fondiem, jo tolaik, 1990. gadā, nebija paredzētas tādas saistības vai metodes, kas ļautu mums iegūt šo informāciju. Fakts ir tāds, ka lēmumu pārcelties uz Lodzu *Dell* pieņēma 2007. gadā. Fakts ir arī tāds, ka nauda, kas tika izmantota kā valsts atbalsts, ir Polijas nauda, un ka par šo atbalstu tika paziņots 2007. decembrī. Tādēļ tā neietver līdzekļus no Eiropas struktūrfondiem. Šajā gadījumā — tas neattiecas uz visiem gadījumiem, bet tikai uz tiem, kas pārsniedz EUR 50 miljonus, kā šajā gadījumā, — tika veikts ļoti sīki izstrādāts izvērtējums, ņemot vērā arī darba tirgus aspektus. Komisijas secinājums ir tāds, ka šīs divas darbības, kuras šķir liela laika distance, nav saistītas. Tomēr tas neko nenožīmē un nekādā gadījumā neapšaubā faktu, ka jautājumi, kas saistīti ar Eiropas līdzekļu izmantošanu, ir vairākkārt sīki jāpārrunā, ņemot vērā jauno informāciju, un neapšaubāmi ir jānodrošina augstāks saskaņotības līmenis. Manuprāt, *Dell* gadījums ir bijis labs „tramplīns” un šīs debates ir noteikti jāturpina.

Dāmas un kungi, es vēlos jums pateikties par šīm debatēm un par iespēju ar jums izskatīt dažus jautājumus saistībā ar Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu. Nobeigumā es gribētu vienkārši norādīt, ka mūsu politikas kompetences ietvaros noteikti pastāv risks, ka līdzekļi var tikt izmantoti neatbilstošā vai ne gluži optimālā veidā un ka, politikai attīstoties, šis objektīvais risks saglabāsies. Tādēļ mums tas jāpatur prātā un jāuzdrošinās ar jaunām acīm paraudzīties uz dažiem vispārpieņemtiem principiem un mainīt šīs

vecās, vispārpieņemtās un varbūt novecojušās metodes, atrodot saprātīgus un tehniskus risinājumus un panākot politisku vienprātību.

Reimer Böge, referents. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es gribētu atkārtot, ka pēdējos mēnešos, Budžeta komitejai sadarbojoties ar Nodarbinātības un sociālo lietu komiteju, mēs pūlējāmies šīs procedūras pēc iespējas ātrāk ieviest, ņemot vērā atzinumu no Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas, kas šim mērķim izveidoja pat īpašu darba grupu, lai pēc rūpīgas pārbaudes pēc iespējas ātrāk nodrošinātu līdzekļu pieejamību attiecīgajiem darbiniekiem un viņu tuvākajiem ģimenes locekļiem.

Otrkārt, es gribētu teikt, ka, pārbaudot daudzgadu finanšu shēmu un jaunus instrumentus un veicot budžeta pārbaudi un pārskatīšanu, mums jāpārbauda arī Eiropas Globalizācijas pielāgošanas fonda darbība un pievienotā vērtība, tāpat kā mēs to darām ar pārējiem instrumentiem, konkrēti attiecībā uz tā ietekmi uz pārvaldību un iestāžu mijiedarbību valsts un Eiropas līmenī. Mums jāpārdomā, kā varētu panākt labāku mijiedarbību ar Eiropas Sociālo fondu. Tādēļ mums jābūt gataviem iesaistīties visās iespējamās diskusijās, kas šo situāciju varētu uzlabot.

Runājot par finansējuma avotiem, jums, komisāra kungs, tīri no tehniskā viedokļa, protams, bija pilnīga taisnība attiecībā uz to, ko jūs teicāt par maksājumu apropriācijām no Eiropas Sociālā fonda. Tomēr beigu beigās es gribētu, lai vispārējā situācija attiecībā uz saistībām un maksājumiem saskaņā ar daudzgadu finanšu shēmu gan struktūrfondiem, gan arī Eiropas Sociālajam fondam būtu tāda, par kādu mēs kopumā vienojamies. Nedrīkst notikt tā, ka ieviešanas nepilnību, kontroles un pārvaldības sistēmu problēmu un šo līdzekļu novēlotas pārcelšanas dēļ nauda netiek izmantota, jo tad mēs katru gadu ņemsim daļu no šīs naudas, lai finansētu šādas papildu programmas. Tas nav autora interesēs.

Pagaidām mēs ņemsim vērā to, ko jūs teicāt par valsts atbalsta noteikumiem. Protams, mēs uzdevām līdzīgus jautājumus arī citā vietā saistībā ar Nokia rūpnīcu Bohumā un tās pārcelšanu uz Rumāniju. Tomēr man jāsaka, ka arī šeit ir jāpievērš pastiprināta uzmanība mijiedarbībai starp Komisiju un dalībvalstu pienākumu sniegt ziņojumus. Dažreiz man rodas tāds iespaids, ka ar šiem jautājumiem notiek līdzīgi kā zvejas kvotu pārraudzības gadījumā — katrs velk uz savu pusi, un galu galā nekāda rezultāta nav. Tādēļ mēs turpināsim iesākt, rūpīgi sekosim šo jautājumu attīstībai līdzīgās situācijās un uzstāsim, lai Komisija rīkojas saskaņā ar regulām un noteikumiem, kā mēs nolēmām 2007. gadā.

Visbeidzot, mans lūgums: lūdzu, rītdienas balojumā esiet „par” Globalizācijas pielāgošanas fonda izmantošanu.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas. Balsojums notiks trešdien, 2009. gada 25. novembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Iosif Matula (PPE), rakstiski. – (RO) Priekšsēdētāja kungs, es atbalstu sava kolēģa Böge kunga iesniegto ziņojumu, jo uzskatu, ka daudziem strādniekiem Eiropā, kas zaudējuši darbu, ir nepieciešama palīdzība, tostarp no ES fondiem. 2009. gadā 10 275 strādniekiem tika piešķirti vairāk nekā EUR 37 miljoni, kas ne tuvu nav maksimālais apjoms — EUR 500 miljoni —, kurš ik gadu tiek atvēlēts šim Eiropas fondam. Man jāuzsver, ka šie līdzekļi ir paredzēti atlaistajiem darbiniekiem, nevis uzņēmumiem. ES nedrīkst finansiāli atbalstīt tādu uzņēmumu stratēģiju, kuri pārceļas uz citu vietu un atlaiž darbiniekus, jo īpaši tad, ja uzņēmums pārceļas ārpus ES teritorijas vai vienlaicīgi saņem atbalstu no citas dalībvalsts.

Mums ļoti rūpīgi jāvēro, kā notiek uzņēmumu pārcelšana. Sociālo izmaksu slogs, kas saistīts ar rūpnīcu slēgšanu vai pārcelšanu, nedrīkst tikt novelts uz Eiropas nodokļu maksātāju pleciem. Neaizmirsīsim to, ka fonds tika izveidots ar mērķi sniegt papildu atbalstu tiem strādniekiem, kas lielu globālās uzņēmējdarbības nozares strukturālo pārmaiņu rezultātā un pēc 2009. gada 1. maija tika atlaisti no darba, kā arī tiem, kas tika atlaisti globālās finanšu un ekonomiskās krīzes dēļ. Es domāju, ka jaunajām dalībvalstīm piekļuve Eiropas fondiem var būt ļoti noderīga, ļaujot tām pārvarēt ekonomiskās krīzes radītās grūtības un pielāgoties Eiropas vienotā tirgus konkurences struktūrai.

14. EUROMED brīvās tirdzniecības zona 2010 — pašreizējais stāvoklis (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir debates par jautājumu, uz kuru Komisijai jāatbild mutiski, par stāvokli saistībā ar EUROMED brīvās tirdzniecības zonas (BTZ) izveidi līdz 2010. gadam, ko Starptautiskās tirdzniecības komitejas vārdā iesniedza Vital Moreira (O-0116/2009 – B7-0222/2009).

Vital Moreira, autors. – (PT) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Šis jautājums tika sagatavots un iesniegts, pirms mēs uzzinājām, ka *Ashton* kundze vairs nebūs tirdzniecības komisāre. Tomēr mēs ceram, ka Komisija uz mūsu jautājumu spēs sniegt atbildi.

Kā jau tika minēts, viņas kompetencē bija pašreizējais stāvoklis saistībā ar Eiropas un Vidusjūras reģiona brīvās tirdzniecības zonu, ko sākotnēji bija plānots izveidot līdz 2010. gadam.

Faktiski viens no projektiem, ko ierosināja 1995. gadā sāktais Barselonas process, bija Vidusjūras reģiona brīvās tirdzniecības zonas izveide 2010. gadā, pamatojoties uz reģionālu pieeju un tajā iekļaujot ziemeļu–dienvidu un dienvidu–dienvidu tīklu. Tomēr šis mērķis joprojām ir ļoti tāls, un man ir šādi jautājumi.

Vai Komisija uzskata, ka Eiropas un Vidusjūras reģiona brīvās tirdzniecības zonas izveide 2010. gadā jau no paša sākuma bija reāli sasniedzams mērķis? Vai Komisija varētu pamatot savu atbildi?

Otrkārt, Parlaments ir informēts par jaunu Eiropas un Vidusjūras reģiona „ceļvedi”, ko drīzumā paredzēts pieņemt, un par iespējamu jaunu mehānismu tirdzniecības un ieguldījumu veicināšanai šajā reģionā.

Vai Komisija varētu sniegt sīkāku informāciju par šāda mehānisma praktiskajiem aspektiem un ietekmi?

Treškārt, vai Komisija varētu izskaidrot pašreizējo stāvokli saistībā ar Agadiras nolīgumu, ES ieguldījumu šā nolīguma pārformulēšanā un, vispārīgāk ņemot, Barselonas procesa — Vidusjūras reģiona valstu savienības — dienvidu–dienvidu dimensiju?

Ceturtkārt, vai Komisija varētu mums pastāstīt, kā tā ir izmantojusi Mančestras Universitātes veiktā ietekmes uz ilgtspējību novērtējuma ieteikumus, lai sarunās ņemtu vērā sociālo kohēziju un ilgtspējīgu attīstību, kā ieteikts šajā pētījumā?

Piektkārt, vai Komisija varētu paskaidrot Parlamentam, kas notika atkārtotajās sarunās par ES un Sīrijas asociācijas nolīgumu, kura darbība 2004. gadā tika apturēta?

Sestkārt, vai Komisija varētu mums pastāstīt par sarunām ar Lībiju, to mērķiem un pašreizējo situāciju?

Septītkārt, vairākas Vidusjūras reģiona valstis ir paidušas interesi padziļināt un/vai paplašināt tirdzniecības nolīgumus ar Eiropas Savienību.

Vai Komisija, pirmkārt, varētu pastāstīt Parlamentam par šiem jaunās paaudzes asociācijas nolīgumiem?

Otrkārt, vai Komisija varētu informēt Parlamentu par to, vai Komisija, paturot prātā Eiropas Parlamentam ar Lisabonas līgumu piešķirtās jaunās pilnvaras tirdzniecības jomā, varētu sarunās par šiem jaunajiem nolīgumiem ņemt vērā kādu no iepriekšējām Parlamenta rezolūcijām?

Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, lūk, šie ir mani jautājumi. Ņemot vērā Barselonas procesa un no ES uz dienvidiem esošās teritorijas pašreizējo nozīmi, mēs uzskatām, ka šie jautājumi ir ārkārtīgi aktuāli un laikus izvirzīti.

Antonio Tajani, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! *Moreira* kungs, es atbildēšu komisāres *Ashton* kundzes vārdā.

EUROMED brīvās tirdzniecības zonas izveide līdz 2010. gadam bija reāli sasniedzams mērķis, un nākamā gada laikā mēs šajā virzienā būsim tālu pāvirzījušies uz priekšu, kaut arī, protams, lai pilnīgi izmantotu ekonomiskās integrācijas potenciālu *EUROMED* zonā, vēl ir daudz darāmā.

Panākumi ir gūti galvenokārt ziemeļu–dienvidu dimensijā. Eiropas Savienība ir noslēgusi divpusējus asociācijas nolīgumus ar visiem mūsu partneriem Vidusjūras reģionā, izņemot Sīriju, un tie pamatā attiecas uz preču tirdzniecību. Tomēr šobrīd notiek arī citas divpusējas sarunas, lai tālāk veicinātu lauksaimniecības produktu un pakalpojumu tirdzniecību un brīvību veikt uzņēmējdarbību un izveidotu saistošu strīdu izšķiršanas mehānismu. Dažas no šīm sarunām jau ir noslēgušās, un citas noslēgsies līdz 2010. gadam.

Attiecībā uz jaunajām sarunām starp Eiropas Savienību un mūsu partneriem Vidusjūras reģionā, kā arī Eiropas Parlamenta nozīmi es varu jums pastāstīt, ka, atkal atsaucoties uz ziemeļu–dienvidu dimensiju, 9. decembra Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu ministru konferencē mēs ceram panākt vienošanos par Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu tirdzniecības „ceļvedi” pēc 2010. gada, izvirzot mērķi pašreizējos *EUROMED* asociācijas nolīgumus pakāpeniski pārveidot visaptverošos, plaša spektra brīvās tirdzniecības nolīgumos.

Mēs neplānojam sarunas par jauniem asociācijas nolīgumiem, bet gan par pašreizējo nolīgumu paplašināšanu un stiprināšanu, lai risinātu tādus jautājumus kā tirdzniecības veicināšana, tehniskās barjeras un sanitārie un fitosanitārie pasākumi, kā arī publiskais iepirkums, konkurence, intelektuālā īpašuma tiesības, tirdzniecība un ar ilgtspējīgu attīstību un pārredzamību saistītie jautājumi.

Divpusējās sarunas tiks pielāgotas katras Vidusjūras dienvidu reģiona partnervalsts situācijai. Maroka varētu būt pirmā Vidusjūras reģiona valsts, ar kuru mēs nākamgad uzsāksim sarunas. Protams, pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā Parlamenta loma tirdzniecības jautājumos būs lielāka. Attiecībā uz gaidāmajām sarunām, ko es tikko pieminēju, Komisija ir gatava ar jums cieši sadarboties.

EUROMED brīvās tirdzniecības zonai ir arī dienvidu–dienvidu dimensija. Mūsu partneri Vidusjūras reģionā savā starpā veido brīvās tirdzniecības nolīgumu tīklu, un Agadiras nolīgums, kas ir spēkā kopš 2007. gada, ir pieejams arī citām Vidusjūras reģiona valstīm. Arī Izraēla un Turcija ir parakstījušas brīvās tirdzniecības nolīgumus ar partneriem Vidusjūras reģionā, kamēr par citiem nolīgumiem vēl joprojām notiek sarunas.

Būtu pārāgi runāt par vispārēju novērtējumu attiecībā uz pašreizējo Agadiras nolīgumu. Tirdzniecības apjoms starp visiem četriem partneriem ir pieaudzis, tomēr mazākā mērā, nekā sākotnēji bija gaidīts. Tam var būt vairāki iemesli, piemēram, ar tarifiem nesaistītas barjeras, papildināmības trūkums starp dažādiem tirgiem, tāda reģionāla tirgus trūkums, kas spētu piesaistīt investorus, un visbeidzot, bet ne mazsvarīgāk — tas, ka uzņēmumi nav pietiekami informēti par šo nolīgumu piedāvātajām iespējām.

EUROMED tirdzniecības „ceļvedim” pēc 2010. gada vajadzētu palīdzēt šo problēmu atrisināt. Tas ietver arī virkni praktisku īstermiņa priekšlikumu, piemēram, izveidot Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu tirdzniecības un ieguldījumu veicināšanas mehānismu. Izveidojot šādu mehānismu, tiks nodrošināta brīva, aktuāla, plaša un viegli pieejama informācija par tirdzniecību, ieguldījumu nosacījumiem un to regulēšanu *EUROMED* reģionā, lai palīdzētu uzņēmumiem, jo īpaši MVU, darboties Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu tirgū.

Attiecībā uz ilgtspējību, tāpat kā visu mūsu brīvās tirdzniecības zonu gadījumā, Komisija veica ietekmes uz ilgtspējību novērtējumu, kas tika pabeigts 2007. gada decembrī un tiek un tiks izmantots gan pašreizējās, gan arī gaidāmajās sarunās.

Attiecībā uz tirdzniecības jautājumiem Stabilitātes paktā ir uzsvērts, cik liela nozīme ir ilgiem pārejas periodiem, kas asociācijas nolīgumos paredzēti rūpniecības tarifu likvidēšanai Vidusjūras dienvidu reģiona valstīs, un ka līdzīgi pārejas periodi ir jānosaka pašreizējās sarunās par lauksaimniecības projektiem.

Ir acīm redzams, ka notiekošajās sarunās par pakalpojumiem un uzņēmumu veidošanu mums jāņem vērā arī attīstības līmenis Vidusjūras dienvidu reģiona partnervalstīs.

Turklāt daudzās šajās valstīs Komisija atbalsta fiskālo reformu programmas, kas var palīdzēt mazināt negatīvo ietekmi, kuru rada ietekmes uz ilgtspējību novērtējumā minētais tarifu ieņēmumu kritums.

Attiecībā uz iepriekš minēto nolīgumu ar Sīriju Komisija 2008. gadā sāka asociācijas nolīguma projekta pārskatīšanu, lai noteiktu, vai pirms tā noslēgšanas nav nepieciešami kādi tehniski grozījumi vai precizējumi. Ar vienu sarunu kārtu pietika, un mēs ar Sīriju vienojāmies par nepieciešamajiem grozījumiem, lai ņemtu vērā Rumānijas un Bulgārijas iestāšanos Eiropas Savienībā, kā arī tarifu izmaiņas, kas Sīrijā un Eiropas Savienībā veiktas kopš sarunu apturēšanas 2004. gadā. Nolīgums tika apzīmogots 2008. gada decembrī. Pagājušajā mēnesī mēs paziņojām, ka Eiropas Savienība ir gatava to parakstīt. Sīrija ir atlikusi nolīguma parakstīšanu, lai izvērtētu tā ekonomisko ietekmi.

No otras puses, attiecībā uz sarunām ar Lībiju — tās tika sāktas Briselē 2008. gada novembrī, lai noslēgtu pamatnolīgumu, kura centrā būtu vērienīgs brīvās tirdzniecības nolīgums attiecībā uz precēm, pakalpojumiem un brīvību veikt uzņēmējdarbību, kā arī sadarbību regulatīvajā jomā. Šā nolīguma noslēgšana ar Lībiju būs pēdējais mozaikas gabaliņš. Tad Eiropas Savienība būs noslēgusi brīvās tirdzniecības nolīgumus ar faktiski visām mūsu kaimiņvalstīm Vidusjūras reģionā, kaut arī uz Lībiju Eiropas kaimiņattiecību politika neattiecas.

Šā tirdzniecības nolīguma noslēgšana ES eksportētājiem sniegs jaunas eksporta iespējas Lībijā, kā arī labvēlīgāku normatīvo vidi, jo īpaši pakalpojumu nozarē un naftas un dabasgāzes tirgū. Protams, sarunas ar Tripoli ir pašā sākumstadijā, un mums vajag vairāk laika, pirms varēsim panākt vienošanos.

Šajā procesā īpašu uzmanību Komisija pievērsīs Lībijas administrācijas spēju uzlabošanai tirdzniecībā un saistītos jautājumos. Tāpat šobrīd tiek pabeigts ietekmes uz ilgtspējību novērtējums attiecībā uz Lībiju.

Georgios Papastamkos, PPE grupas vārdā. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, mēs atbalstām stratēģiski svarīgo *EUROMED* partnerību un sadarbības stiprināšanu politikā, ekonomikā un kultūras jomā, kā arī mieru,

drošību un stabilitāti šajā reģionā kopumā. Mēs aicinām ministrus gaidāmajā konferencē pieņemt „ceļvedi” *EUROMED* brīvās tirdzniecības zonas izveidei. Divpusējā pieeja jāapvieno ar reģionālo pieeju. Tāpat papildus ziemeļu–dienvidu dimensijai ārkārtīgi svarīga, manuprāt, ir dienvidu–dienvidu ekonomiskā un reģionālā integrācija, ko pieminēja gan Starptautiskās tirdzniecības komitejas priekšsēdētājs *Moreira* kungs, gan arī komisārs *Tajani*. Es gribētu īpaši uzsvērt nepieciešamību „ceļvedi” iekļaut sociālās un vides priekšrocības un augu veselības standartus, kas jāievēro, atverot tirgu. Mums arī jāaplūko daži nopietni jautājumi attiecībā uz lauksaimniecības produktu importu Eiropas Savienībā. Es personiski esmu par to, lai tiktu stiprināts Barselonas process — Vidusjūras reģiona valstu savienība — un tā ietvaros izsludinātās programmas stratēģiskās nozarēs, piemēram, sadarbībā starp maziem un vidējiem uzņēmumiem un atjaunojamo energoresursu avotu izmantošanā. Visbeidzot, es gribētu īpaši uzsvērt, cik svarīgi ir veidot kuģniecības maršrūtus, un vērst uzmanību uz priekšlikumu, ko pagājušajā vasarā iesniedza Grieķija, par transporta novērošanas centra izveidi Vidusjūras reģiona austrumu daļā — Grieķijā.

Kader Arif, *S&D grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Es gribētu pateikties *Moreira* kungam par runu.

9. decembrī tiksies Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu tirdzniecības ministri, lai apspriestu mūsu ekonomiskās un tirdznieciskās sadarbības atjaunošanu. Pirmkārt, es gribētu, lai mums visiem būtu skaidrs, ka, ja brīvās tirdzniecības zonas mērķis patiešām ir dot labumu visiem partneriem no ziemeļiem un dienvidiem, tad 2010. gads kā termiņš tās izveidei nav ne reāli sasniedzams un pat ne vēlams mērķis, jo attīstības ziņā starp Vidusjūras reģiona ziemeļu un dienvidu daļu joprojām pastāv milzu atšķirības.

Turklāt daži cilvēki joprojām atbalsta uzskatu, ka, lai gūtu panākumus Eiropas un Vidusjūras reģiona partnerībā — atgādināšu, ka to veido trīs pilāri: politika, ekonomika un sabiedrība un kultūra —, mums vienkārši vajag ignorēt politiskās problēmas, lai virzītos uz priekšu ekonomikas un tirdzniecības jomā. Kā jau jūs būsi sapratuši, es neticu brīnumiem un šim maldinošajam uzskatam, ka ar tirdzniecību vien mēs panāksim harmonisku integrāciju, mieru un stabilitāti.

Šobrīd es tam neticu vēl vairāk, jo fakti runā paši par sevi. Piemēram, Vidusjūras reģiona valstu savienībai, ignorējot politiskos konfliktus, ar „konkrētiem un redzamiem” projektiem bija jāatdzīvina stagnācijā nonākusi Eiropas un Vidusjūras reģiona sadarbība. Šobrīd stagnācijā ir nonākusi pati Vidusjūras reģiona valstu savienība, un nepieņemtie politiskie strīdi ir atgriezušies, lai to vajātu.

Es esmu starp tiem, kas paliek uzticīgi Barselonas procesa idejai, kas tic, ka panākumu mērs nav tikai tirdzniecības statistika, kura, starp citu, joprojām ir pārāk nelabvēlīga mūsu partneriem no dienvidiem, to iedzīvotājiem. Tirdzniecība tirdzniecības dēļ — nē, es tam noteikti neticu.

No otras puses, tirdzniecība, kas vērsta uz attīstību un kuras mērķis ir mazināt plaisu starp nabadzīgajiem un bagātajiem, patiešām daloties labklājībā un nodrošinot reģionālo integrāciju, — jā, to es varu iedomāties. Tomēr sarunas šajā virzienā vēl ir jāievada.

Tādēļ nākamajā sanāksmē es aicināšu mūs visus būt ambicioziem un nerunāt tikai par tehniskiem jautājumiem attiecībā uz tirdzniecības šķēršļu likvidēšanu, it kā tas būtu galvenais mērķis. Šādi domāt vairs nav pieļaujams.

Reģionālā integrācija, jo īpaši saistībā ar dienvidu–dienvidu tīklu, risinājumi, kas jāpieņem attiecībā uz ekonomisko krīzi, kurai ir nopietnas sekas, ieskaitot zaudētās darba vietas, cilvēciskie, sociālie un vides apsvērumi un cilvēktiesību jautājums — par tiem ir jārūpējas, un tiem ir atkal jākļūst par mūsu prioritāti.

Niccolò Rinaldi, *ALDE grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Ņemot vērā, cik tagad ir pulkstenis, es ceru, ka jūs man ļausit sākt ar citātu no „Tūkstoš un vienas nakts”, ja reiz mēs runājam par arābu pasauli.

Šajās fabulās ir teikts: „Ne slavu, ne godu nemantos tas, kas dīķi mājās sēž. Ir bieži redzēts dīķis rāms, kas sastāvējis kļūst: ja ūdens plūst, tas dzerams ir, bet citādi tas pūst.”

Tas liek domāt par lielisko arābu tradīciju mantojumu, kas mūs aicina pārvarēt kūtumu un iespējami labākā veidā atsākt Eiropas un Vidusjūras reģiona integrācijas procesu, ņemot vērā divus faktorus.

Pirmais faktors ir laiks. Šodien 50 % no Vidusjūras dienvidu reģiona valstu iedzīvotājiem ir vecumā līdz 18 gadiem, un pēc mazāk nekā 30 gadiem mums būs brīvās tirdzniecības zona, ko veidos gandrīz miljards patērētāju un pilsoņu. Tādēļ mums nav daudz laika.

Otrs faktors ir tas, kādus tirdzniecības nolīgumus mēs gribam piedāvāt šīm valstīm. Kā liberālie demokrāti mēs šos tirdzniecības nolīgumus gribam redzēt bez birokrātiskām struktūrām vai centrālisma, un mēs gribam, lai kontrole pār resursiem un bagātību tiktu atņemta dažām oligarhiskām struktūrām, kas šobrīd valda partnervalstīs.

Yannick Jadot, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, pēc tam, kad 15 gadus esam apsprieduši Barselonas procesa tirdzniecības aspektu, mums ir radušās ļoti lielas šaubas par to, vai sarunas par *EUROMED* brīvās tirdzniecības nolīgumu ir pareizais šā reģiona sociālo, politisko un ekonomisko problēmu risinājums.

Kā jau tika teikts, ietekmes novērtējums galvenokārt atklāja to, ka ir iespējamas ļoti nopietnas negatīvās sekas, kas var skart sociālo, vides vai reģionālās integrācijas jomu.

Tādēļ, priekšsēdētāja kungs un komisāra kungs, mēs uzskatām, ka Komisijas priekšlikums par „ceļvedi” 2010. gadam un pēc tā ar savu divpusējā brīvās tirdzniecības nolīguma aspektu ir pārāk neobjektīvs, lai būtu pamatots.

Mēs atbalstām rezolūcijas projektu, par ko šodien notiek debates, jo īpaši tādēļ, ka tajā ir uzdoti visi šie jautājumi par sociālo ietekmi, ietekmi uz vidi un uz reģionālo integrāciju, un galvenokārt tādēļ, ka 10. punktā tiek aicināts pārskatīt tirdzniecības nolīgumu mērķus, jo īpaši saistībā ar šiem sociālajiem un vides jautājumiem, un arī lielā mērā tādēļ, ka, pārskatot šos nolīgumus, mēs varbūt varētu padomāt par tirdzniecības aspekta reintegrāciju kopējā Barselonas procesā.

Willy Meyer, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, manis pārstāvētā grupa uzskata, ka *EUROMED* projekta daļu, kas attiecas uz tirdzniecību, imigrāciju vai finansējumu, nav iespējams nošķirt no politiskās daļas. Tādēļ mūsu grupa ir pret to, ka Eiropas Savienība paaugstina Izraēlas un Marokas Karalistes statusu, jo tās abas ir nemierīgas teritorijas, kas nav sasaistāmas ar starptautiskajās tiesībās paredzēto miera savienības ideju.

Mēs domājam, ka Eiropas Savienībai un Eiropas Komisijai ir jābūt daudz uzstājīgākām attiecībā uz vērtībām, kas mums ļautu īstenot kopīga miera un drošības projektu.

Piemēram, kāda Sahāras aktiviste uz Spānijas salas Lansarotes šobrīd ir pieteikusi bada streiku, jo Marokas Karaliste viņai neļauj iebruukt okupētajās teritorijās. Tas ir būtisks aspekts, kas Eiropas iestādēm liks ieņemt stingru nostāju attiecībā uz Marokas Karalisti.

Es ticu, ka Vidusjūras reģiona valstu savienība ir izveidota ne tikai komerciāliem mērķiem, bet arī tāpēc, lai aizstāvētu starptautiskās un cilvēktiesības.

William (The Earl of) Dartmouth, *EFD grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, Apvienotās Karalistes Neatkarības partija ir pret *EUROMED* nolīgumu, un iemesls ir šāds: *EUROMED* nolīgums piedāvās nozīmīgas tirdzniecības koncesijas un pat subsīdijas trešām valstīm. Tieši vai netieši tas notiks uz Lielbritānijas nodokļu maksātāju rēķina. Turklāt, kad komisāra pārstāvis par *EUROMED* runāja ar Starptautiskās tirdzniecības komiteju — man ir tas gods būt par vienu no tās locekļiem —, viņš teica tieši šādus vārdus: „Nav runa par visu ES regulu īstenošanu”. Pēc tam viņš teica, ka ES regulu piemērošana notiks saprātīgi un izlases veidā.

Savukārt mēs Apvienotajā Karalistē samierināties ar visām ES regulām — un mūsu ekonomika patiešām no tām cieš —, kas mums tiek piemērotas, turklāt tas nenotiek ne saprātīgi, ne arī izlases veidā.

Mums pat nav atļauts lietot tādas spuldzes, kādas vēlamies. Bet runa nav tikai par spuldzēm. Pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā pār mums Apvienotajā Karalistē lielākā vai mazākā mērā valdīs trīs „draugi”: Komisijas priekšsēdētājs, jaunievēlētais Padomes priekšsēdētājs, kas noteikti būs Tintiņa vectēvs, un, vēl svarīgāk, augstais pārstāvis, *Cathy Ashton* kundze, kas savos pāri 30 bija viena no četrām amatpersonām, kurām maksāja galēji kreisā kodolatbrūņošanās organizācija CND.

Tā ir nopietna lieta, un tie ir cilvēki, no kuriem mēs netiksim vaļā, taču *EUROMED* valstīm ar šiem trim „draugiem” nav jāsamierinās.

Te ir arī jautājums par cilvēktiesībām. Šajā gadījumā man ir jājautā — kas te īsti notiek? No visām valstīm tieši Sīrijai un Lībijai ir piedāvātas tirdzniecības koncesijas un pat subsīdijas, par ko maksāsim mēs, bet kur tad paliek cilvēktiesību aizsardzības pasākumi? Neesmu neko dzirdējis, ka tādi būtu veikti šajās abās valstīs, kurām ir tik gara un, atklāti sakot, nožēlojama pagātne. Kā cilvēkam, kura pusaudža gadi aizritēja 20. gs. 60. gados, man jāsap, ka šīs rezolūcijas daļas ierosinātāji laikam kaut ko ir sapīpējušies, tāpēc mēs esam pret šo rezolūciju kopumā.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, brīvā tirdzniecība var būt pozitīva lieta, ja ar to vien viss nebeidzas. Šādi nolīgumi attiecas uz daudz ko vairāk, un tā tam arī jābūt. Tiem jābūt ne tikai par brīvās tirdzniecības zonas izveidi, bet arī par ilgstošu ietekmi. Tiem jābūt par attīstību. Tiem jābūt par drošību. Tiem jābūt par labklājību visiem cilvēkiem. Tas ir daudz svarīgāk par to, vai notiek pilnīga liberalizācija, vai tiek atvērts tirgus un vai daži cilvēki beigās gūst labumu. Ja vēlamies, lai tirdzniecība būtu brīvāka, tad visu šo pūliņu mērķim — gan šeit, gan arī mūsu kaimiņvalstīs uz dienvidiem — jābūt cīņai ar bezdarbu. Šo pūliņu mērķim jābūt radīt lielākas iespējas, jo īpaši sievietēm, jauniešiem un lauku iedzīvotājiem. Ja tāds ir mūsu mērķis, tad mēs esam uz pareizā ceļa. Ja mūsu mērķis ir tikai liberalizēt, atvērt tirgu un ļaut dažiem cilvēkiem gūt peļņu, tad mēs esam uz nepareizā ceļa.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Vidusjūras reģiona asociācijas nolīgumu pamatmērķis ir ciešas sadarbības veidošana starp Eiropas Savienību un Vidusjūras reģiona valstīm, galvenokārt tirdzniecības jomā, un šo valstu ekonomikas pārstrukturēšana. Tādā veidā ES var palīdzēt arābu pasaulei kļūt par labklājības reģionu, un tas radīs apstākļus ciešākai sadarbībai un iespēju šajā reģionā panākt stabilitāti.

Mums jādara viss iespējama, lai paātrinātu Barselonā sākto procesu, īpašu uzmanību pievēršot jautājumiem par demokrātiju, tiesiskuma saglabāšanu, vērtībām, cilvēka cieņu un ekonomisko un sociālo attīstību. Svarīga nozīme šajā saistībā būs arī starpkultūru dialoga stiprināšanai.

Manuprāt, lauksaimniecības produktu tirdzniecības liberalizācija Eiropas un Vidusjūras reģiona zonā var veicināt izdevīgu maiņas tirdzniecību ar nosacījumu, ka ES galvenokārt koncentrējas uz labības, gaļas un piena eksportu un uz augļu un dārzeņu importu no Vidusjūras reģiona valstīm. Lai īstenotu tādu ārkārtīgi vērienīgu rīcības plānu kā Eiropas un Vidusjūras reģiona partnerība, valstīm, kas šajā procesā piedalās, būs jāpieliek lielas pūles un jābūt gatavām uz daudziem kompromisiem.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, pirms dažām nedēļām es piedalījos sanāksmē kopā ar delegāciju attiecībām ar Kanādu. Tajā tika pārrunāts brīvās tirdzniecības nolīgums starp Eiropas Savienību un Kanādu. Pirms tam mēs šeit Parlamentā apspriedām brīvās tirdzniecības nolīgumu ar Dienvidkoreju. Šodien mēs runājam par brīvās tirdzniecības nolīgumu EUROMED zonā.

Vai Komisija varētu atbildēt, par cik brīvās tirdzniecības nolīgumiem šobrīd notiek vai līdz šim ir notikušas sarunas. Otrkārt, kāds ir tīrais ieguvums Eiropas Savienības valstīm? Treškārt, kur ir tās iespējas uzņēmējiem no darba vietu radīšanas un ekonomiskā viedokļa?

Visbeidzot, es nepiekrītu visam, ko teica Dartmutas grāfs, tomēr es gribētu dzirdēt atbildi uz viņa galveno jautājumu, neminot konkrētas personas.

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētāja kungs, šīs debates ir par tirgus liberalizāciju, un šovakar es šā Parlamenta priekšā stāvu kā eiropiete, kas tic tautu sadarbībai, bet netic šā projekta federalisma idejai.

Ar Lisabonas līgumu mazināsies Apvienotās Karalistes iespēja kontrolēt un veikt tirdzniecību ar tiem, ar kuriem mēs vēlamies. Turklāt demokrātijas mazināšanos gan Apvienotajā Karalistē, gan arī visā Eiropā ir apliecinājuši pagājušās nedēļas notikumi, kad mēs iecēlām priekšsēdētāju un iesvētījām augsto pārstāvi ārlietās, kas nekad nav bijis vēlēts amats, bet kas Eiropas iedzīvotāju vārdā runās par ārlietām. Protams, tā nav situācija, ko Komisija var kontrolēt, un būtu interesanti dzirdēt tās viedokli.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Priekšsēdētāja kungs, apsverot Eiropas un Vidusjūras reģiona brīvās tirdzniecības zonas izveidi, mums jāpatur prātā divas lietas.

Viens ir vispārējs jautājums, kas attiecas uz valstīm Vidusjūras reģiona dienvidu un austrumu daļā, kā arī lielāko daļu jaunattīstības valstu, ar kurām Eiropas Savienība vēlas noslēgt līdzīgus nolīgumus, jo īpaši tām valstīm, kas saistītas ar kopējo lauksaimniecības politiku.

Šeit ir vietā *Dominican Lacordaire* vārdi: „Starp vājajiem un spēcīgajiem, starp bagātajiem un nabadzīgajiem, starp kungiem un kalpiem tieši brīvība ir tā, kas apspiež, un likumi — kas atbrīvo.” Mēs vienkārši nedrīkstam ignorēt acīmredzamās un svarīgās sociālekonomiskās paralēles, kas šeit parādās, ne arī milzīgās atšķirības ražošanas sistēmu attīstībā starp valstīm Vidusjūras reģiona ziemeļos un dienvidos.

Tirdzniecības liberalizācija, jo īpaši tādās jutīgās nozarēs kā lauksaimniecība un zvejniecība, noteikti ir bijis pašreizējo ekonomisko un sociālo krīzi saasinošs faktors, ņemot vērā spiedienu, ko tā izdarījusi uz vājākajām ražošanas sistēmām un darba un sociālajām tiesībām, kā arī pieaugošo atkarību, kas ir īpaši nopietna attiecībā uz pārtiku, kompromitējot ikvienas valsts brīvu attīstību un suverenitāti.

Kā jau tika minēts, mēs joprojām atceramies situāciju Palestīnā un Rietumsahārā, un to šajās debatēs mēs nedrīkstam ignorēt.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es domāju, ka savu sakāmo varu pateikt mazāk nekā minūtē. Man arī ir viens jautājums komisāram. Mēs esam vienojušies par to, ka brīvās tirdzniecības nolīgumi un tirdzniecības nolīgumi nedrīkst attiekties tikai uz tirdzniecību — tiem jāietver arī citi mērķi, kas beigu beigās dos labumu mums visi. Kādā mērā šis process nozīmē to, ka gan mēs, gan arī mūsu partneri baudīsim lielāku demokrātiju, cilvēktiesības un taisnīgāku bagātību sadali? Vai kaut ko no tā var redzēt jau tagad vai arī tas prasīs vēl kādu laiku? Tādā gadījumā — cik ilgu laiku tas prasīs?

Kader Arif (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, es nebiju paredzējis atbildēt *Dodds* kundzei, taču gribētu teikt, ka viņai vajadzētu izlasīt Lisabonas līgumu, jo, ja ir kāda komiteja, kas ar Lisabonas līgumu tiks stiprināta, tad tā ir Starptautiskās tirdzniecības komiteja. Tādēļ es varu pateikt to, ka, pienākot šim laikam, turpmākajos mēnešos vai gados Eiropas Parlamentam būs tikai neredzams lielāka ietekme.

Moreira kungs komisāram uzdeva dažus ļoti konkrētus jautājumus. Es dzirdēju *Tajani* kunga atbildi: Lībija un Sīrija. Tomēr bija viens jautājums, no kura tika vaļā ļoti ātri, un tas bija vispārējais cilvēktiesību jautājums, uz kuru konkrēta atbilde netika sniegta. Es ļoti vēlos, lai sarunas ar Lībiju un Sīriju būtu veiksmīgas, taču vienlaikus ir jāatbild uz ES jautājumiem, prasībām un lūgumiem attiecībā uz cilvēktiesībām.

Mana otra piebilde ir tāda, ka, manuprāt, nav iespējams runāt par Eiropas un Vidusjūras reģiona zonu, nepieminot Izraēlas un Palestīnas jautājumu, kad mēs redzam, ka no okupētajām teritorijām tiek importētas preces. Tādēļ es gribētu arī uzzināt Komisijas nostāju šajā jautājumā.

Antonio Tajani, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Vispirms es gribētu uzsvērt, ka komisāres *Ashton* kundzes prombūtne nav saistīta ar amatu, ko viņa ieņems no 1. decembra, bet gan ar citām institucionālām saistībām viņas pašreizējā amatā.

Kur tas ir iespējams, mēģināšu atbildēt uz jūsu jautājumiem. Atbildes, kuras es nespēju dot, visiem deputātiem tiks iesniegtas rakstveidā, jo jūsu jautājumus es nodošu komisārei *Ashton* un viņas dienestiem.

Es gribētu uzsvērt, ka cilvēktiesību ievērošana vienmēr ir bijusi ikvienas Eiropas Komisijas rīcības pamatā. Arī runājot par manis vadīto transporta jomu, mēs vienmēr esam ļoti centušies, lai visās mūsu iniciatīvās Āfrikā par prioritāti tiktu atzīta politiskās stabilitātes nodrošināšana un cilvēktiesību un likumu ievērošana. Šīs saistības ir daļa no Eiropas Komisijas politiskā projekta. Turklāt brīvās tirdzniecības nolīgumi vienmēr ietver sadarbības klauzulas.

Tādēļ es gribu nomierināt visus deputātus, ka Komisija nekad nav par zemu novērtējusi cilvēktiesību ievērošanas nozīmi un savu pienākumu par to atgādināt valstīm, ar kurām tiek risinātas sarunas. Situācija tiek nepārtraukti kontrolēta, un, ja tas notiek to valstu gadījumā, kas vēlas iestāties Eiropas Savienībā, tad vēl jo vairāk iemesls ir tam, lai tas turpinātos valstīs, ar kurām notiek sarunas.

Attiecībā uz Sīriju asociācijas nolīgums lielā mērā ir tāds pats kā pārējo Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgumi tādā ziņā, ka tas paredz regulāru politisku, ekonomisku un sociālu dialogu un sadarbību daudzās nozarēs. Tas nosaka pakāpenisku brīvās tirdzniecības zonas izveidi ne vairāk kā 12 gadu laikā un vienlaicīgi ietver arī plašāka spektra materiālās tiesību normas daudzās nozarēs, piemēram, ar tirdzniecību saistītās tiesību normās, kas nav paredzētas citos Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgumos. Es domāju par vispārējā tarifa atcelšanu lauksaimniecības produktiem, noteikumiem attiecībā uz tehniskiem tirdzniecības šķēršļiem, sanitāriem un fitosanitāriem pasākumiem, tirdzniecības veicināšanu, tiesībām veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumiem, publisko iepirkumu un visbeidzot — tirdzniecības strīdu izšķiršanas mehānismu.

Runājot par Lībiju, pēc sarežģīto attiecību perioda ar starptautisko sabiedrību šī valsts ir veikusi pasākumus, lai normalizētu politiskās un ekonomiskās attiecības ar tās ārvalstu partneriem.

Kā transporta komisārs esmu apmeklējis Lībiju, un pat šā brauciena laikā es pamanīju vēlmi mainīt līdz šim dominējošo tendenci. Es teiktu, ka Lībija vienmēr ir piekritusi tiesību aktu projektu mērķiem un to vispārējam saturam attiecībā uz preču tirdzniecību, pakalpojumiem, tiesībām veikt uzņēmējdarbību, tirdzniecības noteikumiem, ieskaitot tos, kas attiecas uz publisko iepirkumu, un regulatīvo sadarbību vairākās Kopienas *acquis* jomās. Lībija ir piekritusi atbalstīt arī citas klauzulas, tomēr es atgādinu, ka jebkurā gadījumā Komisija saglabās piesardzību.

Es ceru, ka manas atbildes uz jūsu jautājumiem bija pietiekami izsmeltošas.

No otras puses, attiecībā uz to, tieši par cik brīvās tirdzniecības nolīgumiem Komisija šobrīd risina sarunas, skaidrāku un pilnīgāku atbildi mēs sniegsim rakstveidā, izmantojot komisāres *Ashton* dienestus.

Priekšsēdētājs. – Esmu saņēmis piecus rezolūcijas priekšlikumus⁽⁴⁾, kas iesniegti saskaņā ar Reglamenta 115. panta 5. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks trešdien, 2009. gada 25. novembrī.

15. Kopienas dzelzceļu sistēmas drošība un savstarpējā izmantojamība (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir debates par jautājumu, uz kuru Komisijai jāatbild mutiski, par Kopienas dzelzceļu sistēmas drošību un savstarpējo izmantojamību, ko Transporta un tūrisma komitejas vārdā iesniedza *Brian Simpson* (O-0129/2009 – B7-0227/2009)

Brian Simpson, autors. – Priekšsēdētāja kungs, es uzstājos Transporta un tūrisma komitejas vārdā, lai uzdotu šo jautājumu, uz kuru jāatbild mutiski un kuru aktualizējuši nesenie nelaimes gadījumi Itālijā un Nīderlandē, kur diemžēl gāja bojā cilvēki.

Tomēr es domāju, ka ir jānorāda, ka dzelzceļš joprojām ir viens no drošākajiem transporta veidiem, un komitejā mēs gribam darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu to, ka šī situācija saglabājas. Un te būs šis jautājums, uz kuru jāatbild mutiski.

Dzelzceļu drošību mēs Eiropas Parlamentā vienmēr esam uzskatījuši par ļoti nopietnu jautājumu. Kulmināciju tas sasniedza nesenajā Dzelzceļu drošības direktīvā un izrietēja no daudzām dzelzceļa iniciatīvām un ziņojumiem, ko daudzu gadu laikā ir pieņēmis Parlaments.

Tomēr gadu gaitā vilšanos mums ir sagādājuši dzelzceļa uzņēmumu un dalībvalstu valdību rīcībnespēja svarīgākajās jomās. Tā atklājas, apskatot galvenos tiesību aktus, jo īpaši to, kā šādi starptautisko tiesību akti tiek piemēroti, kas labākajā gadījumā notiek haotiski, bet sliktākajā — atklāta protekcionisma veidā.

Komisijas paziņojumā par rezultātiem, kas sasniegti, īstenojot Dzelzceļu drošības direktīvu, ir teikts, ka valstu standarti un noteikumi ir šķērslis pilnīgi integrētai dzelzceļu sistēmai. Tas rada jautājumu, vai šie valstu noteikumi neapdraud drošību.

Un kā ir ar savstarpējo izmantojamību dzelzceļa nozarē? Vai valstu radītie šķēršļi neļauj gūt panākumus arī šajā jomā, vai arī dzelzceļa nozarē ir manāma nevērēšanās pieņemt savstarpējās izmantojamības ideju?

Kāpēc Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēmas īstenošana notiek tik lēni, un vai mūsu mēģinājums līdz nākamā gada beigām ieviest par tehnisko apkopi atbildīgo struktūru sertifikācijas sistēmu cietīs neveiksmi?

Šie ir visi jautājumi, uz kuriem komiteja vēlas saņemt atbildes. Un saistībā ar to mēs no Komisijas gribētu dzirdēt, kādi valstu šķēršļi un nepilnības šobrīd kavē savstarpējo izmantojamību un kuras dalībvalstis rada vislielākos šķēršļus.

Attiecīgi — vai Komisija izmantos jebkādas tās rīcībā esošās juridiskās pilnvaras, lai nodrošinātu Kopienas tiesību aktu ievērošanu?

Es zinu, ka par problēmām, jo īpaši kravu pārvadājumiem pa dzelzceļu, bet ne tikai šajā jomā, tiek vainota Padome. Es un mana komiteja vēlamies sadarboties ar Komisiju un nozares pārstāvjiem, lai veidotu drošu, integrētu un savstarpēji izmantojamu dzelzceļu tīklu.

Šobrīd mana komiteja sāk domāt par to, vai, neievērojot Eiropas tiesību aktus, netiek apdraudēta drošība, jo īpaši attiecībā uz preču vagoniem.

Ja tas tā ir, tad jārikojas nekavējoties. Bet rīcība ir nepieciešama arī integrācijas un savstarpējās izmantojamības nodrošināšanai, lai pasažieru dzelzceļa pārvadājumu potenciāls tiktu pilnīgi izmantots un kravu pārvadājumi, atklāti sakot, neiznīktu.

⁽⁴⁾ Sk. protokolu.

Antonio Tajani, *Komisijas priekšsēdētāja vietnieks*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Pirms sākam debates, es gribētu izteikt dažas svarīgas piezīmes.

Tikai pēc tam, kad neatkarīgu Itālijas un Nīderlandes iestāžu veiktā tehniskā ekspertīze būs atklājusi precīzus cēloņus nelaimes gadījumiem Viaredžo un Itālijā, mēs varēsim izdarīt konkrētus secinājumus par iespējamajiem uzlabojumiem Kopienas tiesību aktos attiecībā uz dzelzceļa transporta drošību.

Turklāt, kā uzsvēra *Simpson* kungs, lai gan bija divi nelaimes gadījumi, no kuriem dzelzceļa drošības ziņā mums, protams, jāizdara secinājumi, — tieši tādēļ, lai apliecinātu savu apņemšanos, mēs organizējam vairākus pasākumus, kuros piedalījās arī *Simpson* kungs, — es vēlos uzsvērt, ka dzelzceļa transports Eiropā tomēr nodrošina īpaši augstu drošības līmeni salīdzinājumā ar citiem transporta veidiem.

Patiešām, ziņojums par pirmo dzelzceļa tiesību aktu kopumu, ko Komisija pieņēma 2006. gadā, un jaunākie statistikas dati rāda, ka tirgus atvēršana konkurentiem nav negatīvi ietekmējusi dzelzceļa drošības vispārējo līmeni, kurš, gluži otrādi, turpina uzlaboties. Tomēr mums jāuzmana, lai šī uzlabošanās turpinātos, un mēs noteikti nedrīkstam apstāties pie sasniegtā. Liberalizācija faktiski nozīmē to, ka operatoru skaits turpina pieaugt, tādēļ mums regulāri jānovērtē esošo operatoru darbības kvalitāte.

Pēc nelaimes gadījuma Viaredžo Komisija un Eiropas Dzelzceļa aģentūra organizēja daudzas sanāksmes ar visām ieinteresētajām pusēm, un tika izstrādāts īstermiņa un ilgtermiņa rīcības plāns, lai pēc iespējas samazinātu risku, ka šādi nelaimes gadījumi var atkārtoties. Plāns tika pieņemts konferencē par dzelzceļa drošību, ko, kā jau teicu iepriekš, 2009. gada 8. septembrī organizēja Komisija.

Pievēršoties konkrētajam jautājumam par preču vagonu drošību un jo īpaši to svarīgāko komponentu, piemēram, asu, tehnisko apkopi, Eiropas Dzelzceļa aģentūra ir izveidojusi darba grupu, kurā darbojas nozares eksperti un valstu drošības iestāžu speciālisti, kas ir tikušies jau trīs reizes.

Darba grupai ir īpaša divposmu darba programma, kuras rezultāti jāpublicē 2009. gada decembrī un 2010. gada jūnijā.

1. posms ietver neatliekamo pārbaužu programmu, lai noteiktu ekspluatācijā izmantoto vagonu stāvokli, kā arī to asu kvalitāti. Tomēr ir svarīgi, lai šie pasākumi netiktu pieņemti tikai atsevišķas valsts līmenī, bet gan būtu saskaņoti Eiropas mērogā, tādējādi iegūstot visās dalībvalstīs atzītus rezultātus.

2. posmā tiks aplūkots vispārīgāks vagonu tehniskās apkopes jautājums, lai noteiktu, vai un kādā mērā nepieciešams saskaņot dažādus tehniskās apkopes sistēmas elementus, proti, tehniskos standartus, procedūras un mērīšanas un testēšanas metodes.

Saskaņā ar starptautiskajiem noteikumiem par vagoniem, kas bija spēkā pirms tirgus atvēršanas līdz 2006. gadam, valstu uzņēmumu pienākums un tiesības ir definēt visus šos aspektus. Šāds saskaņotu standartu trūkums vairs nešķiet pieņemams jaunajā kontekstā, ko regulē vagonu savstarpējās izmantojamības tehniskās specifikācijas un jauna privāta vienošanās — vispārējais līgums par vagonu izmantošanu — starp vagonu operatoriem un dzelzceļa uzņēmumiem.

Par tehnisko apkopi atbildīgās struktūras sertifikācijas jautājumā Eiropas Dzelzceļa aģentūra darīs visu iespējamo, lai Komisija varētu ievērot direktīvā noteikto termiņu un sertifikācijas sistēmu pieņemtu līdz 2010. gada beigām.

Ne tuvu nebūdami papildu šķērslis dzelzceļa nozarē strādājošajiem operatoriem, sertifikācijas sistēma, nosakot kritērijus, kuri jāievēro, lai dzelzceļa operators tiktu atzīts par struktūru, kas atbildīga par tehnisko apkopi, pavērs iespējas, kas līdz šim bija pieejamas tikai atsevišķiem uzņēmumiem.

Valstī pastāvošā prakse vai trūkumi, kas kavē savstarpējo izmantojamību, ir galvenokārt saistīti ar pāreju no vecās sistēmas, kur valda valsts dzelzceļa monopoli, uz jauno sistēmu, kuras ieviešanu paredz direktīvas par savstarpējo izmantojamību un dzelzceļa drošību. Attiecīgie šķēršļi ir aprakstīti paziņojumā, ko Komisija pieņēma septembrī.

Lai likvidētu šos šķēršļus, Dzelzceļa aģentūra 2008. gadā sāka darbu, lai ieviestu ritošā sastāva savstarpējo apstiprinājumu. Šim nolūkam aģentūra klasificēja visus dalībvalstu standartus, pamatojoties uz saskaņotu tehnisko parametru sarakstu, un pēc tam veica dažādu dalībvalstu standartu salīdzināšanu, lai noteiktu to ekvivalenci. Šīs darbības mērķis ir izbeigt dzelzceļa nozarē izplatīto praksi atsaukties uz valsts standartiem, lai neļautu apstiprināt ritošo sastāvu, kas jau apstiprināts citās valstīs.

Turklāt dalībvalstu un nozares gausums, piemērojot jauno tiesisko regulējumu, ir vēl viens šķērslis savstarpējai izmantojamībai. Patiešām, šis gausums kavē Eiropas dzelzceļa telpas izveidi, kuras pamatā ir kopīgi un saskaņoti standarti — standarti, kas nepieciešami, lai tirgus varētu darboties optimāli.

Esmu runājis jau ilgi, taču jautājumu bija daudz. Sākšu savu runu beigt.

Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēma darbojas un ir devusi pozitīvus rezultātus vairāk nekā 2000 kilometru garumā. Jā, sākotnējās specifikācijās bija dažas neskaidrības, kas pieļāva dažādas interpretācijas, bet 2007. gadā šīs neskaidrības tika novērstas. Saskaņā ar Komisijas 2008. gada 23. marta lēmumu ir obligāti jāizmanto šī jaunā versija, kas zināma kā „2.3.0d”.

Dalībvalstis un šīs nozares pārstāvji šobrīd modernizē attiecīgās dzelzceļa līnijas, tādējādi nesavietojamo lietotņu problēma valsts līmenī tiek risināta. Visu jauno lietotņu pamatā ir savietojamības standarts.

Izpildot savas saistības, Komisija šai nozarei sniegs finansiālu atbalstu, lai modernizētu visas dzelzceļa līnijas un vilcienus, kuri jau aprīkoti ar šo sistēmu, lai tie būtu savietojami ar jauno versiju. Šim nolūkam 2009. gada uzaicinājumā iesniegt priekšlikumus Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēmai tika piešķirti EUR 250 miljoni, no kuriem daļa bija paredzēta tieši attiecīgo datorprogrammu atjaunināšanai.

Georges Bach, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Jums ir taisnība — salīdzinājumā ar citiem transporta veidiem dzelzceļa sistēma ir ļoti droša. Tomēr kopā ar daudziem pozitīviem elementiem liberalizācija ir atnesusi arī nedrošību atsevišķu uzņēmumu sadrumstalošanās, infrastruktūras un operāciju nošķiršanas, ārpakalpojumu izmantošanas tehniskās apkopes darbu veikšanai un materiālu un personāla nomas veidā.

Manuprāt, ir jānodrošina, lai valstu drošības iestādes savus drošības sertifikātus un atļaujas izsniegtu saskaņā ar Eiropas Dzelzceļa aģentūras prasībām. Vai kontroles pasākumi ir pietiekami? Vai tiek nodrošinātas, piemēram, personāla mācības, sertifikācijas un darba apstākļu pienācīga kontrole? Kāda šajā saistībā ir situācija standartizētās Kopienas sertifikācijas ieviešanas jomā? Kāda ir situācija attiecībā uz Eiropas vilciena vadītāja apliecību? Jāpastiprina arī centieni attiecībā uz Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēmu.

Nesen iesniegtajam īstenošanas plānam, ko jūs pieminējāt, ir jābūt saistošam, un finansiālu vai nacionālu apsvērumu dēļ tā izpildi nedrīkst aizkavēt. Pasākumi saistībā ar savstarpējās izmantojamības tehnisko specifikāciju ieviešanu jāturpina un jāizvērs. Tie būs milzīgi panākumi, jo īpaši materiālu standartizācijas ziņā, un nodrošinās augstāku drošības līmeni saistībā ar materiālu tehnisko apkopi.

Daudzi no pēdējā laika dzelzceļa negadījumiem un starpgadījumiem ir notikuši neapmierinošas tehniskās apkopes dēļ. Aizbildinoties ar izmaksām, tiek ignorēta intensitāte un pagarināti apkopes intervāli. Kāda ir situācija attiecībā uz Eiropas mēroga sertifikācijas sistēmu tehniskās apkopes darbiem? Es domāju, ka ir jādara viss iespējamais, lai nepieļautu to, ka katra dalībvalsts atgriežas pie saviem vecajiem noteikumiem un rīkojas patvaļīgi un atšķirīgi. Drošības risku īpaši rada robežu šķērsošana starp atsevišķām dalībvalstīm. Kā Komisija tuvākajā laikā plāno risināt šo problēmu? Es gribētu arī lūgt, lai, veicot savu izvērtējumu, jūs neaizmirstu par sociālajiem aspektiem — arī tie ir jāņem vērā.

Bogusław Liberadzki, S&D grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es gribu pateikties Simpson kungam par šo jautājumu un apsveikt viņu, jo šis jautājums ir kļuvis par mūsu debašu tematu. Šis ir ļoti vēlas debates, kas notiek vēlā vakara stundā, bet ir ļoti labi, ka šīs debates notiek. Kad tika parādīta jautājuma tēma, mēs redzējām šādus vārdus: konteksts — Eiropas dzelzceļu sistēma. Šeit un tagad es uzdrošinos apgalvot, ka Eiropas dzelzceļu sistēmas mums joprojām nav.

Kāpēc nav? Katram dzelzceļam ir savi tehniskie standarti. Ja tas ir elektriskais dzelzceļš, tad tur ir līdzstrāva vai maiņstrāva. Ja tur ir maiņstrāva, tad tā ir 15, 30 vai 35 kV. Es jums varu pastāstīt interesantu faktu, kas īpaši attiecas uz *Tajani* kungu. Ziemeļu–dienvidu sistēmā ir divi vienādi dzelzceļi — viens no tiem ir Polijā un otrs — Itālijā. Starp visiem pārējiem ir atšķirības. Tādēļ, priekšsēdētāja kungs, dosim dzelzceļiem iespēju. Izveidosim patiesu Eiropas dzelzceļu sistēmu, pat ja tas būs jādara par spīti visvarenajiem valsts dzelzceļu pārvaldītājiem.

Michael Cramer, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Drošība ir svēta lieta. Tā ir jāuzskata par absolūtu prioritāti. Tam, kas nesen notika Berlīnē, kad peļņas prioritizācijas rezultātā sabruka priekšpilsētas ātrvilcienu dzelzceļa sistēma, ir jāpaliek absolūtam izņēmumam. Tas, kas šāviņiem un granātām neizdevās karā, mums bija jāpiedzīvo pēdējos sešos mēnešos Berlīnē. Šāds stāvoklis vairs nevar turpināties.

Tāpat, ja kāds grib ierobežot konkurenci, bieži vien tiek minēti drošības argumenti. Šādos gadījumos tos izmanto, lai pilnībā aizkavētu tīklu atvēršanu, ko mēs patiesībā regulējam ar tiesību aktiem un noteicām kā obligātu prasību visām dalībvalstīm no 2007. gada 1. janvāra. Tādēļ jums ir jāiejaucas — nedrīkst pieļaut drošības argumentu ļaunprātīgu izmantošanu.

Protams, drošība maksā naudu, bet mums ir nepieciešami ieguldījumi infrastruktūrā un drošībā. Šī nauda ir pieejama. Es atgādināšu, ka, piemēram, atbrīvojums no petrolejas nodokļa Eiropas nodokļu maksātājiem katru gadu izmaksā EUR 14 miljardus. Ja šo naudu jūs izmantotu drošībai, mums būtu Eiropas dzelzceļa tirgus un garantēta drošība, kas ir mūsu galvenā prioritāte.

Jacky Hénin, GUE/NGL grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Lai sagatavotos konkurencei dzelzceļa nozarē, Eiropas direktīvas ir uzspiedušas dzelzceļu tīkla nošķiršanu no transporta pakalpojumiem, tādējādi aizliedzot jebkāda veida standartizāciju. Tā rezultātā vilcieni Francijā pa sekundāro dzelzceļa tīklu šobrīd pārvietojas lēnāk nekā 20. gadsimta sākumā. Tehniskās apkopes līdzekļu trūkuma dēļ trešā daļa tīkla ir uz sabrukuma robežas. Visas dzelzceļa arodbiedrības, visi eksperti saka, ka šī situācija neizbēgami novedīs pie briesmīgām avārijām.

Tāču ar to vien nepietiek. Tiek sme pēc lielākas peļņas saglabājas. Tātad mēs esam gatavi upurēt dzelzceļa drošību, gaidāmā Eiropas regulu minimuma dēļ aizliedzot valstu drošības noteikumus, kas sniedz vislielāko aizsardzību. Tādējādi Eiropas vispārējās intereses tiek upurētas kapitālistu mantkārības dēļ.

Pareizais modelis Eiropai ir *Thalys*, jo te parādās Eiropas dzelzceļu sadarbība, ievērojot strādnieku aizsardzības noteikumus un maksimālas drošības standartus. Tas ir pilnīgs pretstats mežonīgajai konkurencei, ko dzelzceļa lietotājiem uzspiež Eiropas direktīvas. Patiešām, lai, ņemot vērā bīstamo kravu pārvadājumus, parūpētos par dzelzceļa lietotāju un arī iedzīvotāju drošību, visi Eiropas dzelzceļa tiesību akti ir jāatceļ.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, patiesībā šeit nav nekā pārsteidzoša. Mēs varam pateikt tikai vienu: tur, kur notiek liberalizācija un privatizācija, negadījumu un starpgadījumu skaits pieaug. Iemesls ir acīmredzams: tur, kur ir vajadzība pēc lielas peļņas, ir slikti apmaksāts darbs, sliktākas mācības un zemāka kvalifikācija, jo augstāks līmenis maksā lielu naudu, tur ir mazāk kontroles pasākumu, jo arī tie maksā naudu, un visbeidzot, — to mēs redzam visur — ja viss saiet grīstē, tad cilvēkiem ir jāsedz neiedomājami lielas izmaksas, lai novērstu liberalizācijas un privatizācijas radīto haosu.

Šeit mēs ejam pa nepareizo ceļu. *Bach* kungs uzskata, ka pietiek ar pamatīgu šīs problēmas izpēti un labāku drošības mehānismu ieviešanu. Mēs sākam nepareizo ceļu, un tagad mums jāatgriežas uz ceļa, kas piedāvā kvalitāti, drošību un efektivitāti. Šis ceļš nekādā gadījumā nav turpmāka liberalizācija. Tas ir ceļš, kas ved pretējā virzienā.

Guido Milana (S&D). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi, man ir tikai divas piezīmes.

Es domāju, ka mums nevajadzētu strīdēties par privatizācijas paplašināšanu, konkurenci vai jebkuru citu jūsu pieminēto jautājumu. Ir skaidrs, ka dzišanās pēc izmaksu samazināšanas drošības līmeņa ziņā ir negatīvs faktors. Cenšoties samazināt izmaksas, jo ir palaists kāds liels konkurences mehānisms, drošības līmenis nenovēršami kritīsies.

Patiesībā es domāju, ka Komisijai vajadzētu sākt stingrāku politiku, kuras pamatā būtu stratēģiskāka Eiropas Dzelzceļa aģentūra. Tai vajadzētu vairāk koordinēt, kontrolēt un uzraudzīt valstu drošības iestāžu darbu, un, ņemot vērā atšķirības starp dažādām valstīm, tas būtu jādara daudz ātrāk, kā to jau norādīja mani kolēģi, runājot par pretrunām valstu un Eiropas tiesību aktos. Manuprāt, šajā ziņā ir ļoti liela aizkavēšanās.

Šim modelim vajadzētu būt tādām pašām kā Eiropas Aviācijas drošības aģentūrai, un tam jābūt tādām pašām saistošām pilnvarām attiecībā uz rīcību un izpildi. Ja Komisiju šodien vajadzētu uz kaut ko aicināt, tad tā ir ātrāka kustība šajā virzienā.

Komisārs teica, ka mums jāpagaida nelaimes gadījumu izmeklēšanas rezultāti. Gluži pretēji — es uzskatu, ka šie rezultāti pašreizējai situācijai neko nedos.

Otra lieta, komisāra kungs, kas varbūt nav jūsu kompetencē un varbūt arī neietilpst šāvakara debatēs aplūkoto jautājumu lokā, ir tāda, ka bieži vien tiesību akti kopumā nenodrošina to, lai ikviens, kas dzelzceļa negadījumā ir cietis kādus zaudējumus, — ņemot vērā to, ka avaritāte dzelzceļa jomā joprojām ir neliela, — saņemtu tūlītēju apstiprinājumu no personas, kas par to ir atbildīga.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, 2009. gadā šai jomai tika iztērēti EUR 200 miljoni. Es gribētu zināt, vai no drošības un savstarpējās izmantojamības viedokļa Komisija apsvērtu tikai elektrisko dzelzceļa sistēmu finansēšanu, pakāpeniski pārtraucot dīzeļvilcienu ekspluatāciju, — es zinu, ka manā valstī šādi darbojas visas dzelzceļa sistēmas, — un noteiktu termiņu, līdz kuram visā Eiropas Savienībā jādarbojas drošām, savstarpēji saistītām un videi draudzīgām dzelzceļa sistēmām.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Dzelzceļa transporta drošība ir atkarīga no dzelzceļa infrastruktūras un ritošā sastāva uzturēšanā un modernizācijā veiktajiem ieguldījumiem. Šādu ieguldījumu trūkums dzelzceļa negadījumu skaitu palielinās.

Ieguldījumiem dzelzceļa sistēmā jāklūst par prioritāti gan Kopienas līmenī, izmantojot TEN-T budžetu un struktūrfondus, gan arī dalībvalstu līmenī, nodrošinot valsts piešķirumus un līdzfinansējot prioritāros projektus Eiropas transporta tīklā. Ļoti liela nozīme ir dzelzceļa sistēmu savstarpējai izmantojamībai. Svarīga ir arī pienācīga samaksa par darbu un mācības, un pārbaužu nodrošināšana strādniekiem dzelzceļa nozarē.

Pagājušajā gadā dzelzceļa negadījumi ir notikuši arī Rumānijā. Eiropas Savienības austrumdaļā ir nepieciešami būtiski ieguldījumi dzelzceļa transporta nozarē, lai varētu uzturēt, modernizēt un attīstīt esošo infrastruktūru. 6. un 17. prioritārā projekta paplašināšanai līdz Bukaresti un Konstancai, kravas pārvadājumu dzelzceļa koridora izbūvei šajā maršrutā, kā arī Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēmas ieviešanai jāklūst par prioritāriem TEN-T projektiem.

Antonio Tajani, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es domāju, ka daudzas atbildes uz šajās debatēs uzdotajiem jautājumiem tika sniegtas 8. septembra konferencē par dzelzceļa drošību, kuru es sasaucu tūlīt pēc nelaimes gadījumiem Viaredžo un Nīderlandē tieši tādēļ, lai paziņotu par Komisijas un Eiropas iestāžu stingro apņemšanos veikt pasākumus šajā ļoti jutīgajā dzelzceļa drošības jomā.

Kā jūs jau zināt, uz konferenci tika uzaicināti visu iestāžu, Parlamenta un Padomes pārstāvji. Tajā tika aplūkoti visi šāvakara debatēs izvirzītie jautājumi, sākot ar jautājumu par aģentūrām un Eiropas Dzelzceļa aģentūru.

Mana nostāja ir tāda pati kā *Milana* kungam, jo šīs konferences laikā es ierosināju, lai Eiropas Dzelzceļa aģentūrai tiktu piešķirtas lielākas pilnvaras. Tādēļ es viņam pilnīgi piekritu. Tomēr mums jāmaina spēles noteikumi, un, kamēr vien būšu transporta komisārs, es apņemos iet šajā virzienā, lai Eiropas Dzelzceļa aģentūra spētu darboties tāpat kā Eiropas Jūras drošības aģentūra un Eiropas Aviācijas drošības aģentūra.

Otrs jautājums, ko aplūkojam šajā konferencē, kurā piedalījās arī cietušo radnieki, ir operatoru atbildība transporta ķēdē un tādējādi — jautājums par to cilvēku tiesībām, kuri ir iesaistīti dzelzceļa negadījumos. Attiecībā uz pasažieru tiesībām dzelzceļa nozarē ir pieņemti tiesību akti, kas stāties spēkā šā gada 3. decembrī.

Komisija ņem vērā arī tos aspektus, kas attiecas uz cietušajiem, kuri nav pasažieri, proti, tiem, kas nav pasažieri, bet ir cietuši tādos nelaimes gadījumos, piemēram, Viaredžo, kurus izraisījusi eksplozija vai vilciena nobraukšana no sliedēm, un izvērtē, kā šo problēmu varētu risināt.

Tādējādi Komisija ir veikusi mērķtiecīgus pasākumus dzelzceļa drošības jomā, ko tā uzskata par prioritāti, tostarp attiecībā uz personāla sertifikāciju. ES jau ir pieņēmusi Direktīvu 2007/59/EK par vilcienā vadītāju sertifikāciju, un jau ir izveidota Eiropas vilciena vadītāja apliecība, kas būs derīga no šā gada 3. decembra.

Runājot par pieminētajiem sociālajiem aspektiem, šajā jomā darbojas sociālā dialoga komiteja, kas 2005. gadā apsprieda vienošanos par darba laiku starptautiskajos pārvadājumos.

Attiecībā uz tehnisko apkopi un videi draudzīgākām dzelzceļa transporta sistēmām es domāju, ka aprikojums ir jāmodernizē un tam ir nepieciešama efektīva tehniskā apkope. Atbildot uz šo jautājumu, es jau apliecināju, ka, manuprāt, Eiropas dzelzceļu satiksmes pārvaldības sistēma no tehnoloģiskā viedokļa ir svarīgs projekts, kurā Eiropas Komisija ir veikusi ieguldījumus ar mērķi uzlabot visu dzelzceļa pārvadājumu drošību. Es domāju, ka šis ir svarīgs elements, kuru nedrīkst aizmirst.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Ádám Kósa (PPE), rakstiski. – (HU) Attiecībā uz debatēs aplūkoto jautājumu, manuprāt, būtu jānorāda, ka, runājot par atbildīgo struktūru, katrā gadījumā ir jānorāda īpašnieks vai operators, lai mēs varētu samazināt nelaimes gadījumu risku. Turklāt mums būtu jāapsver jautājums arī par juridisko personu kriminālatbildību,

kas ir plaši pazīstama prakse Francijā, lai drošībai juridisko personu vadības funkcijās tiktu atvēlēta lielāka loma.

Pieņemot stratēģiskus lēmumus uzņēmuma vadītāja vai īpašnieka līmenī, peļņu nedrīkst nostādīt augstāk par cilvēku drošību un dzīvību. Ja neapdomīgas un riskantas uzņēmuma vadības politikas dēļ notiek masveida negadījums, juridisko personu var pelnīti saukt pie atbildības. Citādi uzņēmumu pamet tikai augstākā līmeņa vadītājs, saņemot lielu prēmiju un izstāšanās pabalstu, kas mūsdienās ir labi zināma prakse, un beigu beigās cietumā nonāk tika vilciena vadītājs.

Uzņēmuma, vadītāja un strādnieku likteņiem jābūt saistītiem, lai varētu garantēt drošus atbilstošas kvalitātes pakalpojumus, jo īpaši sabiedrisko pakalpojumu nozarē. Es gribētu uzdot Komisijai šādu jautājumu: kādu priekšlikumu tā plāno iesniegt, lai no nolaidīgajiem pakalpojumu sniedzējiem pieprasītu ne tikai civiltiesisko atbildību (kompensācijas), bet arī kriminālatbildību?

16. Mazākumtautību valodas kā daļa no kopīgā Eiropas kultūras mantojuma (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Komisijas paziņojums par mazākumtautību valodām kā daļu no kopīgā Eiropas kultūras mantojuma.

Leonard Orban, Komisijas loceklis. – (RO) Priekšsēdētāja kungs, godājamie deputāti, Eiropas Savienības daudzvalodības politikas vispārējais mērķis ir uzsvērt visu Eiropas Savienībā lietoto valodu nozīmi. Saskaņā ar EK Līguma 151. pantu Kopienas rīcības mērķis ir veicināt dalībvalstu sadarbību, lai sekmētu dalībvalstu kultūru uzplaukumu, vienlaikus respektējot to nacionālās un reģionālās atšķirības un pievēršot uzmanību kopīgajam kultūras mantojumam.

Pamatojoties uz šiem principiem, Eiropas Komisija ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm īsteno daudzvalodības un valodu daudzveidības veicināšanas stratēģiju, kas aprakstīta 2008. gada septembrī pieņemtajā dokumentā attiecībā uz visām Kopienā lietotajām valodām. Visas šīs valodas ir mūsu kopīgā kultūras mantojuma neatņemama daļa, un ikviena valsts, reģionālā, mazākumtautību un migrantu valoda, ko lieto Eiropā, papildina šo kopīgo kultūras mantojumu.

Kā jūs jau labi zināt, Eiropas Komisija ir aicinājusi dalībvalstis apsvērt reģionālo un mazākumtautību valodu mācīšanu kā daļu no savas valsts stratēģijas daudzvalodības veicināšanai sabiedrībā. Eiropas Savienības pieņemtie lēmumi šajā jomā neaizstāj dalībvalstīs jau pieņemtos pasākumus — tie ir paredzēti, lai atbalstītu un papildinātu tos. Galvenais Eiropas Savienības finansēšanas instruments ir Mūžizglītības programma 2007.–2013. gadam, kas ir pieejama visām Kopienā lietotajām valodām, ieskaitot reģionālās un mazākumtautību valodas.

Kopienas līmenī nav tādu tiesību aktu, kas reglamentētu valodu lietojumu dalībvalstīs, un nevienā no līgumiem nav arī paredzēta iespēja šādus noteikumus pieņemt. Valodu un kultūru daudzveidības respektēšana ir paredzēta Pamattiesību hartas 22. pantā, kur noteikts, ka Savienībai jārespektē kultūru un valodu daudzveidība.

Kā jūs zināt, Pamattiesību hartas noteikumi attiecas uz ES iestādēm un organizācijām, kā arī dalībvalstīm tikai tad, kad tās piemēro Kopienas tiesību aktus. Tādējādi dalībvalstis turpina pieņemt lēmumus par savu iekšpolitiku valodu jautājumos, tostarp attiecībā uz reģionālajām un mazākumtautību valodām. Mazākumtautībām piederošo personu aizsardzība ir ietverta cilvēktiesību respektēšanas jēdzienā, kas ir viens no principiem, pamatojoties uz kuriem tika dibināta Eiropas Savienība, kā tas ir noteikts Līguma par Eiropas Savienību 6. pantā.

Tādēļ dalībvalstīm ir jāizmanto visi tām pieejamie juridiskie instrumenti, lai saskaņā ar savu konstitucionālo kārtību un starptautiskajās tiesībās tām paredzētajiem pienākumiem un saistībām aizsargātu mazākumtautībām piederošo personu tiesības. Ar starptautiskajām tiesībām es domāju, piemēram, Eiropas Padomes Eiropas Reģionālo vai minoritāšu valodu hartu, kas nodrošina vispārēju sistēmu šajā jomā, kā arī Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas ieteikumus, uz kuriem Eiropas Savienība ir vairākkārt atsaukusies.

Edit Bauer, PPE grupas vārdā. – (HU) Kā teica arī komisārs, Eiropas tautu valodas kā kultūras kopums veido Eiropas kultūras mantojumu. Es viņam pateicos par šo piezīmi. Nav starpības, vai valodu lieto mazākums vai vairākums. Tomēr cilvēku tiesības lietot savu valodu ir neatņemama viņu pamattiesību daļa, kā tas ir noteikts arī Pamattiesību hartas 22. pantā. Nav nekāds brīnums, ka nacionālās kopienas ārkārtīgi jūtīgi uztver savu tiesību pārkāpšanu šajā jomā.

Es runāju mazākumtautības vārdā, kurai piederošo personu skaits pārsniedz pusmiljonu, protestējot pret Slovākijas valsts valodas likumu, kas satur dažus punktus, kuros tiek pārkāptas un ierobežotas šīs mazākumtautības tiesības. Atļaujiet man minēt dažus piemērus. Likuma 8. panta 4. punktā ir noteikts, ka vietās, kur mazākumtautības īpatsvars ir mazāks par 20 %, ārstiem ar saviem pacientiem jārunā valsts valodā. Tas attiecas arī uz sociālajiem darbiniekiem un viņu klientiem, kā arī ugunsdzēsējiem un feldšeriem, pildot savus pienākumus jeb, citiem vārdiem sakot, dzēšot ugunsgrēkus vai vedot pacientus uz slimnīcu. Saskaņā ar 6. panta 1. punktu reklāmu — gan publisko, gan arī privāto — tekstiem jābūt rakstītiem slovāku valodā. Saskaņā ar 8. panta 6. punktu vispirms reklāmai jāparādās valsts valodā, un tai jābūt rakstītai ar burtiem, kas ir vismaz tikpat lieli kā tekstam otrajā valodā. Tas nepārprotami norāda uz to, ka pirmā valoda ir svarīgāka, kamēr otrā ir mazāk svarīga un otršķirīga.

Likuma 9. pantā ir noteiktas nesamērīgas sankcijas juridiskām personām, kas nav lietojušas pareizo valodu, ieskaitot mazos uzņēmumus. Jebkurā gadījumā — kāpēc kāds vispār būtu jāsoda par runāšanu savā dzimtajā valodā? Šāda likuma piemērošana ir acīmredzami neatbilstoša.

Priekšsēdētāja kungs, Slovākijas likumdevējiem savas valsts tiesību sistēmā vajadzētu iekļaut tās Eiropas Padomes valodu hartā paredzētās saistības, kuras tie atzina un uzņēmās, to ratificējot, nevis apstiprināt likumu, kas ir diametrāli pretējs šai hartei. Tā pat nav vērsta uz divvalodību, jo nepieprasa, lai pat valsts sektorā strādājošie zinātu mazākumtautību valodu, ne arī aicina viņus to apgūt.

Priekšsēdētāja kungs, pēdējā piezīme. Esmu gandarīta, ka Eiropas Parlaments šīs debātes ir iekļāvis darba kārtībā, un es augsti vērtēju Parlamenta priekšsēdētāja *Jerzy Buzek* stingro nostāju, kā arī Komisijas nepārprotamo pārliecību par to, ka mazākumtautību tiesības ir jāaizsargā, nevis jāierobežo.

Hannes Swoboda, S&D grupas vārdā. — (DE) Priekšsēdētāja kungs, ņemot vērā viedokļu atšķirības Parlamentā, ir labi, ka mums šeit ir ungāru izcelsmes priekšsēdētājs, par kuru mēs varam būt droši, ka viņa rīcība nebūs diskriminējoša, tomēr Eiropā tas ir pats par sevi saprotams, ka neatkarīgi no valodas un izcelsmes mēs cenšamies saglabāt to, kas ir pareizs.

Bauer kundze, jūs kritizējat valodas likumu. Valodas likums nav tik labs, kāds tas varētu būt, — tas patiešām tā ir. Tomēr pamattiesības tajā nav pārkāptas. Arī tas ir jāatzīst. Tādēļ ir jāstrādā, lai novērstu tās nepilnības, kas tur patiešām ir galvenokārt saistībā ar likuma interpretāciju. Ir ārkārtīgi svarīgi, lai šajās debatēs šodien izskanētu doma, ka šos uzlabojumus mēs panākam ne tādēļ, ka vēlamies vienu iedzīvotāju grupu noskaņot pret otru, bet gan tādēļ, ka mēs gribam, lai attiecības starp slovākiem un ungāriem Slovākijā un, protams, starp abām valstīm uzlabotos. Tam jābūt mūsu interesēs. Īpaši tagad, tuvojoties vēlēšanām, es varu tikai aicināt būt savaldīgiem, saprātīgiem un veidot dialogu, kas novedīs pie pozitīva rezultāta.

Jo pastāv arī problēmas, kas sakņojas pagātnē, un mums nevajadzētu par to lolot nekādas ilūzijas. Gan mana māte, kas dzimusi Miškolcā, gan arī es, dzimis tikai dažus kilometrus no Bratislavas, to jūtam un saprotam. Tomēr pats svarīgākais ir tas, lai mēs nepastiprinātu un nekurinātu konfliktus, kas bieži vien būtībā pastāv tikai starp politiskajiem spēkiem, nevis pašiem cilvēkiem, kuru savstarpējās attiecības ir labas.

Tieši tāpat kā Slovākijā ir ungāru mazākumtautība, dažās Slovākijas pašvaldībās ar ungāru vairākumu ir arī slovāku mazākumtautība. Tādēļ visas šīs lietas mums ir jāsaista kopā. Ļoti svarīga ir arī otra šajās debatēs izskanējusi doma. Mums ir daudz kopīgu problēmu. Arī Slovākijai un Ungārijai ir kopīgas problēmas, piemēram, romu problēma. Vai nebūtu daudz prātīgāk kopīgi, dialoga veidā koncentrēties uz šo problēmu risināšanu, cenšoties visām šā reģiona mazākumtautībām dot lielākas iespējas? Galu galā mēs visi esam mazākumtautību pārstāvji. Mērķim jābūt tādām, ka mums stingri jāaņem vērā valodu daudzveidību, kā teica komisārs, un daudzvalodību, jo valoda ir vērtība. Cilvēkiem, kas zina vairākas valodas, ir priekšrocība, un, ja visi to sapratīs un pieņems, tad mūs gaidīs labāka nākotne.

Carl Haglund, ALDE grupas vārdā. — (SV) Priekšsēdētāja kungs, priecājos, ka šo jautājumu Komisija ir uztvērusi nopietni. Dzīve daudzām mazākumtautību grupām Eiropā ir grūta, un spēcīgs signāls no ES var īpaši palīdzēt pretoties tam neiecietības vilnim, kas pēdējos gados ir pārņēmis šo pasaules daļu. Es domāju, ka ES vajadzētu parūpēties, lai ikvienam eiropietim būtu pilnīgi skaidrs, ka mazākumtautību valodu pastāvēšana un lietošana ir uzskatāma par pievienoto vērtību.

Kāpēc? Pirmkārt, tāpēc, ka ikviena valoda nes milzīgu kultūras mantojumu, kas papildina Eiropas daudzveidību. Teritorijas, kur lieto mazākumtautību valodas, no ekonomiskā viedokļa ir arī veismīgākas un konkurētspējīgākas par citām teritorijām. Tādēļ ikvienam, kurš šādās teritorijās vēlas veikt uzņēmējdarbību, ir izdevīgi nodarbināt cilvēkus, kas runā vietējās valodās. Šie ir divi ļoti labi iemesli. Es gribētu pateikties Komisijai par šo iniciatīvu, un vairāk mūs neaizkavēšu, jo laiks ir ierobežots.

Tatjana Ždanoka, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es pateicos komisāram par viņa paziņojumu un piekrišanu, ka saskaņā ar pašreizējiem ES tiesību aktiem mēs nevaram izdot likumus valodu tiesību jomā.

No otras puses, ar 1. decembri būs spēkā Līgums par Eiropas Savienību, kura 2. pantā noteikts, ka Savienība ir dibināta, pamatojoties uz vērtībām, kas respektē cilvēktiesības, tostarp minoritāšu tiesības. Tas droši vien nevar būt stingrs tiesiskais pamats, lai *acquis communautaire* uzreiz varētu veidot mūsu minoritāšu tiesību koncepciju. Tomēr šodien mēs esam pelnījuši tādu paziņojumu, kas vairāk atklāj Komisijas politisko nostāju attiecībā uz minoritāšu tiesībām, un tā idejai, manuprāt, ir jābūt ļoti vienkāršai. Ikviens, kura rīcība ir vērsta pret minoritāšu tiesībām, ieskaitot valodu tiesības, rīkojas neatbilstoši Savienības pamatvērtībām.

Mēs norādām un kauninām tās valstis ārpus ES, kurās tiek pārkāptas cilvēktiesības, kaut arī ES tām nevar uzlikt nekādus juridiski saistošus pienākumus, bet kāpēc mēs tik nelabprāt minam šādus sliktus piemērus pašā Eiropas Savienībā, pat ja mēs nevaram uzlikt nekādus pienākumus?

Jūs pieminējat Eiropas Padomes un EDSO dokumentus, bet Komisijai ir jāuzņemas arī pienākums pārbaudīt, vai visas dalībvalstis izpilda šajos dokumentos paredzētās saistības.

Visbeidzot, šo prasību attiecībā uz daudzvalodību mēs neizpildām arī pašā Parlamentā. Es, piemēram, nevaru runāt savā dzimtajā valodā, kaut arī 40 % manas valsts — Latvijas — iedzīvotāju dzimtā valoda ir krievu.

Lajos Bokros, ECR grupas vārdā. – (SK) Slovāku valoda ir viena no skaistākajām Eiropas valodām, bet Eiropas Parlamentā to var dzirdēt reti.

Kā patiess Slovākijas draugs, ilggadējs tās attīstības atbalstītājs un neuzkrītošs, tomēr aktīvs dalībnieks slovāku reformās es labprāt palīdzētu saviem slovāku draugiem šīs nepilnības novērst un vienlaikus veicināt slovāku valodas lietošanu un saprašanu aizvien plašākā cilvēku lokā. Esmu pilnīgi pārliecināts, ka mums izdosies nosargāt slovāku valodas un kultūras daudzveidību.

Slovāku valoda nevēlas attīstīties uz citu valodu rēķina. Tieši šā iemesla dēļ nav saprotams, kāpēc likumā, kas attiecas uz etnisko minoritāšu valodu lietošanu, tām ir paredzēts daudz šaurāks lietošanas diapazons nekā slovāku valodai. Šo valodu lietošana šajā likumā ir faktiski aplūkota kā alternatīva, un attieksme pret šo alternatīvu ir noliedzīga, nevis pozitīva, jo tās netiek uzskatītas par tiesībām, kuras var pieprasīt un izmantot ikdienā.

Slovākijas iestādēs joprojām nav vajadzīgas veidlapas, kas iespēstas ungāru valodā, un pat Slovākijas Republikas likumi un juridiskie standarti nav oficiāli tulkoti ungāru valodā.

Valsts valodas likuma grozījumi šo situāciju ir pasliktinājuši vēl vairāk. Grozījumu izstrādē etnisko minoritāšu pārstāvji netika iesaistīti. Viens no galvenajiem jaunā tiesību akta trūkumiem ir tāds, ka tas attiecas ne tikai uz oficiālās valodas lietošanu, bet gan vēl vairāk iejaucas sabiedriskajā, komerciālajā un privātajā dzīvē.

Vēl viena būtiska problēma ir tāda, ka valsts valodas likums paredz arī sankcijas. Slovākijas valsts valodas likuma grozījumi pārkāpj cilvēka pamattiesības un Eiropas Savienības standartus. Likuma saglabāšana tā pašreizējā formā būtu pretrunā Slovākijas Republikas un lielākās etniskās grupas nacionālajām interesēm, jo šis likums provocētu aizdomas un sabojātu labās attiecības starp etniskajām grupām, kas Slovākijas teritorijā ir dzīvojušas vairāk nekā tūkstoš gadu.

Slovākija ir nobriedusi un pieaugusi demokrātiska valsts ar augstu pašapziņu, un tai nav vajadzīgs kultūru karš vai likums, lai sevi pasargātu no vietējām valodām. Vietējās etniskās grupas neapdraud Slovākijas valsts statusu, slovāku valodu vai slovāku tautas kultūru. Gluži pretēji — līdzās dzīvojošās etniskās grupas entuziastiski un labprātīgi aizsargās, atbalstīs un attīstīs slovāku valodu un kultūru, kamēr vien no slovāku tautas puses būs vērojama gatavība aizsargāt, atbalstīt un attīstīt arī etnisko minoritāšu valodas un kultūru.

Jaroslav Paška, EFD grupas vārdā. – (SK) Mūsu ungāru draugi nesen mūs mācīja, kā mazākumtautību valodu lietošanas jautājumam Slovākijā rast eiropesku risinājumu.

Tagad es gribētu nolasīt lekciju viņiem, jo, šķiet, viņi ir aizmirsuši paskatīties uz sevi un to, kā Ungārijā viņi ierobežo minoritāšu tiesības lietot savu dzimto valodu. Paskatīsimies, piemēram, uz bērnu audzināšanu un skolām. Slovākijas Republikā ungāru bērni savā dzimtajā valodā var mācīties no sākumskolas līdz vidusskolai un no vidusskolas līdz augstskolai. Visus priekšmetus māca ungāru tautības skolotāji ungāru valodā. Savukārt slovāku bērni Ungārijā par slovāku skolām var tikai sapņot. Ungārijas valdība tās slēdza 1961. gadā. Kopš tā laika etnisko minoritāšu bērni Ungārijā vairs nekur nevar iemācīties, kā pareizi lietot savu dzimto valodu, jo atšķirībā no citām ES valstu valdībām Ungārijas valdība tiem nedod iespēju mācīties savā dzimtajā valodā.

Tādēļ Ungārijā slovāku bērniem visi priekšmeti ir jāapgūst ungāru valodā, un viņu dzimtajā valodā ir pievienota kā tāds sods, kā papildu darbs, lai radītu nevēlēšanos to mācīties. Slovāku valodu tiem māca ungāru tautības skolotāji, kas to nepārvalda profesionālā līmenī. Tādā veidā bērnu attiecības ar savu dzimto valodu un kultūras saitēm tiek apspiestas un vadītas citā virzienā.

Pamatojoties uz šo šķietami eiropesko pieeju minoritātēm, Ungārijas administrācija slovāku minoritātes sākotnējo lielumu 50 gadu laikā ir samazinājusi aptuveni desmit reizi. Tāpēc bijušais Ungārijas ombuds etnisko minoritāšu jautājumos iepriekš atklāti atzina, ka Ungārija turpina pilnīgi asimilēt etniskās minoritātes.

Es ļoti cienu savus draugus — deputātus no Ungārijas. Vairāk nekā tūkstoš gadu garumā mūsu tautas ir kopīgi veidojušas Eiropas vēsturi, un es tikai gribētu viņiem lūgt saprast, ka skaitļi runā paši par sevi. Ungārijas administrācijas politikas rezultātā slovāku minoritātes lielums Ungārijā ir samazinājies desmitkārtīgi, kamēr ungāru minoritātes lielums Slovākijā, pateicoties pareizajai Slovākijas administrācijas politikai, ir saglabājies.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Vispirms mums jānoskaidro, ko mēs uzskatām par vērtību Eiropas Savienībā. Vai tas ir tas, kas ierakstīts dokumentos, vai arī vērtība ir tā, ko respektē valstis vai, ja tās to nedara, Eiropas Savienība tās piespiež? Vai par vērtību var uzskatīt nacionālo minoritāti? Vai tai ir kāda nozīme? Čehijā *Beněš* dekrēti ir atstāti spēkā, lai *Václav Klaus* parakstītu Lisabonas līgumu. Citiem vārdiem sakot, nav izdzēsts kauna traips par kolektīvo vainu pret Sudētijas vāciešu un ungāru etniskajām grupām. Vai tādā gadījumā minoritāte ir vērtība? Vai minoritātes valoda ir vērtība? Slovākijā vietēji ungāri tiek sodīti par dzimtās valodas lietošanu. Šo likumu vienkārši nedrīkst piemērot. Kamēr vien šāds likums pastāv, Eiropai par to būtu jākaunas. Tam nav jābūt strīdam starp Slovākiju un Ungāriju. Tam jābūt jautājumam, kas jāatrisina starp Eiropas Savienību, kura aizsargā savas vērtības, un Slovākiju. Sistēma, kas šīs vērtības sludina, bet praksē neievēro, ir liekulīga.

Par ko ir šis darba kārtības punkts? Šeit noteikti nav manāma vēlme šo jautājumu atrisināt. Šajā sēdē mēs apskatām atsevišķus jautājumus, piemēram, par Nikaragvu, Vjetnamu, Laosu un cilvēktiesību pārkāpumiem. Šajā jautājumā Eiropas Savienība pat neuzņemas aizstāvēt savas vērtības — tā vienkārši tās devalvē.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Manuprāt, tā ir liela veiksmē, ka manas kolēģes *Edit Bauer* un manis ierosinātajās debatēs Eiropas Parlaments ir beidzot pievērsies jautājumam par nacionālajām un valodas minoritātēm, kas lieto savu valodu, un tas nozīmē arī to, ka tiek aplūkots diskriminējošais Slovākijas valsts valodas likums. Īpaši liels prieks man ir par to, ka Komisija šajā gadījumā ir pieņēmusi stingru nostāju attiecībā uz mazākumtautību valodu tiesībām.

Vēlos pateikties komisāram *Orban*, īpaši par to, ka tiesību un citu noderīgu dokumentu vidū viņš pieminēja Eiropas Padomes Reģionālo vai minoritāšu valodu hartu. Tāpat es domāju, ka ir ārkārtīgi svarīgi, ka *Buzek* kungs apmeklēja Bratislavu un skaidri izteicās par šo jautājumu. Galu galā mēs visi, kas gadiem ilgi šajā zālē esam risinājuši cilvēktiesību jautājumus, uzskatām, ka tas ir briesmīgi, ka, Lisabonas līgumam stājoties spēkā, pie minoritātēm piederošie cilvēki savā dzimtenē nedrīkst runāt savā dzimtajā valodā un nevar baudīt demokrātijas garantētās tiesības. Patiešām, ja kāds izmanto savas cilvēka pamattiesības runāt savā dzimtajā valodā, šis likums to atzīst par iespējamu kriminālpārkāpumu. Tas netieši norāda uz to, ka minoritātei savā dzimtenē ir otršķirīga pilsoņa statuss. *Paška* kungs, mēs runājam par aptuveni 530 000 ungāru Slovākijā un 20 000–30 000 slovāku Ungārijā — salīdzinājumam.

Es tikai gribētu atbildēt *Swoboda* kungam, ka minoritāte šajā gadījumā cīnās pret vairākumu par savām cilvēka pamattiesībām. Tā nav divu valstu savstarpēja cīņa. Eiropas Savienībai ir noteikti jāiejaucas un jāpauž savs viedoklis gan par Slovākijas, gan arī jebkuru citu likumu, kas apdraud mazākumtautību valodu lietošanu un minoritāšu identitātes aizsardzību, jo šādi likumi ir pretrunā visiem starptautiskajiem dokumentiem, tostarp Lisabonas līgumā noteiktajiem pamatprincipiem un Pamattiesību hartai.

Es tikai gribētu atgādināt saviem kolēģiem, ka jau 1995. gadā, kad valodas likums tika pieņemts pirmo reizi, pret Slovākiju tika vērsta nopietna starptautiska mēroga kritika. Tā rezultātā un jo īpaši kā viens no nosacījumiem, lai tiktu sāktas pievienošanās process Eiropas Savienībā, punkti par sankcijām no šā likuma Slovākijai bija jāizņem. Tātad pirms 10 gadiem Eiropas Savienība bija pret to, par ko tagad tā runā ārkārtīgi negribīgi.

Boris Zala (S&D). – (SK) Ar lepnumu varu teikt, ka Slovākija ir devusi lielu ieguldījumu valodu daudzveidības un valodu kultūras mantojuma saglabāšanā.

Te būs daži fakti: ungāru minoritātei ir ap 700 skolu, kur mācības notiek ungāru valodā. Visām minoritātēm ir tiesības savu valodu lietot tiesas procesos, oficiālos darījumos un vietu nosaukumos, un tām ir savi radio

un televīzijas raidījumi, kas notiek to dzimtajā valodā. Valsts finansiāli atbalsta minoritāšu kultūras pasākumus un ļauj lietot dzimto valodu komerciālās, līgumiskās un citās attiecībās.

Ungārijas deputāti šeit uzbrūk Slovērijas valsts valodas likumam. Viņu apgalvojumi ir salti meli, izdomājums un ievainotā ungāru nacionālisma iztēles auglis. Dāmas un kungi, mums tie ir jānoraida. Tieši otrādi — Slovērijas valsts valodas likums pilnīgi atbilst starptautiskajiem standartiem, ko atzinis arī kompetentākais novērotājs — Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas komisārs *Vollebæk*. Mūsu valodas likums veicina pret minoritātēm vērstās diskriminācijas izskaušanu un rūpējas par mūsu pilsoņu drošību un veselību, radot iespēju tos pilnīgi integrēt. Turklāt Slovērija ir parakstījusi Minoritāšu valodu hartu, tādējādi vislielākā mērā saglabājot visu Slovērijā dzīvojošo minoritāšu valodu daudzveidību.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Slovērijas Republika piemēro augstus standartus attiecībā uz etniskajām minoritātēm un vienlaikus arī vienu no liberālākajiem valsts valodas likumiem Eiropā.

Tomēr šo likumu pastāvīgi kritizē Ungārijas deputāti, kas nevilcinās izmantot melus un izdomājumus, lai ietekmētu Eiropas sabiedrisko domu. Mēs to esam pieredzējuši gandrīz katrā Eiropas Parlamenta sēdē kopš ES paplašināšanās 2004. gadā. Ungārija ir valsts, kas no savas teritorijas ir gandrīz pilnīgi izskaudusi minoritātes, un tagad tā cenšas rupji iejaukties Slovērijas dzīvē. Tas ir pilnīgi nepieņemami.

Es ticu, ka Eiropas iestādes šajā situācijā neuzvedīsies kā zilonis trauku veikālā. Ar valsts valodas lietošanu saistītās problēmas Slovērija atrisinās kulturāli un atbilstoši Eiropas tradīcijām. Valodas likuma grozījumu ieviešanas noteikumi apliecina uzmanīgo pieeju visām etniskajām grupām un tautībām, kas dzīvo Slovērijā.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, man ir liels prieks, ka, būdams deputāts no Lietuvas, šeit es varu runāt savā dzimtajā — poļu — valodā. Domāju, ka šai privilēģijai vajadzētu kļūt par normu ne tikai Eiropas Parlamentā, bet arī visās ES valstīs, jo multikulturālismam un valodu daudzveidībai Eiropas vērtību hierarhijā ir ļoti liela nozīme. Mums jādara viss iespējams, lai nodrošinātu to, ka nacionālās un jo īpaši pamatiedzīvotāju minoritātes Komisijas šīs dienas paziņojumā minētajās jomās neizjūt nekādu diskrimināciju. Tādēļ Komisiju gaida neatliekams uzdevums atrisināt konfliktus saistībā ar mazākumtautību valodu lietošanu visās ES valstīs bez izņēmuma. Šo uzdevumu noteikti atvieglēs pozitīvie risinājumi, kas šīm problēmām atrasti Somijā, Itālijā, Polijā, Dānijā, Čehijā un daudzās citās valstīs. Mums tikai nepieciešama efektīva un, kas ir vēl svarīgāk, tūlītēja Komisijas rīcība šajā jautājumā.

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētāja kungs, daudzveidība un daudzvalodība, protams, ir nepieciešama, taču es gribētu ļoti īsi aprakstīt situāciju tajā Apvienotās Karalistes daļā, kurā es dzīvoju.

Olsteras skotu mazākumtautības valoda ir daļa no Ziemeļīrijas kultūras bagātības, un Apvienotā Karaliste to ir atzinusi saskaņā ar Eiropas Padomes Reģionālo un minoritāšu valodu hartu.

Pamatojoties uz Sentendrijušas vienošanos, Ziemeļīrijas izpildvarai ir uzticēts uzdevums izstrādāt Olsteras skotu valodas un kultūras stratēģiju. Sagatavojot šo stratēģiju, kultūras ministrs ņem vērā Eiropas hartu un citus starptautiskus instrumentus, tostarp ANO Bērnu tiesību konvenciju. Šo stratēģiju viņš veido ar mērķi veicināt kopīgu un labāku nākotni Ziemeļīrijai, pamatojoties uz vienlīdzību, daudzveidību un savstarpējo atkarību.

Diemžēl savā pretvalstiskajā kampaņā *Sinn Féin* kultūru — īpaši valodu — izmantoja par ieroci, un tas izraisīja ķildas un strīdus. Tā ir ļaunprātīga un nepareiza valodas izmantošana. Tāpēc mums jācer, ka šīs stratēģijas kopīgās un labākās nākotnes aspekts ņems vērā šā kultūru kara sekas.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es gribētu uzsvērt Parlamenta ieguldījumu, atbalstot mazākumtautību un reģionālo valodu lietošanu sarakstē starp pilsoņiem un Parlamentu. Pilsoņi var rakstīt Parlamentam un saņemt atbildes šajās valodās.

Pavisam cita lieta, priekšsēdētāja kungs, ir tas, ka daži cilvēki grib lietot reģionālās vai mazākumtautību valodas vai arī valodas, kurām dažās dalībvalstu teritorijās ir kopīgs oficiāls statuss, uzstājoties plenārsēdēs. Šāda vēlme Parlamentā, kas strādā integrētā daudzvalodu režīmā ar 23 valodām, tērējot vairāk nekā trešo daļu mūsu budžeta līdzekļu un nodarbinot vairāk nekā pusi mūsu personāla, nav izpildāma.

Šādas valodas ir Apvienotajā Karalistē, Luksemburgā, Igaunijā, Kiprā, Spānijā, Zviedrijā, Somijā un tā tālāk. Tas nozīmē, priekšsēdētāja kungs, ka plenārsēdēs mums būtu jāizmanto 35 vai 40 valodas, un tas finansiālā un materiāltehniskā ziņā ir vienkārši nereāli. Tāpēc, priekšsēdētāja kungs, var jau būt, ka, uzstājot uz šo prasību, var gūt vēlētāju atbalstu, bet tam noteikti nav absolūti nekādas jēgas, un tas nav praktiski iespējams. Tas tikai nevajadzīgi liktu vilties daudziem uzticamiem pilsoņiem.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Priekšsēdētāja kungs, Slovākijas valsts valodas likumā pārkāptas piecas pamattiesības, kas ietvertas Pamattiesību hartā, kura stāties spēkā 1. decembrī.

Pirmkārt, tas diskriminē cilvēkus to etniskās izcelsmes dēļ, pusmiljonu lielo ungāru kopienu uzskatot par otršķirīgiem pilsoņiem un viņu dzimto valodu — par otršķirīgu valodu. Otrkārt, tas rupji iejaucas cilvēku privātajā dzīvē, kā to norādīja *Edit Bauer*. Treškārt, tas ir antidemokrātisks, jo iedvēš bailes pilsoņos. Ceturtkārt, tas ir pretrunā diviem Eiropas Padomes dokumentiem, kurus Slovākija savā pievienošanās nolīgumā apstiprināja. Visbeidzot, komisārs *Orban* teica, ka ES atbalsta divvalodību un daudzvalodību, kamēr Slovākija ir sākusī ceļu uz vienvalodību un valodu asimilāciju.

Ja ES samierināsies ar šo piecu pamattiesību pārkāpšanu un skaidri nepaudīs savu viedokli, tad tai nebūs nekāda morāla pamata kritizēt Ķīnu, Krieviju un citas valstis. Mēs nedrīkstam pieļaut dubultstandartus.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Reģionālo vai minoritāšu valodu harta, ko pieņēmusi Eiropas Padome un 47 Eiropas valstis, tostarp visas Eiropas Savienības dalībvalstis, paredz, ka reģionālās un minoritāšu valodas ir jāaizsargā, jo dažos gadījumos pastāv risks, ka tās var izzust.

Es domāju, ka šāda attieksme palīdz saglabāt un veidot mūsu kontinenta tradīcijas, daudzveidību un kultūras bagātību, kas mums jāaizsargā. Kā teica komisārs, tā aizsargā arī to cilvēku pamattiesības, kas runā šajās valodās.

Komisārs norādīja, ka dalībvalstīm jāizmanto visi tām pieejamie līdzekļi, lai nodrošinātu šo valodu lietošanu, bet mēs zinām, kas tas tā nenotiek. Visās dalībvalstīs, kur pastāv oficiālās valodas, netiek garantēta ne daudzvalodība, ne arī divvalodība, un problēma ir tā, ka mazākumtautību valodas mēs neizmantojam kā daļu no Savienības mantojuma, kā daļu no mūsu mantojuma.

Tomēr es gribētu jums lūgt padomāt par mazākumtautību valodas jēdzienu, jo dalībvalstīs ir valodas, kas Eiropas Parlamentā ir oficiālas, bet to lietotāju ir mazāk un tās ir mazāk zināmas par dažām reģionālajām valodām, kas tādēļ nav oficiālās valodas. Tādā veidā mēs pārkāpjām 40 miljonu eiropiešu valodu tiesības, un šo tiesību aizsardzība ir principa jautājums, kā teica pats komisārs.

700 000 basku runā euskarā — Eiropas vecākajā valodā, kuras izcelsme nav zināma —, un Eiropas tuvināšana basku tautai cita starpā nozīmē arī to, ka, sakot „*gabon*”, šie cilvēki tiks cienīti tāpat kā sakot „*buenas noches*”, „*good evening*” vai „*bonsoir*”.

Kay Swinburne (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, kā Eiropas Parlamenta deputāte no Velsas es izjūtu lielas simpātijas pret daudzajām mazākumtautību valodām Eiropā, jo īpaši tādēļ, ka mana dzimtā valoda ir velsiešu — viena no vecākajām Eiropas valodām, kas joprojām tiek lietota.

Skaitliskā ziņā ungāru situācija Slovākijā ir ļoti līdzīga velsiešu valodā runājošo situācijai Velsā, kur šo cilvēku skaits pārsniedz pusmiljonu. Tomēr tas ir 20 % no Velsas iedzīvotājiem, bet mazāk nekā 2 % no iedzīvotāju skaita Apvienotajā Karalistē.

Pēc daudzu simtu gadu garumā ilgušiem strīdiem starp angļu un velsiešu valodā runājošiem Velsas iedzīvotājiem — ļoti līdzīgi tam, kas šobrīd notiek starp slovākiem un ungāriem — Velsā ir panākta laimīga līdzāspastāvēšana.

Velsiešu valodas atdzimšana pēdējos 15 gados kopš varas maiņas ir bijusi ārkārtīgi strauja. Pozitīvā attieksme pret valodu ir devusi milzīgu ieguvumu kultūras jomā.

Velsā pats galvenais ir bijis ieņemt pragmatisku nostāju. Mums vajadzētu ļaut cilvēkiem runāt tajā valodā, kurā tie jūtas visērtāk, tomēr neradot pārmērīgu slogu vai izmaksas. Piemēram, nobeigumā es gatavojos runāt velsiešu valodā, lai gan nevēlos radīt izmaksas nodokļu maksātājiem, lai šeit Parlamentā tikai divu velsiešu valodā runājošu deputātu dēļ tiktu nodrošināts sinhronais tulkojums. Tomēr daudzveidība ir jāgodina.

(Runā velsiešu valodā)

Anna Záborská (PPE). – (SK) Es gribētu konsekventi saglabāt mūsu debašu tēmu. Nerunāšu par valsts valodas likumu Slovākijā, jo esmu pārliecināta, ka tā ir tikai Slovākijas problēma.

2010. gada 1. janvārī apritēs 22 gadi, kopš kāds ļoti gudrs un cienījams cilvēks uzsvēra, ka cieņa pret minoritātēm un to kultūru ir pamats miera veidošanai. Mums konsekventi jāaizstāv minoritāšu tiesības, lai saglabātu un attīstītu to kultūru. Minoritātēm ir tiesības lietot savu valodu, un šīs tiesības ir jāparedz likumā. Pretējā gadījumā mēs zaudēsim bagātu kultūras mantojumu. Šos vārdus viņš teica Pasaules miera dienā.

Kultūras bagātība Eiropā pieder tautām, kuras ir izdzīvojušas līdz šai dienai. Tas atšķiras no situācijas Amerikas Savienotajās Valstīs, kur šī bagātība ir izšķīdusi nenosakāmā masā. Eiropā tiek lietotas daudzas valodas, tādēļ Eiropas Savienībai ir nozīme kā nacionālu valstu kopienai.

Mums jārunā par mazākumtautību valodu lietošanas noteikumiem, jo noteikumi ir vajadzīgi, taču mēs nedrīkstam atņemt šo bagātību Eiropai. Mazākumtautību valodu problēma ikvienā valstī rodas tad, ja trūkst komunikācijas vai otrajā plānā ir citas problēmas. Minoritātēm jājūtas labi tajā valstī, kur tās dzīvo, tādēļ es vienmēr konsekventi aizstāvēšu visas mazākumtautību valodas, bet tikai šādā statusā. Domāju, ka tāds ir arī Komisijas viedoklis.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, es gribētu paust nopietnas bažas par Spānijas valdības attieksmi, šajā Parlamentā neļaujot lietot katalāņu valodu. Katalāņu valoda tika aizliegta un tās lietotāji vajāti Franko diktatūras laikā, un šodien Spānijas demokrātija demonstrē savu zemo kvalitāti, katalāņu valodu neļaujot oficiāli lietot Parlamentā.

Visas valodas ir vienlīdzīgas, tāpat kā vienlīdzīgi ir visi cilvēki. Eiropa ir lielisks labas prakses piemērs, pret mazākajām oficiālajām valodām izturoties vienlīdzīgi.

Desmit miljoni cilvēku runā katalāņu valodā, bet tas nav atļauts šajā Parlamentā. Ja katalāņu valoda tiktu atzīta un atļauta Parlamentā, tās situācija Spānijā noteikti uzlabotos, pastiprinot mūsu prasību izbeigt gadsimtiem ilgo vienvalodību Spānijas parlamentā.

Kā Eiropas Parlamenta deputāts no Katalonijas, kurš tagad zina, ka tā ir viennozīmīga un svarīga katalāņu prasība, es pieprasu īpašu Eiropas Komisijas uzmanību, lai normalizētu katalāņu valodas lietošanu Parlamentā.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Orban kungs, vairāk nekā 60 000 Bulgārijas pilsoņu Bulgārijas nacionālajā televīzijā skatās ziņas savā dzimtajā — turku valodā. Šo tikai piecas minūtes ilgo ziņu programmu turku valodā Bulgārijas lielākā plašsaziņas līdzekļu organizācija raida kopš 2001. gada, kad tika ratificēta Vispārējā konvencija par nacionālo minoritāšu aizsardzību. Tādējādi Bulgārija šobrīd uzskata, ka tā ievēro Eiropas Savienības pamatprincipu par minoritāšu tiesību aizsardzību.

Tomēr es vēlos pievērst jūsu uzmanību 5. novembrī notikušajai aptaujai, kuras mērķis bija izbeigt ziņu pārraidi turku valodā. Tas ir provokāciju un nacionālistu spiediena rezultāts. Pārtraucot šo programmu, Bulgārijas lielākajai minoritātei tiks liegtas tiesības saņemt informāciju savā dzimtajā valodā. Tas nozīmētu neiecietību un diskrimināciju, izjaucot tradicionāli labo līdzāspastāvēšanu starp Bulgārijas etniskajām grupām, kas bieži vien tika norādīta par piemēru Balkāniem.

Tāpēc, komisāra kungs, es pieprasu atbildi, kā Komisija pārbauda, vai plašsaziņas līdzekļi ievēro minoritāšu tiesības brīvi sazināties savā dzimtajā valodā un tādējādi pilnīgi iesaistīties savas dzimtenes sociālajā un politiskajā dzīvē.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Pateicos par iespēju izteikties. Es gribētu pievērst jūsu uzmanību pasākumam, ko pareizā virzienā ierosinājusi Eiropas Savienība. Mēs runājam par tādu minoritāti kā nedzirdīgie, kuru dzimtā valoda ir zīmju valoda, kas ir atzīta 10 Eiropas Savienības dalībvalstīs, ieskaitot arī manu valsti Ungāriju. Šajā likumā ir noteikts ne tikai tas, ka zīmju valoda ir mūsu dzimtā valoda, bet arī tas, ka ar šo likumu tiek aizsargātas mūsu kultūras minoritātes tiesības. Gribu pievērst jūsu uzmanību arī tam, ka Slovākija faktiski ir līdere šajā jomā, jo slovāku zīmju valodas lietošana tika atzīta jau 1995. gadā. Un kā ar ungāriem? Mans pienākums ir norādīt uz to, ka dubultstandarti Eiropas Savienībā nav pieļaujami. Ja nedzirdīgs slovāks var izmantot zīmju valodu, ļaujiet arī Slovākijas pilsoņiem runāt savā dzimtajā valodā.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Esmu ļoti sarūgtināta, ka par spīti pieaugošajām sociālajām problēmām ES dalībvalstīs, kas neatkarīgi no tautības skar ikvienu tās pilsoni, Parlamenta plenārsēžu laikā vienmēr tiek izvirzīti jautājumi saistībā ar konfliktu starp ungāru un slovāku deputātiem, kā tas notiek arī šodien 10 minūtes pirms pusnakts.

Ne valodas likums, ne arī kāds no iepriekšējiem jautājumiem, ko šeit uzdevuši ungāru deputāti, nekādas draudus etnisko minoritāšu pārstāvjiem nerada. Priekšsēdētāja kungs, Slovākijas etnisko minoritāšu, kā arī visu pārējo minoritāšu tiesības tiek pilnīgi aizsargātas, un tas notiek ārkārtīgi augstā līmenī. Saviem draugiem no Ungārijas mēs sniedzam draudzīgu roku, mēs gribam, lai mums būtu labas kaimiņu attiecības, un mūs ļoti uztrauc tas, ka Eiropas Parlaments tiek vairākkārt ļaunprātīgi izmantots naida paušanai pret Slovākijas Republiku.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, esmu izlasījis jauno Slovēnijas likumu līdz pēdējam vārdam. *Swoboda* kungam ir taisnība — attiecības starp cilvēkiem ikdienā parasti ir labas, arī Slovēnijas dienvidos. Arī šā iemesla dēļ jaunais valsts valodas likums ir liels, jo slovēņu valoda Slovēnijā nav apdraudēta.

Diemžēl tas diskriminē daļu vietējo iedzīvotāju, jo čehi bieži vien ir labākā situācijā nekā ungāri. Kāpēc tajā nav paredzēta vismaz vienāda attieksme pret čehiem un ungāriem? Šos likuma grozījumus varētu izskaidrot tikai ar dīvairo pašreizējās koalīcijas valdības sastāvu Slovēnijā, kur biedrs *Fico* cenšas pārvilnāt nacionālistiskās SNS un populistiskās HZDS partijas balsis, piesaucot šķietamus draudus no ungāru puses. Priecājos, ka laikā, kad koalīcijas valdību vadīja *Mikuláš Dzurinda*, nekas tāds nebija iespējams. Toreiz visas trīs Eiropas Tautas partijas grupas (Kristīgo demokrātu) sastāvā esošās partijas, ieskaitot minoritātes partiju, veiksmīgi strādāja kopā, nevis viena pret otru, un tādām faktiski ir arī jābūt mērķim.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Es arī piekrižu tiem, kuri teica, ka cilvēki Slovēnijā viens otram blakus dzīvoja ļoti laimīgi, līdz izveidojās šī saspīlēta situācija, kas izjauc līdzsvaru un sarežģīja līdzāspastāvēšanu.

Ļaujiet man norādīt uz dažiem aspektiem par Slovēniju saistībā ar valodas likumu, kas līdz šim netika pieminēti. Negribu atkārtot to, kas jau tika teikts. No vienas puses, Slovēnija sevi definē kā nacionālu valsti, kaut arī mēs zinām — un šodien par to jau tika runāts —, ka tajā dzīvo ungāru kopiena, kas veido aptuveni 10 % no valsts iedzīvotāju skaita, kā arī citas minoritātes.

Šis valodas likums ir izjaucis līdzsvaru. Ar to saistītā problēma nav tikai tā, ka tas aizsargā slovēņu valodu, nevis tās mazākumtautību valodas, kas tam būtu jāaizsargā, kā tas notiek ļoti daudzos gadījumos Eiropā. Problēma ir drīzāk tā, ka tas nav saskaņots, vienots likums, kas aizsargā minoritātes, un, kā mēs vairākkārt to esam jau teikuši, tieši tas būtu vajadzīgs, lai šis līdzsvars netiktu izjaukts. Lieliski ir tas, ka šajās ļoti svarīgajās debatēs mēs šodien dzirdējam par daudziem pozitīviem piemēriem. Es patiesi ceru, ka šis ir tas virziens, ko no šā brīža izvēlēsies arī Slovēnija.

László Tőkés (PPE). – (HU) *Békesség Istentől! Pace vou Boží pokoj s Vami! Peace to you from God!* Mūsu daudzvalodīgajā Eiropā es gribēju jums novēlēt mieru ungāru, rumāņu, slovēņu un angļu valodā. Eiropas Parlamentā es varēju to izdarīt, bet saskaņā ar Slovēnijas tiesību aktiem tas būtu riskanti, jo tiktu pārkāpts valsts valodas likums. Vienā ES dalībvalstī cilvēkiem var tikt uzlikts naudas sods par runāšanu valodā, kas nav oficiālā valoda, tostarp vienā no Eiropas oficiālajām valodām — ungāru valodā. Tas ir acīmredzams kauns un negods.

Paraugieties uz Slovēnijas karti, kas ir man priekšā. Pateicoties Šengenas nolīgumam, robeža starp Slovēniju un Ungāriju tika nojaukta, tieši tāpat kā „dzelzs priekšsargs”. Taču postkomunistiskā, šovinistiskā Slovēnijas valdība tagad cēl jaunu sienu starp cilvēkiem — valodas barjeru.

Mēs gribētu pateikties priekšsēdētājam *Jerzy Buzek* par viņa vizīti Slovēnijā, lai šo jautājumu atrisinātu. Šajā sabiedrības interešu jautājumā Eiropas Parlaments nedrīkst pieņemt nezinošu, ērtu nostāju, kas paredz neiejaucšanos, — tam jāizpilda savas regulas un prasības, ko tas atbalsta cilvēktiesību, minoritāšu tiesību un valodu tiesību jomā.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Sākumā es gribēju atbildēt *Bokros* kungam, taču jūs nedevāt man iespēju izteikties. Es gribēju teikt, ka pieņemtu to, ka Slovēnijas parlaments visus likumus netulko mazākumtautību valodās, kuru skaits, starp citu, ir 11, nevis tikai viena, un, ja runājam par ungāru minoritātes lielumu, kas ir pusmiljons, mums ir arī pusmiljonu liela romu minoritāte, taču viņi nesūdzas. Es gribētu pajautāt, vai Ungārijas parlaments visus likumus tulko mazākumtautību valodās un vai ir kādi tulkojumi arī slovēņu valodā. Tomēr es ļoti augstu vērtēju to, ka jūs izmantojāt iespēju runāt slovēņu valodā.

Tőkés kungs, Slovēnija veido tiltus — un mani ļoti uztrauc tas, ka jūs vienmēr to pieminat, — taču tilti jāveido arī no otras — Ungārijas puses. Mani ļoti uztrauc tas, ka, tā kā esmu jauna Eiropas Parlamenta deputāte, man pastāvīgi jāatbild uz jautājumiem par attiecībām starp slovēņiem un ungāriem un es nevaru runāt par jautājumiem, kas mani patiešām interesē.

Šeit es gribētu pateikties komisāram kā Kultūras un izglītības komitejas locekli. Jūsu darbs ir patiešām lielisks, un ir lieliski, ka mēs varam izmantot 23 Eiropas valodas, no kurām viena ir slovēņu valoda.

László Surján (PPE). – (HU) Slovēnijas presē lasīju to, ko jau teica *Gallagher* kungs. Tādēļ, ja es gribētu uzsvērt to, ka pašreizējo konfliktu nevar atspoguļot kā konfliktu starp divām valstīm vai divām tautām, es to teiktu Slovēnijas presē. Šeit ir problēmas ar konkrētu likumu.

Ar prieku piekrītu *Swoboda* kunga apgalvojumam, ka, meklējot izeju no šīs situācijas, mēs esam ceļā uz miermīlīgu risinājumu. Ja vien viņš nebūtu teicis, ka šis likums nepārkāpj pamattiesības. Piemēram, ja mātei, kas kādas Slovākijas pilsētas slimnīcā pie rokas tur savu četrgadīgo bērnu, kurš ir nobijies no gaidāmās procedūras, tiek aizrādīts par bērna mierināšanu ungāru valodā, mēs nevar teikt, ka netiek pārkāptas viņu tiesības. Mēs nevaram arī teikt, ka tas neparādās šajā likumā. Problēma ir saistīta tieši ar to, kā šis likums tiek pasniegts. Patiesībā likums aizliedz šādas situācijas slimnīcās, kur ungāru valoda nav pietiekami pārstāvēta.

Tāpēc es domāju, ka šeit mums ir ļoti nopietnas problēmas. Slovākija plauj to, ko pati sējusi, kad pie varas nāca ekstrēmistu partija. No otras puses, ungāri savas minoritātes nav iznīcinājuši, bet gan turējuši tās atstatu.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Es iebilstu tam, ko teica iepriekšējais runātājs. Tie ir absolūti meli un nepatiesība. Es gribētu lūgt, lai jūs beidzot izstudētu valodas likumu, jo tas nav līdzīgs jūsu valodas likumam. Mūsu valodas likums Slovākijā ir citāds, un šeit mēs runājam par diviem atšķirīgiem likumiem.

Es nāku no Košices, kas ir kosmopolitiska pilsēta ar 250 000 iedzīvotāju, tostarp daudziem ungāriem, čehiem, rusiņiem, ukraiņiem, romiem un, protams, slovākiem. Pirms četriem gadiem vēlēti nolēma, ka koalīcija starp mums — sociāldemokrātiem — un ungāru minoritātes pārstāvjiem Košices reģionā strādā ļoti veiksmīgi. Kā reģiona pārstāve es gribētu norādīt, ka mūsu sadarbība ir priekšzīmīga. Ungāri un slovāki mūsu apgabalā dzīvo mierā, un nevienam nenāk ne prātā apmelot vai uzbrukt kādam viņa tautības dēļ. Ikdienā nav nekādu konfliktu, un teritorijās, kur dzīvo dažādu tautību cilvēki, nav nacionalitātes problēmu. Es saku to visā nopietnībā. Ja vadošie politiķi dažās partijās sev vien zināmu iemeslu dēļ šo jautājumu nebūtu ierosinājuši, tad jautājums par ungāru etnisko minoritāti Eiropas Parlamentā netiktu aplūkots, jo šādas problēmas nemaz nav.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) *Francesco Capotorti*. Kad ANO izstrādāja konvenciju, kas vēlāk kļuva pazīstama kā Konvencija par genocīda nepieļaujamību un sodīšanu par to, līdztekus fiziskajam genocīdam kā nopietns noziegums pret cilvēci tika aplūkots arī valodas un kultūras genocīds.

1948. gada konvencijas 3. panta 1. punktā valodas genocīds tika definēts kā aizliegums kādai grupai lietot savu valodu sadzīvē vai skolā, vai arī grāmatās, kas publicētas, un izdevumos, kas tiek izplatīti šīs grupas valodā.

Šobrīd Slovākija diemžēl nav vienīgā šāda valsts Eiropas Savienībā, tomēr tas ir tipiskākais valodas genocīda jeb *lingvīcīda* piemērs, kas pieļauts kādā ES valstī. Tas nav nekas labs, jo arī Rumāniju, Grieķiju un Franciju šajā ziņā var nostatīt blakus Slovākijai. Paldies!

Leonard Orban, Komisijas loceklis. – (RO) Es gribētu sākt ar to, kas ir pats galvenais daudzvalodības politikā, kuru šajā periodā mēs gribējām atbalstīt. No vienas puses, mēs vēlējamies, lai mums būtu iespēja garantēt cieņu pret ikvienu valodu, ko lieto Eiropas Savienībā, un cildināt to — vai tā būtu valsts, reģionālā vai mazākumtautību valoda vai arī valoda, kurā runā pilsoņi no citiem kontinentiem. No otras puses, mēs gribējām nodrošināt to, ka, godinot daudzveidību, tiek sasniegts mūsu kopīgais mērķis, proti, saglabāt un stiprināt Eiropas Savienības vienotību jeb, citiem vārdiem sakot, mūsu vienotību. Ja var tā teikt, mēs runājam par vistiešāko principa „vienoti daudzveidībā” piemērošanu. Savā runā es nevaru neņemt vērā *Swoboda* kunga komentārus par to, ka savā darbā mums jāmeklē tie elementi, kas mūs vieno, nevis tie, kas šķir.

Mums jāciena ikviens, taču jābūt arī tik gudriem, lai atrastu veidu, kā citam citu saprast, kā sazināties un mijiedarboties citam ar citu. Tieši šā iemesla dēļ daudzvalodībai ir bijusi un joprojām ir ārkārtīgi svarīga nozīme starpkultūru dialoga stiprināšanā. Dialogs mums ir vajadzīgs, bet bez valodām tas nav iespējams.

Man ir bijusi iespēja apmeklēt visas dalībvalstis. Man ir bijusi iespēja doties arī uz tiem apgabaliem un reģioniem, kur diemžēl joprojām notiek strīdi un diskusijas un valodas tiek izmantotas par ķīlu atsevišķām politiskām interesēm, ko ES vienotības ideja nav iedvesmojusi. Es esmu teicis skaidri un gaiši: ir jāatrod risinājumi, kas ļauj mums sazināties un mijiedarboties. Šā iemesla dēļ, kā es jau teicu, pat situācijās, kas šķiet grūtāk pieņemamas, apgūstot un lietojot to cilvēku valodas, kuriem mēs dzīvojam blakus, mūsu savstarpējā saprašanās var būtiski uzlaboties. Tādēļ šāda veida situācijās — un šādu gadījumu ir bijis ļoti daudz — es ticu, ka savstarpējās saprašanās ziņā mēs varam gūt panākumus.

Piemēram, spēja runāt tā apgabala valodā, kur nacionālo minoritāšu pārstāvji ir vairākumā, citiem vārdiem sakot, spēja runāt šo minoritāšu valodā, kā arī nacionālo minoritāšu spēja runāt valsts valodā veido tiltu un nodrošina saprašanos, kas mums var palīdzēt.

Vēlos sniegt dažus komentārus par pasākumiem, ko veicam, lai varētu nodrošināt atbalstu visām Eiropas Savienībā lietotajām valodām. Mēs finansējam daudzus projektus, kas saistīti ne tikai ar oficiālajām valodām,

bet arī daudzām reģionālajām un mazākumtautību valodām. Var minēt neskaitāmus konkrētus piemērus, kad Eiropas Komisija, no vienas puses, ir atbalstījusi organizāciju tīklus, kas paredzēti, lai veicinātu reģionālās un mazākumtautību valodas, kā arī mazāk izplatītās valodas visā Eiropas Savienībā. Taču mēs finansējam arī ar konkrētām mazākumtautību un reģionālajām valodām saistītus projektus. Ir arī konkrēti piemēri par veidu, kā mēs šīs valodas atbalstām. Kā es jau teicu un gribu atkārtot, 2008. gadā pieņemtā daudzvalodības stratēģija ir vērsta uz visām Eiropas Savienībā lietotajām valodām. Mums nav nekādu barjeru. Ikvienu no šīm valodām mēs uzskatām par vērtību Eiropas Savienībai un, ja var tā teikt, mūsu pašreizējā kultūras mantojuma daļu.

Protams, dažus vārdus gribu teikt arī par grozījumiem likumā par slovāku valodas lietošanu Slovākijā. Mēs priecājamies, ka šobrīd notiek sarunas starp Ungārijas un Slovākijas premjerministriem par iespējām, kas tiem ļautu rast kopīgus risinājumus uz savstarpējas saprašanās pamata. Raugoties no Kopienas perspektīvas, es vēlos uzsvērt, ka, ņemot vērā ārkārtīgi plašo šā likuma piemērošanas jomu, mēs šobrīd nespējam izvērtēt visas iespējamās tā īstenošanas sekas. Tieši tādēļ šā tiesību akta ieviešana ir ļoti svarīga, jo īpaši veids, kā tas tiks ieviests. Šajā saistībā es vēlos uzsvērt, ka Eiropas Komisija veiks ļoti sīku analīzi, sīki izvērtējot veidu, kā šis tiesību akts tiks ieviests.

Nobeigumā gribu vēlreiz uzsvērt, ka savu salīdzinoši nelielo iespēju robežās mēs cenšamies atbalstīt visas Eiropas Savienībā lietotās valodas — gan oficiālas, gan reģionālas, gan mazākumtautību valodas, piemēram, velsiešu valodu, kur mēs varam minēt konkrētus piemērus, kā mēs šo valodu atbalstām, vai katalāņu valodu, kad, piemēram, Eiropas Komisija ir mēģinājusi dot iespēju cilvēkiem, kas šo valodu lieto, vai arī piesaistīt viņu uzmanību. Piemēram, mums ir ārkārtīgi sīki izstrādātas tīmekļa vietnes un informācija katalāņu valodā par Kopienas politiku. Tas pats attiecas uz basku valodu un daudzām citām valodām. Es gribu teikt, ka šie centieni ļauj mums demonstrēt to īpašo veidu, kā mēs vēlamies atbalstīt šo politiku, ko es uzskatu par svarīgu Eiropas Savienības politiku — par tādu, kas faktiski ir Eiropas Savienības dibināšanas pamatā.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Jim Higgins (PPE), rakstiski. – Es priecājos par Eiropas Komisijas pozitīvo attieksmi un piekrišanu, ka attiecībā uz mazākumtautību valodu atzīšanu ir gūti panākumi. Tomēr, ja mazākumtautību valodas gribam nostādīt vienā līmenī ar ES pazīstamākajām valodām, mums vēl ir daudz darāmā. Šobrīd īru valoda plenārsēdēs tiek tulkota tikai angļu valodā, un man ir jāapstājas vienu minūti garas runas vidū (runājot īru valodā) un jāatgriežas pie angļu valodas, jo netiek nodrošināts tulkojums. Atbilstošas mācības īru tulkotājiem šobrīd ir pieejamas tikai Īrijas Valsts universitātē Galvejā un profesionālajās advokātu organizācijās. Kaut arī tas ir zināms progress, es aicinu Komisiju sniegt papildu finansējumu, lai varētu noorganizēt citus atzītus īru valodas tulkošanas kursus, kas nodrošinātu pietiekamu skaitu īru tulku, tādējādi Eiropas iestādes varētu piedāvāt visus īru valodas tulkošanas pakalpojumus, kas paredzēti Parlamenta Reglamenta 146. pantā. Kā jūs jau teicāt, bez daudzvalodības mēs savu starpkultūru dialogu nevaram nostiprināt, bet bez atbilstoša tulkošanas nodrošinājuma daudzvalodība nav iespējama.

Alajos Mészáros (PPE), rakstiski. – (HU) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Kā ungārs no Slovākijas es apgalvoju, ka Slovākijas valsts valodas likums ir slikts. Tas ir slikts nevis tāpēc, ka tas neiekļaujas Eiropas vērtību sistēmā, bet gan tāpēc, ka tas vardarbīgi iejaucas vairāku simtu tūkstošu brīvu Eiropas pilsoņu tiesībās lietot savu dzimto valodu un nepieņemamā veidā ierobežo šo tiesību brīvu izmantošanu. Bailes no soda un valodas likuma neskaidrais formulējums rada situāciju, ka pilsoņi savu dzimto valodu neuzdrošinās lietot pat tad, kad tas ir atļauts. No otras puses, divu valodu lietošana ir noteikta kā obligāta, pat ja tas ir pilnīgi nepamatoti.

Slovākijas valdība, kas pieņem arī nacionālisma ideālus, valodu likumu attaisnoja ar to, ka tai it kā vajadzēja Slovākijas dienvidu reģionos radīt kaut kādu līdzsvaru starp slovāku un ungāru valodas lietošanu. Kā tika teikts, tas jāsaprot tā, ka slovākiem, kas dzīvo ungāru apdzīvotā rajonā, ir tiesības jebkādu oficiālu informāciju saņemt šajā valodā. Tomēr pretējā virzienā tas darbojas tikai tādā gadījumā, ja minoritātes īpatsvars ir vismaz 20 %. Lielisks līdzsvars! Un tas viss notiek Eiropā 21. gadsimtā.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), rakstiski. – (RO) Kamēr vien minoritātes spēj saglabāt savas kultūras vērtības, tās paaugstina arī nācijas vērtību. Tāpēc īpaši svarīgi ir saglabāt minoritāšu kultūru. Ņemot vērā šo aspektu, es uzskatu, ka Rumānijai, dalībvalstij, ko es pārstāvu, ir viens no mūsdienīgākajiem tiesību aktu kopumiem minoritāšu aizsardzības jomā. Minoritātes Rumānijā var vērsties tiesā savā dzimtajā valodā. Tām ir skolas, kur mācības notiek to dzimtajā valodā. Visas 19 Rumānijas minoritātes ir pārstāvētas parlamentā. Apgabalos, kur minoritāšu īpatsvars sasniedz 20 % no iedzīvotāju skaita, vietējām varas iestādēm dokumenti jāsaņem un jānodrošina.

arī minoritāšu valodās. Visi lēmumi tiek izdoti rumāņu valodā, kā arī šajā reģionā dzīvojošo minoritāšu valodās. Es domāju, ka, atsaucoties uz minoritāšu tiesībām un to valodu lietošanu, Rumānijas tiesību aktus šajā jomā var izmantot kā labas prakses piemēru un paraugu.

17. Dokumentu iesniegšana (sk. protokolu)

18. Nākamās sēdes darba kārtība (sk. protokolu)

19. Sēdes slēgšana

Priekšsēdētājs. – (*Sēdi slēdza plkst. 00.10*)